

ЛУИЗ БЕГШОУ СЪДБА

Превод от английски: Нина Руева, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Ето го — въздъхна Кейт Фокс.

В отсрещния край на стаята стоеше Маркърс Броудър, заобиколен от подмазвачи и ласкатели. Безупречно ушит костюм и самоуверена усмивка. Един от най-богатите мъже в града.

— Това е той — обяви тя весело. — Бъдещият ми съпруг.

— Сигурна ли си? — попита Емили. — Не го харесвам.

Кейт се усмихна.

— Много ясно. — Тя вдигна чашата с шампанско към устните си. Беше от старинен кристал „Бакара“^[1] и пълна с шампанско „Пол Роже“. — Скъпа, мъже като него не са създадени да бъдат харесвани.

Тя отпиваше само по няколко глътки. Винаги се владееше отлично.

Партито се вихреше около тях на приливи и отливи. Намираха се в обширната бална зала на „Виктрикс“, най-пищния хотел в Манхатън. Сред огромното изискано пространство цареше почти интимна атмосфера заради навалищата и бутаницата от тела. Половината от най-изтънчените представители на „Уолстрийт“ бяха тук тази вечер. Само като се огледа, Кейт забеляза четири супермодела, един сенатор, двама играчи на „Ню Йорк Янкис“^[2] и един водещ на късно телевизионно шоу.

Звукозаписният бизнес и влиятелният елит бяха еднакво добре представени.

Маркърс Броудър знаеше как да се забавлява.

Празнуваше рождения си ден. Не ставаше въпрос за някакво важно събитие — беше просто поредният му рожден ден. Но нищо в живота на големия медиен магнат не минаваше незабелязано. Крещящите покани тупнаха върху изтривалките на най-скъпите апартаменти по Пето авеню и имененията в Гринуич Вилидж — бяха изработени от твърд картон с позлатени ръбове и поставени в дебели кремави пликове.

Всички знаменитости получиха по една такава.

Поканите бяха едновременно признание за безспорния социален статус на получателите им и призив за задължително почетно присъствие. Малцината, които пренебрегнаха Маркър, нямаше да бъдат поканени втори път.

— Е, няма ли и на теб да ти стане шеф? — Кейт се обърна към приятелката си и зелените ѝ очи проблеснаха с интерес.

Емили поклати глава. Кейт я познаваше от училище и я подкрепяше по пътя ѝ към успеха. Бяха много близки, въпреки че бяха много различни. Кейт беше пеперудата, Емили — молецът. Докато Кейт бе слаба, руса и изумително хубава — и се грижеше да се запази такава, Емили беше ниска, пълничка и притежаваше непокорна грива от къдрава кестенява коса. И двете живееха според страстта си.

За Емили това бяха списанията.

За Кейт — парите.

Кейт не желаше и частица от трудолюбивия начин на живот на Емили. Но все пак ѝ се възхищаваше заради него. Емили ставаше рано, но не за да се отдаде на джогинг или тренировка по пилатес, а за да се запъти с колелото си към центъра и неприветливите офиси на малкото си издание. „Лъки“. То бе нещо като версия на „Вилидж Войс“^[3], само че във вид на списание и съдържаше находчиви материали на всякакви теми — от алтернативни рок представления до глобалното затопляне. Читателите му бяха малко на брой, но предани, и Емили успяваше да си изкарва прехраната по този начин. „Лъки“ беше нейната рожба и тя очевидно нямаше време за любовни истории.

Нямаше проблем. Кейт излизаше на срещи достатъчно и за двете.

Кейт също беше в бизнеса със списания. Тя работеше в „Кюти“, най-продаваното женско издание, което Маркър Броудър бе поел преди няколко месеца. Беше редактор с хубава сигурна заплата. Пишеше много материали в областта на модата и имаше тесен кръг от верни читатели, които следваха всяка нейна дума. Но работата ѝ не бе свързана с кой знае какви бизнес рискове. Кейт Фокс не беше кариеристка. Тя се целеше в нещо по-лесно и далеч по-изгодно.

Като например в голям диамантен пръстен и в мъжа, който вървеше с него.

— Не — поклати глава Емили. — Реших да не продавам.

Кейт се ококори.

— Но, Ем, Бродър ти предлагаше куп пари. Щеше да те направи богата!

— И да ми вземе „Лъки“.

Кейт сви рамене.

— Можеш да направиш друго списание.

— Няма да е същото — настоя Емили. — Ние сме уникални. Днес навсякъде цари такъв конформизъм.

— Би могла да работиш за него като редактор.

— Изданието просто ще се превърне в поредното от заглавията на Бродър. Посредствено и с големи продажби. Той слага отпечатъка си върху всичко, което притежава, не си ли забелязала?

Кейт кимна бавно. Наистина бе забелязала. Може би Емили възнамеряваше да я обезсърчи. Проблемът беше, че нея това я привличаше. На Маркър Бродър не му пукаше какъв е светът. Той просто го моделираше така, както си поискаше.

Третият му развод бе голямата новина на лятото в Манхатън. Поредната госпожа Бродър опита късмета си и се оказа неподходяща. Маркър заведе дело в Кънектикът за неразумно поведение, а съпругата му — бивш супермодел от Коста Рика — не го оспори. Нямаше да ѝ се наложи да си помръдне пръста до края на живота си, а и освен това никой с малко ум в главата не искаше да става враг на Маркър.

Бродър отново беше на пазара. Като се огледа наоколо сред гостите на партито, тя видя вълнението, което напираше у младите жени. Разни модели и светски знаменитости бяха дошли в най-оскъдните си рокли и с най-едрите си бижута. Количествата лак за коса и парфюм в помещението бяха достатъчни да разкажат играта на озоновия слой. И нищо чудно — откакто новината за развода на Бродър излезе в „Поуст“, из целия град се разнасяше шум от опъване на жартieri и закопчаване на сутиени с подплънки. Той беше най-големият лъв в джунглата. Следващата госпожа Бродър щеше да тъне в невъобразим разкош.

Всяка златотърсачка от Източното крайбрежие бе дошла да издебне плячката.

Сега Кейт наблюдаваше Маркър в отсрещния край на стаята. Той стоеше и разговаряше с Лиана Форест — актриса от криминален сериал и носителка на „Еми“, която притежаваше впечатляващи погледа фалшиви цици и лъскава черна коса. Езикът на тялото му беше

красноречиво хищнически. Личеше си, че планира да я вкара в леглото си. След секунда той се обърна към високата слаба фигура на Александра Тимпсън, легендарната петдесет и няколко годишна модна знаменитост, която контролираше с желязна ръка манхатънската сцена. Госпожа Тимпсън устройваше партита, на които рядко се вясваше. Присъствието ѝ тук беше знак за изключителното влияние на Маркъс Броудър. Той ѝ говореше сърдечно, почитателно. Междувременно актрисата стоеше на мястото си и чакаше.

Кейт отпи още една глътка от шампанското си. Лиана нямаше значение. Никоя от тях нямаше значение. Тя щеше да ги отстрани. Тя щеше да се омъжи за Маркъс Броудър. Тя, Кейт Фокс, щеше да живее живота, за който всички те копнееха. И щеше да се справи превъзходно. Кейт щеше да е съпругата, която щеше да се задържи.

Наричаха ги трофейни съпруги, но не беше ли точно обратното? Мъжете бяха трофеите. Жените бяха навън, на лов за голямата плячка. И Маркъс Броудър беше главата, която тя искаше да окачи на стената си. Най-голямата награда в Ню Йорк. Златният пръстен...

Емили проследи погледа на Кейт и въздъхна. Обикновено приятелката ѝ получаваше каквото поиска. Дори то да не беше подходящо за нея, дори да поглъщаше частица от душата ѝ всеки ден.

— Сигурна ли си, че искаш да излизаш с него? — възрази тя. — Той има такава лоша репутация...

Приятелката ѝ обърна смарагдовите си очи към нея и се усмихна, при което Емили почувства как всичките ѝ резерви се изпаряват, както ставаше винаги.

— Аз също — засмя се Кейт.

Тя отново погледна към Маркъс. След миг щеше да отиде при него — смела, безстрашна, с вродената си красота, самоувереност и жизнерадост, които я правеха неустоима.

— Аз няма просто да излизам с него, Ем. Ще се омъжа за него — усмихна се Кейт. — Той е моята съдба.

---

[1] Производител на кристал от областта Бакара, Франция. — Б.пр. ↑

[2] Професионален бейзболен отбор от Бронкс, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] Безплатен седмичен вестник, в Ню Йорк Сити, който публикува разследващи статии, анализи на културни събития, рубрики за изкуство и музика. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

— Много съжалявам — каза отново сестрата. — Нищо не можахме да направим. Вече беше мъртва, когато я докараха.

Кейт погледна майка си. Едва успя да я познае заради тръбиците, които я покриваха, и кръвта по главата и лицето.

— Съжалявам, госпожице. — Този път беше гласът на доктора индиец. — Ако извършите сега официалната идентификация, можем да ви спестим ходенето в моргата по-късно.

Кейт преглътна.

— Това е тя, това е мама.

Гласът ѝ бе едва доловим шепот. Тя стоеше там в училищната си униформа със зачервени от плач очи. Автомобилна катастрофа, така ѝ обясниха. Колата с пътниците, пияни след мач на Янките^[1], летяла надолу по Гранд Конкурс авеню в Бронкс. И прегазила майка ѝ, докато пресичала улицата. Твърдяха, че е починала на място. Но дали наистина беше така, Кейт никога нямаше да узнае. Защото майка ѝ бе издъхнала сама.

Завладя я внезапна мощна вълна на ярост, примесена със скръб. Беше бясна на егоистичните пънкари, подкарали разбишканата си таратайка. Щяха ли да бъдат осъдени? Щяха ли да гният в затвора до края на мизерния си живот? Щеше да се погрижи за това, щеше да свидетелства в съда...

О, по дяволите; сякаш имаше някакво значение. Тя погледна отново към трупа на майка си. Това нямаше да я съживи.

Кейт извърна поглед. Сега у нея се надигна по-дълбок гняв. Майната им на пънкарите. Яростта ѝ бе насочена към мъжа, когото не бе виждала от години.

Към баща ѝ.

Тъпак. Мошеник. Предател.

Татко ѝ — ако изобщо можеше да мисли за него по този начин — ги бе изоставил, когато Кейт бе четиригодишна. Тя имаше някакви смътни спомени. За големи, силни гърди. За повдигащи я нагоре ръце,

които я отнасяха до легълцето, онова — със специалния розов пухен юрган на малки бели гъски.

Помнеше как бе плакала, когато той си тръгна. И не се върна повече.

През първите две-три години той изпращаше подаръци за рождения ѝ ден, по нещичко за Коледа. Няколко набързо надраскани писма до майка ѝ, в които обясняваше, че обмисля нещата, че иска да разбере себе си. Щеше да се върне, когато си изясни ситуацията. Кейт имаше бегъл спомен как го чака, надява се. Може би щеше да се върне за Четвърти юли. Или за Деня на благодарността — просто щеше да се появи на вратата и да я сграбчи в мечешка прегръдка.

Но той не се появи. Подаръците се превърнаха в картички, а накрая и те спряха. Повече нямаше вест от него. И нямаше пари.

Майка ѝ правеше всичко възможно. Държеше Кейт изкъсо. Работеше наистина здраво, за да им осигури нормален дом. Апартаментът беше малък, но бе чист и уютен и майка ѝ плащаше наема съвсем навреме всеки месец. Баща ѝ беше строителен предприемач с хубава работа, така че имаха някои спестявания и здравна застраховка. Кейт дори посещаваше едно малко частно църковно основно училище, където имаше такса и учеха най-различни деца.

Когато навърши шест години обаче, спестяванията им свършиха. След като си тръгна, баща ѝ явно бе продължил да работи на старото място, така че застраховката вървеше, но един ден пристигна писмо, от което ставаше ясно, че е напуснал и че вече не са здравно осигурени. Майка ѝ седна срещу нея на кухненската маса и по време на вечерята им от макарони и наденички с доматиен сос ѝ съобщи с пресилено ведър глас, че сега мама ще трябва да работи и че когато Кейт се върне от училище, ще трябва да се държи като голямо момиче и да си влезе сама у дома. Ключът щеше да бъде оставен у съседката. Кейт трябваше да си пише домашните в отсъствието на майка си. По този начин щяха да могат да си плащат наема и да запазят дома си...

Докато Кейт се взираше в неподвижната фигура върху леглото, собствените ѝ думи проехтяха от миналото: „Ще се справя, мамо“. И двете усилено се опитваха да звучат весело. „Ще бъде страхотно. Ще върша всичките си домашни задължения, обещавам...“

А после всичко стана неясно: годините на безпокойство, винаги съпътствани от болката в стомаха ѝ, притесненията. Щеше ли новата работа на мама да им даде сигурност? Времената бяха лоши в Бронкс, имаше твърде голяма безработица. През няколко месеца майка ѝ се връщаше разплакана с обезщетението от поредния си прекъснат трудов договор. Тя опитваше всичко — опаковаше стоки в хранителния магазин, работи известно време в аптека, за кратко беше сервитьорка. Но си оставаше самотна майка, домакиня, изоставена; не притежаваше никакви умения. Работата ѝ винаги беше долнокачествена, нископлатена. Работеше на две места — през деня и през нощта. Кейт рядко я виждаше. Неделите им заедно станаха много ценни и тя се опитваше да не се издава колко много се тревожи от изтощението на майка си.

Кейт вършеше своите задължения. Учеше усърдно, защото когато се върнеше с шестица, усмивката на майка ѝ стигаше до очите ѝ, което бе рядкост. Поддържаше къщата чиста. Пускаше прахосмукачката и дори бършеше праха. Също така се стремеше да се поддържа красива.

— Искам да имаш по-добър живот. — Майка ѝ рядко говореше за това, но когато се случеше, кокалестата ѝ ръка сграбчваше рамото на Кейт и уморените ѝ очи ставаха твърди като кремък. — Трябва да ми обещаеш, че ще се учиш добре.

— Мамо, обещавам. Справям се добре...

— И че ще останеш красива, Кейт. Това сега всъщност е най-важното. Никой не ти го казва. Но е вярно.

— Сестра Франсис казва, че истинската красота е отвътре — осмели се да каже Кейт. Тогава беше единайсетгодишна, с тъмна коса и сладко лице, с посипано с лунички носле и млечнобяла кожа.

— Сестра Франсис е омъжена за Исус. А той не се интересува от външния вид.

Кейт се изсмя. Обичаше шегите на майка си; напоследък се чуваха все по-рядко. Майка ѝ бе прекалено изтощена, за да се смее.

— Но не и останалите мъже, Кейт, запомни това. Трябва да си намериш някого, който ще те измъкне от всичко това. Ще плаща ипотеката ти. Не искам да живееш под наем, чуваш ли? Не искам да излизаш с момчета от този квартал.

Кейт преглътна. Падаше си малко по Фреди Чичио, големия брат на най-добрата ѝ приятелка. Но разбираше, че ще е по-добре да не го споменава.

— Излизай с мъже, които имат *пари*. Ти ще бъдеш истинска хубавица. Той трябва да живее в Парк Слоуп^[2]. Или дори Манхатън. И не му давай прекалено много; накарай го да се ожени за теб. Да е такъв мъж, че ако си тръгне, да си наемеш адвокат. — Юмрукът на майка ѝ се сви на топка. — Ще го вземеш заради състоянието му.

— Но... — Кейт отметна един кестеняв кичур коса. — Щом искаш да се омъжа за пари, защо ме караш да уча толкова много? Какъв смисъл има? Пепеляшка не е ходила в университет, нали се сещаш?

Тя се усмихна, доволна от духовитата си забележка. Но сивите очи на майка ѝ помръкнаха.

— Защото понякога нещата не се получават, скъпа. И ако не се омъжиш за подходящия мъж, трябва да имаш на какво да се облегнеш. Нали разбираш — за да си намериш по-хубава работа от тези на майка си.

— Справяш се чудесно, мамо. — Разговорът вече не беше забавен. На Кейт ѝ се доплака.

— Не е вярно, скъпа.

Една сълза се търкулна по бузата на Кейт и тя преглътна с мъка. Майка ѝ омекна, протегна кокалестата си ръка и прибра един кестеняв кичур зад ухото на дъщеря си.

— Добре, скъпа, не плачи. Може и да се справям добре. Имаме си дом. Плащаме си наема.

— Точно така.

— И ходиш в частно училище. Разбери ме, миличка. — Очите на майка ѝ бяха пламенни. — Тъкмо това ме кара да продължавам, когато едва се държа на краката си от умора. Това, че ще си образована, макар да нямаме нищо. Ако не случиш с хубав брак, ще можеш да работиш. Чиновническа работа. Да си по-добре от мен. По-добре даже от баща си.

— Аз нямам баща — отбеляза Кейт с леден глас.

— Не бъди такава — отвърна майка ѝ, но възражението ѝ бе вяло.

— Имам само теб, мамо. И ти си всичко, от което се нуждая. Изкарвам хубави оценки, нали?

— Отлични. — Майка ѝ отново се усмихна и разроши косата ѝ.

— Ще вляза в университет. Със стипендия. — Кейт отметна единайсетгодишните си къдрици. — В някой от елитните вероятно. Може би в Харвард.

Майка ѝ се развесели.

— Мечтай си, скъпа. Важното е да влезеш — без значение в кой университет.

Това беше. Кейт чуваше думите в съзнанието си, докато се взираше в безжизненото тяло на майка си. Планът им. Споразумението им. Тя, малката Кейт Фокс, щеше да е съвършеното съчетание. Умна глава, на път да влезе в университет, на път да се измъкне със зъби и нокти от квартала с цената на всичко. И все пак нямаше да е като останалите зубрачи в училище — с дебели очила, скоби на зъбите и разплути тела. Щеше да се стреми да има лице на модел и тяло на мажоретка. Нямаше пари да си купува дизайнерски дрехи и обувки, но по аптеките се продаваше евтина козметика, а русата боя за коса в кутия на „Лореал“ излизаше по-малко от десет долара. Майка ѝ щеше да се погрижи за маникюра ѝ и да ѝ оскубе веждите. Ето каква щеше да е Кейт Фокс за света.

Очевидно — твърде добра за Бронкс. Очевидно — на път за Манхатън.

Нямаше нужда да ѝ се повтаря. Докато майка ѝ продължи да се трепе, Кейт с неистов трепет се захвана да приведе плана в действие. Оценките ѝ се подобриха още повече, както и красотата ѝ. На дванайсет тя вече правеше джогинг из квартала и си издухваше косата със сешоар. Когато влезе в пубертета, не жалеше никакви средства в името на добрата външност. Червило, парфюм и грим, на които другите момичета в училище завиждаха и гледаха с неразбиране. Когато Мария и Елизабета си слагаха по четири пласта спирала на миглите и огненочервено червило на устните, Кейт експериментираше с тониращ овлажняващ крем и бронзиращ руж. Тя имаше здравословен атлетичен блясък, гъста коса и много бели зъби и ухаеше на вода за уста и свеж шампоан.

Момчетата ѝ налитаха като мухи.

Майка ѝ беше изключително горда. Дори когато взе да остарява и да става по-изтощена, а тялото ѝ започна леко да се изгърбва, видът на цъфтящата ѝ дъщеря я изпълваше с някакъв вътрешен блясък. Кейт толкова отчаяно се стремеше да ѝ достави удоволствие, че приемаше и следваше поголовно всичките ѝ съвети. Към момчетата в училище се отнасяше със същото презрение като майка си, примесено с вежливост, но те разбираха кога да се разкарат. И малцина се съпротивляваха. Беше съвсем ясно, че Кейт Фокс не е за тях. Че очевидно е предопределена за нещо по-голямо и по-добро.

С майка ѝ си живееха добре. Кейт настоя да работи всяка събота в един малък магазин за дрехи в края на улицата и да продава летни тениски на съучениците си и на други клиенти — евтина китайска стока, която през смразяващите нюйоркски зими се превръщаше във вълнени шапки и ръкавици. Момчетата от квартала идваха и харчеха колкото можеха да си позволят, само за да я впечатлят. Но работата беше неблагоприятна и еднообразна, с мизерно заплащане, което караше Кейт още повече да обича майка си. Защото тъкмо над такава неблагоприятна работа се бяхтеше майка ѝ ежедневно, за да имат дом и храна.

Това също така я караше да мрази баща си.

Той си бе тръгнал. Беше ги изоставил. И беше мижитурка, която не можеше да предложи сигурност на бившата си жена и на дъщеря си. Майка ѝ вършеше всичко това само защото се бе омъжила за скапаняк. Толкова беше просто.

А ето че в момента тя бе тук, а майка ѝ беше мъртва. Какво щеше да стане сега? Какво щеше да стане с плана? Какво щеше да стане с Кейт?

Тя се завъртя рязко на пети и се отдалечи от тялото на майка си. Повече не издържаше да го гледа.

— Хей, вие. Госпожице. — Докторът се затича след нея. — На колко сте години?

Тя се изправи гордо.

— На шестнайсет.

— Ти си единственият роднина за контакт. Имаш ли къде да отидеш, мила? При някоя баба или нещо такова?

— Казвам се Кейт Фокс — заяви тя хладно. — И си отивам у дома. Да организирам погребението на мама.

Лекарят не се смути от острия ѝ тон.

— Госпожице Фокс, ако не сте пълнолетна и нямате възрастен роднина, който да се погрижи за вас, трябва да съобща на службата за закрила на детето, такъв е законът. Нали разбирате...

— О, да. Просто си вършите работата. — Тогава тя се обърна и му се усмихна с явна самоувереност, която бе свършено чаровна. Лекарят отвърна на усмивката ѝ почти безпомощно. — Всичко е наред, докторе. Имам си баща. След развода живеех с мама, но сега той ще дойде да се погрижи за мен.

— Знаете ли как да се свържем с него? За да уредим освобождаването на тялото? — направи неуверен опит мъжът.

Кейт не трепна.

— Ами те бяха разведени. Аз съм най-близката ѝ роднина. Ще уредя въпроса с отец Питър, той е нашият свещеник. От „Дева Мария“?

— Тъж... да. Знам църквата. Но...

— И после ще отида да живея при баща ми — кимна Кейт решително. — Така би пожелала мама. Не би искала да ме види съкрушена. Всъщност баща ми работи в Манхатън — добави тя важно. — Той е инженер.

— Добре. Добре — би отбой докторът и ѝ се усмихна едва-едва. — Ако сте сигурна...

— Довечера някой ще ви се обади за мама — каза Кейт. — Благодаря, докторе.

И той остана загледан в гърба ѝ, докато тя излезе с уверена крачка от отделението.

Кейт не се разплака. Не и в болницата. Нито в автобуса на път към къщи. Не и докато всъщност не се обади в църквата и не получи отстъпка от местното погребално бюро; отец Питър, неимоверно разстроен, им звънна и им заяви, че ако не погребат Мери Фокс срещу символично заплащане, ще се постарее да убеди всичките си възрастни енориаши да прехвърлят погребалните си споразумения към по-модерната служба, която се намираше през няколко улици.

Чак вечерта, когато всичко беше уредено и тялото на майка ѝ бе прибрано, Кейт се просна по лице върху леглото на майка си и зариде така, сякаш ѝ изтръгваха сърцето от гърдите, сякаш никога повече нямаше да може да се възстанови от загубата.

Има нещо много странно в разбитото сърце, помисли си Кейт — то всъщност продължава да работи. Дори да не го искаш, то все така не спира да изпомпва кръвта от тялото ти. Копнееш да затвориш очи и да потънеш в мрак и въпреки това се събуждаш на следващия ден и виждаш ярката светлина на утрото, чуваш автомобилните клаксони, помирисваш кифличките, които се пекат в кафенетата. Всеки ден — едно и също. Майка ѝ все още беше мъртва. А тя все още беше там.

Опита се да намери баща си. Не ѝ беше много трудно, след като се обади в старата му работа и положи съответното усилие. Разговорът протече неловко. Той ѝ каза с фалшива сърдечност в гласа, че се радва да я чуе. Съжаляваше за майка ѝ. Обвинителното мълчание на Кейт висеше тежко във въздуха и баща ѝ започна да говори, за да го запълни, като ѝ заразправя за живота си, все едно тя му беше някаква далечна братовчедка, някаква стара позната. Живееше във Флорида, беше се оженил повторно. Имал три малки момчета. Само че къщата им била само с четири спални, а жена му Джорджета пак била бременна... а за една бременна жена цяло да е много стресиращо да научи ненадейно за заварената си дъщеря...

Ненадейно?

Ясно. Значи не ѝ беше казал. Искал е да започне на чисто и всички други глупости. За да е по-добре за всички...

Кейт не си направи труда да възрази. Какъв смисъл имаше? И последната искрица от надеждата, която бе таила толкова дълго, угасна у нея, но това бе нищо в сравнение с продължаващата болка от загубата на майка ѝ. Тя бързо извъртя нещата. Каза му да ѝ изпрати двайсет хиляди долара.

Той се изсмя. Немал толкова.

Изсмиването му беше грешка. Разгневена, Кейт му се закле, че ако не ѝ изпрати парите, ще се появи във Флорида и ще му цъфне на вратата. За да каже здрасти на мащехата си и братчетата си. О, и ще доведе ченгетата със себе си за неплатените издръжки. Той ѝ бе задължен.

— Почакай — захленчи баща ѝ. — Имам нужда от време, скъпа. Дай ми малко време.

— Не съм ти „скъпа“. Името ми е Кейт. И ще ти дам време.

— Добре — въздъхна той с облекчение. — Добре...

— До петък. Това са четири работни дни. Което означава, че ще изпратиш парите утре, за да могат след три дни да са в сметката ми. Не ми се ще да изоставам с наема. Мама винаги го плащаше навреме. А не мога да работя, трябва да ходя на училище. А после в университет.

— Не мога да ги намеря толкова бързо — запротестира той.

Кейт отбеляза, че баща ѝ не си направи труда да я попита за университета, за мечтите ѝ. Не му пукаше за нея.

— Ясно, тате. До вторник тогава.

— Добре. Ще получиш парите.

— Ако не ги получа, ще се видиш на цялата първа страница на местния вестник, както и в съда. О, и ще се грижиш за мен, докато навърша осемнайсет. Разбрахме се, татко. Действай.

Тя затвори.

Парите се появиха в сметката ѝ в петък и допълниха нищожната сума, която майка ѝ бе оставила в края на месеца. Бяха достатъчни — покриваха наема за две години, докато станеше на осемнайсет и се изправеше пред следващия етап от живота си.

За първи път в живота си Кейт почувства някаква сила в себе си.

Тази сила съществуваше там, между тъгата — като глухарче, подаващо се измежду паветата. Тя се бе нахвърлила върху онази невестулка баща си и го бе смазала. Получи каквото искаше, и то само с едно обаждане по телефона. Помисли си колко би се гордяла с нея майка ѝ.

Те все още имаха своя план. Кейт за нищо на света нямаше да прахоса онова, което бе направила за нея майка ѝ, за което се бе борила през всичките тези години. Договорът им бе свещен и тя щеше да се придържа към него.

Изтегли малко пари от сметката си и ги даде на хазяина, плати му в брой и получи разписка. После си отиде вкъщи.

В понеделник отново беше в училище и залегна над уроците — по-усърдно от всякога.

---

[1] „Ню Йорк Янкис“ — бейзболен отбор от Ню Йорк, САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Западен Бруклин, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Не знам какво да те правя — каза сестра Аугустина.

Тя впери поглед в младата жена, седнала пред бюрото ѝ, и я изгледа с дълбоко подозрение. Всичко беше както трябва на хартия. Момичето действително беше сираче — баща ѝ я бе изоставил, — макар че очевидно разполагаше с някакви пари. Нямаше нито едно отсъствие. Учителите твърдяха, че в клас тя дава всичко от себе си; може и да не беше сред най-надарените ученици, но беше умна и работеше усърдно. Наистина, отмяната на училищната ѝ такса беше най-лесното.

И въпреки това... Сестра Аугустина ръководеше това училище от петнайсет години и отдалеч познаваше мошениците. Красивата Кейт Фокс седеше там прилежно, но не го правеше от сърце. Училището получаваше малко дарения; през повечето време трябваше да плаща дългове. Стипендиите бяха строго ограничени. А Кейт Фокс... Тялото ѝ седеше в клас, но главата ѝ беше другаде.

Проблемът бе красотата ѝ. Тя беше наистина смайваща. Предвид работата си, сестра Аугустина бе заобиколена от здравето и безгрижието на младостта. Но Кейт Фокс беше различна. В нейните ръце красотата беше оръжие. Всъщност тя никога не престъпваше установените изисквания за облеклото; за разлика от някои други момичета, не навиваше ръба на полата си, за да я скъси, и не смъкваше чорапите, за да оголи прасците си, нито пък оставяше горното копче на евтината си синя училищна блуза разкопчано. Нямаше дупки на ушите, не носеше червило и сенки.

Но Кейт Фокс привличаше погледите.

Косата ѝ. Боядисана евтино, но сносно — в блестящ меднорус цвят. Тя винаги се спускаше лъскава по гърба ѝ. Три пъти седмично ѝ я фризираха с отстъпка в евтиния фризьорски салон близо до деликатесния магазин. Беше идеално поддържана, а краищата ѝ — остри като бръснач — се движеха край лицето ѝ като в реклама на шампоан. Директорката бе виждала как момчетата — по-малки и по-

големи — въздишаха по златната коса на Кейт Фокс. Лицето ѝ бе лишено от грим, но кожата беше безупречно гладка — но как би могла да вини момичето, че се храни правилно и се наспива хубаво? Ноктите ѝ бяха оформени в елегантен традиционен френски маникюр. Понеже червилото беше забранено, тя си слагаше безцветен гланц — а може и да си мацваше само малко вазелин, който придаваше на пълните ѝ меки устни блясък и обем. Дори сестра Аугустина можеше да види, че те плачат да бъдат целунати. Кейт си избираше обувки с най-малките токчета, които караха задните ѝ части да изпъкват в плисираната поличка, докато вървеше. Здравословен хранителен режим, много протеини и плодове, както и редовни спортни занимания — в резултат, докато връстничките ѝ пъпчасваха заради поничките от „Дънкин Донътс“ или бомбастичната смесица от ядки и бонбони и имаха пожълтели зъби от пушене, Кейт Фокс грееше от жизненост.

Сестра Аугустина хвърли неволен бегъл поглед на пълните ѝ гърди, напирани под ризата. Разбираше, че Кейт едва ли е виновна за тях. Но като се добавеха и косата, устните, обувките, прилепналата по тялото униформа — детето беше динамит. Учителите се оплакваха, че Кейт Фокс понижавала оценките на момчетата с по една единица. Явно девойката се отразяваше много зле на концентрацията.

Сестрата тихомълком бе наредила винаги да я слагат да седи най-отзад.

Нямаше гаджета. Кейт се движеше с група момичета, които можеха да се нарекат приятелки, но не бяха истински близки. Тя бе твърде хубава, за да се държи високомерно, и винаги лесно си намираще място на масата в трапезарията за обяд, но с изключение на бегли разговори в коридора и през междучасията или по време на хранене, момичето нямаше близък контакт с никого. Никой не знаеше какво прави в свободното си време. Почивните ѝ дни оставаха загадка. Не ходеше на боулинг заедно с останалите си приятели от работническата класа. Не се редеше за билети за кино, нито ходеше на поп концерти. Всъщност сестра Аугустина забелязваше силен поток на негодувание към момичето. Тя се държеше настрана, отделно от другите. Сякаш бе прекалено добра за децата, прекалено добра за това училище. Дори за сестра Аугустина.

Кейт отвърна на погледа ѝ любезно, но твърдо. Студено. Сестрата и преди бе виждала тази стоманена студенина у някои от

сестрите в манастира. Някои от тях се бяха издигнали. Една бе станала игуменка. Сестра Аугустина се опита да не се засегне от този поглед.

— Не разбирам, сестро.

— Имаш добър успех. — Не искаше да звучи толкова остро и сърдито. Това грехът на суетата ли беше? Дали приемаше като предизвикателство сладния вид на девойката? Би трябвало да е над тези неща. — Но имам чувството, че умът ти не е съсредоточен.

— Но успехът ми е добър. — Зелените очи се ококориха невинно. — Знаете, че никога не отсъствам, сестро, имам хубави оценки...

— Имаш петици по всичко, освен по бизнес подготовка. — Сестра Аугустина въздъхна. — За тази стипендия чакат кандидати, които са пълни отличници.

— Да, сестро, но аз давам всичко от себе си. Може и да не съм толкова умна, но работя все по-упорито. А и никой не ми помага с домашните — добави Кейт.

За първи път по време на разговора сестра Аугустина си позволи лека усмивка, в която се прокрадна неохотно възхищение. Какъв красив и деликатен начин да напомни на монахинята, че в действителност е сираче. Кейт Фокс може и да не беше сред най-прилежните момичета в сградата, но притежаваше невероятна подла хитрост.

— Намирам външността ти за обезпокоителна — изтъкна тя. — Кейт, не забравяй, че си тук, за да учиш.

— Но, сестро, поведението ми...

— Както и младежите, които посещават това училище.

Кейт сведе поглед към униформата си. За първи път сестрата забеляза, че тя е прилежно изгладена. Представи си детето — само вкъщи, гладещо ризата си преди училище. Кейт Фокс се бе отправила на мисия в живота, и то не такава, която щеше да я отведе при болните в Африка. От друга страна, като жена, която ставаше в ранни зори за сутрешна молитва, трябваше да оцени дисциплината. Но в служба на какво, мила моя, в служба на какво...

— Да не съм нарушила правилата, сестро? — учуди се Кейт.

— Разбира се, че не си. Това би ми дало оправдание да ти откажа тази стипендия. — Монахинята въздъхна и се предаде на неизбежното.

Как би могла да откаже мястото на осиротяла тийнейджърка с добър успех и поведение? Невъзможно.

— Моля? — отвърна Кейт.

— Да не си играем игрички, девойче. Не разбирам точно какво целиш, Кейт. Мисля, че можеш да работиш още по-усърдно. Изглеждаш толкова концентрирана върху красотата си, колкото и върху подготовката си за SAT^[1]. И съм сигурна, че си напълно наясно с репутацията си на разсейваща личност, що се отнася до нашите ученици.

— Та аз дори нямам гадже — възрази Кейт.

— И очевидно не възнамеряваш да имаш. Не, не казвай нищо, Кейт. Прояви разбиране към другите, както и към себе си. Не е нужно да измъчваш нашите младежи. Имам чувството, че ги използваш за... за упражнение — каза монахинята с внезапна искра на вдъхновение.

Девойката сведе очи и лека руменина пропълзя от бялата кожа на врата ѝ към бузите. Сестра Аугустина почувства бегъл изблик на триумф, сякаш бе спечелила партия шах с някой grosмайстор.

— Ще носиш косата си вързана на опашка. И зарежи гланца за устни.

Кейт кимна.

— Получавам ли стипендията, сестро?

— Разбира се, Кейт.

Кейт въздъхна — дълбока, дълга въздишка, при която облекчението ѝ изведнъж пролича в цялото ѝ тяло и монахинята малко се засрами. Момичето беше сираче, наистина, грижеше се за себе си и имаше нужда да остане в това училище.

— Пази се от неприятности и ще получиш първокласни препоръки за всеки колеж, в който решиш да кандидатстваш. И с учението би могла да се справяш още по-добре.

— Не искам да ставам професор все пак, сестро.

— Сигурна съм, че не искаш. Но в добрите университети ще срещнеш мъже от по-добра класа. Запомни това, Кейт.

Момичето се ухили смутено.

— Да, сестро Аугустина. Благодаря ви.

Кейт бръкна в джоба на плисираната си пола и измъкна малък розов ластик за коса. Тя внимателно го уви около лъскавата си грива — веднъж, два пъти, три пъти, връзвайки я високо на главата в

пригладена конска опашка, която се полюшваше при всяко движение и я правеше да изглежда спортна и сексапилна. После тя стана и излезе от кабинета.

Сестра Аугустина не си направи труда да ѝ напомни да избърше гланца си. Разбираше кога са я победили.

След тази среща Кейт се превърна в ученичка за пример. Играеше по правилата, поне в повечето случаи — идваше рано, бе свела флиртовете до минимум. Но продължавайки зорко да я следи, сестра Аугустина се чудеше какво все още я безпокои у момичето.

— Кейт Фокс. Има нещо нередно при нея — заяви тя на висок глас една сутрин в учителската стая.

— Кейт? — попита веднага сестра Франсис.

— Момичето няма никакви приятели. — Тя разбърка кафето си с необичайно удоволствие.

По-възрастната жена повдигна вежди.

— Това не може да е вярно. Популярността ѝ не стихва. На обяд винаги седи на пълна маса, винаги е сред тълпата...

— Да, но така и не виждам да има близки приятелки или по-специални отношения с някого. Вниманието ѝ винаги бе съсредоточено върху майка ѝ и върху момчетата. Това не е здравословно. Още по-малко сега. — Сестра Франсис отпи от чашата си, размишлявайки над проблема. — Но какво можем да сторим? Не можем да я направим по-общителна.

— Време е да се помолим на свети Юда — пошегува се сестра Аугустина. Той беше светецът патрон на изгубените каузи. Но думите на по-младата учителка не излязоха от ума ѝ цял следобед.

От какво се нуждаеше Кейт? Въпросът беше труден за старата монахиня, която отдавна бе избрала съвсем различен път в сравнение с младата жена, тази пеперуда, тази искряща красавица, която бе така изпълнена с жизненост. Въпреки това бе сигурна, че Кейт е страдала повече и от двете им. И под всичкия аскетизъм и цялата дисциплина сестра Аугустина се мъчеше да прояви съпричастност.

Тя не беше по светските работи като Кейт. И тази крехка решителност, която обгръщаше девойката като броня, ѝ бе чужда. Не за първи път на монахинята ѝ се прииска да е познавала майката на

Кейт. Щеше по-добре да разтълкува поведението на ученичката си. Кейт бе толкова твърда... отказваше всякаква помощ. От какво имаше нужда това момиче, което беше така силно независимо?

И изведнъж ѝ хрумна идея като блестящо прозрение. Кейт отказваше да *получи* помощ. Но може би нямаше да *откаже* да окаже такава. Кейт Фокс имаше нужда от омекотяване, имаше нужда да се срещне с някого, който не е като нея, който е уязвим, който би могъл да се възползва малко от тази прекомерна дързост и това неразумно поведение. Сестрата прегледа момичетата в класа на Кейт. Повечето бяха обикновени, отличаващи се сега само по изключителната красота на младостта, която щяха да надраснат с възрастта, след което да навлязат в посредствения си живот, както се боеше тя. Съществуваше обичайната смесица от често срещани прегрешения. Арогантност и суета, онази тийнейджърска жестокост на групичките и разделението, чувството за превъзходство, което би засрамило и някой френски дворец от Ренесанса. А от децата извън училище... не виждаше Кейт да е способна да създаде истинска връзка с някои от глупавите. Момичето бе твърде умно за това. Което водеше до един-единствен кандидат. И още щом се сети за това момиче, сестра Аугустина се усмихна. Не изглеждаха като очевидната двойка, но тя някак предусети, че двете ще си допаднат.

Поредната отбелязана точка срещу свети Юда.

Тя надраска една бележка на класната ръководителка на Кейт.

— Да, сестро?

Кейт се забави на вратата. Сигурно бе притеснена; дори гланцът за устни бе изчезнал.

Сестра Аугустина я съжали.

— Не се тревожи. Не си загазила — не още. Седни.

Кейт се плъзна в стола пред бюрото, като въздъхна.

— Искам да направя нещо за мен. Малко е деликатно.

Ето че на младото лице изгря интерес. Кейт леко наклони глава. Божичко, колко беше красива.

— Емили Джоунс ще кандидатства в няколко университета. Бих искала да обсъдиш с нея възможностите ѝ. Доколкото разбирам, тя няма близки приятели.

— Така е — отвърна мигновено Кейт.

— Познаваш ли Емили?

Кейт се ухили.

— Тя е редактор на списанието. Естествено, че я познавам. — И за удивление на монахинята Кейт издрънка поредица от факти за своята съученичка, за семейството ѝ, за интересите ѝ.

— Значи сте приятелки? — примигна сестра Аугустина. — Не съм ви виждала заедно.

— Не точно — сви рамене Кейт.

— Тогава откъде знаеш толкова много за нея?

— Интересувам се от хората — отвърна просто възпитаничката ѝ.

Сестра Аугустина потисна усмивката си. Това беше отличен знак; това, че се интересуваше от хората, бе почти толкова хубаво, колкото и ако се интересуваше от Бог.

— Ами, между нас да си остане, но се боя, че родителите на Емили може би я насочват по погрешен път. Защо не се намесиш?

Кейт малко се смути.

— Както казах, сестро, не сме приятелки. Тя може да не иска...

— Моля те. Без оправдания. Училището ти направи услуга, Кейт. Сега е твой ред. Това е всичко. Затвори вратата на излизане.

Емили Джоунс седеше в училищната библиотека, когато Кейт Фокс влезе вътре. Почти несъзнателно тя изправи възпълното си тяло. Кейт просто въздействаше по този начин върху всички, даже върху момичетата. Навсякъде вървеше така, сякаш носеше купчина книги върху главата си, сякаш това бе най-добрата частна девическа гимназия в Швейцария или нещо подобно, а не малко църковно училище в Бронкс.

За секунда Емили изпита болезнена завист. Дори неприязън. Момичето беше толкова самоуверено, толкова изтънчено. Кейт никога не се намесваше в жестоките игрички на другите деца, които се делиха на групи и се занимаваха с подигравки. Когато едно от популярните момичета се опита да я постави на мястото ѝ — тя беше сираче, беше бедна, живееше в скапан апартамент някъде на „Гранд Конкурс“, а за обяд винаги си купуваше някаква евтина храна, без излишни глезотии,

сякаш беше на купонен режим — Кейт само ѝ се усмихна мило и обидата премина невинно над главата ѝ.

Тези момичета правеха живота на Емили непоносим. Смееха се на килограмите ѝ, на скобите ѝ, на мазната ѝ коса. Дори на оценките ѝ. Тя беше зубрачка и смотанячка. И макар че имаше семейство с женени родители и баща ѝ беше зъболекар в Уестчестър, имаше по-малка сестра, куче и аквариум с рибки — благоденствие, здраво семейство, пари за колеж и всичко останало — в този момент Емили с радост би разменила мястото си с Кейт Фокс. И то с истинска радост.

Тя въздъхна.

Кейт погледна към нея.

— Какво има?

О, божичко, помисли си Емили с досада. Толкова ли бях шумна?

Тя вдигна рамене и се опита да се окопити.

— Заради всичко това. Направо е непоносимо.

Кейт отиде при нея и се задържа край масата.

— Може ли да седна?

Емили беше поласкана. Русата „бомба“ искаше да седне при нея. Завистта ѝ се изпари.

— Хей, разбира се, че може.

Кейт хвърли поглед на купчината лъскави брошури, струпани наоколо.

— Какви са тия неща?

— Университети. Трябва да избирам.

— Вълнуващо — отбеляза Кейт и видът ѝ бе искрен. — Мога ли да помогна?

— Да ми помогнеш? — Емили премигна. — Да ми помогнеш да си избира колеж ли?

— Много ясно. Нали имаш пари? — Пак тази усмивка. Кейт пропъди тревогата на Емили, сякаш не бе нищо особено, проста работа. — Знам къде са всички хубави, зависи какво искаш да учиш. Например знам къде средата е дружелюбна, в кои е добре да се учи политика, изкуства или медицина, такива работи. Знам и някои неща, които не ги пише тук вътре. — Ръката ѝ с поддържан маникюр потупа брошурата на „Иейл“. — В кои имаш най-големи възможности да започнеш работа след завършването, къде е застъпена положителната дискриминация при жените, къде хората са надути, къде има богати

либерали и елитни републиканци... къде употребяват наркотици, къде има спортни привилегии... общо взето всичко.

Емили погледна красивото лице на Кейт, сякаш я виждаше за пръв път. Сякаш момичето срещу нея бе смъкнало онази своя маска на отчужденост. Тя беше пламенна, ентузиазирана. И гледаше към Емили с желанието да ѝ помогне.

— Откъде знаеш всичко това? — попита плахо.

— Разучавах ги. През почивните дни и вечер. За да реша къде искам да отида. Нали разбираш, когато се махнем оттук.

Говореше така, все едно се намираше в затворническа килия.

— Мислех, че училището ти харесва — дръзна да отбележи Емили. Всички знаеха, че Кейт Фокс е взела стипендията миналата година. Бяха избрали нея пред няколко ученици с по-добър успех и с родители на социални помощи. Тя беше като неудържима природна стихия.

— Не мога да си позволя друго — каза Кейт и в гласа ѝ за пръв път се прокрадна огорчение. — Мама само това можеше да си позволи. И когато тя загина... трябваше да уча някъде, докъдето да пътувам евтино, с автобуса, а и вече бях свикнала с мястото. Тя смяташе, че училището е хубаво. Храната е евтина. Освен това бях длъжни да ми разрешат да остана. Ще свърши работа, защото така трябва.

— Но искаш да продължиш образованието си?

Кейт завъртя очи.

— Много ясно. Ти да не би да не искаш?

Емили погледна лъскавите брошури. Всички те я плашеха. Тези елитни студенти, всичките слаби, богати и със собствени автомобили в сравнение с нея, зъболекарската дъщеря, приета на косъм заради добрия си успех. Щеше да е отново като в училище. Без разлика.

— Баща ми иска да следвам медицина, за да стана зъболекар като него.

Кейт я погледна.

— Не ми звучиш на седмото небе. Цял живот да стоиш наведена над хорските усти, да носиш гумени ръкавици и да им дишаш смрадливия дъх?

Емили се изкиска. Никога нямаше да се осмели да каже това на баща си, но си го мислеше почти всеки ден.

— Стига де. Кажи ми каква ти е мечтата?

— Не се занимавам с мечти. Представям си се в хубава къща в Бронксвил — в най-добрия случай. Или в най-най-добрия — в предградията на Уестчестър. Да ходя в парка при патиците, на някой мач два пъти месечно. Такъв тип живот.

Кейт я гледаше втренчено.

— Когато си била малка, майка ти не ти ли е чела „Пепеляшка“?

Увереността на Емили нарастваше. Кейт Фокс не беше чак толкова лоша; не я изяждаше жива.

— Не ставай глупава. — Тя направи жест към дундестите си бедра и мекия корем. — Ти си Пепеляшка, скъпа. Аз съм грозната сестра. Принцът е въвн от картинката.

— Мога да те преобразя — предложи Кейт.

Емили вдигна рамене. Нямаше как да преобрази едрото ѝ тяло или обикновеното лице. Но отдавна се бе научила да не се оплаква много-много от тях. Ако някой мъж я обикнеше, щеше да я желае заради ума ѝ. Тя не хранеше кой знае какви очаквания.

— Може да се пробваш. Не съм от типа красавици като Присила.

— Присила! — Кейт сбърчи нос. Лустросаната брюнетка предвождаше групата на най-популярните в училище. Беше богато момиче от Скарсдейл; баща ѝ работеше в банка. Тя се бе опитала — и се бе провалила — да смачка Кейт Фокс. Другите момичета живееха в страх от острите реплики и подигравките на малката ѝ тайфа подмазвачки. — Слава богу, че не си. Повярвай ми, тази ще се превърне в дебела домакиня.

— Така ли смяташ?

— Виж ѝ задника. — Вярно, че Присила беше пищничка. Задникът и гърдите ѝ се издаваха видимо, а раменете ѝ бяха меко закръглени. — Става за шестнайсетгодишна. Но на двасет и шест вече ще е увиснал. Докато навърши трийсет, бедрата ѝ ще имат вид на извара, а задникът ѝ ще си има собствен пощенски код. Помни ми думите. Ще се омъжи за някой клет тъпак от квартала и най-голямото ѝ постижение в живота ще е да стане президент на училищното родителско настоятелство. И да трови живота на другите майки.

Емили се изкиска. Да, Присила наистина изглеждаше по-зряла за възрастта си. Може би наистина щеше да стане дебела и отчаяна. Мисълта беше ободряваща.

— Но да си го кажем направо — аз никога няма да се харесам на гъзарите.

Кейт я изглежда проникателно.

— Ти не си създадена за гъзарите, Емили.

Емили повдигна вежди. Значи Кейт знаеше коя е тя? Това я изненада. Кейт я изненадаваше.

— Не си създадена и за зъболекарите. Без да обиждам баща ти. Но очевидно мразиш Уестчестър, а и тук не ти харесва особено. А те се опитват да те набутат в някаква личност, каквато не си?

— Тогава каква съм? — Емили се наведе напред. Не бе получавала подобно внимание от години. Наистина започваше да харесва Кейт, колкото и красива да беше. Момичето умееше да наблюдава хората. Не говореше много, но попиваше информация като гъба. И преценяваше добре. Не харесваше Присила, а това би трябвало да е страхотно като за начало, нали?

— Не се обиждай — предупреди я Кейт. Разкошните ѝ очи проблеснаха.

— Не ти обещавам — каза Емили, но ѝ стана приятно да остроумничи. Кейт не я караше да се чувства безлична.

— Ти си интелектуалка. Класически академичен ум — от типа, който тези учители винаги твърдят, че искат, но не знаят какво да правят с него, щом се появи. Само че си също така нещо като бунтарка. Ти си бохема. Истински либерал. Всъщност си точно обратното на „зъболекарка в Уестчестър“. По-скоро те виждам като обитателка на артистично жилище в Трибека^[2], замесена в бурна любовна връзка с физик от МТИ^[3], или нещо такова.

Емили се опули и прихна на висок глас:

— Исусе!

— Богохулстваш? Ето че съм те разгадала. Бунтарка.

— Знаеш ли? Май наистина успя. — Емили седна по-изправено, през тялото ѝ преминаха непознати усещания. Адреналин може би. Вълнение. Само докато разговаряше с Кейт Фокс, изпита чувството, че всичко е възможно — изумителни емоции, каквито никога не би повярвала, че ще я споделят. Може би никога нямаше да бъде модел, но това не я интересуваше. Кейт ѝ показваше друга представа за това какво можеше да бъде Емили Джоунс — не се опитваше да я превърне

в клонинг на Присила. А просто в една по-вълнуваща версия на самата нея. — Откъде прецени, че съм либерална?

— Не се вписваш в стандартните групи. Учиш, но съм те виждала да четеш романи в комикси, както и Керуак и Дъглас Коупланд^[4]. Четеш „Ню Йорк Таймс“. Имаш дупка само на едното ухо, оставила си другата да зарасне. И беше редактор на училищното списание.

— Само един срок — намръщи се Емили. — После сестрите ми го взеха.

— Много ясно. Публикуваше статии за модерното изкуство и цензурата. Пусна фотография на гол модел. Писа за контрола над цените на наемите в града. Публикува обширна статия за хомосексуалните бракове. Това не са неща, на които биха се зарадвали в едно католическо църковно училище.

— Май си права.

— Обаче пък направи скапаното списание интересно. И това не може да не се отбележи, Ем.

— Ем ли съм вече?

— Защо не? Ще станем приятелки, нали? Две смахнати откачалки като нас? — изтъкна обезоръжаващо Кейт.

— Да — кимна Емили. — Ще станем. Не мога да повярвам, че никога преди не сме разговаряли.

Кейт сви рамене.

— Миналото си е минало. Да не го мислим.

— Е, кажи ми къде да кандидатствам.

— В Колумбийския университет^[5] или Нюйоркския университет^[6].

— Защото?

— Защото са в Манхатън. А ти трябва да си в Манхатън. Изкуството, журналистиката — всичко, което обичаш, е там. Всичките дебели и лъскави списания са там. Седмицата на модата е там. Телевизията. Добре, няма холивудско кино, но има независимо кино, снимат много такива филми в града. Освен това получаващ професорите по хуманитарни науки, музеите, Метрополитън опера. Ще ти хареса там, Ем, ще летиш с разперени криле. Може би Колумбийският е по-доброто училище.

— Значи там да кандидатствам?

— Не. Трябва да влезеш в Нюйоркския. Защото там ще бъда и аз — заяви Кейт с обезоръжаваща усмивка. — Имат по-добро финансово обезпечаване, по-добри стипендии, а и аз не мога да си позволя Колумбийския, дори да ме освободят от такса. Твърде много екстри и други такива. Освен това, макар Колумбийският да е от елитната лига, Нюйоркският е мястото да се учи изкуство. Там има филмова школа и моден дизайн и е пълно с творчески и свободомислещи личности. Мисля, че това е твоята съдба. Може да правиш филми или да станеш моден дизайнер. Нещо такова. И това е мястото, където ще намериш подходящия за теб мъж.

— Добре — каза Емили с облекчение, все едно се бе освободила от тежък товар. — Става.

— Просто така?

— Убеди ме. Звучи ми доста забавно, както го представяш. — Емили се протегна и избута на една страна останалите лъскави брошури. — И без това не исках да се занимавам с тези. Да напусна родния дом заради някакво място, пълно с кукли Барби и надуте гъзари.

— Ако искаш приключения, Манхатън ти е под носа.

Емили се усмихна. Така си беше. Само на някакви си двацет и пет минути с метрото, а всъщност съвсем различен свят. Тя погледна Кейт Фокс и изведнъж пред нея се разкри златно бъдеще. Изкуство, музика, бохеми с тъмни очи и лош характер. Свобода. И всичко това в компанията на добра приятелка. Обзе я прилив на благодарност. Тя подаде ръка и Кейт я разтърси.

— Радвам се, че дойде в библиотеката — призна Емили.

---

[1] Система за проверка на знанията под формата на тест, разпространен като приеман изпит за колежи и университети в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Долен Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] Масачузетски технически институт. — Б.пр. ↑

[4] Канадски писател, р. 1961 г. — Б.пр. ↑

[5] Един от елитните американски университети, разположен в Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[6] Частен изследователски университет, разположен в Ню Йорк, с основен кампус в Манхатън. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В колежа приятелството им се задълбочи. Родителите на Емили се примириха с Нюйоркския университет, макар баща ѝ да се разочарова, че не е избрала Колумбийския и че е записала само хуманитарни науки. Но тя се обаждаше вкъщи три пъти седмично и се връщаше всяка неделя за обяд и те със задоволство покриваха таксата ѝ за обучение и наема на малкия ѝ апартамент. Кейт живееше при нея. Без да плаща наем.

— Красив е — заяви замечтано, когато Емили ѝ го показва. Намираше се в центъра и се състоеше от две малки спални и една всекидневна с кухничка. Имаше огромно огледало над камината, боядисано по края с напукана златиста боя, неизмазани тухлени стени и прашни дървени подове, които му придаваха избледнял блясък, като някой парижки таван в хубава сграда. Кейт обичаше големите прозорци и високите тавани, които създаваха известен простор в малкото пространство. Банята беше миниатюрна, състоеше се само от душ-кабина, но мястото бе прилично, а и се намираше съвсем близо до университета; с всичките артисти, музиканти и банкерски милионери на Гринуич Вилидж пред прага им.

— Имаш си даже стая за гости.

— За гости ли? — премигна Емили. — Това е твоята стая. Ще живеем заедно.

Кейт се изчерви, необичайно смутена.

— О, не, Ем, не мога да си позволя този наем. Дори да е половината. Ще потърся някое евтино студио в Ред Хук и ще идвам с влака.

— Ред Хук? — Кварталът се намираше в Бруклин и беше сред най-дивите части на града. Но Кейт не можеше да си позволи друго с новата си работа в „Блумингсдейл“^[1], където вземаше смени на щанда за козметика, за да може да се справя с таксата за обучение. Имаше стипендия, но въпреки това трябваше да работи, за да се издържа. —

Не ставай глупачка. Оставаш при мен. Няма да плащаш нищо — стига, нали сме приятелки.

Кейт въздъхна.

— Шегуваш се. Имам предвид — Ем, не мога да приема.

Сега бе ред на Емили да се изчерви.

— Трябва, иначе няма да остана тук. Моля те, Кейт. Родителите ми... Те искат да живея с някого, на когото имат доверие.

— Та аз дори не познавам родителите ти.

Емили подмина забележката.

— Видяха те на завършването, не помниш ли?

— Е, само се здрависахме.

— Това беше достатъчно. Те плащат наема. Имам предвид, че аз нямам работа, те ми покриват таксата и всичко. Не бяха доволни, че не искам да следвам стоматология. Но ме оставят да правя това, при условие че имам компания. Ти си ми съученичка... Разправяла съм им за теб — добави тя, посмекчавайки истината. Приятелството с бляскавата популярна Кейт Фокс беше главното нещо в живота на Емили Джоунс. — На татко не му пука, че няма да плащаш наем, той просто не иска да попадна в някоя лоша компания. Примерно да живея с манекенка, пристрастена към кокаина — схващаш ли? Ясно му е, че си на стипендия и че работиш. Разбираш ли, смята те за отговорна.

Кейт се засмя.

— Горкият ти татко.

— Ти наистина си отговорна в известна степен.

Тя отметна глава.

— Аз съм съсредоточена — рече. — Това е различно.

— Няма значение, оставаш тук.

Кейт засия от радост. Нямаше смисъл да се преструва, че ѝ е трудно да приеме. Тя обичаше Емили и щеше да живее в Манхатън. А и след като стипендията ѝ покриваше таксата за обучение... тя веднага започна да харчи оскъдната заплата в главата си — малко прилични рокли, малко хубав грим, всички, купени със служебната отстъпка...

— Тогава ти благодаря, миличка — каза и гушна Емили в голяма прегръдка. — Толкова съм ти признателна.

Сделката помежду им беше негласна. Емили споделяше със съквартирантката си хубавите неща, които ѝ даваха родителите ѝ, както и знанията си и трудолюбието си. Тя помагаше на Кейт с

оценките и домашните. А Кейт, славната и усмихната Кейт, освободена от ограниченията на гимназията, просто посипа над Емили малко от вълшебния си прах.

Не че Ем можеше да се мери с нея. Но тя и не искаше. Кейт с изтърканите си дънки, с лъскавата си руса грива, с тесните си пуловерчета и с елегантните си ботуши до глезена; момчетата се задъхваха край нея като кучета — всичките „мачо“ типове и богаташки синчета. А тя преминаваше от гадже на гадже като лазерен лъч. Ходеше на множество срещи; много от момчетата не стигаха по-далеч от целувка. Емили я наблюдаваше като научен експеримент. Те всички имаха пари, но Кейт никога не беше удовлетворена. Все едно преследваше някоя важна мишена, а синовете на адвокати и пластични хирурзи, заможните филмови продуценти с ергенските си апартаменти в Гринуич Вилидж или Горен Уестсайд — те просто не отговаряха на стандартите ѝ.

Но Кейт се забавляваше. А Емили имаше чувството, че гледа филм. Приятелката ѝ беше като английската кралица. Никога не носеше пари — винаги момчетата плащаха. Имаше и подаръци — бижута и цветя, шампанско на вечеря, ски екскурзии до Аспен. Кейт получаваше всичко с безгрижен смях, с целувка по бузата. Сърцето ѝ обаче си оставаше крепост. Младежите се мятаха в него като разбиващи се в скала вълни. Но Емили не отчиташе нищо — никаква истинска любов, никаква страст.

Кейт никога не водеше момчета в апартамента им — това пространство беше свещено. Бащата на Емили би одобрил подобно поведение. А и доколкото виждаше Емили, тя рядко спеше с тях. Понякога, ако някое момче издържеше няколко месеца, Кейт склоняваше. Ако връзката имаше някакви изгледи да стане сериозна. Но малко се оказваха такива. Тя ревниво пазеше репутацията си и с минаването на годините в колежа имаше много момчета, но малко неприятни истории. Кейт Фокс не беше лесна. Тактиките на мъжете бяха легендарни: цветя, рокли, уикенд в селско имение в окръг Дъчис^[2], откъдето я вземаха с хеликоптер. Но тя се връщаше винаги с непокътнато сърце, оставяйки младежа разочарован.

Понякога Емили се чудеше как момчетата търпят отношението ѝ. Но те явно таяха необяснимо възхищение към Кейт. Тя им се струваше

нещо значително. И според слуховете все повече от тях искаха да опитат късмета си да бъдат Единственият...

Докато блестеше в центъра на вихрушката, Кейт не пренебрегваше най-добрата си приятелка. Тя настоя да промени Емили въпреки протестите ѝ, така че най-лошата част от мързела ѝ бе замаскирана; късата ѝ кестенява коса беше подстригана на модерно каре, Кейт ѝ намери няколко удобни костюма с панталони и даже — въпреки възраженията ѝ — две рокли, впити в талията, които подчертаваха големите ѝ гърди и покриваха задника и бедрата ѝ. Докато Кейт всяка сутрин редовно посещаваше фитнеса, Емили засрамено се отправяше на обиколка из града. Така и не отслабна, но поне не напълняваше повече. А и Кейт не я караше да се чувства зле по отношение на тялото си. Научи я на основното в гримирането, дори ѝ купи малък несесер с козметика.

— Съвсем просто е — обясни ѝ тя. — Овлажняващ крем на „Олай“, нали? Не можеш да го сбъркаш. После фон дьо тен. Отнема десет секунди. Отива ти този нюанс на „Мейбълин“ — евтина, но хубава марка. Неутрални сенки. С нюанс на нещо като бисквитено.

— Добре — каза притеснено Емили.

— Не се паникьосвай, почти свърших. Ето и малко бронзираща пудра. Разнасяш по бузите като руж. Вместо руж. Няма начин да сгрешиш. Научих го от Боби Браун.

— Кой е той?

— Не той, а тя — завъртя очи Кейт. — Гримьорката? Виж, няма значение. Просто го използвай. С ето тази четка. Накрая можеш да сложиш малко спирала — удължаваща и водоустойчива. Всичко това струва по-малко от двацет и пет долара, а ще го ползваш цяла година.

Емили погледна с подозрение към редицата от лосиони и пудриери пред себе си, подредени чинно в прозрачна козметична чантичка на „Сефора“.

— Пробвай. — Кейт беше непреклонна. — Нали ти харесаха онези дънки на „Ливайс“, в които те намъкнах миналата седмица? Искам да те видя как го правиш. Лесно е. Дори професорите се гримират.

— Но...

— Без „но“. Давай. Леле, ако ме видиш мен без грим — ще уплаша малките деца.

Емили се засмя.

— Да, бе. Как не. — Кейт без грим беше разкошна. Кейт с грим беше ослепителна.

— Чакам — рече приятелката ѝ нетърпеливо.

Неуверено Емили изстиска малко от овлажняващия крем и го разнесе по лицето си; после, след като Кейт не я спря, тя направи всичко по силите си, за да се справи с останалите неща.

— Идеално. Ще ти покажа. — Кейт я хвана за раменете и я избута пред голямото огледало над мъничката им камина.

— Еха — въздъхна Емили. Лицето, което отвърна на погледа ѝ, изглеждаше толкова различно. В училище не ѝ позволяваха да се гримира, а през уикендите така и не се осмеляваше да го направи. Всеки опит да изглеждаш хубава се приемаше като разрешително за жестоките момичета да ти се подиграват. Но това, това беше... да му се не види, беше наистина страхотно. Все още беше Емили, но по-гладка, по-хубава, с намек за скули, а големите ѝ очи се открояваха на лицето ѝ и тя беше почти... как да се каже? *Привлекателна*. Може би. За определен тип момче. У нея се надигнаха надежда и удоволствие. Не беше трудно; Кейт ѝ даде нещата, а тя можеше да ги използва. Като се добавеха и добре стоящите ѝ дънки и прилепналият пуловер — тялото ѝ се бе постегнало от разходките — е, Емили бе наясно, че не е Мерилин Монро, но пък и момчетата, които ѝ харесваха, не бяха Кларк Гейбъл. Те носеха очила с черни рамки, бяха слаби и с дълги коси. И най-привлекателното нещо у тях беше интелигентността им. Мъжете като тях не излизаха с мажоретки. А най-хубавото беше, че и не искаха.

За своята среда Емили можеше да мине за сексбогиня. Тя се подсмихна при тази мисъл.

— Кейт, скъпа — призна тя с истинска обич. — Ти си *много* добра приятелка.

Кейт имаше среща с Оливър Мартин; той учеше икономика, а баща му работеше на „Уолстрийт“.

— Спомни си това — каза ѝ Емили, отправяйки се към вратата, — когато станеш богата!

Богата.

Това беше отговорът на гатанката. Ако се съдеше по думите на Кейт. Това бе историята, която тя повери на Емили, докато учеха вкъщи, отпуснали се приятно върху белия диван с приятни червени покривки. Топлеше ги истински огън от малката им камина, а навън бяха настъпили зимните нощи, в които Ню Йорк се превръща в хладилник. Кейт не ѝ се изповяда докрай, дори и след чаша шампанско от многобройните бутилки — подаръци от многообещаващи ухажори, които беше приютил хладилникът им. Емили не бе чувала дотогава толкова много за скръбта ѝ от загубата на майка ѝ, за болката от борбата ѝ с наема, храната и билетите за автобуса, за стремежа ѝ да се поддържа хубава и във форма с оскъдни средства. Кейт нямаше желание да се разпростира надълго и нашироко и Емили не настояваше. Боеше се да не би да загуби приятелството ѝ, ако се опита да разбие предпазната ѝ стена.

Но Кейт с охота ѝ разказа за плана си в живота. Да заляга усърдно над уроците, но два пъти по-усърдно — над красотата си. Да се учи как да се държи с мъжете, които я желаеха, без да има казва „да“ или да ги превръща в свои врагове. Твърдеше, че тъкмо училището я е научило на това. Кейт Фокс не искаше врагове. Когато нещата се получаваха, беше лесно, казваше тя нехайно. Тя беше тук, нали? В Нюйоркския университет, където бе искала да бъде? Срещаше се с богати момчета? Никой от тях все още не бе напълно *подходящ*, все още не, но тя ставаше все по-обиграна, плащаха ѝ разходите, беше сред хората, елита, и я забелязваха... Кейт вярваше в Пепеляшка, но въпросът беше, че никой нямаше да отиде да вземе Пепеляшка, докато чисти пепелта. Тя трябваше хубавичко да се издокара. Трябваше да отиде на бала. Тъкмо там я бе видял принцът. Кейт обясни, че залягайки над уроците в училище, си е спечелила поканата за бала.

— Но каретата на Пепеляшка всъщност е била тиква — изтъкна Емили.

— Знам. Не е ли страхотно? — попита Кейт през смях. — Разбираш ли идеята — преструвай се, докато наистина се случи.

— Но защо? — попита я един ден Емили. Кейт беше достатъчно умна, не беше суперинтелигентна, но според Емили можеше да завърши сред тримата първи по успех. Първата ѝ специалност беше английски, втората — журналистика. Можеше да направи страхотна

кариера. — Защо искаш да се омъжиш за пари? Можеш да ги изкарваш сама. Можеш да правиш каквото си поискаш.

— Не бъди наивна. — В гласа ѝ се прокрадна огорчение. — Колко жени си виждала в списъка с 500-те най-богати хора? Просто не става по този начин. Каквото и да разправяш, Ем, повярвай ми, жените винаги ще си останат втора класа граждани — въздъхна Кейт. — Виж, ти си хипи, трябва да ме разбереш. Това е дзен. Поемам по пътя на най-малкото съпротивление. Яздя коня в посоката, в която се движи той. Една жена може цял живот да се бъхти като робиня във високите си токчета и бизнес костюма си и накрая най-вероятно ще се сдобие само с пришки и средна мениджърска заплата. Защо, при условие че малко джогинг, страхотна коса, хубави нокти и интелигентен разговор могат да я поставят директно в центъра на лесния живот само с думата „да“.

— Не го мислиш в действителност — каза Емили.

— Сериозно? Погледни средностатистическата жена с кариера. Съпругът ѝ се мотае из къщата, докато тя се трепе. Нищо чудно и да излиза с друга. Остава жена си да гледа бебето. Тя работи на едно или две места, мъчейки се с грижата по децата... дори той да е там, работи по-малко, защото тя помага с доходите, тя единствена се грижи за децата и чисти къщата. Знаеш ли как ми звучи това? Като една наистина кофти сделка.

Емили поклати глава шокирана.

— Феминизмът от години се бори за правата и независимостта на жените. Какво е бракът с богат мъж? Това не е успех. Това е да станеш жена, която ходи по обеди. Нищо не е. Не мога да повярвам, че такава е целта в живота ти, Кейт.

— Повярвай го — отвърна Кейт с абсолютна сериозност. — Жената с кариера и деца носи една торба камъни на гърба си. Докато момичето с подходящ брак... единственият товар, за който трябва да се тревожи, е металът на лявата ѝ ръка. — Тя се засмя и протегна към огъня пръстите си без пръстени. — Просветна ли ти вече за какво говоря?

Когато завършиха, Емили се дипломира *cum laude*^[3]. Кейт просто завърши добре. Въпреки всичко тя бе затрупана с предложения за

работа. Прие една позиция като щатен автор на статии за красота и мода в списание „Кюти“.

— „Кюти“? — възрази Емили. — Това списание е пълен боклук. Пастелните тонове са на мода през пролетта и ето ви статия за многобройните оргазми. Интересуват се само от обувки и чанти. И вероятно секс.

Кейт се ухили.

— Чакай, да не би да пропуснах нещо? Няма ли друго?

— Кейт — възрази Емили. — Стига.

— Виж, аз пък случайно харесвам обувки и чанти. А „Кюти“ е от големите играчи на пазара. Тиражът му е милион копия на месец.

— Някои жени нямат вкус.

— Не бъди толкова снизходителна. Не всички си падат по независимото кино и литературния обзор в „Ню Йорк Таймс“. — Кейт изглеждаше малко раздразнена, което изненада Емили. — Дори и изтънчените бизнес дами обичат да се изключват във влака по пътя към къщи. Работата ми осигурява разумна заплата, получавам безплатно дрехи, а и в модния бранш гъмжи от мъже — заради всички онези манекенки.

— Ти си по-секси от всяка манекенка — заяви предано Емили.

Кейт огледа тялото си. Беше слаба, но си имаше нужните извивки; хубави гърди и стегнато, заоблено дупе, което се издаваше малко навън.

— Не ме е страх от конкуренцията — призна с широка усмивка.

Емили не успя да я откаже от намерението ѝ. А и изглежда, че не бе нужно. Взеха си друг апартамент заедно и Кейт плащаше своята половина от наема. Вярна на думата си, тя се сдобила с гардероб, пълен с дизайнерски дрехи и безбожно скъпи обувки, които далеч превишаваха средствата, които можеше да си позволи. Материалите, които пишеше и понякога показваше на Емили, бяха силни и духовити. И началникът ѝ явно я харесваше, защото не бе твърде амбициозна. Работата ѝ не беше постоянна, както и любовниците ѝ. Емили се боеше, че може да прекара целия си живот в очакване на господин Идеален. Но Кейт Фокс бе непоклатима. Пеперудата продължаваше да танцува на слънцето. Накрая Емили престана да се съпротивлява на възгледите на приятелката си.

Тревожеше се какво да прави със себе си. По-скоро би си отхапала крака, отколкото да работи на място като „Кюти“. Баща ѝ не разбираше, но стоматологията беше извън играта. Май това бе едно от нещата, които научи от съвместното съжителство с Кейт — как да прокарва собствената си пътека. Емили се бе научила на самоувереност в колежа; Кейт я бе измъкнала от черупката ѝ.

— Харесва ми какво правиш — обяви една вечер, докато се бяха изтегнали на дивана и гледаха мач на Янките. Настоящият приятел на Кейт беше сгафил, понеже не си бе уредил среща с нея за петък вечер четири дни предварително, и Кейт го наказва, като му заяви, че има други планове за вечерта. Кое то включваше пеньоар и домашен педикюр. Освен това Емили силно подозираше, че младежът скоро ще си хване пътя. Той беше богаташко синче с попечителски фонд и на Кейт почваше леко да ѝ писва от него. Тя искаше да е безработна съпруга, но интересното според Емили бе, че не я интересуваха единствено парите на мъжа. Приятелката ѝ явно искаше той да е целеустремен.

— Изведнъж взе да харесваш „Кюти“?

— Не. Не *това* списание. То е пълен боклук — заяви Емили твърдо. — Лъскав и продаващ се навярно боклук. Но все пак е такъв.

— Благодаря за гласуваното доверие — отговори Кейт с насмешка. Обичаше да дразни Емили и двете го знаеха.

— Имам предвид работата в списание по принцип. Може би ти беше права първия път. Преди години.

— За училищното списание ли говориш? — Кейт знаеше отлично за какво говори Емили, която засия от признанието ѝ.

— Именно. То *беше* хубаво. Дори за тийнейджърско издание. И знаеш ли — има хора, които всъщност наистина си падат по независимото кино и обзора в „Таймс“. И по активизма. И по прегледите на екологично ангажираните ресторанти и представянето на модни микро колекции. В Ню Йорк има сума ти такива хора. И доста от тях разполагат с пари.

Кейт я погледна и остави пилата си за нокти.

— Така е. Ходила съм в Уест Вилидж и съм им виждала лимузините. Мислиш ли, че ще имаш успех?

— Ще ми се да опитам. Можеш да ми помогнеш.

— Да не би да искаш от мен статия, в която сравнявам пет популярни марки спирала?

— Не точно. Но ми се струва, че малко популизъм няма да навреди. Може да се развихриш на тема дизайн. Говоря ти за някаква смесица, за нещо недотам високо интелектуално.

Кейт се изправи.

— Абсолютно съм готова да го направя за теб, Ем. Искам да ти помогна.

Звучеше наистина развълнувана. Изведнъж и Емили се развълнува. Когато Кейт Фокс насочеше енергията си към нещо, започваха да се случват значителни събития.

— Помисли си за някой секси материал за пилотния брой — подтикна я Емили.

— Вече съм го измислила. — Кейт разпери ръце. — Ще се казва: „Добрите момчета свършват първи“. Това ще е част от стандартната ти рубрика „В дома на известните“ с прекрасни снимки на кремавите им всекидневни и италианските дизайнерски дивани, само че ти ще представяш героите на революцията — либерални легенди, които са се издигнали в живота. Продай на читателите си идеята, че могат да бъдат хем морални, хем богати.

— Леле! — Емили бе изумена. — Това наистина може да свърши работа.

— Разбира се, че ще свърши работа. Започни със собственика на сладоледената компания „Бен енд Джерис“; чувала съм, че има имение в Хемптън^[4]. Освен това може и да ти отпуснат малко средства за старта на списанието. Мога да намеря хора, които да ти изготвят бизнес план — хора, които се занимават със списания, — а ти ще организираш редакторската работа.

— Божичко. Кейт. — Емили за пореден път се трогна. Кейт беше толкова ентусиазирана и готова да помогне. — Наистина ли? Това би било супер. Не искаш ли да сме съдружници?

— Какво? И да напусна „Кюти“? Друг път. Харесвам живота си. Обичам да изпробвам нови спирали. Но ще ти помогна да започнеш, Ем. После продължаваш сама.

Емили работеше денонощно. Ходеше по банки и фондации по хуманитарни науки, благотворителни заведения и богати дарители от левицата. Чукаше по врати и се споразумяваше с печатари.

Разговаряше с продавачи и разпространители на вестници и списания. Нае журналисти — умни, забавни хлапета, току-що завършили. Списъкът ѝ от рубрики беше смесица от анархична политика, ексцентрично изкуство, независимо кино и благодарение на Кейт Фокс — цяла доза неподправен блясък. Може и да беше либерален блясък, но Кейт вложи сексапилна, лъскава магия, при което пилотният брой на Емили показва един Ню Йорк, който, и да имаше съвест, носеше раница на „Прада“; Лекарите без граници^[5] през деня, нощни клубове и шампанско вечер.

И нещата се получиха. Рекламните страници не бяха много, но достатъчно, за да предпазят списанието от финансови затруднения. Хората говореха. „Вилидж Войс“ писаха за него. Пазарът, към който бе насочено, беше малък, но изтънчен; то създаваше тенденции, носеше пари. Вероятно никога нямаше да е „Космополитън“, Емили го разбираше, докато седеше изтощена в малкия си апартамент, обгърнала с длани телефона си. Но пак беше добре. Списанието бе намерило своята ниша. Получаваше се.

— Как ще го наречеш? — попита Кейт. — Имаш нужда от хубаво име.

— „Уест Вилидж“? — предложи Емили. — „Твой ред“? „Епъл Кор“?

— Ъ, не. Всичките тези са ужасни. Виж, списанието ти все пак е доста благоприлично, има много качествени статии, многословни материали. Трябва да защитиш облика му не само с фоторепортажите, но и с наименованието. Знам точно как да го наречеш.

— Как? — попита Емили, вече подготвяйки се да се предаде на неизбежното.

— „Лъки“ — заяви тържествуващо Кейт.

Така че го кръстиха „Лъки“.

След шест месеца Емили се изнесе в собствено жилище близо до редакцията и Кейт запази апартамента за себе си. Но тя можеше да си го позволи заради щедрите си приятели и постепенно увеличаващата ѝ се заплата. С разрастването и утвърждаването на „Лъки“ Емили с изумление откри, че е започнала да печели. Нищо главозамайващо, но скоро изкарваше осемдесет хиляди годишно. И настояваше Кейт да участва. Ако се появяха финансови затруднения, Кейт бе наемана за

някоя и друга статия. Малко блясък никога не вредеше на смесицата, дори да не бе съвсем по вкуса на Емили.

Получаваше се. Само това имаше значение.

И приятелството им продължи. През следващата година те се смееха, пазаруваха и пишеха заедно. Към Кейт Фокс можеше да се получи пристрастяване, мислеше си Емили, докато тя самата се превръщаше в успешен издател на списание. Приятелката ѝ беше безгрижна, умна, решителна. Емили не одобряваше плана на живота ѝ — добре. Но Кейт напредваше по своя собствен път.

И после Макс Броудър се появи в живота им.

---

[1] Верига елитни универсални магазини в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Окръг в щата Ню Йорк, САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Латински термин за академично отличие, означаващ „с почести“. — Б.пр. ↑

[4] Регион в източната част на окръг Съфолк в Лонг Айланд Ню Йорк — Б.пр. ↑

[5] Международна независима медицинска хуманитарна организация, която осигурява спешна помощ на хора, засегнати от въоръжени конфликти, епидемии, липса на здравни грижи, както и на засегнатите при природни или предизвикани от човека бедствия. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Кейт!

Мериан Джефсън, неприветливата секретарка на главния редактор Флор д'Амато, спря пред бюрото на Кейт с унила физиономия. Леденорусата ѝ коса беше навита в стегнат кок, а бледата ѝ кожа и анемичните лешникови очи допринасяха за студената ѝ резервираност.

— Да? — отговори Кейт и вдигна поглед нахално. Тя се протегна леко в стола си — инстинктивно женствено движение, показващо гъвкавото ѝ тяло и пищните ѝ извивки, което противопоставяше младата ѝ фигура на по-възрастната, по-кльощава и анорексична безполова външност на Джефсън.

— Флор иска да те види. В кабинета си.

— И на какво дължа удоволствието за личното посещение? — попита Кейт. — Не можа да ми звънеш по телефона ли?

— Не, не можах. — Резкият тон на Мериан показва, че не ѝ е приятно. — Телефоните са заети цял следобед.

— Козметичните компании искат рецензии — вдигна рамене Кейт. — Рубриката е популярна.

— Е, ако обичаш, би ли отделила на редактора минутка от ценното си време? — тросна се Мериан. — Като например сега.

Кейт стана и се придвижи грациозно в роклята си — втален модел на „Азедин Алая“ със скромна дължина до коляното и съвсем малки ръкави над рамената, която въпреки това не оставяше нищо на въображението; тънката ѝ талия, разкошното ѝ издадено дупе и закръглените ѝ гърди бяха напълно на показ. Дългата ѝ коса се спускаше по гърба, захваната нежно с кадифена панделка. Мериан направи всичко възможно, за да не се изчерви. Работеха в модно списание; нямаше защо да се оплаква, ако някоя журналистка беше облечена в сексапилен дизайнерски тоалет. И все пак Кейт Фокс беше толкова безсрамна, толкова пищна, толкова натрапчива. Просто не беше редно. Мериан благодари на бога, че шефът ѝ е жена.

— Разбира се — каза любезно Кейт.

— Оттук.

— Знам как да стигна до кабинета на редактора — отвърна Кейт.

Мериан се престори, че не я е чула. Нахална малка кучка. Е, накрая и тя щеше да се прости с външността си, подобно на останалия Ню Йорк, както и с безкрайните си ухажори — обречена да остане без партньор, щом музиката спре. После вероятно щеше да се омъжи за някой чиновник от Куинс и щеше да прекара живота си излегната на дивана, докато гледа дневните телевизионни предавания и дебелее...

Каква ободряваща мисъл. Единственият проблем беше, че Мериан всъщност не си повярва.

Кейт Фокс беше млада. Тя носеше взети назаем дрехи, но не разполагаше с действителни средства. Живееше в апартамент под наем, водеше младежка рубрика. Имаше милион момичета като нея в този град и още един милион, които бяха в още по-изгодна позиция — пишеха докторати, имаха попечителски фондове, получаваха големи повишения.

Но Кейт жънеше успехи. Това беше лесно да се види, макар Мериан да не искаше да го признае. Тя скърцаше със зъби срещу настойчивата мисъл, че някак си, по някакъв начин, Кейт Фокс щеше да сполучи.

— Пристигнахме — обяви тя ненужно. — Влизай. Не бива да караш госпожа д'Амато да чака.

— Благодаря — отвърна мило Кейт. Все едно можеше да прочете мислите на другата жена. Тя влезе уверено в кабинета на началничката си и затвори вратата.

Флор д'Амато беше жена с тънка талия и на определена възраст, която — благодарение на най-добрите дерматолози в Ню Йорк — не бе известна на никого. Ботоксът и мини лифтингите, пилингите и филърите ѝ придаваха гладко и перманентно учудено изражение. Тя никога не се мръщеше, защото не можеше. Но нямаше как да заблуди служителите на „Кюти“.

Избухливият ѝ нрав беше легендарен.

Те живееха в непрестанен ужас от нея.

Служителите, които бяха оцелели повече от пет години, можеха да се преброят на пръстите на едната ръка. Флор уволняваше хората с жизнерадостен ентусиазъм. Правилото ѝ беше: „Едно възражение и

изхвърчаш“. Всички знаеха, че номерът в това списание беше да се издигнеш до позиция, на която Флор би те търпяла, след което да напуснеш, преди тя да те изрита. По този начин можеше да си смениш рубриката и да отидеш да работиш за друго елитно списание. Защото вдигнеше ли ти мерника, Флор д'Амато се постараваше да разпространи такива слухове, че повече никога да не си намериш работа.

Тя изглежда строго Кейт, когато младата жена влезе в кабинета, и присви очи преценяващо.

— Е, очевидно си решила да създаваш проблеми — заяви.

Кейт изпита неприятно усещане в стомаха си. Едва успяваше да си плаща наема, а поддръжката на външния вид струваше скъпо в този град. Харесваше работата си в „Кюти“. Щеше да е отвратително да я загуби.

— Така ли? — каза бодро. Не можеше да си позволи да покаже слабост пред старата лъвица. — Едва ли последната ми статия „Спести или похарчи“ за гланцовете за устни е причинила на рекламодателите много безсънни нощи.

— Не става въпрос за работата ти — обясни Флор и размаха ръка с раздражение. — Тя е задоволителна.

Това прозвуча като висока похвала. Кейт леко се отпусна.

— Имам предвид външната ти дейност.

— За социалния ми живот ли говориш?

— Именно — отвърна редакторката.

Кейт леко се стегна.

— Смятам, че съм навършила двацет и една, Флор. И имам право да излизам, с когото си искам.

Една непреклонна вежда се повдигна едва-едва. Кейт Фокс се доближаваше до определението „непокорна“. Никой никога не разговаряше по този начин с Флор д'Амато.

— „Кюти“ има определен имидж, към който трябва да се придържаш — каза тя.

— О, няма проблем — отвърна Кейт. — Когато излизам, не нося „Гап“. Старая се да се съобразявам с модата. С това съм известна.

— Започваш да си създаваш репутация — заяви равно Флор.

— Благодаря — усмихна се Кейт.

Благодаря. *Благодаря?* Момичето се държеше така, все едно току-що бе получило комплимент. Чистата дързост и тази непокорност в държанието ѝ за миг изумиха Флор. Имаше нещо достойно за възхищение в наглостта на малката.

— Нямах предвид облеклото ти по последна мода, Кейт. Имах предвид поведението ти на... на...

Тя се изчерви, което не бе типично за нея. Не можеше да се принуди да погледне момичето в лицето и да добави: „на златотърсачка“. Но тъкмо това искаше да каже.

— На жена на развлеченията — довърши неубедително. — И смятам, че трябва да внимаваш. Старшите служители в списанието не получават повишение, ако започнат да стават част от публикуваните истории.

Кейт кимна. Това поне бе добър съвет. И честно казано, може би беше само леко неловко, задето Флор д'Амато я бе повикала по повод забавленията ѝ извън работно време. Тя не се разкайваше за нищо, но щом си създаваше репутация сред жените, скоро щеше да си създаде такава и сред мъжете.

Не би навредило на марката, каза си.

— Схванах идеята. Благодаря за предупреждението — отвърна тя.

Успокоена, Флор се обърна към един документ върху бюрото си.

— Всъщност може да се окаже полезно. Разбирам, че си ходила на парти в клуб „Метрополитън“ миналата събота.

Кейт се напрегна. Шпионите на Флор бяха навсякъде. Да, наистина беше отишла под ръка с Брамбли Уинстън III — бяло богаташче от Бостън, чийто баща бе забогатял от бизнес с паркинги, обхващащ десет значителни пазара. Но Брамбли беше просто синът и тя се подразни, че са я видели да излиза с него. Отдавна трябваше да е приключила с богаташките синчета и попечителските им фондове. Въпреки това партито в „Метрополитън“ я бе изкушило. Това беше един от най-престижните клубове с частни членове в града и хората там бяха дипломати и земевладелци, изпълнителни директори на банки и сенатори. Стари пари, стара власт. Брамбли бе поканен на рождения ден на банкера Уилям Кабът благодарение на връзките на баща си и беше навярно най-маловажният мъж сред присъстващите.

Кейт, която беше с години по-млада от кльощавите жени, обвити в шифон и перли, бе привлякла порядъчен дял погледи на възхищение от страна на мъже, които бяха по-възрастни от баща ѝ. На Брадли изобщо не му бе харесало удоволствието ѝ от одобрението им, но тя не успя да се сдържи. Беше весела, наслаждаваше се на собствената си хубост като пеперуда върху топъл камък, бавно разперваща крилата си напред-назад на слънцето.

Брадли беше дотук. Кейт реши да скъса с него още същата вечер. И може би щеше да се откаже от мъжете за известно време. Трябваше да работи, да не привлича внимание. Работата ѝ в списанието беше забавна. А и имаше нещо... как да го каже... незадоволително в живота ѝ в момента. Беше ѝ омръзнало да се среща със скучни средно богати хлапета, да отблъсква сексуалните им намеци, да къса с тях, когато започнат да изискват присъствието ѝ в леглото си — преди те да имат шанса да си тръгнат първи. Почти всички мъже, с които бе излизала през последната година, можеха да се оженят за нея. Понякога и сама не се разбираше. Защо не си бе сложила главата в торбата и не бе примамила някого от тях пред олтара? Тогава щеше да постигне живота, за който винаги бе мечтала. Този, който майка ѝ смяташе, че заслужава.

— Да, на рождения ден на един приятел на гаджето ми.

— И кой е той?

Това беше малко лично, но Кейт се предаде. Не искаше враг в лицето на шефката си.

— Не е никой важен. Всъщност и бездруго възнамерявах да скъсаме. — Ако това не бе вярно тогава, то точно сега със сигурност беше. — Мисля да си дам почивка и да спра с романтичните срещи. Искам да се концентрирам върху работата си в „Кюти“ — добави тя.

Флор я изгледа. Не изглеждаше убедена.

— Това е прекрасно. А междувременно можеш да си ми полезна. Забелязал те е Маркърс Броудър, както изглежда. Разпитвал е насамнатам за теб. Подобни неща се разчуват и обикновено стигат до мен.

Сърцето на Кейт препусна. Тя не се изложи да уточни за кой Маркърс Броудър става въпрос. В Ню Йорк можеше да има само един с това име.

Маркърс Броудър. Наближаващ петдесетте, може би беше дори на петдесет и няколко. Строен и елегантен. Известен с цветистите си

любовни връзки и привлекателните си съпруги. Клюкарските рубрики го наричаха „магнатът на магнатите“. А интересите му варираха от недвижимо имущество до...

Издателска дейност. Точно така, помисли си Кейт, след като бързо си припомни най-важните факти, записани в паметта ѝ. Корпорация „Броудър“ притежаваше малка изискана издателска къща с оскъдни, но стабилни приходи, която издаваше много Нобелови лауреати и носители на литературни награди. Той също така бе собственик на поредица от регионални вестници и няколко радиостанции из североизточните щати.

— Маркърс Броудър интересува ли се от списания? — попита Кейт. — Да не иска да купи „Кюти“?

По лицето на Флор д'Амато се изписа неохотно уважение. Хубавото хлапе бе направило връзката. Под тази руса коса имаше мозък, стига момичето да му дадеше възможност да се изяви.

— Едва ли си запозната с корпоративната структура на това списание — каза тя.

Кейт вдигна рамене.

— Че сме собственост на „Хорел Медия“? Която е подразделение на корпорация „Уърлднюз“?

Флор премигна.

— Ъ, да. — Почувства как раздразнението ѝ се връща. Каква беше играта на Кейт Фокс? Да не би да се правеше на някаква социална пеперудка? Тя се съмняваше, че в списанието има друг журналист, който да е наясно как точно става издаването му. — Значи разбираш устройството на управленската структура? — предизвика я тя.

— Ти си главен редактор, така че отговаряш пред управителния съвет на „Хорел“. Но реално това означава пред Клодиърс Сабрини, нали? Той е изпълнителният директор. Но очевидно само на един отдел. Това също така го прави старши вицепрезидент на „Уърлднюз“. И докладва пред британеца сър Джон Хокстърн. Който е дошъл в компанията от филмовата индустрия и по едно време ръководеше киностудио „Артемидида“. И предполагам, че той пък докладва пред управителния съвет на глобалната фирма.

Флор беше изумена.

— Кой е председател на управителния съвет?

Кейт поклати глава.

— Не знам. Мога да проверя в Гугъл, предполагам. Очевидно Хари Бърнстайн притежава мажоритарния дял в „Уърлднюз“, така че всички отговарят пред него.

Флор имаше отчаяна нужда да попита откъде, по дяволите, Кейт знае всичко това. Защо знае всичко това. Тя беше автор на статии, работеше за жълти стотинки; цялата редакция, да му се не види — половината от социалната сцена на Ню Йорк — знаеше, че я интересува единствено да си намери богат мъж. Но само да ѝ зададяха някой бизнес въпрос и тя изведнъж се проявяваше като справочник на „Уолстрийт Джърнъл“.

Но Флор не се бе издигнала до върховете на популярните списания с издаване на слабостите си. Нямаше да достави това удоволствие на Кейт Фокс.

— Клодиъс възнамерява да продаде „Кюти“.

— Но ние реализираме страхотни продажби — изтъкна Кейт. — Списанието е доходно.

— Но пазарът запада, скъпа. Списанията като цяло се продават все по-малко и по-малко. Младите жени вече предпочитат интернет и мобилните телефони. Книгите отчитат най-голям спад, но и всички печатни издания са в същото неприятно положение. Вестници, списания. „Дорел Медия“ искат да сменят бизнеса и да издават компютърни игри.

Кейт мълчеше.

— Все пак си права. — Флор леко се изпъна, като мярна отражението си в прозореца с гледка към Уест Енд авеню. — Наистина се продаваме добре. Не сме като другите. Знам как се водят лъскави рубрики. И знам какво отличава списанието ни — всичко е в смесицата от теми, в свежия поглед към нещата. Има инвеститори, които проявяват интерес към това.

— Като Маркърс Бродър.

— Точно като Маркърс Бродър. Харесва му идеята да притежава женско списание.

— За да има достъп до моделите? — предположи Кейт.

Флор се намръщи.

— Господин Бродър е много властен мъж, Кейт. Не бих ти препоръчала да се отнасяш към него с подобно лекомислие.

— Към него?

— Той вече беше тук, за да се види с мен. Приех съвещание с господин Сабрини и някои от директорите му. Сега господин Броудър изяви желание да се срещне с някои от най-способните в екипа ни. Мислех си, че ще можеш да го разведеш из редакцията. Да му покажеш как стоят нещата тук. Той проявява голям интерес към дейността ни, както сам ме информира. Исква да види как издаваме списанието си...

Кейт премигна.

— Аз съм само автор...

— Той поиска младши служител. И след като е питал за теб на партито...

Беше ред на Флор да вдигне рамене. Руменина пропълзя по бузите на Кейт. Шефката ѝ я предлагаше като стръв, помисли си тя, точно като стръв. Като парченце от бонбон за очите, казано в стила на „Кюти“.

Тя спокойно отвърна на усмивката ѝ. Нямахше намерение да възразява, да дава на Флор възможност да я уволни. Началничката ѝ очевидно я смяташе за безполезна флиртаджийка. Това беше възможност, шанс да продаде цялото списание, да действа като корпоративен шеф.

Маркърс Броудър нямаше да разбере откъде му е дошло.

— Радвам се за теб — каза Емили, когато Кейт я заведе на вечеря вечерта. — Маркърс Броудър е голяма клечка. Само внимавай, чу ли?

— Какво искаш кажеш с това да внимавам?

— Говори се, че е пълен негодник. Абсолютно безскрупулен. Ако някой пресече пътя му, с бизнеса му е свършено, поне в Ню Йорк. А с жените е като хищник.

Кейт въздъхна.

— Все ми е тая. От него ще излезе страхотен съпруг, стига вече да не е женен.

— Едва го познаваш — възрази Емили.

— Знам, че сам се е издигнал. Не е синче с попечителски фонд. Това е достойно за възхищение. Знам, че притежава половината Ню Йорк. — Кейт замълча за момент. Ключарските рубрики говореха за

легендарните партита на Маркър Броудър, за огромната му къща в Горен Уестсайд, частните му самолети, хеликоптерните площадки върху покривите на корпоративните му офис сгради, имението му на остров Мустик^[1].

Това беше всичко, за което бе мечтала. Колко жестока беше съдбата, давайки ѝ само шанса да го впечатли в офис среда. Кейт искаше брак и цялата икономическа стабилност, която вървеше с него.

Тя искаше пръстен. Този на Маркър Броудър щеше да е направен от чиста платина.

— А това е всичко, което ми трябва да знам — добави тя.

И въздърна.

---

^[1] Частен малък остров от групата на Карибските острови. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Беше вторник сутрин. Тя си спомни това по-късно, както и прекрасното чувство за пролет в града, след като дългата сурова нюйоркска зима най-последно беше свършила. Сега те се къпеха в слънчева светлина, дърветата в квартала се бяха раззеленили, стъклени кули на небостъргачите насочваха топлината на слънцето към тях. Манхатън беше залян със светлина.

Кейт се бе облякла много внимателно. Никакви дънки днес. Тъй като Маркърс Бродър не беше на брачния пазар, може би щеше да успее да го впечатли като бъдещ шеф. Вероятно й беше време да порасне. Кейт реши, че не се е целила достатъчно високо. Затова още не беше омъжена. Партитата в най-добрите нощни клубове с богати превзети младежи... се оказаха живот, който не й хареса толкова, колкото очакваше. Беше време да премине на по-горно стъпало.

Разбира се, тя вярваше в целите на живота си. Майка й бе пределно ясна. Работата беше само за подсигуряване на умното момиче. Но, що се отнасяше до срещите с мъже, пред нея щяха да се отворят още повече врати като старши управител, отколкото просто като авторка на статии за гланцови за устни. Мъже със състояние, мъже, които участваха в управителни съвети. Момчета, чиито жени трябваше да са изискани, красиви и дискретни.

Беше й писнало да подчертава прекалено сексапила си. Беше й писнало да подценява възможностите на Кейт Фокс.

Настъпи време да приключи с това — сега.

Кейт избра костюм с пола на „Джил Сандър“ с изключително елегантна кройка, но в дързък нюанс на много бледо лимоненожълто; прилепнало сако върху бяла тениска и пола, която се впиваше в извивките й, но надолу се разкрояваше в женствени плисета, само около сантиметър по-къса от очакваното. Съчета дрехите с обувки от мека кожа и на средно висок ток на „Джими Чу“ и не си сложи никакви бижута, с изключение на дребни, дискретни яркожълти диамантени обеци. Видът й излъчваше младост и професионализъм, жизнерадост и

женственост. Русата ѝ коса се подчертаваше от маргаритените нюанси на тоалета ѝ: сутринта я бе оформила със сешоар в стилна прическа. На лицето си не сложи нищо друго, освен тониращ овлажняващ крем, малко бронзираща пудра вместо руж и някакви неутрални сенки на „Боби Браун“ върху клепачите. Нямаше очна линия, нито спирала. На устните си постави безцветен гланц, нещо, което да я отличи от свръхгримираните модели, които мъж като Маркърс Бродър вероятно бе свикнал да вижда.

Отражението ѝ ѝ бе вдъхнало увереност. Излъчваше шик, изглеждаше под контрол, в идеален вид за модния офис, в който работеше. Беше елегантна, а не предизвикателна. Най-лошото, което Флор можеше да каже, беше, че смелият избор на жълт цвят подчертава младостта ѝ. На рамото ѝ висеше малка чанта на „Майкъл Корс“ от елегантна златиста кожа.

Тя чакаше отвън на тротоара, когато Маркърс Бродър пристигна.

И той пристигна със стил.

Лимузината, черна и лъскава, измита до блясък от мръсотията на манхатънските улици, измърка тихо и спря пред офисите на „Кюти“. Кейт видя, че прозорците са с тъмни стъкла. Обикновените хора нямаха шанс да оглеждат Маркърс Бродър само защото е спрял до тях в някое задръстване. Не че биха имали някакво съмнение кой се вози вътре — на регистрационните табели на колата пишеше: „МАРКЪС 1“. А и самият автомобил беше от този тип бензиногълтащи зверове, които защитниците на околната среда яростно проклинаха. Маркърс нехаеше за баланса и финеса, притежаваше класа и парадираше с нея. Кейт се опита да не ѝ потекат лигите. Колата беше достатъчно голяма да побере средно по размер джакузи и напълно оборудван мокър бар. Предвид репутацията на Бродър, тя с право се зачуди дали вътре няма и от двете.

Кейт се усмихна рязко, когато отпред излезе униформен шофьор и отиде да отвори вратата на шефа си, сякаш Маркърс Бродър беше значима холивудска звезда, нещо като Брад Пит, пристигащ на червения килим. Само дето той можеше да купува и продава холивудски звезди, ако поискаше. Заедно с филмовите студиа, които ги бяха създали. Сърцето ѝ задумка. Тя изпита отчаяно желание да впечатли този мъж. Но той изяждаше цели компании за закуска и тя не

беше готова да бъде просто поредната бройка, минала през леглото му. Така че какво интересно би могла да му предложи?

Шофьорът отстъпи назад. Броудър излезе от колата.

Той беше висок, относително строен, със стегнато, твърдо тяло. Лицето му беше класически гладко и със спокойни черти. Тъмна коса, подстригана късо. Много скъп костюм, веднага забеляза тя, без съмнение правен по поръчка и изглеждащ като от „Савил Роу“^[1]. Ръчно изработени обувки на „Джон Лоб“. Часовник „Пиаже“. От титан, прецени тя.

Всичко у него крещеше „пари“. И власт.

Тя се притесни и развълнува. Какво ли щеше да е да бъде съпруга на мъж като този? Обсипана с диаманти и перли от Южно море. Дрехи само висша мода. Една жена би се примирила с много негови изневери заради това, помисли си тя, след което се смъмри. Но все пак си беше така.

— Господин Броудър? — каза тя.

Очите му я огледаха от глава до пети, тъмни и преценяващи.

— Не беше трудно да се досетиш, нали? — отвърна той сухо.

Кейт се изчерви. Обикновено тя беше най-спокойната в стаята. Мъжете се потяха и разхлабваха яките си само заради това, че бяха в нейно присъствие. Не и днес обаче. За първи път тя определено не командваше парада. Маркърс я остави да свикне с резултата.

— Добро утро, сър. — Точно премерена нотка на уважение в думата „сър“. — Добре дошли в „Кюти“. Аз съм Кейт Фокс.

— Знам коя си.

— Ще ви разведа наоколо тази сутрин, ако нямате нищо против. Госпожа Д'Амато сметна, че ще искате някой от младшите служители да ви покаже редакцията. Аз съм една от журналистките, така че съм част от ежедневния екип. Ще ме последвате ли?

Броудър се ухили.

— Със сигурност. — Очите му се придвижиха бавно към задника ѝ, стегнат в плътно прилепващата жълта рамка. Кейт се изчерви. Представи си го как я следва по стълбите с очи, фиксирани в извивките ѝ.

Голяма работа, нямаше да е първият, помисли си тя.

Кейт го въведе в приемната зона. Не си направи труда да го запознае със секретарката Джанет. Веднага стана ясно, че Маркърс

Броудър няма време, нито интерес за малките хора. Желанието му да се занимава с Кейт се ограничаваше до факта, че я смята за подходяща кандидатка за изчукване. Това ѝ беше ясно. Работата ѝ сега беше да му покаже нещо друго.

— Основната редакторска работа се случва на шестнайсетия етаж. — Тя натисна копчето на асансьора. Той пристигна празен и те се качиха. Когато стоманените врати се затвориха със свистене, Кейт почувства тръпка на удоволствие от оставането си насаме с мъж като този. Най-голямата риба, с която някога се бе затваряла.

— Значи си една от авторките?

— Да, сър. Пиша статии. Популярни. Ако сравним с другите журналисти в списанието, повечето от писмата на читателите се дължат на моите материали.

— И какви са по-точно твоите материали?

— Ами... — Кейт му се усмихна обезоръжаващо. — Не става въпрос за журналистика от висока класа, господин Броудър, но пиша за това, за което искат читателите. Къщи на знаменитости, сравнение на спирали, мода за по-малко пари, изнамирането преди всички останали на сладката чанта, която си е купила Бионсе. Репутацията ми зависи от умениято ми винаги да съм на върха на модните тенденции. Момичетата обожават това.

Той ѝ се усмихна цинично. Предизвикателно.

— Това продава списанията, господин Броудър — добави Кейт.

— Нима? — Вратите се отвориха. Кейт почувства погледите на колегите да прогарят гърба ѝ. Това нямаше да подобри популярността ѝ в редакцията, нито пък завистта на братята ѝ по перо. Сега тя беше тук не с кого да е, а с Маркърс Броудър, за бога.

— Тук журналистите на свободна практика, които ни сътрудничат, предават материалите си. Предпочитаме да работят в сградата, за да може да се допитваме до мнението им относно снимките, придружаващи статиите им, избора на стилисти и такива неща. Не е обичайно за списанията, но в „Кюти“ идеята работи добре.

Той беше извънредно незаинтересован.

— Колко печелиш годишно?

— Моля?

— Не чу ли въпроса? — попита меко Броудър. — Колко печелиш годишно? Дай ми точна цифра, включително с бонусите и така

нататък.

Кейт пламна от шията нагоре. Трябваше да му каже да върви по дяволите. Но цялата ѝ задача беше да достави удоволствие на Маркър Броудър. Флор щеше да отсъди после как се е справила. И което бе по-важното — и Маркър щеше да направи същата преценка.

Тя го погледна в очите.

— Печеля четиридесет и пет хиляди. Кое е отлично за пишещ журналист.

Той се изсмя.

— Четиридесет и пет хиляди долара годишно? И твърдиш, че знаеш какво е нужно, за да се продава едно списание? Защо си толкова неамбициозна?

Тя се скова.

— Неамбициозна?

— Щом знаеш как се продават списания, защо не си в управлението? По дяволите, защо нямаш собствено списание? Хайде де, Кейт Фокс. Нима не можеш да се справиш по-добре от това да си обикновена журналистка и да се хвалиш с наистина нищожната си заплата?

— Не е зле за първа работа — възрази тя.

— Не е ли? — Той ѝ се усмихна хищно. — Моята първа работа беше да търгувам с финансови деривати в „Голдман Сакс“^[2]. Правех четвърт милион годишно. И това през 1978-а. По онова време за тези пари човек можеше да си купи туй-онуй.

Кейт почервения. Обзе я тръпка на желание. Той беше толкова наперен и самонадеян. Харесваше ѝ много.

Мозъкът ѝ се опита да си представи какво ли е чувството да имаш толкова много пари.

— И бях твърде млад, за да разбера, че това са дребни стотинки — добави Броудър пренебрежително, наслаждавайки се на реакцията ѝ. — Какво е твоето извинение?

— Обичам да пиша.

— За дамски чанти? Опитай пак, захарче.

Кейт се сви от смущение. Какво можеше да каже? Че работата ѝ беше просто за запълване на времето, докато срещне някой мъж като него? Че учи усърдно за степен „Госпожа“?

— Стилът и модата са ми страст — заяви тя. — Може би просто все още свиквам с обстановката.

— Е — усмихна се той отново, оставяйки я на мира. — Със сигурност си стилна. Разкажи ми повече за това място. Защо мислиш, че „Кюти“ се продава, като изключим собствените ти творения за обувки и чантички.

Кейт си пое дълбоко въздух и започна да разказва сладкოდумно. Разполагаше под ръка с всички факти и цифри и малко си отдъхна, като видя Маркъс Броудър да кима замислено, докато му говореше. Умът му сега се бе отдръпнал от нея; той обмисляше сделката. Това я накара да изпита разочарование, което пък я ужаси. За бога, момиче, каза си. *Той е женен. Много женен.* За една от най-прочутите модни знаменитости в Ню Йорк. Броудър щеше да е перфектната изгодна партия, само че не беше на пазара. А тя определено искаше повече, отколкото да бъде негово развлечение за една нощ или дори негова любовница, залъгана с чифт блестящи обеци от „Тифани“ и зарязана с лоша репутация.

— Е, това е в общи линии — обяви, когато свърши.

— Интересно — отбеляза Броудър. Той отново я погледна и Кейт почти успя да чуе смяната на гумите в съзнанието му. Откъсването му беше тотално. Той бе от типа мъже, които разпределяха нещата по преградки. Тя усети, че вече е направил сделката в главата си и сега отново търси забавление.

— Ще ни купите ли? — попита го.

— Искаш ли да ви купя?

Тя кимна.

— Да, сър. Това място има нужда да се поразтърси. Още малко финанси ще му дойдат добре. Още малко внимание от страна на пазара. Ако ни купите, рекламодателите ще са още по-заинтересовани от нас. Ще е чудесно да отбележим такъв напредък.

— Това обмислям и аз, да. — Той я погледна. — Ти влизаш ли в сделката?

Кейт отвърна на усмивката му — безстрашно. Застанала до него.

— Разбира се. Както казах, аз съм щатен автор тук.

— Искаш ли да излезем на вечеря?

Тя сви рамене безгрижно.

— С някои колеги от екипа ли?

— С никакви колеги. — Той присви очи. — Само с теб, госпожице Фокс.

— Не, сър — отвърна тя.

— Не?

— Вие сте женен. Не искам да ставам любовница на никой мъж. Дори на вас.

Той отстъпи назад, изненадан от директния отговор. Усмихна се леко.

— Това беше много грубо. Освен това още дори не съм ти отправил предложение.

— Предложение без пръстен не си струва. Аз възнамерявам да се омъжа в даден момент. Искате да си говорим за сделки? Това е сделката. Много е вероятно никой мъж да не поиска жената, оставена от вас, не е ли така, господин Брудър? — Кейт се усмихна игриво.

— Ами ако ти кажа, че бракът ми е към края си? Че съм в процес на развод?

— Ще отвърна, че е жалко, но се чувствайте свободен да ми се обадите, след като приключите с документацията.

— Бива си те — изкоментира той.

Кейт отново вдигна рамене.

— Между другото, господин Брудър, ако търсите списания, в които да инвестирате, трябва да хвърлите един поглед на малкото независимо издание на приятелката ми Емили — „Лъки“. — Тя едва не изтръпна, като се чу да го казва. Какви ги вършеше, по дяволите? Емили никога не би продала списанието, което толкова обичаше.

Но тя толкова много искаше да впечатли Маркърс Брудър след всичките му саркастични подмятания относно нищожната ѝ заплата и това колко е зле финансово. Не може да се въздържа. Нищо де, Емили пък не беше длъжна да продава, а и какво лошо имаше някой да ѝ предложи тлъста пачка, прецени тя.

— Става въпрос за либерални възгледи и висша мода — продължи. Или поне в случаите, когато се намесеше Кейт. — Продава се добре в своята си ниша на пазара, но Емили има нужда от по-добро разпространение. Може би ще успеете да се договорите с нея. Различно е — но пък вие притежавате местни вестници, които поглъщат голям дял от малкия пазар, така че сте свикнали.

— „Лъки“ значи?

— Как да устоите на такова име? — рече игриво.

— Имаш визитката ми — каза Маркърс Бруудър. — Изпрати ми координатите й по електронната поща.

Погледът му отново обгърна Кейт, все едно можеше да я изяде на две хапки.

— Маркърс!

Флор д'Амато, оградена от асистентите си, се зададе откъм коридора. Тя се усмихна бързо на Кейт и оттегли вниманието си от нея.

— Виждам, че малката ни журналистка те е развела наоколо? Хареса ли ти как се справят по-нискостоящите ни служители?

— Да. Удивителни служители. Кейт е много добре запозната с работата си.

— Радвам се да го чуя — отбеляза любезно Флор. — Кейт, можеш вече да тръгваш. Връщай се на работа. — Тя се засмя, издавайки отвратителен звънтящ звук. — Отивай да довършиш онази статия за „достъпния лукс“. Каква е темата тази седмица, шапки?

— Палта — отговори Кейт, опитвайки се да внесе малко топлина в собствената си усмивка. Отровата на Флор сякаш се оттичаше от гърба й.

— Е, тръгвай тогава. С господин Бруудър сега трябва да си поговорим за бизнес.

Кейт се подсмихна. Флор й беше толкова ясна. Както и Маркърс Бруудър, но на него се възхищаваше. Той беше толкова безмилостен, толкова аморален. Просто не му пукаше. Фокусираше се върху това, което искаше, когато го поискаше.

Пари. Власт. Жени.

Нея.

Тя подаде ръката си с добре поддържан маникюр на Маркърс.

— Приятно ми беше, господин Бруудър.

— Маркърс, ако обичаш — рече той. Ръкостискането им беше здраво.

— Ще се видим пак, Кейт Фокс. По-скоро, отколкото си мислиш. А междувременно смятам да се обадя на приятелката ти Емили. Тази вечер.

Този разговор се състоя преди четири месеца.

Маркърс Бруудър действаше бързо. И държеше на думата си. Към края на седмицата Емили й се обади, кипяща от ентусиазъм, за да й

каже, че той се е свързал с нея, посетил я е в редакцията, поискал е да предложи оферта. Както бе предположила Кейт, приятелката ѝ още беше далеч от идеята да продава в действителност, но се вълнуваше от предложението на Маркър. То означаваше, че „Лъки“ има стойност.

— Поласкана съм — каза простичко Емили. — И това са много пари. Благодаря за помощта, Кейт.

— Няма проблем — отговори Кейт, опитвайки се да не се чувства виновна. Няма да навреди значи?

След няколко седмици клюкарските рубрики гръмнаха с новината за предстоящия развод на семейство Броудър. До края на пролетта и началото на лятото всичко беше свършено и приключено.

Броудър купи „Кюти“. Кейт напразно чакаше телефонът ѝ да звънне или секретарката да ѝ предаде съобщение. Нещо, каквото и да е. Като например повикване в разкошния кабинет на новия изпълнителен директор в другия край на града.

Телефонът ѝ остана непоколебимо безмълвен. Електронната ѝ поща беше празна. Тя се принуди да се заеме усилено с работа — да пише статии и да прави репортажи. Раздразнена, потъна в задълженията си. Пишеше повече материали, оформяше повече снимки, издаде някои нови тенденции на страниците на „Кюти“. А когато излизаше, го правеше с Емили. Никакви мъже. Никакви богаташки синчета, нито банкови инвеститори. Мълчанието на Маркър Броудър я дразнеше. Никой досега не бе пренебрегвал Кейт Фокс.

И тогава, най-накрая, след развода и поглъщането, след като компанията на Маркър приключи преговорите си с „Лъки“, точно когато животът ѝ бе започнал да уляга...

В пощенската ѝ кутия пристигна поканата за партито.

---

[1] Улица в Централен Лондон, прочута с бутиците си, в които се шият мъжки костюми по поръчка на клиента. — Б.пр. ↑

[2] Една от най-старите инвестиционни банки в света със седалище в Манхатън, Ню Йорк, САЩ. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Кейт безстрашно си проби път през тълпата от жени, които се бутаха да заемат по-близка позиция до Маркърс Броудър. Те всички отпиваха от шампанското си „Пол Роже“ и го гледаха пламенно над ръбовете на чашите си, преструвайки се, че си говорят една с друга, изпращайки димни сигнали. Никоя не искаше да бие на очи прекалено; само някои леко подпийнали, вече омъжени представителки на хайлайфа, в действителност разговаряха с домакина.

Кейт се промъкна по-близо. Това беше Ню Йорк, а тя беше от Бронкс. В този град нямаше да стигнеш доникъде, ако си от срамежливите.

— Маркърс — каза тя, като го отърва от кокалестата хватка на шейсет и няколко годишна бостънска интелектуалка от Горен Ийстсайд, отрупана с диаманти и старомодна кожа от визон. — Кейт Фокс е.

— Знам. — Той се ухили и погледът му се прикова към прилепналата й рокля „Багдли Мишка“ в бледорозово и сребристо. — Значи вече съм „Маркърс“, така ли? Последния път, когато се видяхме, не спираше да повтаряш „господин Броудър“ и „сър“.

— Това беше в офиса. — Кейт отвърна на усмивката. — Където си мой шеф. Но сега сме на парти и аз съм твоя гостенка.

— Отлична забележка — призна той.

С крайчеца на окото си тя забеляза намръщените физиономии на другите жени наоколо. Е, ако на нея й стискаше повече, отколкото на тях, тя не беше виновна.

— Благодаря за поканата. И честит рожден ден.

— Моля. — Той наклони чашата си към нея и Кейт забеляза, че е пълна с газирана минерална вода. Маркърс Броудър предлагаше на гостите си най-отбраните вина и шампанско, но той самият се придържаше към безалкохолните. Според слуховете, мразел да е извън контрол. По това си приличаха. — Очаквах да се обадиш.

— Аз очаквах ти да се обадиш — засмя се Кейт.

— Значи излиза, че съм се издънил първи. — Още по-широка усмивка. — Битка, която съм щастлив, че съм изгубил.

— Каза, че ще се видим по-скоро, отколкото си мисля — отвърна Кейт с лек намек за укор.

— Имах предвид развода си — обясни той. — Ти ми каза, че няма да ми станеш любовница. На никаква цена. Така че нямаше много смисъл да се виждаме, докато не приключех с това. — Бродър отпи от водата си. — Кое то и направих, и то за рекордно време.

Тя се изчерви. Той беше толкова прям, толкова настойчив.

— Не си го направил заради мен?

— Разбира се, че не — усмихна се самодоволно. — Просто исках да съм разведен. Фактът, че тогава ти ще си на разположение, беше приятен бонус.

Кейт почувства по гърба ѝ да преминава тръпка. Арогантността му си я биваше!

— Минаха няколко месеца. Откъде знаеш, че съм на разположение? Може да излизам с някого.

— Не излизаш с никого. Свободна си. — Каза го с равна, спокойна увереност.

— Откъде знаеш? — предизвика го тя. Усети, че я залива вълна на желание. Бродър беше като природна стихия. Кейт не можеше да реши дали той е секси, или е просто кучи син. Едно беше сигурно — младите бледи богаташки хлапета можеха само да му дишат прахта.

— Първо, ти си тук. Сама ме потърси и дойде при мен. Това означава, че не излизаш с друг мъж. Второ, откакто се запознахме, си мислиш за мен. — Тя стана аленочервена, отвори уста да отвърне. — Не си прави труда да отричаш, захарче. Познавам жените. Трето, познавам много хора в този град, които те държаха под око. Клубовете, в които ходеше, с кого се срещаше. Най-вече с приятелки. Без неженени мъже на хоризонта.

— Шпионирал си ме?

Кейт не бе сигурна как да го приеме. Но Бродър я заслепяваше с чаровната си усмивка.

— Приятелите ми разговарят с мен. Това е всичко. Виждам, че не отричаш.

Тя вдигна рамене.

— Така е. Скоро не съм излизала с мъж.

— Откакто се запознахме?

— Щастливо съвпадение — отвърна Кейт, отмятайки русата си коса. — Ще ме поканиш ли да излезем?

Броудър примигна, след което се разсмя високо.

— Не мисля, че някоя жена е разговаряла с мен така преди.

— Има си първи път за всичко — рече Кейт.

— Така е. Шофьорът ми ще мине да те вземе утре вечер в осем. Не казвай, че имаш планове; не си падам по играчките.

Тя наклони глава.

— А сега трябва да се смеси с народа. — Броудър пое ръката ѝ, целуна я. Отнякъде блесна светкавица на фотоапарат. — До утре, Кейт Фокс.

Кейт го загледа, когато той се отдалечи от нея и вече протягаше ръка, за да поздрави кмета и последната му жена. За секунда тя забеляза езика на тялото — как властният политик леко се поклони, свеждайки глава пред Броудър, как първата дама на града се усмихна превзето. Да, те му се подмазваха. Аурата му от неподправена власт беше невероятна. Половината от мъжете в стаята искаха да спечелят благоразположението на Маркър Броудър. А всички жени искаха да бъдат с него.

С изключение може би на Емили, помисли си Кейт с усмивка.

Но той бе избрал Кейт. Тя отново го загледа в гръб, тесните рамене, обвити в тъмния плат на ушития по поръчка костюм. Той се ръкуваше, разговаряше. Вече бе оттеглил вниманието си от нея. Тя трябваше да си върви.

Върна се през навалищата при Емили и я целуна весело по бузата.

— Ще се свържеш с издателската тълпа, нали?

— Тук са някои от най-големите разпространители в града. — Емили кимна към една костюмирана група, застанала в един ъгъл. — Мислех да ида да разговарям с тях, ако не възразяваш.

— Няма проблем. Всъщност смятам да си ходя.

— Тръгваш си? — Емили примигна. — Но партито едва сега започва. Защо?

— Маркър Броудър ме покани да излезем утре вечер — вдигна рамене Кейт.

— И какво? Вече мисията ти е изпълнена?

Емили се шегуваше, но не и Кейт.

— Поне за тази вечер, да, изпълнена е — отвърна тя. — Ще се видим утре, става ли?

Емили поклати глава, но Кейт не отстъпи.

— Добре.

Кейт стисна рамото на приятелката си и си тръгна, обвита в коприна. Когато след няколко минути се огледаше за нея, Броудър щеше да забележи, че си е тръгнала. Както забелязваше всичко, свързано с нея. Кейт Фокс не висеше наоколо като излишен лимон. Той я бе поканил да излязат, така че вече нямаше смисъл да остава и да влиза в разговори с кльощавите представителки на социалния елит или с по-малко богати мъже.

В таксито на връщане към дома си Кейт се облегна на разкъсаната черна кожена седалка и се усмихна. Скоро този начин на придвижване щеше да стане рядкост в живота ѝ. Тя беше момиче, което щеше да се вози в лимузина постоянно.

Беше сигурна, че Маркърс Броудър ще се погрижи за това.

Той не си падаше по деликатностите. Това забеляза тя на първата им среща. Колата дойде да я вземе навреме в комплект с униформен шофьор и изстудена бутилка първокласно шампанско „Круг“ върху лед на задната седалка. Кейт не го докосна. Кой знае какво щеше да си помисли той за жени, които пият?

Също така тя не зададе никакви въпроси, когато лимузината излезе от Манхатън и се насочи извън града, а по-скоро се зае с имейлите на телефона си. Когато Броудър поискаше доклад от шофьора си, човекът щеше да каже, че се е държала хладнокръвно. И без това след петнайсет минути разбра къде отиват.

Пътуваха към „Титърбъро“ — малкото летище за частни самолети.

По гърба ѝ премина тръпка на удоволствие.

Тя изглеждаше страхотно. Беше се погрижила за това. Сребриста рокля на „Бърбъри Прорсър“, която се завързваше отпред, с квадратно деколте и малки ръкави на раменете. Дрехата се спускаше скромно малко над коляното, но се впиваше във всяка извивка от разкошното ѝ тяло.

Дългата ѝ руса коса беше измита и фризирана. Гримът ѝ беше гладък — днес бе използвала основа на „Лаура Мерене“, фон дьо тен на „Боби Браун“, бронзираща пудра „YSL“ на бузите, контрастираща на металически розовите сенки и розовото сребристо червило на „Шанел“. Чантата ѝ беше „Кейт Спейд“, обсипана с мънички седефени мъниста, а чорапите ѝ „Уолфорд“ се стесняваха надолу към обувки с висок ток на „Маноло“. На раменете си бе наметнала мек сив шал от чиста вълна и не носеше никакъв парфюм, ако се изключеше розовата вода, с която се бе напръскала.

Видът ѝ беше трепах. Очите на шофьора едва не изскочиха от орбитите си, докато тя се вмъкваше грациозно на задната седалка на колата. Обличането на тази рокля се равняваше на слагането на военна броня. Срещата беше важна и Кейт Фокс отиваше на битка.

Маркърс Бродър я чакаше на пистата до един блестящ бизнес самолет „Гълфстрийм IV“. Тя тръгна към него със самоуверена усмивка, а чантичката ѝ се полюшваше в ръката ѝ. Той вдигна леко ръцете си, все едно се предава.

— Изглеждаш очарователно — рече оценяващо. — Роклята си я бива.

— И срещата си я бива. — Кейт не направи никакъв опит да скрие колко е впечатлена. Бродър не обичаше игрички, вече ѝ го бе казал. — Харесва ми превозното средство.

Той се засмя, но му беше приятно.

— Това е самолетът на компанията.

— Това бизнес среща ли е? — пошегува се тя.

— Аз съм изпълнителният директор. Правя каквото ми харесва. Полетът е кратък; отиваме в къщата ми в Нантъкет^[1].

— Звучи супер — отбеляза Кейт. — Нямахме нужда да се изхвърляш заради мен, Маркърс.

— Такъв съм си — каза той и добави: — Ако наистина харесвам момичето.

Първата среща беше прекрасна. Сякаш всички мечти на Кейт се бяха сбъднали. Частният самолет ги отведе гладко до брега и след още едно кратко пътуване с лимузина пристигнаха в огромното имение на Маркърс на океанския бряг, оборудвано с частен плаж. Беше ѝ трудно да

не гледа като зашеметена, да не ѝ потекат лигите — тя преливаше от възторг. О, боже! Това беше, това беше всичко, което бе очаквала, всичко, за което бе мечтала майка ѝ преди всички тези години в Бронкс! И ето че сега беше близо, толкова близо до него!

Прислужници подредиха масата за вечеря върху голяма тераса с изглед към океана: местен омар, малко шампанско, зрели ягоди, шоколадови бонбони от „Дебов и Гале“, ямайско кафе „Блу Маунтин“. Кейт се наслаждаваше на блясъка на изключителното представление. Фокусира вниманието си най-вече върху Маркърс, като го разпитваше за хобитата му, за образованието му, за историята на живота му, и успя да изслуша отговорите му, сякаш те бяха най-увлекателното нещо, което някога бе чувала. Смееше се на шегите му, държеше се жизнерадостно и свежо. Ако Маркърс я попита нещо, тя отвърщаше кратко. И като край на перфектната вечер той дори не се опита да я вкара в леглото си.

Кейт слезе от самолета, изпълнена с триумфално чувство, и се качи в лимузината, която я отведе обратно вкъщи. Маркърс бе харесал каквото бе видял. И не беше избързал, което означаваше, че гледа на нея в перспектива, като на същинска приятелка, а не само на лесна свалка. Първото препятствие беше преодоляно. И макар тя да не бе кой знае колко въодушевена от разговорите им, какво от това? Постепенно щеше да се приспособи към него. Щеше да се приспособи към *живота* му наистина много лесно. Удоволствието за нея се състоеше във факта, че бе оценена от Маркърс Бродър.

Великият познавач я бе одобрил. И вече я бе поканил на втора среща...

Кейт планираше всичко до най-малките подробности, макар понякога да ѝ се струваше, че той я повлича след себе си. Срещаше се с него винаги, когато той поискаше, когато ѝ се обадеше, придружаваше го на изложби в частни галерии, на благотворителни балове, политически вечери. И в същото време тя продължаваше с работата си. Мърморенето и шушуканията в офиса достигнаха трескави величини за около седмица — Флор и всички останали ѝ хвърляха най-отровни погледи — но след това нещата се уталожиха. Кейт се усмихна вътрешно. Точно така, всички започнаха да се

безпокоят, нали? Ами ако Маркърс Броудър наистина я харесваше? Ами ако решише да се ожени за нея? Тогава никой от тях нямаше да може да си позволи да я обиди.

Идеята хрумна на целия офис горе-долу по едно и също време. Гадните погледи бяха заменени с топли усмивки. Кейт беше канена на повече съвещания и ѝ бе позволено да избира задачите си за всеки брой. Колегите ѝ започнаха да ѝ правят кафе. Статиите ѝ получаваха видно място в новия брой на списанието. Флор ѝ възложи два значими материала, истински статии, а не просто поредното сравняване на цени.

Кейт само се усмихваше невъзмутимо и не казваше нищо.

Също така се държеше перфектно с пресата. Те се тълпяха край апартамента ѝ, чакаха я пред нощните клубове, звъняха на мобилния ѝ телефон, докато не ѝ се наложи да си смени номера. Но тя не удостои папараците дори и с бегъл поглед, не каза на светските хроникьори нищо, дори и „без коментар“. Вместо това тя просто не коментираше. Чакаше.

И резултатите не закърняха. След един месец Маркърс премина към следващата стъпка — секса. След удовлетворително порядъчен период.

Когато на Маркърс Броудър му омръзна да чака, той го показва ясно. Бяха излизали заедно много пъти, той я показва пред обществото, представяше я на вечери и обеда. Имаше частни самолети, изключителни островни курорти, най-добрите маси в най-изисканите нийоркски частни клубове. Но Кейт отказваше всякакви подаръци, които той се опитваше да ѝ направи, дори когато бяха опаковани в малки светлосини кутийки, вързани с бяла панделка с логото на „Тифани“. Инстинктите ѝ настръхваха, предупреждаващи за опасност; можеше да приеме гостоприемството му, ѝ казваха те, но не и подарък, нищо, което да задържи, нищо със стойност. Опитваше се да не мисли за диамантените обеци и перлените гривни, от които се отказваше. Една истинска ловджийка щеше да се цели в крайната награда.

Броудър беше тази награда. Кейт Фокс се целеше в големия дивеч.

Но той се отнасяше към нея с уважение. А тя се държеше на ниво, като не му даваше повод да си мисли, че я е купил. На Кейт ѝ беше ясно, че Маркърс не е привърженик на идеята „без секс преди

брака“. По-скоро беше от типа „опитай, преди да купиш“. Тя трябваше да приеме това и след като минаха две седмици от първия му намек за секс, засили флиртовете си. И когато той показва признаци на нетърпение, тя си позволи да бъде прелъстена и му предложи да вечерят в дома му.

— Къде по-точно? — попита той с широка усмивка. — Нантъкет? Хемптън?

— Нямах ли нещо в града? — попита невинно Кейт. Сякаш не знаеше.

Маркърс се изсмя гръмогласно, продължавайки играта.

— Разбира се. Повече от едно нещо. Главната ми квартира е апартаментът ми на „Сентрал Парк Уест“. Устройва ли те?

— Устройва ме чудесно — каза весело Кейт. — Навсякъде, където можем да се усамотим. Сега трябва да тръгвам. Имам да предам една статия. Обади се по-късно.

Изпрати му целувка и затвори.

Получаваше се. Тя го виждаше, усещаше го във вените си. Той беше като голяма риба на корда, която тя навиваше много бавно и много внимателно. Държеше точната доза напрежение. Не позволяваше нищо да се обърка. Балансираше, все едно играеше на някакъв психологически шах. Мъже като Маркърс не искаха златотърсачка, но искаха тя да остане впечатлена. Искяха да се изфукат. И работата ѝ беше да влезе в ролята на признателна публика, на лъскаво огледало, което отразяваше Маркърс Бродър — мъжа, който той беше, който той искаше да бъде. Тя никога не се престори на преситена от състоянието му, но пък и не си даваше вид, че го преследва. Кейт беше заета с приятелите си, с малката си работа, със собствения си живот. И на Бродър това му харесваше.

А сега искаше да спи с нея. И Кейт беше готова. От седмици се подготвяше психически. Тя бе имала много мъже и срещи, но нямаше голям опит със секса. Винаги беше много предпазлива, като рядко се бе раздавала докрай.

Но не беше девствена. И макар че избягваше да си го признае, да погледне истината в очите, бе научила това-онова за мъжете, особено за властните заможни мъже, тези, с които се появяваше по партитата. Сексът не беше достатъчен за мъже като тях — но беше задължителен. Имаше просто прекалено много конкуренция там навън, прекалено

много секси мадами, които бяха готови да се отзоват при най-малкия сигнал. Когато се появише точният мъж, той щеше да иска секс. И то много секс.

Кейт обмисляше как ще се държи с Маркърс. И да беше неопитна, той нямаше да разбере. Тя трябваше да е дама пред обществото, но между чаршафите да кипи от страст. Беше чела книги, бе разговаряла с момичета от офиса, бе прекарала няколко срамни часа в интернет, припомни си преживелиците си от предишните си връзки; Маркърс щеше да има нужда от ентусиазъм, умения, чувство за забранено и щеше да го иска често. Днешната трофейна съпруга вероятно беше различна. Не можеше да си пълна празноглавка. Но едно нещо никога нямаше да се промени. Госпожа Маркърс Бродър определено трябваше да е прелъстителка от световна класа. Иначе нямаше начин да влезе през вратата.

Така че тази вечер тя беше готова. Наля си една изстудена чаша шампанско за успокоение на нервите. Само една обаче — пияните жени не бяха секси. Но имаше нужда да се отпусне. Това трябваше да е представлението на живота ѝ и започваше от момента, в който лимузината я оставеше пред жилището му.

Кейт се появи на срещата във впита по тялото рокля от тъмнорозова коприна, която изглеждаше почти като излята върху загорялата ѝ кожа. Тя се възхити на просторния му апартамент с неговите огромни довоенни прозорци и извисяващи се тавани, с хилядата квадратни метра — колкото широчината на сградата — първокласен нюйоркски хоризонт, със зеленината на Централ Парк, простираща се под тях, и с всички най-съвременни удобства, зазидани в стените и скрити под дъсчения под и зад напречните греди. Мястото изглеждаше антично, но със сигурност функционираше по съвременен начин. По дяволите, не се налагаше да симулира захласа, в който бе изпаднала. Апартаментът беше наистина поразителен. Това е най-хубавата любовна игра, каза си тя. И когато икономът на Маркърс им сервира вечеря а deux^[2] — стриди, свежа салата от раци, перфектно шампанско „Шабли“ и италиански сладолед, поръчан специално от най-доброто местенце в Рим: с вкус на круша и ябълка и лека заливка от черен шоколад — Кейт се постара да обърне внимание на всичко — от вкусовете до европейските сребърни прибори от осемнадесети век.

Тя изпи още една чаша вино, сервирана с основното ястие, последната за вечерта — колкото да не се опияни, но достатъчно да я накара да се отпусне, да се отърве от задръжките си и да се фокусира върху Маркърс Бруудър. Той беше привлекателен по онзи хищен, арогантен начин. Може би нещо липсваше наистина, но Кейт бе склонна да си затвори очите за подобни дреболии. Никой не беше свършен. Маркърс беше малко по-кльощав за вкуса ѝ, но тя се опита да си каже, че всъщност е слаб и жилав. Като гладка и гъвкава пантера, която я дебнеше. Лицето му излъчваше сила и целеустременост, очите му бяха приковани в нея. И той знаеше точно каква награда представлява. Когато я заведе в спалнята — още една великолепна огромна стая, украсена с ренесансови гоблени и безценни антики, тя свали бавно шала от раменете си, усмихна се и разкопча ципа на малката си копринена рокля, при което тя се плъзна по тялото ѝ и се свлече на купчинка около обувките ѝ „Лубутен“.

Разкри пълната ѝ голота. Нямаше бельо. Нищо.

Бруудър се стъписа. За миг Кейт почувства прилив на абсолютен триумф. Наистина го беше изненадала. Той не можеше да помръдне, не можеше да говори. Тя изправи гръб — линията на гърдите ѝ бе красиво издигната, а твърдият ѝ закръглен задник леко се издаваше — и като вдигна арогантно единия си крак, изрита роклята настрана и застана така. Гола. Високи токчета. Дълга руса коса, спускаща се по гръба ѝ.

— Света Дево — изпъшка Маркърс Бруудър. Той беше възбуден. Личеше си и през дрехите му. — Желая те. Трябва да те имам.

Кейт събу обувките си и се покачи върху покривката от китайска коприна, която покриваше английското легло с балдахин. Легна по гръб и разтвори краката си.

— Чудесно. Ела и ме вземи.

Той го направи. И след това нищо не можеше да ги спре.

Кейт мислено описа онова, което почувства, като незначително. Всъщност у Маркърс нямаше нищо нередно — никакви деформации, никакви недостатъци. Тя може и да не усети кой знае какво, но какво от това? Щеше да го преживее. Страхотният секс вероятно беше мит, каза си, фантазия, измислена от мъжете за порнофилмите, в които на

жените им харесваше толкова, колкото и на мъжете. Тя се опита да пренебрегне чувството на облекчение, което изпита, когато Маркърс изпъшка от удоволствие и приключи. Имаше много вълнуващи утешения, за които можеше да се сети — завистта в погледите на другите жени, лимузините и частните самолети, разкошните жилища и първокласното шампанско, подаръците във вид на скъпи бижута от „Тифани“ и „Даус Масо“, които той се опитваше да ѝ подари и които тя винаги отказваше. Това беше животът, за който винаги бе копняла, за който майка ѝ бе мечтала, струваше си всички усилия, които бе вложила. Включително изпълненията в спалнята.

Не беше ли това, което жените винаги правеха? Не беше ли това великата негласна тайна на живота? Сексът представляваше билетът, цената на приемането. И умната жена я заплащаше, без да се оплаква. Нямаше никакъв смисъл да се мечтае за нещо по-добро.

Маркърс имаше нужда тя да бъде страстна и Кейт не обърна внимание на опасенията си. Тя изпълни всичко, което се очакваше от нея. Изигра ролята си на сексбогиня. Хей, може би един ден и на нея щеше да започне да ѝ харесва толкова, колкото на него. Но засега, каза си, щеше просто да се придържа към ролята си...

Тя го изненадваше на обществени места. Появяваше се на благотворителни балове, след което го повличаше в някоя тоалетна, където го задоволяваше. Навеждаше се към него по време на някоя скучна благотворителна вечеря и прошепваше някаква фантазия в ухото му, след която той не смееше да стане от мястото си. Готвеше му къщи, а после, докато Маркърс унесено се занимаваше с телефона си, тя се събличаше и му сервираше храната чисто гола. Винаги измисляше нещо ново, нещо свежо. Той беше очарован, доволен, впечатлен. Тя влагаше въображение във всичко. И Маркърс Бродър ѝ отвърщаше подобаващо. Появяваше се в офиса ѝ, за да я заведе на вечеря — със самолет в Париж. Напълни апартамента ѝ с жълти рози, когато тя му бе споменала мимоходом, че те са любимите ѝ цветя. Тъй като Кейт не приемаше бижута, той ѝ изпращаше многозначителни малки подаръци — книги, парфюми, дузина гевречета от любимия ѝ магазин в комплект с пушена съомга, пристигнала същата сутрин директно от Шотландия. Той беше внимателен към нея и в леглото, играеше си с нея, галеше я, прегръщаше я, когато свършеше. И Кейт никога не му отказваше. Беше на разположение и се стараше да

изглежда ентусиазирана. Все пак това беше огромна възможност — всеки път, щом той се протегнеше към нея — и тя я сграбчваше.

Кейт действаше не само на територията на спалнята. Тя се запозна с майката на Маркърс, единствения му родител, настанена в елитен старчески дом в Бевърли Хилс; възрастната дама беше резервирана и само кимаше срещу Кейт, сякаш почти не ѝ обръщаше внимание.

— Тя не е съвсем с всичкия си — обясни Маркърс. Беше нервен, сякаш нямаше търпение да си тръгнат. — Умът ѝ блуждае. Няма да разбере коя си. И мен не разпознава през половината от времето.

— Често ли я посещаваш? — попита плахо Кейт.

— Идвам всеки сезон. — Лицето му показваше, че тази задача не му е много по сърце. — Истината е, че тук е щастлива. Плащам за денонощни грижи, тя има приятели. Има лекари, които я посещават, проверяват обслужващия персонал. Поначало никога не сме били близки.

— Трудно детство ли си имал?

— Баща ми беше счетоводител. Мама се занимаваше повече с него, отколкото с мен. — Той вдигна рамене. — Всичко беше нормално, предполагам. Но никога не сме били кой знае колко сплотено семейство, нали разбираш?

— Можем да идваме по-често. Мога да летя дотук...

— За нея е изморително. Изтощително. — Кейт погледна възрастната жена, която вече говореше на една от сестрите. — Истината е, че не обичам да я виждам такава. За мен е болезнено. Не знам дали има полза за някого от тази работа.

— Разбирам — кимна Кейт.

Маркърс за първи път ѝ говореше толкова емоционално и тя не бе съвсем сигурна как да реагира.

— Е, поне на теб никога няма да ти се наложи да се запознаеш с нашите — пошегува се тя, когато шофьорът потегли по алеята между перфектно обработените ливади от двете страни. Връщаха се на летището след само една нощ в Ел Ей.

— Точно така. Ти си сираче. — Маркърс повдигна чашата си с вода „Евиан“ към нея. — Това е плюс.

Тя знаеше, че ще ѝ предложи. Още преди дори да се е случило. Той бе организиран да заминат заедно на почивка за цяла седмица в луксозен курорт в Коста Рика. Беше резервирал най-скъпия хотелски апартамент и нае корпоративния самолет да ги закара дотам. Радарът на Кейт беше нащрек. Тя си взе най-хубавите рокли — дълги, прилепнали, копринени, впити, с марка „Гучи“ или „Азедин Алая“, микроскопични плажни рокли от „Гап“. И бански... цели, с подплънки, за разходки по плажа, миниатюрни прашки „Мисони“ за собствения им частен басейн. Понеже не бе сигурна къде точно ще ѝ предложи, всеки тоалет трябваше да е перфектен. Тя запланува външния си вид до най-малката подробност. На границата на приличието, ако беше само с него в стаята, или секси, но недостижима, ако бяха на публично място.

— Той ще го направи — заяви тя на Емили по телефона.

— Не е сигурно — каза Емили. — Не възлагай прекалено големи надежди...

— Сигурно е — прекъсна я Кейт. — Никога не сме заминавали надалеч за повече от един уикенд. Пресата не е тук, не може да ни се пречка. Непрекъснато ми хвърля странни погледи. Преди две седмици ме попита какво мисля за предбрачните договори и аз отвърнах, че според мен всяка модерна двойка трябва да има такъв.

— Романтично — отбеляза сухо Емили.

— О, стига. Той струва стотици милиони и се е развеждал три пъти. Няма начин да се ожени без предбрачен договор, така че това е най-важният въпрос, нали?

— Сигурно.

— Да ме пита за това, е все едно да ми казва, че ще ми предложи. Аз се засмях и казах, че никоя жена не бива да възразява срещу такъв договор, освен ако не е златотърсачка. Той се усмихна. Мисля, че преминах теста. И след една седмица той резервира тази ваканция. — Кейт взе телефона в ръка и се приближи до огромните еркерни прозорци на оборудвания им с климатик апартамент. Някъде долу Маркърс имаше частен урок по тенис с бивш двукратен шампион от „Уимбълдън“. — Той пръсна луди пари по тази почивка, Ем.

— Това едва ли е толкова необичайно.

— Да, но този път направо се е побъркал. Дойдохме с корпоративния самолет. И всичко е за сметка на корпорация „Бродър“.

— Кейт поклати глава. — Видях го как размята наляво-надясно черната фирмена кредитна карта „Американ Експрес“. Направо я прави луда.

— Сигурна съм, че финансовият му директор ще е във възторг. Кейт се изкикоти.

— Не ставай критична, Ем. Компанията си е негова.

— Но има и акционери — отбеляза меко Емили.

— Е, Маркъс прави каквото си иска. Третира този самолет като лична лимузина. Гледам го как пише корпоративните чекове. Хей, всички го обичат, нали?

— Със сигурност така изглежда.

Кейт насочи поглед надолу към гледката пред себе си. Беше запленена от начина, по който Маркъс разполагаше с парите на компанията, сякаш бяха негови; отнасяше се с целия свят, сякаш беше негова собственост, сякаш всичко му принадлежеше. Дори понякога реалните приходи на корпорация „Броудър“ да изглеждаха доста тънки — за което съдеше от вестниците, които Маркъс разхвърляше из стаята, и от имейлите, които изпращаше от леглото им, докато лежеше до нея нощем, след като бе свършил да я чука. Все едно нищо нямаше значение. Тя отбелязваше фактите наум; животът беше като едно гигантско прасе-касичка за този тип и в края на краищата той я канеше да сподели част от плячката.

Коста Рика се простираше пред нея, зелена и тучна, огряна от слънчева светлина, надолу до лазурното море, проблясващо брилянтно в нажежената до бяло горещина. Бяха много далеч от Флатбуш авеню^[3], това беше сигурно.

— Наистина ли го искаш? — попита Емили. — Честно?

Кейт се огледа около себе си. Мекият снежнобял килим, дебел и приятно топъл под голите ѝ ходила. Леглото, покрито с китайска коприна и бледозлатиста сатенена покривка. Ореховата тоалетна маса, телевизорът с плосък екран, закачен на стената, аквариумът, който се простираше по цялата дължина на всекидневната. Всеки възможен лукс и всичко това — само на една ръка разстояние.

— О, да — каза тя твърдо. — Искam го.

---

[1] Остров, разположен на 48 км южно от полуостров Кейп Код в щата Масачузетс, САЩ. — Б.пр. ↑

[2] За двама (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Улица в Бруклин, Нью Йорк. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Не й се наложи да чака дълго. След като бяха вечеряли в специалната частна оранжерия на курорта, Маркъс предложи да се разходят по брега. Трябваше само да слязат по четири малки дървени стъпала и вече бяха на пясъка. Беше топла тропическа вечер с хладен вятрец, който подухваше откъм водата.

Кейт въздъхна от удоволствие.

— Боже, прекрасно е — каза тя и стисна ръката на Маркъс. — Благодаря, че ме доведе тук. Мога да остана завинаги.

— Не можеш да останеш завинаги. Трябва да работим. — Той се ухили. — Е, аз поне трябва да работя.

— Моето списание е много важно за мен — нацупи се Кейт.

— Сигурно. Хубаво е да пишеш статии. Но талантите ти са много по-подходящи за други неща.

Тя го удари лекичко в гърдите.

— Шшт, някой може да те чуе.

— И какво от това? Ти си моя. — Той направи пауза. — И мисля, че трябва да останеш завинаги. Не точно тук. Но с мен.

Кейт забави крачка. Сърцето й се разтупка. Случваше ли се? Наистина ли се случваше?

Маркъс Бродър бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади малка черна кутийка.

— О, боже! — въздъхна Кейт и това беше почти истинска молитва.

Той внимателно коленичи, като гледаше плата на много скъпия му костюм да не докосва пясъка.

— Кейт Фокс — каза той. — Ти си идеална за мен. Ще се омъжиш ли за мен?

С тренирано движение палецът му повдигна капака на кутийката. Вътре стоеше огромен безупречен диамант, който според Кейт бе три и половина карата и беше обграден от два прозрачни триъгълни

кървавочервени рубина, които вероятно струваха повече от диаманта. Тя ахна. Пръстенът си го биваше.

— О, Маркър! — възкликна. — О, да, да, моля те! О, скъпи...!

Той се усмихна широко и се изправи, като издърпа пръстена от кадифената подплата, след което взе ръката ѝ и го плъзна на пръста ѝ. Прилегна ѝ идеално. Кейт потрепери и го прегърна, после вдигна устни към неговите, целуна го, като пхна езика си и го прокара под горната му устна, и притисна ръката си, скрита до тялото ѝ, към слабните му.

— Да си ходим — прошепна тя.

— Звучи ми добре — засмя се той. — Резервирал съм самолета за утре. Щом се върнем в Манхатън, ще се погрижим за юридическите подробности и после ще уредя церемония някъде. Не мисля, че има смисъл да се размотаваме, а ти?

— Аз също — отвърна Кейт пламенно. Така си беше. Кейт Броудър, това ѝ звучеше прекалено добре. Защо ѝ беше да чака? Тя искаше пръстена, името, положението. Леле! Искеше ѝ се вече да е сутрин. Изглежда пръстена си с възторжена любов. Нямаше търпение да го види на дневна светлина. — Не бива да чакаме. И ще подпиша всичко, което адвокатите ти сложат пред мен, скъпи. — Тя го целуна по устните. — Ще бъдем толкова щастливи!

Сватбеният ден беше всичко, за което някога бе мечтала. Тя убеди Маркър да избягат и да се оженят тайно, защото искаше да получи втория — по-важен — пръстен и не ѝ се щеше да отлага момента, докато избира между ванилов пандишпан с плодово пюре и торта с германски шоколад и джинджифилов сос. Освен това в църквата щеше да липсва равновесие между гостите. Емили беше единствената ѝ истинска приятелка. Тя нямаше семейство, нямаше родители, всъщност нямаше никого, който да е от значение. Каза си, че е готова да се потопи в света на Маркър. Но когато се срещнеше с приятелите му и ги направеше свои, тя искаше да бъде госпожа Броудър, за да може да изисква уважение за позицията си.

— Съгласен съм. — Маркър я обгърна в обятията си и тя уви покорно краката си около него. — И бездруго ми е втръснало от светски сватби. Да опитаме нещо ново.

Те наеха частен самолет и отлетяха за Рино, щата Невада. Маркърс бе избрал най-луксозния хотел в града — „Виктрикс“ — за церемонията и един свещеник дойде да ги венчае в стая, пълна с рози във всички възможни цветове... от кремаво до тъмно сапфирено, от светлозелено до кървавочервено. Ефектът беше зашеметяващ. Кейт бе облечена с рокля на „Вера Уанг“, създадена от дизайнерката лично за нея; Маркърс тържествено ѝ бе заявил, че я е поръчал преди няколко месеца. Той самият избра костюм „Савил Роу“ и обувки „Армани“. Сватбеният му подарък за Кейт беше сериозно бижу — антична огърлица от Париж, прелестен наниз от перли и топаз, съдържащи нишки от оливин и жълт кварц, които искряха и блещукаха в оранжево, бяло и зелено върху кремавия цвят на роклята ѝ. Тя му подари антична карта на Римската империя; изискан подарък, но не скъп. Точно какъвто той очакваше от нея.

Когато свещеникът произнесе думите и прекрасната незабавност на невадските брачни закони влезе в сила, Кейт си отдърхна с облекчение — едно дълго издишане, което сякаш изпълни цялото ѝ тяло. Тя целуна младоженеца дълго и силно. Тялото ѝ беше отворено, възприемчиво. Тя изпитваше благодарност.

Не беше ли това връхната точка на целия ѝ живот?

Майка ѝ ѝ бе казала да се омъжи за пари, да се омъжи добре. Никога да не пренебрегва предимствата, които може да ѝ предложи един богат мъж. И тя го бе направила, може би малко по-късно от планираното, но бе успяла. Всички тези години в училище и в колежа. Всички онези внимателно подбрани рокли и питиета с бяло вино в най-елитните барове на града. Беше спечелила, беше постигнала целта си. На децата ѝ никога нямаше да се наложи да работят, да се тревожат за наеми и за училищни такси. Когато Кейт погледна към Маркърс в онзи момент, тя се надяваше наистина да го обича. Защото той олицетворяваше мечтите, нали? Не беше ли така?

Пръстените блестяха на ръката ѝ. А Маркърс беше красив, властен, безумно богат. Перфектният младоженец. Нищо не можеше да се обърка, разсъждаваше трескаво Кейт, абсолютно нищо.

Дори не искаше да се обади на Емили. Ем можеше да не одобри постъпката ѝ, а тя не искаше нищо да помрачи деня ѝ. Утре щеше да е достатъчно скоро. През първия си ден Кейт Броудър — точно така,

помисли си тя, Кейт Броудър, госпожа Маркър Броудър — бе решена да не позволи нахлуването на никаква негативна мисъл.

Маркър я поведе нагоре по стълбите. За по-голямо уединение той бе наел целия последен етаж на хотела. Те се любиха в огромния апартамент с изглед към града, после отидоха на обяд а deux в ресторант-градината на покрива, която беше единствено на тяхно разположение. Кейт преливаше от възнение. Едва можеше да се храни. Постара се да изслуша всичките планове на Маркър и да не излага собствените си идеи. Нямахме да е добре той да си помисли, че след като е получила пръстена си, изведнъж е решила да започне да се налага. Тя се ограничи до това да го гледа с обожание и да движи голото си стъпало нагоре-надолу по крака му под масата. Щеше да е готов отново за секс след около час, реши тя. Изведнъж съзнанието ѝ проумя промяната — от секси класно гадже до идеална съпруга, изпълнена с достойнство пред външните хора, гореща и страстна пред Маркър, когато бяха сами. Сега той беше нейна територия и тя играеше вече в защита, а не в нападение, но все още се бореше.

Имаше много красиви млади жени в Америка. А Маркър Броудър вече бе женен за четвъртата си съпруга. Дори и днес тя не биваше да има илюзии.

— Значи тази вечер ще се нанесеш.

— О. Да, разбира се. — Кейт се намръщи леко притеснена. — Ами нещата ми?

— Нещата ти? Имаш предвид тези от апартамента ти?

— Да. Дрехите ми... Имам някои книги, лаптопът ми, мебели...

Той се засмя.

— Ще изпратя някой асистент да събере всичко в торби и да го дари на организацията „Добра воля“.

Кейт примигна.

— Какво? Но обувките ми, дрехите ми...

— Ще ти вземем нови.

— Скъпи, някои от дрехите ми са хубави дизайнерски рокли...

— Хубави? Всичките са конфекция — заяви Маркър с пренебрежение. — Жена ми пазарува от колекциите. А обувките ти, е, нека просто ти вземем нови. С мен започваш на чисто. Не искам да внесеш външи прекален безпорядък.

— Добре. Благодаря, скъпи — каза Кейт. През тялото ѝ се разля гореща вълна. Да дари всичко за благотворителност? Да започне на чисто с колекциите висша мода? Чисто нови обувки и всичко, което си пожелае? Зачуди се дали да не се оципе. Боже, да можеха съученичките ѝ да я видят сега!

— Тогава ще си взема само лаптопа. В него има няколко проекта, над които работя...

— Работиш? — Той се засмя. — Искаш да кажеш, че все още не си напуснала работата си?

— Ъ, не.

— Ще се обадя на Флор вместо теб.

Кейт нервно прокара език из вътрешността на устата си.

— Не смяташ, че трябва да работя ли?

— А ти смяташ ли? — отвърна ѝ с въпрос той. — Да се бъхтиш за четиридесет хиляди годишно? Така че да можем да имаме сто милиона и четиридесет хиляди долара? — Той повдигна вежди и Кейт леко се сконфузи, почувствала се нелепо. — Може да съм луд, но предпочитам да имам жена, която да е свежа и готова да ме посреща вкъщи всяка вечер. Или която да е на разположение за обяд, ако поискам. Това не ти ли звучи много по-забавно?

— О, да. — Тя се усмихна и прокара ръка нагоре по бедрото му.

Сервитьорите на заден план се размърдаха.

— Не се безпокой. — Той сякаш четеше мислите ѝ. — Много ще ти хареса. Да ходиш на пазар, където си поискаш. Да се запишеш на курс по пилатес. Да ходиш на фризьор. Остави другите жени да робуват в офисите — ти ще си лежиш на масата за масаж в някой СПА център на Пето авеню, докато двама терапевти масажират гърба и прасците ти. Повярвай ми, за това хората работят цял живот и дори тогава повечето не успяват да го постигнат. Ти просто намери краткия път, скъпа.

Той вдигна глава, огледа се и моментално, почти тичешком, пристигна един сервитьор. Хората край Маркърс винаги правеха така — готови да скочат и изпълнят всяко негово желание.

— Десерт, сър?

Той кимна.

— Ще взема лимонов сладолед с ягодов сос.

— А за госпожата?

Кейт обмисли идеята за лимоновия сладолед. Звучеше ѝ много добре под палещото слънце на Невада. Но Маркърс я гледаше с повдигнати вежди. Не биваше да си помисли, че тя ще се отпусне, ще надобелее, ще изгуби форма.

— Само един освежаващ ментов чай — каза накрая. — Без захар.

— Да, госпожо. Веднага.

Маркърс се усмихна одобрително.

— Права си, Кейт. Ще бъде идеално.

Тя се обади на Емили по пътя към къщи от телефона в самолета, намиращ се на гърба на седалката ѝ. Нямахше нужда да се тревожи — най-добрата ѝ приятелка я подкрепяше, както винаги. Каза ѝ, че се радва за нея.

— Постигна каквото искаше, Кейт. Харесваш ли го?

— Обичам го — обяви Кейт с признателност. Молеше се това да е истина.

— Тогава всичко е чудесно. А и повече няма да ти се налага да търпиш Флор... Помисли за това!

Кейт мислеше за това. Тя се огледа и видя Маркърс в предната част на самолета, където работеше нещо на тънкия си като вафла лаптоп.

— Значи смяташ, че е нормално? Да не работя? Знаеш ли, Флор много ще се зарадва, че няма да си има работа с мен. — Кейт прехапа устни. — Много е странно, някак не ми се ще да ѝ доставя това удоволствие.

— Не се самозаблуждавай. Флор ще се прърсне от завист. И ще се уплаши, че може да ѝ навлечеш неприятности с шефа.

Това беше вярно. Но Флор щеше да се притеснява от нея по-скоро като съпруга. Защото тя повече нямаше да гледа на Кейт като на някаква бизнес заплаха. Ако изобщо някога я бе смятала за такава. И Кейт се изненада колко много я жегваше тази идея.

— Да не си мислиш, че Флор не иска онзи апартамент на Пето? Или онзи камък на пръста си? Стига, ти си това, което списанието ѝ продава. Погледни го по този начин. Тя през цялото време тайничко се е надявала Маркърс да те зареже. Знаеш, че е вярно.

— Да. — Знаеше. Кейт издиша. — Права си, разбира се, че си права. Но, Емили...

— Не вярвам на ушите си. — Боже, телефонът си го биваше. Ем звучеше така, все едно беше в съседната стая. — Кейт, ти бе планирала това още откак влезе в пубертета. Даже от преди това. И сега, след като го постигна, не го искаш?

— О, искам го — отвърна твърдо Кейт. Да, в това нямаше съмнение. Частните самолети още повече ѝ харесваха сега, когато се возеше на тях в качеството си на... госпожа Бродър. Пръстените проблясваха лудо на слънчевата светлина, струяща през прозореца, докато летяха над облаците. — Може би съм алчна. Просто искам всичко това, както и предишния си живот.

— Скъпа. — Разумният тон на Емили я свали обратно на земята. — Казваш, че обичаш Маркър, нали? Тогава просто се наслаждавай. Направи го щастлив. Винаги си твърдяла, че не искаш да работиш. Получи каквото желаше. Ако той смята, че не бива да се изморяваш, послушай го. Работата ти е Маркър Бродър, а според слуховете той е много взискателен шеф.

Кейт се засмя на висок глас и от другата страна Маркър я погледна и ѝ се усмихна. Тя снижи гласа си.

— Както винаги си сто процента права. Много ти благодаря, Ем. Моля те, забрави, че съм казала нещо. Искаш ли да обядваме заедно утре? Или във вторник?

— Когато кажеш. — По гласа ѝ си личеше, че се усмихва — Ти черпиш.

Срещнаха се за обяд в „Суши Гари“ в Горен Уестсайд — скъпо, но не чак до безобразие. Кейт вече се опитваше да избира такива заведения, в които смяташе, че Емили ще се чувства комфортно. Докато излизаше с Маркър, не ѝ беше лесно... Маркър се хранеше само в най-добрите и не му пукаше дали на Емили ѝ е удобно. Всъщност изобщо не му пукаше за Емили.

— Както ти казах, фактът, че си сираче, е плюс.

Той се усмихваше, но думите уплашиха Кейт, както и остротата на гласа му.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита тя безгрижно.

— Сещаш се. Че идваш без други хора, привързани към теб. Имам предвид, че аз имам много приятели.

Той нямаше никакви приятели, доколкото можеше да види Кейт. Имаше много бизнес познати, както и тя... а Маркърс Бруудър живееше на много по-високо ниво. Компанията му за вечеря включваше изпълнителни директори, конгресмени, сенатори, влиятелни личности от манхатънската сцена. Той веднага ѝ бе дал ясно да се разбере, че в живота им няма място за приятелките, с които Кейт преди бе излизала на обяд, момичетата, с които се бе срещала и които вече бяха безполезни, след като бе омъжена, жените от офиса на „Кюти“, странното момиче от годините ѝ в колежа. И Кейт не възрази. Никоя от тях не означаваше нищо за нея. Но за разлика от Кейт, Маркърс нямаше най-добър приятел, истински приятел, с когото да излиза. Тя се опита да му обясни, че Емили е специална.

— Помня. Тя имаше списание. Не поиска да ми го продаде.

Кейт се усмихна насърчително.

— Точно така, скъпи. Всъщност те накарах да я попиташ само за да те впечатля. Знаех, че тя никога няма да го продаде.

Маркърс вдигна рамене.

— Тогава защо искаш пак да я видя?

— Защото тя е най-добрата ми приятелка, вече ти казах.

Той въздъхна.

— Можем да отидем на вечеря. Тя има ли си приятел?

— Не мисля. Много е заета с работата си — отвърна Кейт отбранително, закрилнически.

Маркърс се засмя.

— Искаш да кажеш, защото задникът ѝ е с големината на Канзас.

Вечерята не мина добре. Маркърс нае частна стая в „Ле Бернардин“ и поръча да я изпълнят със свежи цветя и приготвени ястия, които не присъстваха в менюто. След което реагира на Емили с абсолютно безразличие, като отговаряше на въпросите ѝ едностранно и непрестанно проверяваше имейлите на телефона си, принуждавайки Кейт да поддържа целия разговор. Очите му огледаха с презрение от горе до долу меката пищна фигура на Емили, обикновената ѝ черна рокля от „Ан Тейлър“ и обувките ѝ с равни подметки. Тя не беше секси, не беше богата и следователно поведението му показваше, че тя няма значение.

Кейт целуна приятелката си за сбогом в края на вечерта и ѝ помахна с престорено веселие. Обърна се към Маркърс с гневен поглед, отваряйки уста да проговори. Но видя нещо в погледа му, студенина, някаква скованост на раменете, които я изплашиха и я накараха да замълчи.

— Нямам представа какво намиращ в тази — рече равно той. — Повече не искам никакви срещи с нея.

— Тя е добра приятелка — смънка Кейт мрачно.

— Виждай се с нея насаме, но смятам, че ще успееш да я превъзмогнеш. — Маркърс се прозя. — Да се прибираме и да си лягаме.

Тя не се осмели да продължи темата. Да успее да я превъзмогне? Само дето не ѝ каза директно да зарече Емили. Кейт предпочете да се концентрира върху разрешението в думите му. „Виждай се с нея насаме.“ И тя започна да прави точно това.

Засрамена от грубостта му и не желаейки да я приеме, Кейт се постара повече да няма суперлюксозни манхатънски ресторанти, изобличаващи социалните различия между нея и приятелката ѝ. Емили също не гореше от желание да се среща със съпруга ѝ.

— Той е, въъ, много интересен — каза тя дипломатично. — Погълнат... концентриран върху работата си, както виждам. Ако това ти харесва? — добави с леко въпросителна интонация.

— Маркърс се грижи за мен — отвърна Кейт и този отговор беше достатъчен, нали? Съпругът ѝ и приятелката ѝ бяха като смес от вода и масло и тя повече не се опита да ги събира заедно.

Освен това, ако трябваше да си признае честно, имаше един малък плюс във факта, че Маркърс и Емили не се разбираха. Не че тя си го признаваше, поне не гласно, но май съвсем мъничко се бе поуморила да бъде госпожа Маркърс Бродър версия 4.0, която ходи по ресторанти, където вечерята струва колкото седмичния наем на стария ѝ апартамент, винаги е с перфектна прическа и безупречен външен вид, облечена с тоалет от някоя последна модна колекция, съчетан с правилната чанта. Срещите ѝ с Емили бяха като бягство. Като ден, прекаран в един различен живот. Беше удивително, помисли си Кейт, докато се провираше през навалищата в претъпканото ресторантче, нетърпелива да хапне суши с приятелката си.

И не само това. Тя беше облечена с прилепнали панталони на „Гап“, ботуши до коляното на „Армани“ — равни, но секси — и

обикновена копринена тениска на „Дона Каран“ с мек кашмирен пуловер от „Банана Рипъблик“. Конфекция на елитни марки. Дрехи, каквито Маркърс би определил като подходящи за някой от прислугата, но такива, в които Кейт се чувстваше удобно и отпуснато.

— Здравсти! — Емили скочи на крака. — Изглеждаш разкошно. Наистина. Страхотно. Богатството ти прилича.

— Остави ме мен. — Кейт огледа приятелката си от глава до пети. Емили бе отслабнала малко, изглеждаше по-стегната и носеше подходящи за фигурата ѝ дънки с тъмнокафяви лъскави кожени ботуши до глезена, съчетани с тъмносиня риза, която подчертаваше бюста и талията ѝ. Очите ѝ светеха, а косата ѝ очевидно бе фризирана. — С теб какво става? Как си?

Те поръчаха. Кейт си позволи пикантно рулце с риба тон и малко сашими, понеже Маркърс го нямаше, за да брои калориите ѝ.

— Кажй сега — притисна тя Емили. — И не си прави труда да ме лъжеш. Има мъж, нали? Имаш си някого.

— Може би — призна Емили. На масата пристигнаха прясно изцедените им сокове от личи^[1] и диня, налети върху лед, с парченце лимон. — Добре, да...

На Кейт ѝ се прииска да заподскача нагоре-надолу. Тя бе развълнувана, не се бе чувствала така от месеци.

— Кой е той? Как се запознахте?

— Казва се Пол — въздъхна щастливо. Тя произнесе името му, сякаш то беше нещо екзотично и ценно. — Занимава се с разпространението на списания. Движил е отчетите на нийоркското метро за една от големите фирми за пакетиране. Учил е в Колумбийския университет и е щял да стане професор, но не го назначили. После му свършили парите... както и да е, намерил си работа, в която е добър, и го повишили. Но сега иска да напусне. Попита ме дали може да инвестира известна сума в „Лъки“... заговорихме се...

— Има ли много пари?

Емили поклати глава.

— Само около сто хиляди спестени. Но има куп добри идеи. Много е умен и е наистина свъстно момче. — Тя се изчерви. — Мисля, че го харесвам. Много го харесвам.

— Ем! Това е чудесно. — Кейт стисна рамото ѝ. — Изглеждаш толкова щастлива. Може би това е твоят мъж. Кога може да се запозная с него?

По лицето на Емили пробягна следа от паника.

— Мислиш ли, че ще искате да се запознаете с него? Той не е като Маркърс, Кейт. Той е... страхотен, но не е някой важен. Като мен — добави тя.

— Няма проблем — постара се да я увери Кейт. — Само аз може да се запозная с него. Маркърс е прекалено зает... Тримата можем да отидем на пица или нещо такова. Откога излизате заедно?

— От един месец — отвърна Емили. — Но знаеш ли, с него наистина е различно.

Кейт уреди още един обяд този петък с Пол и Емили. Ядоха в една италианска кръчма в Челси и тя преливаше от радост, след като разбра, че харесва момчето. Пол беше мълчалив, замислен, очарован от Емили и от нейните доброта, интелигентност и чувство за хумор. Той самият беше нисък, оплешивяващ и от начина, по който гледаше Емили, ставаше ясно, че е във възторг от нея. Харесваше красивите ѝ очи, поглеждаше крадешком към гърдите ѝ; Кейт виждаше колко е привлечен от приятелката ѝ, хареса неговата ведра природа, която уравновесяваше вродения песимизъм на Емили.

Тя се надяваше нещата между тях да се получат и го очакваше. Когато някой е с правилния мъж, винаги си личи, помисли си. Защо Емили да няма собствена версия на приказката?

Защото Кейт имаше своята. Нали?

---

[1] Екзотичен дребен плод на вечнозелено тропическо дърво. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Мечтите наистина се сбъдват. И е нужно известно приспособяване към тях.

Кейт позволи на Маркъс да я повлече в неговия свят. Тя беше покорна, ентусиазирана, признателна. Дрехите ѝ, както подобава, заминаха за „Добра воля“ и тя се появи на Пето авеню само с копринената си рокля на гърба и обувките „Лубутен“ на краката си. В дрешника висеше розов костюм на „Шанел“, който ѝ беше точно по мярка, а на следващата сутрин, след като Маркъс я целуна по бузата и тръгна на работа, я посети личната ѝ консултантка по пазаруване.

— Госпожо Броудър? Аз съм Лили. Господин Броудър ме помоли да ви разведа наоколо. Да ви обзаведем с разни неща.

Кейт се засмя.

— Мисля, че и сама мога да си купя дрехи, Лили. Бях журналистка в „Кюти“. Разбирам от мода.

Лили се усмихна ведро.

— Господин Броудър ме предупреди, че може да кажете така, госпожо, но не говоря за този тип мода. Това не се продава в универсалните магазини. Запазила съм срещи в ателиетата. Ако не сте заета, разбира се.

Кейт се замисли за празния си тефтер с ангажimenti. А и Маркъс искаше това, нали? Той го бе уредил, което беше достатъчен намек.

— Не съм. Ще бъде чудесно.

— Днес ще минем през „Шанел“, „Гучи“ и „Прада“. „Армани“ и „Версаче“ са за утре. Това са любимите на господин Броудър. Но можем да вмъкнем в програмата и всичко друго, което пожелаете.

— Благодаря — рече иронично Кейт. — Хубаво е да знам, че ми е позволено да се намесвам от време на време.

— Разбира се. Има няколко неща, които знам, че той харесва, но вие може да изберете всичко друго, което поискате — добави

забързано. — Знам, че господин Броудър не обича определени стилове, така че ще се постарая да ви помогна в тези случаи.

— Сама ще избира дрехите си — заяви остро Кейт. Вече не ѝ беше забавно. — Благодаря за насрочените срещи. Ти можеш да уредиш заплащането и доставката, ако искаш.

Лили настръхна.

— Господин Броудър ползва услугите ми от години. Той винаги разчита на мен в избора...

— А аз винаги избирам собствените си тоалети. Да се разберем по този въпрос, ясно?

— Да, госпожо Броудър.

— Отлично. Нося обувки номер 38, ако искаш да започнем оттам. Харесвам „Лубутен“ и „Маноло“, но с радост бих пробвала и нещо друго.

— Да, госпожо.

— Това е всичко засега, Лили. Благодаря ти — каза Кейт и ѝ отправи кратка усмивка. За момент широката усмивка на Лили посърна и Кейт се зачуди дали не се е държала твърде предизвикателно. Но очите на консултантката трепнаха, като срещнаха погледа на Кейт, и се насочиха към пода.

— Да, госпожо Броудър. Първата ни среща е в два часа. Тук ли да дойда?

— Разбира се. Само кажи на Патрик къде искаш да отидеш и той ще приготви колата.

Патрик беше шофьорът — всъщност личният ѝ шофьор. Кейт имаше собствена лимузина в комплект с шофьор. Маркърс имаше отделна за себе си и Рикардо и Фред го возеха на смени. Той пътуваше повече от Кейт.

— Разбрах. Ще се видим следобед.

— И моля те, наричай ме Кейт — добави Кейт. Тя съжали, че се е държала гадно. Но имаше нещо у тази жена, което я бе ядосало. Или... дали не беше заради отношението на Маркърс? Да говори така за нея с друга жена? Да заговорничи?

Не ставай глупава, каза си. Маркърс просто се грижи за теб. Което е точно каквото ти искаше.

След час телефонът ѝ звънна.

— Може ли да разговарям с госпожа Маркър Броудър, моля?

Гласът беше познат, но Кейт не можа да го свърже с лицето. А и това странно обръщение. Кой би я нарекъл госпожа Маркър Броудър? Английската кралица? Но не можеше да се отрече увереността, която личеше в резкия тон.

— Аз съм — отвърна тя ведро. Без официалности.

— Госпожо Броудър, обажда се Александра Тимпсън.

— Госпожо Тимпсън — отговори Кейт. Адреналинът ѝ неволно се вдигна. През годините бе работила по достатъчно мини статии за пчелите майки на американското общество и бе поставяла достатъчно снимки на Алекс Тимпсън, облечена по последна мода и обсипана с достатъчно диаманти да засрами и руска императрица, за да не се впечатли от обаждането.

— Приятелка съм на съпруга ви — каза Александра. — Поздравления за сватбата. Маркър ми се обади тази сутрин и предложи да обядваме двете. Удобно ли ще ви е в един часа?

— Разбира се — отвърна Кейт. Все едно имаше избор.

— В „Джийн Джорджис“ добре ли е? В „Тръмп Тауър“?

Това беше един от най-хубавите и най-скъпите ресторанти в града. Идеалното място да бъде забелязан човек. Кейт разбра точно какво прави Маркър. Малък интимен обяд с господарката на манхатънския елит, с който щеше да бъде въведена в обществото.

— Чудесно. Ще се видим там.

— Да, скъпа. Най-добре бъдете точна. Маркър ми каза, че ще ходите на покупки следобед.

— Ще бъда — обеща Кейт благо, въпреки че страните ѝ леко пламнаха от срам. Проклятие, помисли си тя, докато затваряше. Онази кучка Лили се бе обадила на съпруга ѝ. И очевидно Маркър веднага бе извикал кавалерията.

Изпращаше тежката артилерия. Алекс Тимпсън, кралицата сред кралиците, която правеше услуга на Маркър Броудър, като показваше на наивната му съпруга как се очаква от нея да се държи в този град.

Кейт облиза устни. Малко неща можеха да я смутят. Но Александра Тимпсън я бе обезпокоила.

Срещнаха се на обяд в ресторанта. Алекс вече бе настанена на най-добрата маса, точно до прозореца. Щом влезе, Кейт забеляза няколко души, по-възрастни мъже и стилни жени, които на минаване покрай другата жена стискаха ръката ѝ и я целуваха по бузата. Отдаваха ѝ почит, но като че ли излъчваха враждебност.

Тя изглеждаше великолепно. Пълно отрицание на минимализма. Беше облечена с класически, ушит по поръчка костюм на „Шанел“ в пясъчен цвят с кремави кантове и отличителните малки златни копчета. Чантата ѝ беше модел на „Ерме“, а елегантните ѝ обувки на „Диор“ бяха с цвета на лъскав кестен. Косата ѝ беше безупречно фризирана, както винаги, и носеше дискретна огърлица от дебело злато с наситения оранжев нюанс на 24-те си карата.

Годежният ѝ пръстен блестеше на слънчевата светлина. Беше огромен, по-голям даже от този на Кейт.

— Госпожо Брудър — каза тя и се усмихна, но не направи опит да се изправи. Това беше Алекс Тимпсън — всяко нейно движение бе пресметнато според социалните ѝ позиции.

— Госпожо Тимпсън — отговори Кейт и седна, щом сервитьорът дръпна стола ѝ. Помисли си, че е направила добър избор с облеклото си; обикновена рокля без ръкави на „Джил Сандър“ в гълъбовосиво с тъмносива кашмирена жилетка от „Тори Бърч“ и тъмносиви обувки на платформа от „Лубутен“, малка чантичка тип портмоне на „Аня Хиндмарч“ и никакви бижута. Не можеше да се конкурира с Алекс. Защо да се опитва? — Но след като с Маркъс сте приятели, може ли да си говорим на ти?

— Разбира се, Кейт. — По-възрастната жена наклони глава. — Да поръчаме ли?

Тя си избра гъши дроб брюле с вишни и супа от тиква; Кейт, чийто апетит я бе напуснал, си поръча яйце с хайвер и патешки гърди с натрошени захаросани бадеми.

Алекс започна разговора с няколко общи приказки, като за пореден път поздрави Кейт за брака ѝ. Маркъс бил мъж с изискан вкус, отбеляза тя. Много взискателен.

— Той сметна, че ще е добра идея да поговорим — продължи. — Знаеш ли, скъпа, този свят е много специален. — Въздъхна деликатно. — Може направо да е безжалостен.

Кейт се усмихна. Храната беше невероятно вкусна, но тя не можеше да се концентрира върху нея. Алекс Тимпсън беше просто природна стихия.

— Ще откриеш хора, които могат да те изядат жива — каза тя.

— Алекс, всъщност не могат. Могат само да клюкарстват за теб — вдигна рамене Кейт. — Това е Манхатън. Защо да ме е грижа какво говорят хората? Толкова е жалко. Имам предвид — в определени граници, разбира се. — Тя си помисли за Маркъс. — Никога не бих поискала да предизвикам скандал.

— А, виждаш ли. Това — ако мога да съм съвсем искрена, скъпа...

— Моля те, бъди.

— Това е отношението на новодошлата. Виждаш ли, да вършиш нещата по неправилен начин, е скандал. Да караш хората от собственото ти обществено положение — тези, които виждаш по партитата, на които ходи Маркъс — да клюкарстват и шушукат и да не одобряват... това е скандал; това фокусира вниманието не върху жената...

— ... а върху мъжа, който я притежава? — попита студено Кейт.

Алекс вдигна рамене, при което перфектната ѝ кремава блуза се помръдна деликатно под костюма на „Шанел“.

— Ето, Кейт, подобен разговор е много откровен. Съветвам те да бъдеш малко по-премерена. Когато не си с приятелка като мен, разбира се. Да кажем просто... върху мъжа, с когото е тя. А и нашите съпрузи не проявяват кой знае какъв интерес към женските неща... гардероба, бижутата, косата, приятелките и така нататък. Но не се заблуждавай. Женейки се за теб, той ти възлага работата на своя съпруга. Бизнес титанът... и неговата социално перфектна жена. Жените на приятелите му трябва да ти завиждат. А приятелите му да завиждат на самия него. Ти се биеш в неговите битки, но на друг фронт. — Тя се усмихна и затвори очи, оттегляйки се в далечните си спомени. — Когато съпругът ми беше още жив, аз реших, че ще спечеля всяка една от тези битки. С дрехите, партитата...

— И си успяла.

Алекс не си направи труда да го отрече.

— Нямаше причина да променя нещата, след като той умря. Остави ми всичките си пари, между другото. На другите си роднини

даде съвсем малка част. Той бе благодарен, че съм била толкова добър лейтенант. — Тя повдигна към устните си чашата си с газирана вода. — Това е нещо, над което да се замислиш, скъпа. Да си го кажем направо. Още си съвсем в началото на пътя си. А Маркърс разполага със сериозно досие. За да разчупиш калъпа, ще трябва да се справиш много по-добре от последните няколко жени преди теб.

— Признателна съм за намесата — успя да каже Кейт. Боже, това бе унижително. Но госпожа Тимпсън не си поплюваше. Изложи ясно становището си. На Кейт щеше да ѝ се наложи да прави нещата по начина на Маркърс.

— Получаването на пръстена е едно нещо, скъпа — рече Алекс. — Но съвсем друго е да го задържиш.

— Разбирам. Благодаря, Алекс. — Кейт се замисли с трепет за Емили и за дните, когато се разкарваше по дънки. Но нямаше да се откаже от това. Можеха да я заплашват, колкото си искат.

И все пак предположи, че може би трябваше да се яви на тази среща с личната си консултантка по пазаруване.

Следващите месеци минаха шеметно. Кейт почти нямаше свободна минута. Трябваше да се вършат толкова много неща. Пазаруване на дрехи висша мода, работа с личен треньор, ходене на фризьор всеки ден. Маникюр и педикюр — всичко отнемаше време. Ходеше на обяд и на кафе с всичките си колеги, а момичетата от списанието си примираха от завист. Емили беше специален случай, разбира се. Кейт имаше много така наречени „приятелки“ — момичета от офиса, с които ѝ харесваше да излиза, две нейни познати от преди, с които от време на време пиеше кафе, дами от благотворителните организации, в които участваше Маркърс. Но Емили остана единствената ѝ истинска приятелка. Кейт имаше сто познати и само един човек, който наистина беше от значение за нея.

Но и Емили нямаше много време на разположение. Тя бе затрупана с работа в „Лъки“ и едва смогваше да се измъкне от редакцията. Кейт обичаше да ходи там. Беше странно: въпреки всички тези пари, всички партита, всичко, което ѝ носеше положението ѝ на госпожа Броудър, тя най-много се забавляваше, когато навлечеше дънките, маратонките и една тениска — дори напоследък всичките ѝ тениски да бяха „Армани“ — и се метнеше на някое такси до Вилидж, за да се отправи към тясната редакция на Емили. Там не се отдаваха

почести. Емили и шепата ѝ служители — графичният дизайнер Джейк, шейсетгодишен брадат гениален хипар, и Люси и Кийт, които пишеха повечето от материалите, и понякога Франческа и Диди, двете фотографки — всички те пребиваваха в офиса, разменяха идеите си, измисляха планове и се псуваха един друг. Кейт се включваше с ентузиазъм. Беше добра в тази работа и я обичаше. А дори не беше точно работа; не ѝ плащаха. Просто помагаше на приятелка. Той не можеше да я вини, нали?

Тя излизаше с Емили, която ѝ предлагаше същото саркастично и добродушно приятелство, както винаги досега. Нямаше критики и почести и „госпожо“ или „госпожо Броудър“. Един от върховните моменти за Кейт беше сватбата на Емили и Пол, когато Емили ѝ се обади в последната минута и я хвърли в шок.

— Заета ли си сега?

Кейт погледна към часовника си „Картие“.

— За съжаление, да. След двацет минути трябва да бъда на благотворителен концерт с Маркъс.

Емили въздъхна.

— Жалко, защото ми трябваш в кметството.

— В кметството? — Кейт повдигна вежди. — Да не си направила пътно нарушение или нещо такова?

— Не. — Пауза. — С Пол ще се женим и ни трябва двама свидетели. Мислех си...

— Чакай малко. — Сърцето на Кейт се разтуптя по-силно. — Идвам веднага. Дай ми десет минути.

За нея беше истинска радост да види събитието: Емили — в ушита по поръчка бяла рокля, Пол — изглеждащ леко притеснен в костюма си; единият свидетел беше Том, приятелят на Пол, а тя беше другият. Те чакаха в едно служебно помещение с няколко други двойки, някои от които бяха по дънки и тениски, а други носеха официални рокли и костюми, и вратите постоянно се отваряха и затваряха. Те си пробиха път през тях, все едно се намираха на пиаца за таксито, и когато Кейт последва Емили в приличащата на цех стая с флуоресцентни лампи и застанала зад един подиум служителка с отегчена физиономия, тя беше завладяна от вълнение. Това беше най-романтичното нещо, което някога бе виждала. На Емили и Пол не им правеше впечатление нито яркото осветление, нито монотонният глас

на чиновничката и стандартната ѝ инструкция към младоженеца да целуне булката. Дватама казаха своето „да“, размениха пръстените си и когато Пол обхвана главата на Емили с ръце и я целуна, светът около тях сякаш се бе размил и се бе разтворил в нищото. Очите на Кейт се насълзиха, когато служителката подаде на сияещата Емили брачното ѝ свидетелство.

Церемонията не се доближаваше и на косъм до лукса на собствената ѝ сватба. Беше ли по-хубава?

Кейт бе погълната от усилената работа в редакцията на „Лъки“, от щастливата, изтощена атмосфера в апартамента на Емили и Пол. Тя прекарваше там колкото се може повече време, като се измъкваше от официални вечери, тръгваше си по-рано от партита, отменяше часовете си за маникюр или пазаруване — всички дребни неща, с които Маркърс искаше тя да запълва дните си.

Но винаги се стараше да се оправи към къщи навреме, за да бъде готова, облечена в някоя малка официална рокля и дизайнерски обувки, когато съпругът ѝ се върне.

Защото Емили беше права. Сега Маркърс беше нейната работа.

Тя го утешаваше и го ласкаеше. Разпитваше го как е минал денят му. Това беше лесно, тъй като той не се интересуваеше от нейния. Правеше ѝ комплименти за тоалета, косата, тялото. Кейт откри, че той често е изпълнен с напрежение, навито вътре в него като пружина. Тя се стараше да го успокои — като го водеше горе, любеше го, опитваше се да го изненадва, гледаше да поддържа разнообразие. Маркърс поне оценяваше усърдието ѝ. Кейт се опита да отхвърли тревожното си усещане, че той я харесва повече, след като бяха свършили и тя се обличаше внимателно с някой от новите си важни тоалети, с ослепителните бижута и с косата си като от реклама на шампоан и се подготвяше да се отправят към някоя светска вечеря или благотворителен бал, където да бъде най-сексапилната съпруга сред всички.

За Маркърс беше жизненоважно да поддържа правилния имидж. Кейт знаеше, че никога не бива да пие повече от една-единствена чаша вино; че трябва да заслепи всички мъже, без да флиртува с никого от тях; че задачата ѝ е да очарова съпругите, но само малко, защото съпругата на Маркърс Броудър всъщност не беше предопределена да върши тежката работа. От хората се очакваше да идват при нея. Така

виждаше Маркърс себе си. И Кейт отразяваше това. Тя се приспособяваше. Беше умна, дръзка, секси по един изтънчен начин. Ключарските рубрики ги споменаваха само с положителни отзиви. Най-сексапилната двойка в града. Прелестната Кейт Броудър, Кралица на „Форбс 400“. Любимката на светското общество. Писаха за тях във „Венити Феър“, „Вог“ и дори в „Ню Йоркър“. И Маркърс Броудър беше щастлив.

И го показваше. Кейт започна да получава подаръци. Един ден, когато беше в СПА центъра, докато й правеха масаж с горещи камъни и тя се унасяше отпуснато от удоволствие, служителят прие в помещението една жена — куриер от „Тифани“ която носеше огромна кутия, съдържаща удивителна диамантена огърлица. Друг подарък беше мистериозният уикенд, когато Маркърс й каза да си пригответи багаж за горещо време, след което отлетяха за частния остров Некър^[1] само за вечеря. Или картината на майстор от школата на Тициан, която й купи за рождения ден за нейно най-голямо удоволствие. Когато градът бе скован от първия зимен студ, той й подари кожено палто от сребърна лисица. Ако се наложеше да си мръдне пръста, то беше само за да й направят маникюра.

А в леглото Маркърс беше търпелив, внимателен. Той я целуваше, ближеше и милваше. Стараеше се тя да свърши, а ако не успееше, Кейт се докосваше и се погрижваше за това. Разбира се, нямаше нужда да се споменава, че Маркърс задължително трябваше да свърши. И той искаше да прави секс с нея всеки ден. А тя не се оплакваше. Това беше негово заслужено право, след като се грижеше за нея по почти всеки възможен начин.

Имаше само един мъничък, дребен недостатък.

Кейт не беше щастлива.

Тази мисъл продължаваше да изниква в главата й и тя продължаваше да я прогонва. В края на краищата идеята беше нелепа, нали? За нея се грижеха, глезеха я, гледаха я, уважаваха я. Беше обект на завист за всяко момиче в града. Изглеждаше великолепно, имаше всичко, което можеше да пожелае, дори неща, за които не си бе и помисляла. И умен, красив, амбициозен съпруг. Майка й би се пръснала от гордост, ако можеше да види дъщеря си. Нима имаше нещо, което можеше да не харесва?

— Аз съм глупачка — заяви тя на Емили една сутрин.

Беше в края на ноември в Манхатън. Последният утешителен блясък на есента вече наистина бе изчезнал и градът се настройваше за зимата, за суровата, мразовита нюйоркская зима. Никъде нямаше такъв студ и дъжд като тукашните.

Кейт притежаваше кожено палто и дълги до бедрата кожени ботуши, но беше облечена с дънки и обикновено яке на „Норт Фейс“. Носеше и една черна вълнена шапка, нахлупена над ушите. Не беше най-бляскавият тоалет на света, но тя не искаше да я разпознаят. Папараците ѝ бяха забавни през първите три месеца. След това ѝ дойде до гуша от тях.

— Не съм съгласна. — Емили потрепери в собственото си вълнено палто от „Гап“. През последната година беше отслабнала и изглеждаше по-хубава. Любовта ѝ подхождаше. Кейт много се радваше за нея. Най-добрата ѝ приятелка цъфтеше, беше заета, хранеше се здравословно. Списанието все още беше независимо и тиражът му се покачваше по малко с всеки брой. По-хубавото беше, че получаваха одобрение от критиката. И то много. Вестниците пишеха за тях, блогърите ги цитираха. Емили беше предводителка на новата контракултура. И тя обожаваше всеки миг от работата си. И печалбите бяха добри. Не бяха чак главозамайващи — тя настояваше да влага всички приходи обратно в списанието, — но достатъчно, за да си купят апартамент с Пол, прилично място с две спални в Мъри Хил, което даже разполагаше със собствена малка градина. Те бяха скромно успешни и много доволни.

Докато Кейт беше като проклетия цар Мидас. Каквото докоснеше, то се превръщаше в злато, но също както и в историята, това не беше толкова хубаво, колкото изглеждаше, че е.

Двете вървяха по Дванадесета улица към един френски ресторант. Емили се кълнеше, че там предлагат най-хубавото кафе в града. Арктическият вятър фучеше по Шесто авеню и нищо нямаше да помогне на редакцията на „Лъки“ освен малко кафе с канела. Кейт предпочиташе френско с ванилия. Ароматът му беше мек и успокояващ и най-вече беше без калории. Тя се наслади на атмосферата, докато стоеше тук с най-добрата си приятелка и държеше кафето си в картонена чаша. Нямаше костен порцелан и сервитьори. Поне това беше нещо, което я правеше щастлива.

— Заповядайте, момичета — каза барманът и им подаде две от ценните картонени чаши. Кейт вдиша дълбоко, поемайки наситения аромат, изпитвайки удоволствие от това, че я бяха нарекли момиче. Ароматът на ванилия и кафе я блъсна мощно в ноздрите. Боже, толкова простишко нещо... а защо бе залята от такава вълна на удоволствие?

— Благодаря. — Емили му даде десетачка и зачака рестото си. — Виж, Кейт, ти си отегчена. Твърде умна си, за да седиш и по цял ден да си правиш масажи или да избираш какви свежи цветя да ти доставят. Ако Маркът те обича, ще разбере това.

— Каза ми, че не иска да се преуморявам — поясни Кейт колебливо. Те взеха кафетата си и се запътиха към вратата. Извън топлината на заведението мразовитият въздух ги халоса в лицето. Кейт отпи от напитката си; тя беше гореща и успокояваща. — И има логика. Искам да кажа, човекът просто има толкова много пари. Какъв ще е смисълът от моята заплата? Тя би била смешна на фона на състоянието му.

— А той иска ли да си отегчена и нервна? Може би имаш нужда от работа заради самата работа, а не заради заплата. Божичко, аз обичам „Лъки“. Бих работила там за без пари.

— Ти работиш, за да се издигнеш в живота. А аз вече съм на върха на дървото. Маркът беше бързият асансьор, който пропусна всички останали етажи.

— Грещиш — каза равно Емили. — Помисли си. Бил Гейтс. Опра Уинфри. Стивън Спилбърг. Марк Зукърбърг...

— Кой е този?

— Основателят на Фейсбук.

— А, ясно.

— Всички те си приличат по едно нещо. Може би по повече от едно. Всички те са богати, но всички все още работят. Имат повече пари, отколкото могат да похарчат, но са в офиса. Хей, знаеш ли кой още го прави?

Кейт вдигна рамене. Кафето беше толкова хубаво. Тя вдиша аромата на канела, който идваше от чашата на Емили.

— Маркът Броудър — заяви триумфално приятелката й.

— Той защо не си стои вкъщи? Може да живее само от лихвата на инвестициите си, без въобще да му се налага да работи. Но както

виждаш, не се спира. Виж, може да се включиш в някаква благотворителна дейност или нещо такова.

Кейт потрепери.

— Да ръководя някой от онези благотворителни балове? Не ми харесват онези хора. Нито вечерите, на които порцията струва пет хиляди долара. Ходя на достатъчно такива, Ем. Те са само извинение да си носиш бляскавите бижута. Социална проказа!

Приятелката ѝ намали ход малко и изглежда проникателно Кейт.

— Какво му е лошото? Нали за това се бореше? Лъскавите бижута и дизайнерските чанти? Не ми казвай, че сега съжаляваш.

— Няма нищо нередно в имането на пари. — Кейт объркано прокара ръка по вълнената си шапка. — Не знам какво ми става, по дяволите. Само дето съм отегчена и определено не искам да бъда някаква благотворителна покровителка.

— Тогава направи компромис. Ела да работиш в „Лъки“ — никой не може да сглобява фото истории като теб. Всъщност, откакто спря да ни помагаш, тиражът ни малко спадна. Ти внасяше популистката нотка, докато аз съм твърде академична, нали разбираш? И ще даряваме цялата ти заплата за спасението на китове или нещо такова. Това е благотворителност, без да се занимаваш с някакви глупави вечери. Как мислиш?

Кейт се ухили.

— Ще кажа да, моля.

— Ако искаш да го правиш както трябва, а не просто да се отбиваш в редакцията по обед, трябва да говориш с Маркърс.

Кейт кимна.

— Да. Ясно. — Тя си пое дълбоко въздух. — Сигурна съм, че той ще прояви разбиране.

Маркърс не прояви разбиране. Прояви единствено гнева си. Това беше първата им кавга.

— Жена ми не работи — заяви той равно.

— Това няма да е работа като да си изкарвам прехраната. Ще бъде благотворителност. Хайде де, скъпи — примоли се Кейт.

— Ще ходиш в офис. Ще работиш. Искаш да правиш дарения? Напиши чек.

Очите на Кейт се насълзиха. Боже, как ѝ беше омръзнало постоянно да му се моли.

— Но, Маркърс, моля те. Емили ми е приятелка. Просто ще правя нещо, докато те чакам да се прибереш вкъщи.

— Да правиш? — Той присви очи. — Последния път, когато проверих, имаше много неща за правене в този град. Музеи. Галерии. Магазини. Салони за красота. Отиди на бейзболен мач или в проклетия зоопарк в Бронкс. Вземи и приятелката си, аз ще се изръся за билетите.

— Но тя работи. А аз съм отегчена — замоли се Кейт. — Не мога по цял ден да пазарувам.

— Никоя от предишните ми жени не е имала проблем с пазаруването — тросна се Маркърс. — И по тази причина не искам да се занимаваш с това. Хората ще кажат, че бракът ти с мен те *отегчава*.

— Добре. — Кейт преглътна буцата в гърлото си. — Аз... предполагам, че си прав, скъпи. Обичам те. — Тя искаше да си повярва. — Забрави за това.

Той веднага омекна.

— Оценявам, че разбираш. Виж, Кейт, ти си красива жена. Приятелката ти Емили... — Презрението бе изписано по цялото му лице. — Тя работи, налага ѝ се. На теб не ти се налага. Тук си имаме всичко. Ти това искаше. Опитай се да му се радваш.

И тя се опитваше. През повечето време. Тренираше като луда. Измисляше модели на собствени рокли и ги даваше на манхатънските шивачки да ѝ ги ушиват. Веднъж седмично работеше като доброволка в един център по грамотност за възрастни, като се стареше да си е вкъщи, когато Маркърс се прибере от работа. И действително се отдаде на театрални представления, филми и изложби. Маркърс беше прав — човек наистина можеше да е много зает с правене на нищо, ако си го поставеше за цел.

Проблемът беше, че ненавиждаше това. И ненавиждаше Маркърс. Тя започна все повече да не понася присъствието му в леглото си. Въпреки че никога не му отказваше, Кейт не можеше да събере никакъв ентусиазъм за секс. И Маркърс забеляза. Студенината му нарасна. Кейт се виждаше с Емили тайно, без да казва на съпруга си. И след девет месеца Емили започна да ѝ намеква, че трябва да поиска развод.

— Не си щастлива — вдигна рамене най-добрата ѝ приятелка. — Кейт, ти опита. Очевидно не обичаш мъжа си. И дори не обичаш живота си. Виж, какво му е лошото да признаеш пред себе си, че си направила грешка? Може би има причина, задето позицията на госпожа Броудър се освобождава през две години.

— Не разбираш. — Кейт зачупи пръстите си с перфектно поддържани нокти. — Не знаеш какво беше, докато растях.

Емили я изгледа.

— Разбира се, че знам. Нали бях там.

— Не. — Вечно кипящата ѝ от жизненост приятелка застана неподвижно като остаряла чаша шампанско. — Никога не си идвала с мен вкъщи, никога не си виждала наистина какво е.

— Защото ти не ми даваше — изтъкна нежно Емили. — Работеше нощна смяна.

— Не е това. Мама вече беше починала, когато станяхме приятелки. Нещата бяха такива, каквито бяха, защото татко ни напусна и взе всичките си пари със себе си. Мама... — Кейт преглътна с усилие. — Мама не искаше и аз да имам такъв живот. Искаше да сключи добър брак, да се грижат за мен. Да не работя денонощно за мизерна заплата като нея. Бяхме близки... трябваше да бъдем. Нямахме си друго. И сега Маркърс се грижи за мен.

— Той пише чекове — отвърна Емили. — Това ли е искала майка ти, Кейт? Наистина ли си мислиш, че това е било единственото нещо?

— Това беше основното. — Кейт беше твърда. — Можеш да си благочестива, колкото си искаш; без достатъчно пари няма нищо друго.

— Мъжът не е единственият източник на средства. А и никой не се нуждае от толкова пари, колкото има Маркърс.

— Мама щеше...

— Това не е животът на майка ти. А твойт. Искаш ли да чуеш скромното ми мнение? Трябва да се разведеш.

— Да се разведа! — Кейт потрепери от страх. Умът ѝ бе погълнат от мисли как Маркърс може да я зарече и да си хване любовница, може би повече от една. И как тя щеше да се справи с това. Обвиняваше се, защото перспективата съпругът ѝ да започне да излиза с друга или други би била въпрос на крайно безразличие към нея. Но тайничко приветстваше идеята, защото не ѝ харесваше сексът с него, а така може би щяха да останат женени. Но чак пък толкова — тя,

неизвестната Кейт Фокс от Бронкс, да се разведе с мултимилionера?
— Няма да получа нищо. Има предбрачен договор.

— Ще получиш свободата си — изтъкна меко Емили. — Това е нещо.

Кейт се паникьоса. Помисли си как всичко това ѝ бива отнето, частните самолети, дизайнерските обувки, роклите за по десет хиляди долара, билетите първа класа.

— О, Ем, не знам. Свикнала съм с този живот. Как да се върна?

— Ще бъдеш изненадана от способностите си. Може би енергията ти е съсредоточена върху грешната цел. Какво ще стане, ако я насочиш към друга?

Кейт се смути. Помисли си какво ще бъде без Маркърс в леглото и без да е необходимо да се справя с всичко това повече. И после си помисли какво ще е да остане без самото си легло и неговия ергономичен матрак „Калифорния Кинг“ или без елегантния кремав декор на стаята, която вървеше с леглото, или без огромния апартамент, който съдържаеше всичко това. Представи си се как се безпокои за наема си и как не притежава нищо. И кой щеше да я наеме на работа? Маркърс притежаваше този град.

— Не мога. — Тя се оттегли в черупката си. — Просто не мога.

— Чудесно — каза Емили с онази нежност, която объркваше Кейт понякога. — Не те карам да правиш нищо насила. Щом не можеш, не можеш.

Разговорът разстрои Кейт. Същата нощ тя прави любов с Маркърс с най-голямата страст, която успя да събере. Той се усмихна леко, одобрително, и това беше огромно облекчение. Кейт не беше готова да заложи на себе си, не можеше да преобърне целия си свят наопак. Беше получила страхотен шанс с Маркърс и нямаше намерение да го пропилее.

И тогава Маркърс Бродър срути целия този свят с гръм и трясък.

---

[1] Малък остров от Британските Вирджински острови в Карибско море. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Сигурно си се объркала. — Кейт се втренчи в Емили, а картонената чаша кафе бързо изстиваше в ръцете ѝ. — Няма начин да го е направил.

— Напротив, има — отвърна с горчивина Емили. — Маркъс иска да купи „Лъки“. И го заяви съвсем ясно. Този път нямам избор.

Кейт поклати глава.

— Не може да е вярно. Не ми е казвал и думичка. Какво ти предложи?

— Условиата са приемливи — вдигна рамене Емили. — Не са дори щедри. Просто приемливи. А на мен ще ми изплати обезщетение. Твърди, че ще търси нова насока за списанието и няма смисъл да запазва старото ръководство.

— Сигурно си се объркала — повтори Кейт. Ужасно чувство я жегна под лъжичката. Маркъс знаеше всичко за Емили, знаеше колко добри приятелки са. Не можеше да направи това, нали?

Но Маркъс Броудър не правеше грешки. Нито пък Емили.

— Прочети сама. — Най-добрата ѝ приятелка бутна няколко листа хартия към нея. Разпечатани имейли. Кейт ги изчете невярващо. Ем не преувеличаваше. Маркъс искаше „Лъки“; твърдеше, че предлага добра цена. Нямаше място за Емили или сегашния редакторски екип. Всички щяха да бъдат уволнени. Тонът на имейлите беше благовъзпитан, но рязък, заплашителен. Тя почти можеше да го чуе как произнася думите, да види презрителната усмивка на лицето му. — Не си е позволил явни заплахи в писмен вид, но се е изразил достатъчно ясно. Ако не се съглася с условията му, ще притисне снабдителите ми, както и дистрибуторите, и рекламодателите...

„Надявам се, че ще възникне възможност «Лъки» да бъде купено на пазарна цена. Но корпорация «Броудър» възнамерява да се сдобие с издание, насочено към този

читателски кръг, и във всеки случай ще се старае да привлече подобни рекламодатели и снабдители към нашето издание, в случай че не постигнем споразумение. Тъй като «Лъки» е частно списание, считаме, че можем да предложим значителни конкурентни предимства, основаващи се на марката «Броудър» и дистрибуторската ни мрежа.“

Да, помисли си Кейт. Това си беше заплаха, и още как. Ако Емили не се съгласеше да продава, той щеше да започне конкурентно списание, да го продава на безценица, практически да го подари на рекламодателите. Можеше да открадне всичките ѝ печалби и търговци и щом „Лъки“ се провалеше, да поиска пълната цена. Класически подход в стил Маркърс Броудър.

— Но ти си нищо — поклати глава тя, опитвайки се да отрече доказателството пред очите ѝ. — Ти си едно нищо и никакво изданийце. Защо е този негов интерес? Той знае, че сме приятелки... — Гласът ѝ заглъхна.

Емили само я погледна.

— Именно. И може би не му харесва този факт. Затова е решил да ме смачка. — Тя хвана ръцете на Кейт. — Извън връзката ми с Пол това списание е най-важното нещо в живота ми. Ти ми даде това, Кейт.

— Аз нямах нищо общо — каза Кейт.

— Как пък не. Ти ме насърчи, накара ме да мисля, че е възможно, че всичко е възможно. — Кафявите очи на Емили се насълзиха. — Обичам тази работа. Малка е, но си е наша и е нещо хубаво в света, и...

— Не е нужно да продаваш, Ем. — У нея се надигна гняв, нетипична чиста ярост. Маркърс си играеше с живота на Емили само за да ѝ покаже колко е велик. В този момент тя го намрази заради това. — Знам. Повярвай ми, ще го вразумя.

Вечерта Маркърс бе предложил да се хранят в апартамента, което обикновено означаваше, че иска секс и няма да чака да свърши някаква

скучна опера или благотворително представление, за да накара Кейт да се съблече.

Тя остави прислужницата им да нареди чиниите и да сервира първото ястие, след което я освободи.

— Благодаря, Карън. Това е всичко за тази вечер.

Маркъс повдигна вежди.

— Може да поискаме десерт.

Кейт преглътна яростта си за момент; не искаше да прави сцена. Не и в присъствието на персонала.

— Това е всичко, Карън. Би ли казала и на всички останали, че могат да се прибират вече, моля те.

— Да, госпожо Броудър — отвърна Карън, доволна, че ще се измъкне преди десет вечерта.

Кейт достави удоволствие на Маркъс, като го разпитваше за деня му и задаваше обичайните си, изпълнени с преданост въпроси, докато не чу затварянето на входната врата, щом икономите и прислужниците си тръгнаха. Най-накрая бяха съвсем сами.

— Права си, не искам десерт. — Маркъс я погледна и прокара език над устните си. Боже, тя все още беше секси, а обикновено му омръзваха след година. Но това момиче... перфектно поддържано, както всичките му жени, но у нея имаше нещо повече, за разлика от останалите... Тези изпъкнали гърди, тези страстни, пълни устни, молещи да бъдат мачкани. Тя беше повече от красива, тя беше изключително изкусителна. След като поизгладеше малките ѝ своеволия, от нея щеше да излезе идеалната съпруга. Маркъс искаше неговата държанка да се харесва на мъжете и те винаги да могат да различат кои момичета са просто закачалки за дрехи и кои са наистина секси. Кейт може и да го вбесяваше, но също го и възбуждаше. Той се усмихна. — Искам само да си легнем.

— Не, не точно сега. — Кейт изненада и себе си. Гласът ѝ беше твърд, спокоен, не изпитваше притеснение. — Трябва да поговорим.

— Трябва да се чукаме — каза грубо Маркъс. — Разговорите могат да почакат.

— Изпратил си имейл на Емили, в който твърдиш, че искаш да ѝ вземеш „Лъки“.

Маркъс избута стола си назад. Членът му се размърда, обичаше да вижда тези огнени искри в очите ѝ. Обичаше да се кара с жените си

преди лягане. Тя щеше да се предаде; винаги се предаваха.

— Тя има избор. Може да ми продаде списанието или да бъде смачкана. Искам да имам такова издание. Така правим бизнес ние.

— Не *ние*. А ти. Тя е най-добрата ми приятелка, за бога. Ти си толкова богат, Маркър. — Той забеляза — не скъпи, нито мили. Маркър. — Зарежи това, моля те.

Клепачите му се притвориха. Ето че си дойдоха на думата.

— Тогава ще предложи сделка на теб. Ще го нарежа, ако ти нарежеш нея.

Кейт примигна.

— Сигурно се шегуваш. Току-що ти казах, че тя е най-добрата ми приятелка. Познаваме се от училище.

— Не я харесвам. — Очите на Маркър не трепваха. — Тя ти влияе зле, Кейт. Ти си моя жена. А благодарение на тази дебела повлекана не си щастлива в тази си роля. Достатъчно проблеми си имам на работа, не ми трябва и вкъщи. Ти можеш да си намериш други приятелки, тя може да си задържи списанието. Всички печелят.

Кейт прихна.

— Моля те, кажи ми, че си правиш майтап.

— Без майтап.

— Няма да нарежа Емили. — Тонът ѝ стана леден. — Нито сега, нито някога. Нямах право да искаш това от мен.

Маркър вдигна рамене.

— Добре. Тогава тя може да се сбогува с издателската си кариера. Както вече казах, трябва ни издание като „Лъки“. Сега вече може ли да си легнем?

Кейт го изгледа изумено.

— Мислиш си, че сега ще *спя* с теб?

Той се усмихна надменно, очите му искряха похотливо. Кейт се сви леко на стола си. Никога не бе виждала Маркър в това състояние.

— Скъпа, разбира се, че ще спиш с мен. Получи каквото искаше, когато се омъжи за мен. — Ръката му направи жест към луксозната обстановка на апартамента им, античните мебели от Европа, кадифените завеси, безценните персийски килими. — Обичаш всичко това. За това се бореше. — Той повдигна чашата си с „Шато Лафит“, все едно вдигаше тост. — И си толкова *добра* в това. Това е твоята работа, твоята кариера. Не да пишеш статии и да уреждаш фотосесии

за жълти стотинки. Работата ти, Кейт Броудър, е само да ме поддържаш щастлив. — Той погълна виното на една глътка. — И точно затова ще си замъкнеш красивото дупе в спалнята и ще ми изпълниш представлението на живота си. А още на сутринта ще се обадиш на госпожица Емили и ще прекратиш отношенията си с нея. Или аз ще прекратя тези с теб.

Кейт отметна назад глава и издиша продължително и бавно. Беше странно онова, което изпитваше, помисли си тя с една много малка частица от мозъка си, сякаш се наблюдаваше отстрани. Тя беше облекчена. Това бе основната емоция. Имаше и страх, нервност, вълнение, омраза. Но най-вече изпитваше облекчение. С тази част от живота ѝ беше свършено.

— Маркърс, беше забавно — заяви тя. — Но всичко свърши.

Той се вторачи в нея. За миг Кейт се наслади на изписалия се по лицето му шок. Нищо не можеше да изненада Маркърс Броудър. Но тя току-що бе успяла да направи точно това.

— Махай се — каза той тихо.

Кейт изправи рамене.

— Това е брачният ни дом. Не можеш да ме изхвърлиш.

— Ще се изумиш какво мога да направя — отговори Маркърс и гласът му беше леден.

— Отивам отсреща — съобщи Кейт. — В апартамента за гости. — Имаха друго жилище в сградата на отсрещната страна на улицата, с две спални, само за гости. Маркърс ненавиждаше мисълта някой да безпокои съня му или да чува виковете и пъшканията му с Кейт. Апартаментът беше на достатъчно разстояние и си имаше собствен портиер; така тя щеше да е защитена от гнева му поне за през нощта. — Можем да поговорим сутринта.

— О, да. Ще поговорим.

Кейт го огледа от горе до долу. Той бе твърде дребен, реши тя, слаб и кльощав. Без властните си костюми и скъпи обувки, гол в спалнята им, Маркърс Броудър наистина беше само едно малко човече.

— Искam развод — обяви тя.

На следващата сутрин Кейт се събуди и за момент се обърка. Не беше свикнала със скъпата стерилна тъмносива обстановка на

апартаментата за гости. Тогава се сети какво бе станало и я обзе прилив на адреналин. Изскочи от леглото и влезе под душа. Маркърс беше прав, тя въобще не чувстваше мястото като тяхно. То беше негово, каквото винаги си е било.

И целият й живот досега бе основан върху една огромна грешка.

Докато водата се стичаше по гърдите й, по стегнатите й бедра, по плоския й корем, Кейт се зачуди дали е достатъчно млада, достатъчно красива, достатъчно силна, за да преживее това. Защото грозната истина беше, че Маркърс Бродър — негодникът от класа — е прав. Сто процента прав. Тя абсолютно му се бе продала. И победата й се състоеше във факта, че е хванала етикета с най-голямата цена. Щеше ли да се омъжи за Маркърс, ако той беше стар и грозен?

Тя изплакна главата си, русата й коса потъмня и се сплеска покрай лицето от стичащите се струйки вода, душът масажираше гърба й точно както й се искаше. Този душ сам по себе си струваше дванайсет хиляди долара. Имаше място за сядане, сауна, множество масажни дюзи, контрол на температурата. Правеше всичко, само дето не ти измиваше косата вместо теб. Банята беше облицована с черен мрамор и обсипана със звезди и луни от осемнайсеткаратово злато — беше разкошна и красива и все пак не достатъчно добра да си я направи в собствената си спалня. А сега този душ и всеки друг подобен луксозен предмет изчезваше — като каретата, която се превръщаше в тиква.

Кейт бързо се облече. Миналата вечер бе имала благоразумието да грабне чифт бельо от скрина си, чиста тениска и едни дънки. Гола се чувстваше уязвима. Ами ако той прекосеше улицата, дойдеше при нея и я нападнеше? Може би това беше див страх, глупаво преувеличен. Но тя потръпна при мисълта. Кой щеше да арестува Маркърс Бродър? Щеше да се намери някакво оправдание и да го изкарат нещастен случай. Може би щеше да бъде представено, сякаш тя е излязла от контрол и го е нападнала. Просто не се чувстваше в безопасност толкова близо до него...

Стига, Кейт. Съвземи се. Тя взе чантата си и излезе от сградата. Собственият й дом — все още беше неин дом юридически поне още за известно време; трябваше да се върне там, да опакова един куфар. Да вземе някои основни неща, а после бог знае какво щеше да прави. Може би щеше да отиде в жилището на Емили и Пол. Но имаше нужда

от дрехите си, вероятно и от бижутата си. От малко пари, за бога. Най-вероятно той бе блокирал общата им сметка още снощи.

Тя погледна часовника си „Картие“. Беше девет без петнайсет; Маркът вероятно вече бе напуснал сградата и бе отишъл на работа. Или при бракоразводния си адвокат. Не е като да не се срещаше често с него, помисли си тя с черен хумор.

Портиерът кимна за добро утро, но не я погледна. Кейт леко се изчерви. Явно мълвата се бе разпространила. Всички от персонала я изгледаха като осъдена на смърт. Кейт не го взе присърце. Те знаеха от кого зависи благосъстоянието им — във всеки случай не и от краткотрайната съпруга.

Тя взе асансьора до тяхната — неговата — спалня.

— Маркът? — извика.

Нямаше следа от него. Слава богу. Кейт грабна един голям куфар „Луи Вюитон“ от дрешника, където го държаха за пътувания, решени в последната минута, и отвори чекмеджетата на скрина си, като грабеше дрехите с шепи. Ако успееше да събере багажа си за двацет минути, можеше да ѝ се размине, да се измъкне чисто, докато прояснеше главата си...

— Ммм.

Кейт изпищя, направо си изкара ангелите. Той стоеше там — напълно облечен, облеган на вратата, гледаше я. Тя представляваше добра гледка — наведена над куфара си, с памучна тениска, която очертаваше гърдите ѝ.

Маркът облиза устни.

— Наистина имаш невероятно тяло. И знаеш как да го използваш. Не искаш ли да ме помолиш за още един шанс?

Тя извърна решително глава.

— Не. — Никога в живота си не бе толкова уверена, както сега. Щеше да ѝ липсва този свят, да ѝ липсват парите, луксът. Но той нямаше да ѝ липсва. Погледна към съпруга си и почувства вълна на срам заради себе си, заради него, заради цялата тази мръсотия. — Бракът ми с теб беше грешка, Маркът. Съжалявам.

Той не се трогна.

— Със сигурност ще съжаляваш.

— Днес ще подам молба за развод.

Той поклати глава.

— Жените не ме изоставят. Ще го направим, както аз кажа. Аз ще подам молба по взаимно съгласие — според предбрачния договор. Няма да оспорваш. Ще подпишеш документа, който ти изпратят адвокатите ми, с твърдението, че имаме крайно споразумение.

Кейт отвори уста да възрази, но той не ѝ позволи.

— Не ти дължа абсолютно нищо, но искам да се разведем. Ще подпишеш също така договор за конфиденциалност. Никакви изявления пред пресата. В замяна ще получиш един милион долара. Кое е с един милион повече от това, което заслужаваш.

Кейт преглътна.

— Маркърс, аз...

— Ще ги вземеш. — Той сви рамене. — С какво друго ще живееш? Никой няма да те вземе на работа, а на брачния пазар си стока втора ръка, скъпа. Никой друг богаташ няма да иска онова, което съм изхвърлил. Мисля, че веднъж вече ти самата ми го каза. Така че — един милион долара. — Той се ухили. — И двамата знаем, че те няма да те пратят на първа база в Ню Йорк, не и без други приходи. Но това са много пари, ако отидеш в На-майната-си, Алабама, и тъкмо там ти препоръчвам да завлечеш красивата си опашка. — Той посочи към куфара. — Побързай и събирай багажа. Можеш да вземеш само един куфар. Само дрехи, без бижута. Шофьорът ми ще чака долу след двамайсет минути. Имаме ли сделка?

Гърлото ѝ беше пресъхнало. Той беше прав, разбира се. Тя абсолютно се нуждаеше от парите и един милион долара щяха да омекотят удара от падането ѝ. Искаше да му каже да върви по дяволите. Но нямаше работа, беше бивша госпожа Броудър и нямаше на какво да се облене.

— Да. — Гласът ѝ бе прегракнал от усилието да преглътне сълзите си на гняв и срам. — Имаме сделка, Маркърс. Ще си тръгна след двамайсет минути.

— Къде да изпратя документите? На хотел ли отиваш?

— В апартамента на Емили — отвърна Кейт и с удоволствие забеляза проблесналата в очите му ярост.

Следващите няколко дни преминаха главолмно. Емили я прие с отворени обятия и Кейт се укри като затворник в жилището на

приятелката си, докато папараците се тълпяха на улицата отвън. Когато стана ясно, че няма да си получат интервютата, те станаха гадни. Ключарските рубрики, които доскоро ласкаеха стила и елегантността на Кейт, сега открито я нарекоха златотърсачка. Анонимни статии из вестниците я клеймяха като уличница. Жените от нюйоркското висше общество, които ѝ бяха звънели почти денонощно и я бяха молили за услуги, сега бяха изключили телефоните си. Дизайнерите започнаха да ѝ звънят и да искат да им се плати. Кейт отмени всичките си скъпи поръчки, след което звънна на секретарката на Маркър.

— Обаждат ми се да плащам сметки.

Жената отсреща беше леденостудена. Преди две седмици тя се кикотеше и се шегуваше с Кейт, борейки се отчаяно за най-малкия знак на одобрение.

— Това не е наш проблем, госпожице Фокс.

— Мисля, че е точно обратното. — Кейт се изненада от куража си. — Всички поръчки са свързани с брака ми и с имиджа, който Маркър искаше да поддържа. Моля те, информирай го, че ако не ми уреди сметките, ще открие истории в пресата за това как госпожа Маркър Бродър е преследвана за пари. Защото аз все още съм госпожа Бродър, докато не приключи разводът. А не „госпожица Фокс“. Колкото и да е неудобно това за офиса ви.

Момичето преглътна.

— Ще му предам съобщението.

— Сигурна съм. И предай още едно, след като си почнала. Искam от него да спре писанията за мен по вестниците.

— Моля?

Кейт въздъхна.

— Виж, просто ме свържи с Маркър.

— Не е възможно. На съвещание е.

— Веднага, Изабел. Или още този миг се обаждам на „Ню Йорк Поуст“ и им давам дълго и задълбочено интервю.

— Моля, изчакайте, госпожо Бродър — отвърна Изабел с паника в гласа.

Маркър беше на телефона след десет секунди.

— Кейт, не ми харесват тези глупави игрички.

— Нито пък на мен, Маркър. Искam да накараш пресата да спре с помията срещу мен. И двамата знаем, че можеш да го направиш.

Обади се на приятелите си, които притежават вестниците, обади се на кмета, обади се на контактите си в полицията. Искам тази история да потъне в земята. Изпрати ми милиона, плати всичките ми скъпи сметки, подай молба за незабавен развод и кажи на пресата да забрави за мен. Искам да си намеря жилище, да започна да си търся работа. Не мога да го направя, докато папараците ми висят на главата, разбрахме ли се?

Той замълча за момент.

— Аз какво ще спечеля от това?

— Имидж. Ще получиш достоен развод, аз си тръгвам, вестниците спират да обсъждат въпроса, можеш да започнеш прослушване за следващата госпожа Броудър. Аз продължавам живота си, а ти — своя. Митът Маркър Броудър остава непоколебим.

Той се засмя неприятно.

— Няма да има повече госпожи Броудър. Докато някоя от вас не ми докаже, че не всички сте алчни курви.

Кейт примигна.

— Казах, че съжалявам, задето се омъжих за теб, Маркър. Всички правим грешки.

— Момичетата като теб като че ли винаги правят една и съща. И все пак си права. Ти ми омръзна. Не искам да чета за теб. Така че ще разкарам пресата. Всички сметки насочи към офиса ми. Този следобед ще ти преведа един милион долара. И вече подадох молбата.

— Благодаря. Няма да оспорвам.

— Разбира се, че няма. Нещата си вървят с цената. А всички знаем какво мисли малката Кейт Фокс за това.

— Да го духаш. — Не й трябваше да поема повече от това.

Пореден смях.

— Можеш да ми духаш по всяко време. Поне в това талантът ти е неоспорим...

Кейт тръшна телефона, разтреперана от гняв. Към него, към себе си. Никога преди не се бе чувствала по-евтина.

— Какво ще правиш? Ще напуснеш града?

Емили и Пол стояха край кухненската маса с Кейт. Тя седеше с измъчена физиономия и зачервени очи. Бяха отворили бутилка евтино

италианско вино и Пол бе направил спагети с бекон и шепа прясно откъснати листа босилек.

— От месеци не съм яла нещо по-вкусно — призна Кейт.

— Какво? При всички тези суперелитни готвачи край теб? — попита Емили.

— Това е по-вкусно. — Кейт ядеше, но бавно. Отпи малко от чашата си с вино. Сякаш апетитът ѝ се бе изпарил, макар храната да ѝ харесваше. Емили се тревожеше за нея. Приятелката ѝ — волната като пеперуда, сияйната, смееща се Кейт Фокс, очевидно бе изчезнала. И най-скъпата прическа в света, най-добрият маникюр, лъскавите наситено златни кичури... нищо не можеше да помогне.

Маркърс Бродър бе изсмукал живеца от нея. Емили го мразеше.

— Можеш да се научиш да го приготвяш. Ще ти покажа — предложи Пол. — Трябват ти само свежи съставки. А хубавата храна е евтина.

— Готвенето не е за мен — отвърна Кейт с проблясък от стария си дух.

Боже, помисли си Емили. Дано да не е по моя вина. Аз поисках помощ за „Лъки“. И тя се разведе с него заради мен. Всички тези пари, цялото това състояние.

— И не — продължи Кейт, — няма да напусна Ню Йорк. Маркърс смята, че трябва, че ме е оставил да умира от глад. Предпочитам да мина на по-малък размер дрехи, отколкото да избягам. Този град е единственото място, където някога съм била щастлива. — Тя беше непреклонна и това си пролича. — Ще си намеря нещо в центъра. С краткосрочен наем. Нещо много евтино. Студио. Обзаведено.

— Но ти си свикнала...

— Няма значение на какво съм свикнала. Израснах в Бронкс, Ем. Обичам Манхатън, но разполагам само с един милион долара и ми е нужен всеки цент от тях.

Пол кимна. Беше вярно. Да притежаваш апартамент в Манхатън, не беше евтино. Дори едностайният щеше да струва на Кейт поне шестстотин хиляди, а като се вземеха предвид и данъците, и поддръжката... Може би щеше да изкара една година така без работа, може би две. След това времето ѝ щеше да свърши.

На Кейт Фокс щеше да ѝ се наложи да работи. Като останалите.

— Мисля, че си права. — Емили отпи голяма глътка от виното си и се усмихна окуражително на Кейт. — Няма смисъл да се връщаш към стария си живот. Вече не можеш да си го позволиш. По-добре да се приспособиш, колкото се може по-бързо.

— Ще си намеря студио. Легло, баня и всичко за дома — ухили се Кейт и Емили се зарадва да види усмивката ѝ.

— Мога да се справя, честно. Въобще няма да е странно. Странно беше времето ми с Маркъс. Ще гледам на това като на осемнайсет месеца лудост. Това е истинският живот. — Тя хапна още малко спагети. — Сега само трябва да си намеря работа.

— Но ти имаш работа — каза Емили. — При мен.

— О, я стига. Правехме го само за майтап.

Емили примигна.

— За майтап? За теб може и да е било майтап. Но за мен ти беше от жизнена важност. Твоите материали наистина вдигаха продажбите. Ти беше *страхотна*. Искам те, наистина. На прилична заплата...

Пол се изкашля.

— Прилична заплата като за „Лъки“ — призна Емили, като видя предупредителния поглед на съпруга си. — Знаеш, че не плащаме много. Не е луксът, на който си свикнала. Вероятно ще мога да ти давам към четиридесет хиляди долара.

Кейт кимна, но разочарованието на лицето ѝ си пролича. Четиридесет хиляди си беше една доста орязана заплата, дори в сравнение с това, което вземаше в „Кюти“. И то преди повече от година и половина. Това щеше да е голяма крачка назад. Тя преглътна с усилие.

— Това е чудесно, Емили, благодаря.

Но поне беше работа, помисли си тя. Поне отново се връщаше директно при работещите.

— Ако реализираш сериозен принос, може да ти дадем дял от фирмата — каза Пол.

— Не бих приела. — Кейт поклати глава. — „Лъки“ си е ваша собственост.

— Нямаше да е, ако не беше ти — отговори Емили. — А и Пол каза само ако реализираш сериозен принос.

— Добре, добре — усмихна се Кейт истински за пръв път от дни и Емили се зарадва. — Леле, ще бъда манхатънска беднячка. Трябва да

приемам всичко, което ми се дава.

— Тогава е уредено. — Емили забучи още малко от спагетите си и се отпусна. Може би Кейт щеше да се оправи. Може би работата *щеше* да ѝ прилегне, стига да се заловеше здраво за нея. Което досега никога не бе правила. — Само да се надяваме, че Маркърс Броудър ще ни остави на мира.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите няколко седмици преминаха трескаво. Кейт си намери квартира на следващата сутрин чрез простата стратегия да наеме първия, попаднал пред погледа ѝ апартамент. Беше мъничко студио в хубава сграда в Трайбека^[1] — елегантно, но толкова тясно, че почти нямаше място за куфара ѝ, пълен с дрехите, които бе взела от жилището на Маркъс. Те всички бяха скъпи рокли, затова още същия ден тя отиде в „Гал“ и „Емпорио Армани“ и си купи най-основните дрехи за един работен гардероб, като ги сгъна и складира в чекмедже, което се издърпваше изпод леглото. Леглото също не бе от големите — дори не можеше да се нарече двойно. Банята се състоеше само от тясна душ-кабина. В единия край на помещението бе обособен малък кухненски кът. Но поне имаше пералня със сушилня, така че Кейт нямаше да бере срама да бъде видяна в обществена пералня. Все пак заради малкото легло основната стая изглеждаше някак просторна.

Местенцето много ѝ допадна още щом го видя. То имаше потенциал за промяна и дизайнерското ѝ око веднага прецени какво може да бъде направено. Апартаментът заемаше малък ъгъл от стара индустриална сграда: на горните етажи имаше някои наистина елегантни и скъпи жилища, включително един гигантски апартамент на последния етаж, който обхващаше дължината на сградата и според слуховете беше собственост на усамотения издателски магнат Дейвид Ейбрамс. Което означаваше, че нейното жилище беше най-скапаното в една изключителна сграда. Не се продаваше и наемът бе висок за предлаганите условия. Но беше обзаведен и тя можеше да е щастлива в него за известно време. Имаше голи дървени подове и висок от пода до тавана прозорец в единия край, който приличаше повече на стъклена стена и беше една от оригиналните характеристики на мястото, останала от индустриалното му минало. Цялото студио се вместише в около десет квадратни метра. Но беше с двойна височина и Кейт си представяше точно какво може да направи с него, за да му придаде нотка изтънченост. Тя подписа договор за шестмесечен наем.

— Искам да направя някои промени — заяви на агентката по недвижими имоти.

— Какви например? — Момичето ѝ отправи почти усмивка, бляскавото ѝ червило се напука едва-едва, когато ъгълчетата на устата ѝ се повдигнаха нагоре. — Сградата е наследствена. Не е прието наемателите да се намесват.

— Говоря за малка конструкция, която ще се захване за пода. Една стълба, може би платформа за спане...

— В никакъв случай. Никакви пирони.

Кейт присви очи. След Маркърс Броудър можеше да преживее всичко и някаква глупава агентка нямаше да я разколебае.

— Госпожице, вие работите за агенцията. Не можете да ми забраните. Просто предайте молбата ми на хазяина. Това ви е работата. И помнете, че съм журналистка.

Това беше преувеличено, но свърши работа. Съпротивата на момичето рухна.

— Много добре, госпожице Фокс. — Кейт се бе върнала към моминското си име, още преди да е приключил разводът ѝ. Никой нямаше нужда от етикета „госпожа Броудър“ около врата си. — Ще ви се обадя. Междувременно, докато не получите разрешение, моля, спазвайте условията на договора — никакви пирони, окачване на картини, никакво полиране на подовите...

— Да, разбира се. Непременно — прекъсна я Кейт. — Благодаря ви много за помощта!

Жената излезе.

„Лъки“ беше страхотно място за работа. А работа Кейт имаше. Наемът ѝ беше две хиляди и сто долара месечно, което се равняваше на почти цялата ѝ заплата. Но си заслужаваше да има хубаво място за живеене, докато търси да си купи подходящ апартамент. Сега не беше времето да прави скъпи грешки.

Наранена и съкрушена, тя се впусна в работата. Не беше заради Маркърс; той не ѝ липсваше дори за миг. Но тя бе изгубила любовта към себе си, към мечтата си и към всичко, към което се бе стремил през целия си живот. Сега то ѝ бе опротивяло. Кейт ненавиждаше Маркърс Броудър и покрай него не харесваше и себе си.

Защото той беше прав.

Тя постоянно се връщаше към тази мисъл.

Беше се продала. Като проститутка. Може би и по-лошо. Цялото това контене и стил, с цел да впечатли някой богаташ. Социално беше приемливо; някои списания предлагаха подобни идеи на момичетата, представяйки ги за печеливша стратегия. И майка ѝ смяташе, че ако имаш пари, нищо никога не може да се обърка.

Но Кейт бе получила тези пари. И изгуби себе си.

В ушите ѝ още звучаха противните думи на Маркърс Броудър и тя виждаше презрението, изписано на лицето му.

„Ти си употребена стока, скъпа“.

„Никой друг богаташ няма да се занимава с това, което съм изхвърлил“.

На Кейт ѝ прилоша, когато си помисли за това. Всички клубове, в които ходеше преди, всички ресторанти, в които се хранеше. Върволицата от мъже, с които бе излизала. Всеки от тях с дебел портфейл. О, да, сега всички щяха да говорят за нея.

Може би трябваше да се върне в училище. Да попита монахините дали ще се намери местенце за нея в манастира...

Тя направи гримаса при тази мисъл. Леле, щеше да изкара късмет, ако накрая се озовеше с... Кого? На кого нямаше да му пука, че е бивша госпожа Броудър? Единствената, оставена без споразумение при развода? Уволнена след осемнайсет месеца?

Може би трябваше да приеме предложението на Маркърс. Да забрави за търсенето на постоянно жилище. Да забрави да се бори за плащането на наема си. Просто да хване първия автобус „Грейхаунд“ до някое забравено от бога място, където да се разполага с милиона си и да бъде просто едно обикновено момиче; можеше да си намери работа в местната библиотека или да почне съвсем отначало, да преподава в училище и да казва на малките момичета да си вдигат чорапите и да закопчават горните копчета на блузите си...

Но въпреки това всеки път, когато погледнеше през прозореца, Кейт знаеше, че не може да го направи. Имаше нещо.

Нещо дребно дълбоко вътре в нея. Някакво зрънце съпротива, което отказваше да отстъпи. Тя беше нюйоркчанка по рождение. Защо трябваше да позволи на някакъв богат негодник да я прогони от града?

Харесваше новия си апартамент. Обичаше „Лъки“. Емили беше страхотна приятелка. Другите хлапета, които работеха в списанието, се разбираха добре с нея. В „Лъки“ тя не беше бившата госпожа Броудър, беше Кейт Фокс и всички я харесваха. Освен това обичаше и самия град. Свирещите клаксони и жълтите таксита, туристите на кръстовищата, униформените полицаи, небостъргачите, огромни и красиви, подобни на вкаменена гора, забиващи се в небето, надвиснали над нея, над Маркърс, над всички. Обичаше улиците с три платна на Вилидж, градските паркове на Трайбека, претърпаните магазини за деликатеси, ароматното кафе в картонени чаши, електронните билбордове на „Таймс Скуеър“, тихите богаташки имоти по „Сентрал Парк Уест“.

Не можеше да остави всичко това. И нямаше да го направи.

В „Лъки“ я чакаше работа. И то много. Кейт напълно потъна в нея. Вече не просто си играеше: тя се бореше за идеи, спореше с Емили, опита се да насочи списанието към по-широките маси.

— Нашият имидж не е такъв — възрази Емили. — Занимаваме се със социална дейност. Имаме съвест.

— Да, имате също и бюджет. Либералните момичета си падат по „Лубутен“ толкова, колкото и по поредния моден роман. Повярвай ми. — Кейт се ухили. — Приеми го като един вид революция. За да привлечеш повече хора към една идея, трябва да я увиеш в разкошна опаковка.

— Мамка му. — На Емили псувните не ѝ се удаваха. — Добре, добре. Предавам се. Прави каквото искаш, но само този брой.

Кейт взе думите ѝ на сериозно. Септемврийският брой включваше същите статии за обществените активисти, както всеки път, но Кейт прибави и доза полемика. Сенаторката от демократите, която бе склонила да даде интервю, се съгласи да говори за любимото си бельо, за да подпомогне каузата на „Викториас сикрет“ в борбата срещу рака на гърдата. Кейт разду бюджета на фотографските материали — разкошни снимки на места, които читателите никога не бяха виждали, банята на една кинозвезда, помещението за игри на един филмов режисьор, което заемаше целия му приземен етаж. Тя сама провеждаше интервютата, караше събеседниците си да се отпуснат. Сенаторката пусна няколко шеги относно лошия вкус на съпруга си към бельото. Кинозвездата разказа всичко за последния си

терапевтичен сеанс. Режисьорът, след едно питие, изброи десетимата си любими актьори и разказа за някои от техните ексцентрични изисквания. Броят се получи дързък, шик, леко шокиращ.

— Имаме нужда от продажби. — Кейт нахлу в отдела по продажбите, който се състоеше от три момичета с по един телефон. — Това ще бъде нещо голямо. Дай ми един от тези.

Без дори да съзнава какво прави, тя предизвика появата на „Лъки“ по щандовете за вестници и списания на „Хъдзън Нюз“^[2] из целия град. Това беше големият им пробив. Въпреки протестите на Емили тя удвои таксите на рекламодателите и ги утрои за новите клиенти.

— Божичко! — Емили остана без дъх, когато Кейт ѝ показва цифрите. — Кейт, не мога да повярвам. Просто не мога.

— Имаме нужда от повече пари — заяви Кейт.

— Скъпа, четиридесет хиляди са всичко, което мога да си позволя — имам предвид, поне докато не разпродадем този брой, а сега пък печатарите полагат извънреден труд...

— Не говоря за себе си, Ем. Говоря за списанието. „Лъки“. То може да стане много успешно, разбираш ли? Да стане сред най-четените. Но има нужда от по-добра хартия, по-висококвалифицирани фотографи, от някои звездни автори. Има нужда от производство, за да може да пакетираме вътре мостри от парфюми и червила. Без тези неща няма да спечелиш големите козметични къщи. За това е нужен капитал, приток на капитал.

Емили пребледня.

— Да не ме караш да го продам на Маркърс Броудър?

— Не, не на Маркърс Броудър. Не. Разбира се, че не. Казвам ти да го продадеш на инвеститор. И то не цялата компания, само част от нея. Колкото да получиш малко работещ капитал. Ще си запазиш контрола, Ем. Можеш да запазиш колкото от акциите си поискаш.

— Ще си помисля — излъга Емили. — Виж, Кейт, не разбирам от тази работа с капиталите като теб. — Тя прегърна най-добрата си приятелка. — Последният брой обаче беше удивителен. Никога не сме отчитали толкова желаещи да рекламират.

— Почакай и ще видиш — списанието направо ще се разграби от рафтовете — предположи Кейт и разбира се, се оказа права.

След седмица тя получи бележка в кутията си за писма.

„Хазяинът би искал да се срещне с вас. Бихте ли дошли в кабинета на домоуправителя в понеделник сутрин в 9:30 ч.“

Кейт се обади на Емили, за да я пита дали може да закъснее за работа. Наистина искаше да приключи с този въпрос. В съзнанието ѝ апартаментът беше като брой от списанието; виждаше само идеалния му облик след реализирането на идеите си. Настоящото състояние на мястото беше само началната точка, празното платно. Но сега, след като бе оформила идеята в главата си, видът на апартамента всъщност направо я изкарваше извън нерви. Можеше да стане много по-хубаво, а и тъкмо това искаше тя.

— Нямах проблеми. С Пол в понеделник ще ходим с влака до Скарсдейл при семейството му. Силвия ще поеме редакцията.

Силвия Котило беше дясната ръка на Емили, производственият дизайнер. Тя пишеше статии, оформяше снимки, правеше фотографии — каквото бе нужно. Беше свирепа грозна жена с поразително чувство за стил и притежаваше някаква сурова сексуалност — това, което французите биха нарекли *jolie laide*^[3]. Кейт я обожаваше. Силвия имаше съпруг в Куинс, който работеше в пожарната и беше сляпо влюбен в нея.

— Добре тогава. Ще се обадя на Силвия веднага щом успея да се измъкна.

— Звучи ми като план. — Кейт се ободри, като чу смеха на Емили. Приятелката ѝ сякаш бе извлякла цялата сладост от живота. Септемврийският брой се разпродаваше във всеки магазин, в който го изпратеха. Вече работеха по коледния брой и рекламодателите направо ги замерваха с пари.

Възникваха и трудности. Като например слабото производство при това качество на продажбите. Но като цяло животът беше хубав както никога досега. Емили направо сияеше от радост и това караше Кейт да се чувства добре. Заслугата беше и нейна.

Кабинетът на домоуправителя се намираше на приземния етаж. Той беше луксозен, със светъл дървен паркет и бюро с форма на бърбек, покрито с опушено стъкло. Кейт вече бе идвала веднъж, когато имаше проблем с водопроводната система през първата седмица. Домоуправителката беше много дейна латиноамериканка над петдесетте и тогава разреши проблема още преди Кейт да се върне от работа.

— Здравей! — Кейт й се усмихна от другата страна на бюрото. — Получих съобщение за среща със собственика. Има ли някой представител от компанията му?

— О, собственикът няма представители, госпожице Кейт. Само той е.

Кейт се засмя.

— Колко старомодно. Само той значи? Тогава ще говоря с него, ако е тук.

— Чака ви в задния кабинет. Минете оттук, моля.

Тя преведе Кейт зад бюрото и почука на малка дървена врата.

— Наемателката за девет и трийсет е тук, сър.

Кейт се ухили. Беше странно да чуе как Химена се обръща към някого със „сър“.

— Благодаря, Химена. — Вратата се отвори и там застана мъж с тъмен костюм, който огледа Кейт от глава до пети.

За миг дъхът й секна.

Сигурно е от изненадата, каза си тя.

Хазяинът не беше дебел, оплешивяващ шейсет и пет годишен руснак, какъвто очакваше да види. Вместо това той беше, според преценката й, на четиридесет и пет или малко повече. По-възрастен от нея, в отлична форма, мускулест... Боже, гръдният му кош беше огромен и костюмът не го скриваше. Той имаше силна челюст и кафяви очи с невероятно дебели черни мигли, все едно бяха боядисани със спирала. Тя преглътна, щом срещна погледа му — бърз и нехаен, след като първо бе обходил тялото й.

— Здравейте. Значи сте от наемателите ми?

— Ако вие притежавате сградата, да. Аз съм Кейт Фокс.

— Приятно ми е. — Той стисна ръката й здраво, силно. — Госпожице Фокс, разбирам, че сте на шестмесечен договор за наем.

— Ами да. Наемът за една година тук е трийсет хиляди долара. Това е значителна част от заплатата ми. — На практика беше цялата ѝ заплата, но това му го спести.

Веждите му леко се повдигнаха.

— Не че нямам спестявания. — Защо му се обясняваше? Тя се изчерви. — Просто не искам да ги изразходвам всичките. Понеже смятам да си купя собствено жилище.

Мъжът наклони глава съвсем лекичко.

— Добре. Но въпросът е, че наистина не можем да позволим постоянни изменения в интериора. След като вие си тръгнете, трябва да дадем мястото под наем на други. Знаете как е. Ако е твърде лично и екстравагантно, не се търси.

— Мога да си представя. Няма да го правя лично и екстравагантно. — Кейт се наведе напред, скъсявайки дистанцията. Изведнъж въпросът наистина имаше значение за нея. Тя искаше да го убеди. — Вижте, господине, работя в издателската индустрия.

— О, така ли? — рече той меко. В гласа му се долови развеселена нотка, която подразни Кейт. — Наистина ли?

— Да, наистина. Аз съм младши съдружник в едно списание, което се казва „Лъки“. Може да сте го чували. Или да сте си взели едно копие от последния брой, ако изобщо сте успели, преди да го разграбят. — Тя отметна русата си коса, при което лъскавите копринени изсветлени кичури се развяха около скулите ѝ. — Току-що удвоихме тиража.

— Мислех, че друг притежава „Лъки“. Не си спомням името, но не беше Кейт Фокс.

Думите бяха изречени достатъчно любезно, но Кейт усети предизвикателството в тях.

— Емили е старшият съдружник. Заедно със съпруга си Пол. Както ви казах, моята роля е второстепенна. Но се получава. Списанието е във възход, откакто работя там...

Тя млъкна.

— Какви ги говоря? Едва ли ви интересува.

— Имате право — усмихна ѝ се той. — Но нека това не ви спира. Забавно е да ви слуша човек.

— Значи исках да кажа, че имам стил. Стилът е моята професия, един вид. А това местенце има изключителна нужда от него. Всичко, за

което ви моля, е да ми разрешите да доведе дърводелец — на мои разноси — да боядисам и полирам подовете. Мястото е тясно, но високо — обясни тя, гледайки го в тъмните му очи. Трудно ѝ беше да отклони погледа си от тях. Бяха хипнотични. — Бих могла да изградя стълбище и платформа, за да направя кабинет, което би освободило част от помещението долу. И като сложа плъзгащи прегради от бамбук — готово, получава се едностаен апартамент. Това означава, че ще можете да вдигнете наема поне с още седемстотин долара. Също така мястото изобилства от естествена светлина. Ще стане още по-светло, ако се изсветлят и полират подовете. Само това. Ще добавя и една огледална стена и ето че изведнъж ще разполагате с този страхотен едностаен апартамент на две нива, боядисан в бяло и кремаво, с много успокояваща атмосфера, който ще ви осигури висок наем. — Тя се усмихна. — Буквално.

Той отвърна на усмивката ѝ, но с лека хладина.

— Много сте убедителна, госпожице Фокс. Щом желаете да покриете разноските, можете да действате.

— Чудесно. — Кейт се учуди от резервираността му. Искаше да го провокира, да го предизвика. — Но при едно условие. Ако ви хареса това, което ще направя с имота ви, и ако сметнете, че то е повишило стойността му за вас, да речем, двойно от наема, който плащам сега, ще ми възстановите сумата, която предплатих, и ще ме освободите от наема за шестте месеца.

Той се засмя изненадан.

— Какво?

— Мисля, че ме чухте, сър. Хайде де, напълно е справедливо. Освен това всичко ще зависи от вашата преценка. Какво може да загубите?

Очите му се задържаха върху нейните за секунда. Фиксираха я. И Кейт се изчерви, чувствайки моментна топлина, която започна да я изгаря между бедрата. Съвсем неочаквано.

— Нищо — съгласи се той. — Предполагам, че имаме сделка.

Кейт протегна ръка и стисна неговата.

— Но не хранете големи надежди. Много се съмнявам, че ще дам чак такава висока оценка на ремонта ви. Трябва да сте подготвена да платите пълния размер на наема си. Като всички останали.

Тя повдигна вежди.

— Но, разбира се, господин...?

— Ейбрамс — каза той тихо.

— Господин Ейбрамс, точно така. — Кейт изведнъж вдигна поглед. — Чакайте малко, да не би да сте... не, разбира се, че не.

— Какво не? — попита той.

— Не сте Дейвид Ейбрамс... нали? Чух слух, че живеел в сградата.

Той освободи ръката си и погледна надолу към нея.

— Слухът е истина, госпожице Фокс. Аз живея в сградата. А така също и я притежавам.

Тя примигна. Чакай малко, този тип беше Дейвид Ейбрамс? Магнатът на списанията? Този, който отбягваше светлината на прожекторите и...

— Мислех, че сте нещо като отшелник — изтърси тя.

— Не, госпожице. Просто ценя личното си пространство. Оставям бизнесът ми да говори от мое име.

— Но бизнесът ви е свързан със списания.

Той вдигна рамене.

— Да, в общи линии. Но когато видя възможност, се възползвам от нея. Тази сграда ми предостави такъв шанс. Купих я преди пет години.

— Преди да се разрази бумът с имотите — отбеляза Кейт.

Той вдигна рамене уверено. Тя се опита да не сметне жеста за привлекателен. Да не сметне него за толкова привлекателен. Точно сега не й беше време да се впуска в нещо такова, нали така?

— Сделката беше индустриална. Отне ми осемнайсет месеца да се преработят разрешителните. Но се оказа интересен страничен проект. Може и да не съм имал време да довърша всички апартаменти. — Той млъкна, погледна пак Кейт и студенината му се възвърна. Последва пауза. — Разбирам, че и последният ви съпруг е бил в бизнеса със списания — отбеляза той умишлено. — Както и с други неща.

Адреналинът й скочи. Сякаш някой бе взел този мъничък, необичаен пламък от интерес, който бе изпитала, и го бе полял с вода.

— Значи знаете — каза тя.

— Мисля, че повечето хора знаят. В някои отношения Ню Йорк е голям град. В други е съвсем малък.

Тя смело отметна косата си назад.

— Е, миналото ми си е моя работа. Както и споразумението ми. Живея тук под наем, защото само това мога да си позволя.

Ейбрамс вдигна нагоре ръцете си.

— Права сте. Това си е ваша работа. Благодаря за срещата, госпожице Фокс. Радвам сте, че сте сред наемателите ми.

Тя стана от стола си, чувствайки се смалена, безцеремонно отпратена.

— Благодаря, господин Ейбрамс — отвърна.

Но той бе забил поглед в книгата си и не я погледна.

Маркърс Бродър се облегна в стола си, изпитвайки забележително чувство на задоволство. Току-що бе излязъл от поредното рутинно съвещание на управителния съвет. Напоследък бяха станали толкова скучни, че вече не представляваха никакво предизвикателство за него. Той бе изпратил корпоративния самолет в Коста Рика, за да вземе оттам една мадама, и когато някакъв незначителен дребен изпълнителен директор се осмели да го предизвика по въпроса, останалите от съвета му затвориха устата с крясъци. Маркърс си спомни как мъжът се изчерви от смущение и разхлаби вратовръзката си. Не му се искаше да загуби тлъстата си заплата и огромната пенсия.

И костариканката се бе оказала невероятна. Сексът с нея беше като истинска тренировка. Тя бе гъвкава до степен на акробатичност и нямаше никакви задръжки. Напълно бе заслужила фирмените разходи, пръснати заради нея този месец. Разбира се, тя беше прекалено лекомислена и изкуствена, за да му бъде сериозна приятелка. Но за какво му беше сериозна?

Кейт Фокс вече не го безпокоеше. В началото се оказа по-трудно да я забрави, отколкото искаше да си признае. Имаше нещо различно в това момиче. Но предпочете да не се замисля прекалено. Очевидно се бе ядосал, защото тя реши да си тръгне. Жените не напускаха Маркърс Бродър. Когато се отегчеше, ги зарязваше той.

Въпреки това бизнесът му процъфтяваше. Край него се навъртаха много момичета — като Алисия — които му помагаша да пропъжда спомените. Всяка следа от нея беше заличена от

апартамента му, предбрачният договор бе непоклатим; нямаше нужда да се привързва към призрак.

С нетърпение бе очаквал тази вечер — годишния благотворителен бал с танци на Нюйоркската обществена библиотека. Беше пълно със светила от целия град и една от главните атракции беше шансът им да позаяпат Маркърс Броудър. На него му харесваше да се среща със съвременните си бизнес колеги, великаните на издателската сцена в града. Там беше елегантната Ана Уинтър, както и великият спец по списанията Фред Драснър. Корпорация „Ейбрамс“ бяха заели единия ъгъл на помещението, а от лявата си страна той видя една маса, пълна с представители на „Американски списания“. Присъстваха всички големи имена и тук-там някои лица, които не познаваше, новоизгряващи издатели, които бяха поканени, и...

Ръката на Маркърс Броудър се стегна около столчето на кристалната чаша с вино. Да му се не види! Това беше тя. Точно там. Кейт, облечена с една от роклите, които имаше от времето на брака им — проклятие — и която при това беше една от любимите му. Онази изумителна жълта „Версаче“, дълга до земята, в която тя приличаше на гръцка богиня и която бе украсена по краищата с бляскава сребриста дантела и подчертаваше наситените нюанси на кожата и очите ѝ. В нея бившата му жена приличаше на самата Венера. Очевидно тази бе сред роклите, които бе награбила на тръгване.

За секунда той остана като парализиран. Не можа да повярва на заряда от адреналин, който прониза тялото му. По кожата и дланите му започна да избива пот. Това беше извън сценария, не биваше да се случва. Маркърс се огледа като обезумял около масата ѝ, опитвайки се да забележи някой богаташ, който би могъл да я придружава. Дали беше сгрешил? Дали в Манхатън можеше да се намери някой глупак, който нямаше нищо против неговите бивши държанки?

Той я ненавиждаше. Но мисълта някой от неговия кръг да излиза с нея, да спи с нея... направо го поболяваше. Не видя никакъв очевиден придружител.

— Маркърс?

Приятелката му за вечерта, една блудкава представителка на хайлайфа от Англия с връзки във Вашингтон, безупречно красива и добре възпитана, го дръпна за ръкава.

— Маркърс, скърпи? Какво има? Изглеждаш, сякаш си видял призрак.

— Стой тук — измърмори той, едва овладявайки обносните си. После стана и прекоси стаята по посока масата на „Американски списания“. Просто не можа да се сдържи.

Любопитството му надделя.

— Топаз — обърна се той към ултраелегантната жена в края на масата, италианско-американската богиня, която беше изпълнителен директор на компанията през последните петнайсет години. Топаз Голдстайн блестеше в алена кадифена тясна рокля, която подходеше на огненочервената й къса прическа. — Радвам се да те видя. Джо няма ли го тази вечер?

— Подготвя се за националното изследване на рейтингите — отвърна тя, като вдигна рамене. Джо Голдстайн беше едно от големите имена в телевизията на Източния бряг. Двамата представляваха една от най-пламенните властни двойки в Ню Йорк. Топаз изобщо не бе от типа жени, които Маркърс Броудър харесваше. — И аз се радвам да те видя — добави със сдържана усмивка.

— Виждам, че си довела обичайната банда издатели — продължи Маркърс, насилвайки се да гледа право в голямата шефка, без да насочва очи към бившата си съпруга. „Американски списания“ обичаха всяка година да канят нови звезди в индустрията на това събитие. Бяха добре известни с тази си практика. Жестът им беше напразен; половината от новоизгрените издания обикновено залязваха преди края на декември. Но Топаз продължаваше да ги кани, беше нещо като кръстница на новите таланти. — Има ли някой по-интересен?

— Сам виж — отвърна сухо Топаз. — Мисля, че познаваш най-малко един човек от тук присъстващите.

— Здравей, Маркърс — обади се тихо Кейт.

Беше принуден да я погледне и се усмихна безрадостно.

— Добър вечер, Кейт. С кого си тук?

Кейт примигна.

— С „Американски списания“.

— Не, скърпа, той пита кой те придружава. — Топаз направи жест към мъжете около нея. — Кейт дойде с Пол, той е съпруг на приятелката й Емили. И двамата работят в списание „Лъки“.

— Ясно. Спомням си. — Маркърс усети свиване в долната част на стомаха.

— Кейт наистина преобрази това списание. Трябва да хвърлиш едно око на цифрите от продажбите им — добави Топаз, като личеше, че ѝ е изключително забавно. — Изненадана съм, че още не си осведомен. Последният им брой направо отвя конкуренцията. Малкото списание няма още дълго да остане малко. Разбрах, че си се опитвал да го купиш; добър ход. Но сега вече струва много повече.

Пол, който и да беше той, по дяволите, се усмихна с одобрение към Кейт.

— Тя наистина преобърна перспективите ни, господин Броудър.

— Много се говори за нея вече. И не само в „Американски списания“, а почти навсякъде. — Топаз вдигна чашата си. — Наздраве и на двамата, на добър час. Много добре се справяте. Имаме и други вълнуващи многообещаващи попълнения. Лайънъл издава едно списание за независимо кино и го ръководи от дома си в Куинс. Тепърва започва да се продава в колежи и университети...

— Разбирам. Страхотно. Поздравления, Лайънъл. — Маркърс не можеше да слуша и секунда повече тези дрънканици. — Радвам се, че се видяхме, Топаз, Кейт. Трябва да се връщам, приятелката ми ме чака...

— Не искаме да те задържаме. Приятна вечеря — каза Топаз с вбесяваща любезност. Маркърс завираше отвътре. Разбра, че се е изложил, че е показал интерес към Кейт, като на практика я бе попитал какво прави още в този бранш. Но трябваше да узнае, трябваше да се измъчи, но да попита.

Той се върна на своята маса, но вечерта му вече бе съсипана. Декоративните усмивки на мекушавото му гадже, ястието от хайвер и омар, избраното шампанско, почитта от страна на по-нискостоящите мъже, амбициозните домакини, изпълнените с надежда модели и неомъжени момичета... нищо от това нямаше значение.

Тъкмо бе успял да я забрави, и Кейт Фокс се бе завърнала. При това жънеше успехи — истински успехи — на новата си работа. Ясно си пролича високата оценка на Топаз Голдстайн. А Топаз рядко грешеше.

Е, той щеше да приеме съвета на издателската кралица. Досега не бе следил списание „Лъки“.

Отсега нататък щеше да се разпорежи да наблюдават всеки негов ход.

Ако питаха него, Кейт Фокс бе нарушила сделката им. От нея се очакваше да пропълзи в някоя дупка и повече да не си показва носа навън.

А сега се бе върнала на негова територия? Не. Нямаше да стане. Маркърс Бродър щеше да уреди този въпрос.

Кейт получи обаждането на следващия ден. На мобилния си телефон, от блокиран номер. Тя вдигна; ако бяха журналисти, винаги можеше да ги отреже.

— Кейт Фокс.

— Кейт, обаждат се Алекс Тимпсън.

Сякаш някой пусна кубчета лед в гърба ѝ. Резкият тон на Александра Тимпсън се бе променил. Сега тя беше студена като ледник.

— Какво мога да направя за теб? — попита Кейт.

— Напусни града!

Ето я — прословутата безцеремонност на Тимпсън. Тя никога не увърташе. А сега думите ѝ представляваха предупреждение за социална смърт. Кейт бе получила надлежните съвети и в крайна сметка ги бе отхвърлила. Напускайки Маркърс, беше минала на страната на врага.

— Боя се, че не мога да го направя. Имам работа — отвърна ведро. — Нещо, което се страхувам, че няма да разбереш, Алекс.

— О, всички имаме някаква работа. Моята е да гледам нещата да вървят гладко. Разбирам, че имаш споразумение. То ще ти послужи и ако се преместиш на друго място — където и да е.

— Печеля си хляба.

— Както и враждебността на бившия си съпруг. И тази на всичките му приятели — обеща Алекс с кадифен глас. — Не е много прилично да си играеш на издателка. Ти направи избор, Кейт. Разбери, че има последствия.

— Да. Последствията са, че вече няма нужда да се съобразявам с теб, с твоето мнение или с долните слухове, които разпространяваш. — Боже, колко ѝ хареса да ѝ го каже. — Маркърс Бродър вече не ме

притежава. И независимо от мнението ти, той не притежава цял Манхатън. — Кейт си пое въздух, опитвайки се да запази самообладание. — Никъде няма да ходя. Моля те да му докладваш решението ми.

Тя затвори. Но въпреки смелите думи по кожата ѝ премина тръпка на страх. Маркъс беше срещу нея. Както и Алекс и всичките ѝ дребни помощници. Това беше лоша новина. Но не ѝ оставаше друго, освен да продължи. Нямаше да подвие опашка и да избяга. Щеше да се фокусира върху „Лъки“.

---

[1] Квартал в западната долна част на Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Вери́га от вестникарски будки и книжарници в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Привлекателна грозна жена (фр.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше вбесяващо. Кейт си каза, че не ѝ пука. В Ню Йорк имаше милион бизнесмени. Добре де, не всички бяха легендарни мъже от издателския бранш като Дейвид Ейбрамс — еврейския предприемач от Скарсдейл, който се бе противопоставил на желанието на родителите си да стане адвокат и от общежитието на колежа си бе основал списание „Тойс“^[1] — успешен проект от средата на осемдесетте, посветен на най-чудесните приспособления и джунджурии, по които си падаха момчетата. То беше фундаментално, грубовато и смешно. Печелеше милиони. Преди да завърши, Ейбрамс бе основал още две списания. Без да напуска училище. „Модел“ — библия за модни мании, и „Ревю“, с което бе пожънал най-големия си успех. „Ревю“ беше нещо като детето на „Нюзуик“, но насочено към дясната политика. Историята, която Кейт бе чувала милиони пъти, беше как студентът с леви разбирания Ейбрамс толкова се обидил от решението на една студентска организация да отмени гостуването на някакъв водещ на консервативно токшоу — ядосал се много на цензурата — че основал лъскаво списание само за да даде гласност на десните сили. „В опит да разбере другата страна“ — бе обяснил той.

Тази реплика беше широко цитирана. Най-вече защото Дейвид Ейбрамс не даваше интервюта. След завършването си отишъл да работи за едно средно голямо издателство на списания — „Епик Пъбликейшънс“. То западало и вместо да взема заплата, Дейвид Ейбрамс събрал малко средства чрез трите си списания и купил издателството на шефовете си.

След това преобразил компанията. „Епик“ започнало да издава някои от най-горещите списания на Америка. Като „Бюти“.

Дейвид Ейбрамс станал много богат мъж. След което изчезнал от хоризонта.

Кейт знаеше това, защото се бе заинтригувала. Преди време бе предложила на Флор да го поканят за модна фотосесия.

— Ще бъде страхотно — беше казала. — Ще го облечем в някой секси мъжки тоалет и ще го снимаме, хванал в ръце брой на „Модел“.

— Стига да успееш да го откриеш — бе изсумтяла Флор. — Дейвид Ейбрамс не се занимава с пресата, Кейт. Той *притежава* пресата.

Тя никога не го бе виждала в нощните клубове, никога не го бе срещала в модните барове. Той не се мотаеше с богатото мързеливо съсловие на Ню Йорк. Кейт бе чела списанията му с дистанцирано възхищение, след което забрави за него. Тогава тя беше на лов, а той не беше сред плячката.

И ето че сега, когато го бе срещнала, той дори не знаеше за съществуването ѝ. Кейт не бе свикнала да я отхвърлят така.

Не ѝ хареса.

През деня тя се бяхтеше в „Лъки“. С помощта на силни идеи и добър малък екип изграждаше списанието и повишаваше продажбите. Емили ожесточено закриляше изданието; то беше *нейната* рожба и на Кейт не ѝ бе разрешено да става прекалено популярна, все още не. Но те наеха още служители и имаха планове за по-голям офис.

Вечер тя ремонтиреше апартамента си. Майсторите дойдоха и направиха стълба и платформа. Кейт им нареди да обработят паркета и да го полират, така че той придоби прекрасен светъл цвят. Сама намери всички огледала, мебелите в бяло и кремаво, малките марокански акценти от стъклени мъниста, монети и сребро. Всички бяха отразяващи светлината и ѝ бяха излезли евтино. Нещата постепенно си идваха на мястото, бавно, но уверено.

И тогава една вечер най-после беше готово.

Кейт се връщаше с метрото след дълъг ден в офиса. Току-що бяха сключили рекламна сделка с голяма козметична фирма. Вече всички влиятелни фирми искаха да рекламират в „Лъки“. При всяка следваща спирка вълнението ѝ нарастваше. Отиваше си вкъщи. В разкошния си нов дом. Днес работниците щяха да са напуснали окончателно; щяха да са поставили последните от огледалните, устойчиви на изпотяване плочки в банята. Беше време да види резултатите от усилената си работа. За всичко — с труда и обзавеждането — бе похарчила само шест хиляди долара. А мебелите щеше да вземе със себе си, когато си купеше собствено жилище. Не че напоследък бе имала възможност да си търси такова. Всяка будна

секунда от живота ѝ бе изпълнена с работа; работа в „Лъки“, работа по апартамента. Точно сега не ѝ се искаше да има много време за мислене.

Самочувствието на Кейт се връщаше бавно, постепенно. Тя не се събуждаше с мисли за Маркъс, за това как се бе продала, за неприветливото си бъдеще. Поне не всеки ден. Отново се бе отдала на журналистиката. Беше просто Кейт Фокс. На никого в редакцията не му пукаше за миналото ѝ. В началото, когато започна работа, изтърпя няколко странни погледа и шушукалия около автомата за вода, но те бързо заглъхнаха. Под насоките на Кейт списанието се продаваше, растеше, носеше пари. Служителите получиха повишение на заплатите. Имаше повече работа. Оказа се, че тези неща са по-важни за тях от нейната личност.

Влакчето спря и тя слезе на Блийкър стрийт, като зави на юг към „Долен Бродуей“. Вървеше бързо, крачейки по улицата във високите си до глезена ботуши „Прада“ и тесните си дънки. Беше ги съчетала с много фин пуловер „Армани“ на тъмносини и черни райета, който падаше красиво на дипли над повдигнатия ѝ бюст. Косата ѝ, потъмнена с тъмни кичури, които контрастираха на русата лъскава основа, проблясваше около лицето ѝ, подстригана на дълго каре, което подчертаваше острите ѝ скули. Тя тренираше, като всеки ден бягаше, правеше коремни преси и вдигаше гири; беше полезно за облекчаване на сексуалното напрежение, след като сега нямаше мъж в живота ѝ, а тялото ѝ беше стройно, гъвкаво под прилепналите дрехи; силно, а не кльощаво като на модел. Дупето ѝ беше заоблено и изпъкнало, повдигнато и стегнато, създадено за мъжка ръка. Ръцете ѝ бяха оформени и красиви и тя се носеше с красива походка, при която бедрата ѝ се поклащаха, а гърдите леко отскачаха нагоре.

Мъжете обръщаха погледи, докато Кейт Фокс вървеше по улицата. Но тя не ги забелязваше. Беше съсредоточена. Беше погълната от проекта на малкия си апартамент. И тази вечер той беше готов.

Сградата се издигаше пред нея в здрача, красивата ѝ предвоенна фасада пронизваше небето. Топлото съчетание от жълти тухли и бели камъни, големите извити прозорци, които някога бяха осветявали фабриката, сега изглеждаха изтънчено, като реликви от по-елегантна епоха. Тя се опита да прецени къде се намира апартаментът ѝ, но той

се губеше някъде сред горните етажи. Опитва се да си представи какво е чувството да притежаваш всичко това. Дейвид Ейбрамс предизвикваше интереса ѝ.

Което не беше редно. Не биваше да ѝ пука за него. Той беше студен, арогантен кучи син.

Тя изправи рамене и влезе вътре. Портиерът и се усмихна. Асансьорът измърка, готов да я откара на деветия етаж. Той беше индустриален, функционален, като повечето асансьори в преобразените на жилища складове. Кейт си помисли, че ако сградата бе нейна, щеше да го обнови и модернизира. В края на краищата всички ползваха асансьора. Искаше се да се похарчат малко пари и да се създаде страхотно впечатление — така се постигаха по-високи цени на наемите. Но хазяинът ѝ нямаше този тип отношение към детайлите.

И списанията му бих променила, помисли си тя, след което се спря. Там със сигурност имаше трески за дялане. Но тя не искаше да мисли за Дейвид Ейбрамс. Той беше опасна територия.

Асансьорът спря и Кейт, поемайки си дълбоко въздух, тръгна по коридора и извади ключа от чантата си.

Отвори вратата.

И се усмихна.

— Има още едно последно нещо, ако искате да го направите. — Лоти Френд, изпълнителната петдесет и няколко годишна секретарка на Дейвид Ейбрамс беше на телефона, разглеждайки тефтера с графика му.

Дейвид не обичаше да прекарва дълго време в кабинета си. Вдъхновението можеше да го сполети навсякъде. Освен това какъв бе смисълът от успеха, ако ти се налага само да седиш и да се чувстваш като в капан? Той редовно излизаше на свобода, за да отиде на театър или на кино, или просто на разходка из Сентрал Парк. Много от най-хубавите идеи му бяха хрумнали по този начин. Тази вечер той седеше в апартамента си, отпуснал се на дивана си „Лин Роз“, загледан навън към централните улици през трите високи от пода до тавана прозореца. Апартаментът му беше огромен и просторен и той умишлено го бе направил да изглежда още по-голям, като го бе обзавел с минимално количество мебели. Две големи картини с модерно

изкуство покриваха едната стена. Елегантни италиански дивани; тънък плазмен телевизор с големината на киноекран на една тухлена стена; а спалнята му и спалнята за гости бяха обзаведени с много скъпи ниски легла с табли, внос от Швеция. Имаше две бани; неговата беше ултрафункционално мокро помещение с душ-кабина със седалка и масажни дюзи, които изригваха отвсякъде, облицовано с малки сиви плочки. Банята за гости бе покрита с тоскански камък в цвят охра с вградена в пода каменна вана, отделна душ-кабина в топли нюанси от оранжев мрамор и закрепващи елементи в бакърен цвят. Там той бе запазил осветлението меко и прислужниците слагаха свежи орхидеи във вазите през ден.

Беше проектирана за жени.

Не за някоя определена, разбира се. Само за тази, която се случеше да пренощува при него. Дейвид Ейбрамс бе далеч от идеята за семейно гнездо и не обичаше жените да нарушават пространството му. Водеше къщи момичета, правеше любов с тях, отнасяше се добре. На сутринта той тръгваше за офиса си, оставяйки им сърдечна бележка на благодарност, покана да се самообслужат и кола с шофьор, която ги чакаше пред сградата, за да ги отведе у тях.

Най-често не им се обаждаше повторно.

Ейбрамс се бе женил веднъж преди много време. Бракът му беше катастрофа. Тогава беше в началото на успеха си, току-що бе продал първото си списание, но всички пари бе инвестирал в компанията. Въпреки това беше изгряваща звезда и бе ясно, че разполага със средства. Тя беше секретарка и работеше за първото издание, което той бе купил. Беше руса — това му хареса. С английски акцент; бе дошла от Ийстенд. И беше гръмогласна, непочтителна и забавна.

И беше неподходяща за него. „Забавна“ не означаваше непременно „умна“. Разбра го по трудния начин. След секса той започна да се отегчава и скоро откри, че тя по цял ден купонясва. Обичаше да пие и флиртуваше с приятелите му. Веднъж в къщата му гостуваше за месец един известен актьор. Макар да не бе абсолютно сигурен, Дейвид предположи, че тя му е изневерила, насочвайки се към по-голяма и по-добра сделка.

На него не му беше забавно. Той поиска развод. Тя позволи да му се размине без много шум. Предложи ѝ споразумение за половин милион долара и следващата година си скъса задника от работа, за да

възстанови състоянието си. Бракът им издържа само няколко месеца, но му остави траен отпечатък. Той разбра, че не понася някой да ограничава свободата му.

Дейвид Ейбрамс обичаше жените, но мразеше да го използват. Красивите нюйоркчанки от социалния елит, с които се срещаше, винаги надничаха през рамото му, за да видят дали някой по-богат не е влязъл в клуба. Той бе излизал с няколко жени, винаги с образовани интелектуалки, наследнички на собствени богатства. Но и с тях не се получи. Те бяха скучни, ласкаеха го, опитваха се да го завлекат до олтара. Той искаше някоя да го предизвика, да го възбуди, да разговаря с него. Искаше равностойна партньорка. Но такава не се появяваше.

На човек можеше наистина да му писне да е богат ерген в Ню Йорк. Докато списанията му се изкачваха нагоре към върха, същото се случваше и с банковата му сметка. И жените направо му се хвърляха на врата. Представителки на хайлайфа. Модели. Момичета с пластмасова перфектна външност, с цици, които показваха изкусните умения на някой хирург, момичета с чанти, които струваха колкото тримесечния наем в един от апартаментите му.

Той беше зает. Работата извираше. Издаването беше неговата страст, животът му. Стоеше встрани от светлината на прожекторите и се грижеше за бизнеса. Не след дълго започна да експериментира, да взема малки дялове от капитала на компании, в които имаше доверие, да купува недвижими имоти. Само такива, които му харесваха. И се получаваха. Животът беше забавен, увлекателен, предизвикателство. Винаги се намираха момичета и той не им отказваше. Но и никога не им обещаваха нищо. Ако избереяха да спят с него, Дейвид Ейбрамс нямаше нищо против.

Той не злословеше по адрес на жените. Не разбиваше сърца. Наслаждаваше им се, доставяше им удоволствие, подаряваше им бижута и продължаваше напред. От време на време, когато майка му започнеше да му натяква, той се опитваше не особено охотно да завърже връзка.

Но тя никога не траеше дълго.

Той беше ерген. И влюбен в работата си. И не се стремеше да се превърне в ходещ банкомат. Какъв бе смисълът да изпитва горчивина? Защо да не вземеш от живота всичко, което му предложеше той? Красивите жени на Ню Йорк бяха нещо, което си заслужаваше да се

отпразнува. Дейвид Ейбрамс ги приемаше такива, каквито са. И нищо повече.

— И какво е то? — попита сега. Размърда се в дивана, изпитвайки неспокойство. Беше време да се качи горе до личната си фитнес зала и да потренира. Той вдигаше тежести, бягаше почти всеки ден. Отразяваше му се по-добре от терапия, беше идеалното освобождаване от стреса.

— Обади се домоуправителката от сградата ви.

— От тази ли? — попита небрежно той.

Притежаваше четири. Ремонтът на фабриката се бе оказал изгодно начинание, беше го правил още три пъти за последните две години. У него постепенно се зароди интерес към имотите, въпреки че сърцето му винаги щеше да си остане при списанията. Ейбрамс обичаше парите, но още повече обичаше новите идеи.

— Да, сър. От тази. Един от наемателите е поискал среща с вас тази вечер.

Ейбрамс завъртя очи с досада.

— Химена би трябвало да се заеме с въпроса. Аз не се срещам с наематели, почти никога. Нека тя да се погрижи; това е нейна работа.

— Видели сте се с тази наемателка преди два месеца. Госпожица Фокс.

Ейбрамс замълча. Той се надигна, като залюля краката си над страничната облегалка на дивана. Да, беше я видял — малката златотърсачка от тясното студио, което бяха изградили, за да използват малкото незаето пространство — и почти я бе забравил. Най-вече бе поискал да се срещне с нея от чисто любопитство. Тя беше последната от дългата поредица бивши на Маркъс Броудър и сигурно сериозно бе оплескала нещата, за да бъде зарязана без споразумение. Предполагаше, че човекът е станал по-хитър с предбрачните договори. Защо изобщо се женеше за тях, беше мистерия. Момичето едва бе изкарало четири сезона, преди да бъде уволнено.

Само дето тя не се бе оказала точно такава, каквато очакваше, нали?

Красива, със сигурност.

Може би повече от красива.

Не можеше да се отрече, че Броудър има вкус. Фантастични гърди, тънък кръст и прекрасно изпъкнало дупе. Имаше тяло, което

предизвиква катастрофи. Но Кейт Фокс не се бе оказала така скучна и почтителна, както бе очаквал. Тя беше самоуверена, заядлива, борбена. Беше привлякла интереса му и затова я бе проверил тихомълком. Тя работеше, действително работеше — в „Лъки“, онова сладко малко списание, което се издаваше във Вилидж. Използваше собственото си име. Продажбите им се бяха повишили. И то доста. Предположи, че Броудър има нещо общо с това. Трофейните съпруги не разваляха маникюра си с черна работа. А изрезките от вестниците бяха там, в компютъра му — модните рокли, диамантените огърлици, апартаментът на Пето, приказните частни курорти.

Кейт Фокс не бе известна само с брака си с Маркъс. Ейбрамс прегледа статиите, четеше между редовете на анонимните материали във вестникарските клюкарски рубрики. Носеше ѝ се славата из града. Тук някое богаташко синче. Там богат предприемач. Входното ниво, изглежда, не падаше под три-четири милиона долара. И се бе издигнала чак до Броудър.

Той повдигна рамене. Кейт Фокс беше просто поредната златотърсачка. Само опаковката ѝ изглеждаше малко по-интересна от на повечето.

— Не искам да се виждам с нея — каза рязко той.

— Добре — каза Лоти с глас, който обикновено означаваше „постъпваш глупаво“. — Както искате, сър.

— Мислиш, че трябва да се видя с нея ли?

— Господин Ейбрамс, очевидно сте ѝ обещали среща. Което означава, че ако не се срещнете с нея сега, ще трябва да я видите утре.

Той прехапа устни.

— И какво, ако изобщо не я видя? Кой казва, че съм длъжен?

— Може да опитате, сър, но проблемът е, че тя всъщност живее във вашата сграда. Така че може да ви издебне на стълбите. Или в асансьора. — В гласа на жената се прокрадна нотка на антипатия. — Може дори да почука на вратата ви.

Той се развесели.

— А това не можем да го допуснем, нали?

— Не е моя работа да го казвам, но...

— Давай направо. Кажи го.

— Е, сър, младата дама се слави с интересно минало.

Знам, помисли си Ейбрамс. Нали го проверих?

Той се радваше, че Лоти не може да прочете мислите му. Наистина защо му трябваше, по дяволите, да я проучва? Тя беше просто поредната представителка на манхатънския хайлайф, а такива в този град — с лопата да ги ринеш.

— И след като сте ѝ обещали среща — говореше все още Лоти, без да се отказва — и тя всъщност ви е наемателка, това ѝ дава основателно оправдание да дойде да почука на входната ви врата по всяко време на деня или нощта...

Той се разсмя гръмогласно.

— Искаш да кажеш като някой хищник, облечена с прозрачен пеньоар и чехли на високи токчета с пухчета на пръстите.

Мисълта не беше съвсем неприятна. В главата му проблесна жестокото тяло на Кейт Фокс в прозрачна нощница и той усети, че потръпва под ушитите си по поръчка спортни панталони.

— С такава жена нищо не се знае. Много жалко, че сте се видели с нея лично първия път — каза Лоти.

— Значи предпочиташ да я видя сега. В кабинета долу, в разумен час?

— Да, точно така, господин Ейбрамс. Вероятно тя все още ще бъде с работните си дрехи.

— Не се тревожи, Лоти. Ще се срещна с нея отново в кабинета на домоуправителката. Преди да има време да се преоблече в убийствен минижуп.

— Благодаря, господин Ейбрамс. До утре, сър.

Дейвид Ейбрамс се изправи и се приготви да се отправи към долния етаж. Интересно, помисли си той, защо не се бе противопоставил на секретарката си? Щеше да е достатъчно просто да възложи тази среща на домоуправителката.

Но какво от това? И бездруго нямаше планове за тази вечер. Беше му скучно.

— Готов е.

Кейт Фокс стоеше пред бюрото, наведена към него. Не носеше минижуп, но Дейвид Ейбрамс си помисли, че това не я прави по-малко секси. Тя беше облечена с тесни дънки, равни обувки тип пантофки и впита копринена блуза, която очертаваше гърдите ѝ. Той се опита да не

се взира във V-образното деколте, което излагаше на показ топлатата ѝ загоряла кожа, деликатната линия на ключицата, която само намекваше какво има по-надолу, и издадения ѝ бюст. Косата ѝ се спускаше около лицето на чупливи вълни. Гримът ѝ беше минимален; Ейбрамс бе виждал достатъчно модели, за да разпознае, че си е сложила само тониращ крем, малко руж, неутрални сенки и прозрачен гланц за устни. Видът ѝ беше свеж и ведър и позволяваше на естествената ѝ красота да блесне.

— Надявах се да ви го покажа — добави тя сухо.

Ейбрамс се изчерви, подрастен от себе си. Бяха го хванали, че я гледа. Прояви точно тази реакция, която жена като Кейт Фокс се радваше да предизвика.

— Много добре. Но трябва да стане бързо, госпожице Фокс. Имам още една среща.

— Оценявам факта, че изобщо се съгласихте да го видите, господин Ейбрамс — изтъкна тя.

Любезна, помисли си той. Тя е любезна. Той се опита да потисне моментното си възхищение.

— Да отидем да видим апартамента ви. След това можете да се обърнете към домоуправителката или агентката по недвижими имоти.

Тя се усмихна.

— Но ние сме съседни.

Ейбрамс поклати глава, отклонявайки лекия ѝ опит за флирт.

— Така е, но имам нужда да мога да се отпусна в собствения си дом. Съжалявам, но не искам да поддържам контакт с наемателите. Сигурен съм, че ще разберете.

Тя вдигна рамене, сякаш казваше, че само може да загуби от това.

— Качете се горе тогава и да приключим с въпроса?

По дяволите, помисли си той. *Чувствам се като простак. Какво прави с мен тази жена?*

— Да. Благодаря. Много мило от ваша страна — отвърна той.

Тя се обърна към вратата, без да каже дума, и Дейвид Ейбрамс получи пълната възможност да огледа разкошния ѝ задник в тесните дънки. Божичко, той приличаше досущ на праскова. Беше толкова стегнат, че му се прииска да бръкне в джоба си и да подхвърли към него монета, за да види дали ще отскочи. Слава богу, че тя не го

виждаше как я зяпа. Той трябваше да си захапе езика, за да се въздържи да не оближе устни.

Ейбрамс изпита безпокойство. Още щом се качеше в апартамента си, щеше да се обади на една от обещаващите кандидатки от миналата седмица. Може би на червенокосата от Мъри Хил. Тя притежаваше собствена жилищна сграда, така че си заслужаваше парите; нямаше защо да се чувства виновен за това. А и той щеше да се погрижи момичето да си изкара добре. Както правеше винаги.

Но точно сега Кейт Фокс вървеше напред и задникът ѝ вървеше с нея. Той се изкашля, за да разсее вниманието си.

— С какво се занимавате? — попита. Преструвайки се, че е забравил всичко за нея.

Те стигнаха асансьорите. Слава богу, че апартаментът ѝ беше твърде високо, за да използват стълбите. Нямаше си доверие какво може да стори, ако трябваше да върви след нея.

— Със същото като вас. — Тя натисна копчето. — Със списания. Говорихме за това, не помните ли?

— Да, наистина. Но едва ли се занимаваме с едно и също. — Не можа да устои да не подметне леко ироничната забележка; тя беше и самонадеяна, освен че беше красива. — Аз притежавам списанията.

Кейт наклони глава.

— Напълно съм наясно кой сте, господин Ейбрамс. Няма нужда да се биете в гърдите.

Вратите на асансьора се отвориха със свистене. Той влезе и застана до нея.

— Поведението ви е рисковано, като се има предвид, че желаете да одобря малкия ви проект. Да си спестите наема за половин година.

— Ще го одобрите — рече самоуверено тя. — Няма да ми откажете само защото не съм успяла да погъделичкам егото ви. Не сте от този тип.

Той я погледна. Тя се взираше в пространството пред себе си. Боже, колко беше красива. И не му се подмазваше, както бе очаквал. Лоти би се изненадала да види това.

Те слезоха на деветия етаж. Кейт закрачи по коридора до вратата с номер 96, завъртя ключа и я отвори.

— Заповядайте — покани го тя.

Дейвид тихичко подсвирна.

Тя напълно бе преобработила пространството. Имаше стълба, представляваща дървени дъски, поддържани от метални болтове, така че светлината струеше през нея, и повдигната платформа горе, заобиколена от здрава ограда. Върху платформата тя бе поставила голямо двойно легло, бюро и стол. Имаше включен тънък лаптоп, вероятно „Макбук Еър“. Беше уютно, функционално. Двойната височина на тавана сега се отразяваше в гладкия под, който беше изсветлен и полиран. Мебелите бяха в нюанси на перлено и кремаво, тук-там нарушени от червени марокански акценти, и целият апартамент изглеждаше открит и дори просторен. Като се огледа, той забеляза, че тя си е поиграла и със светлината; имаше големи огледала на стената, лачени и лъскави повърхности навсякъде, акценти и лампи от релефно стъкло. Слънчевата светлина, която нахлуваше през огромните прозорци, бе улавяна и отразявана по милион различни начина. Кейт бе застлала участъци от пода с килими, евтини, но пищни като материя, кремав рошав килим и овча кожа до дизайнерското дървено кресло за четене, което тя бе поставила под прозореца, където преди беше леглото.

Той се разходи из апартамента. Отражаващите повърхности вършеха страхотна работа. Щом пристъпи в кухненския кът, той нямаше усещане за тясно пространство. Единствената ѝ намеса тук беше, че бе заменила евтиния ламинат на пода с хубави светлосиви плочки, а кухненския плот от изкуствен акрилен камък — със снежнобял гранит. Коемо можеше да си позволи, предположи той, защото кухненското ъгълче бе съвсем миниатюрно. Само че сега то беше модно, първокласно.

Ейбрамс надникна в банята. Кейт я бе обзавела с прозрачна пластмасова завеса, нашарена със звезди и луни, за да пропуска светлината, беше постлала сребристи килимчета по пода и бе окачила допълнителни огледала на едната стена. Те бяха подсилени от блестящите огледални плочки, които придаваха светлина и илюзия за пространство на мъничката стая. Промените бяха козметични, но ефектни.

— Мислех си да сложа ъглова вана — обади се Кейт, очевидно наслаждавайки се на реакцията му. — Но ми свършиха парите. Надявам се да разберете.

Ейбрамс вдигна рамене. Трябваше да се признае за победен. И можеше да го направи елегантно.

— Фантастична работа — отбеляза.

Тя грейна.

— Значи имаме сделка?

— Имаме — съгласи се той. — Освобождавам ви от наема. Сега е едностаен апартамент. Мога да му взема двойна цена. — Изглежда я от горе до долу — с дънките, равните обувки и красивото ѝ лице със сияеща усмивка. Може и да беше златотърсачка, но определено я биваше в тази работа. Той си помисли за новата си сграда в Горен Уестсайд — изоставена бивша синагога — която имаше нужда от цялостен ремонт. — Добра сте в интериорния дизайн.

Тя отметна арогантно глава.

— Блестяща съм — заяви.

Леле, как я искаше в леглото си. Не можеше да се отърве от тази мисъл. Той си представи неодобрителната физиономия на Лоти Френд и пропъди мисълта от съзнанието си.

— Може би имам работа за вас. За ремонт на една друга сграда, която купих наскоро.

— Не проявявам интерес — отвърна веднага Кейт.

Той се подразни от отказа ѝ.

— Още не сте чули предложението ми.

— Няма значение. Както ви казах, занимавам се със списания. И работата ми е постоянна.

— Виж, скъпа. — Време беше да ѝ каже някои истини. — Пишеш статии в малко независимо издание. Хубаво е, но едва ли спасяваш света. Изкарваш ужасно малко пари и винаги е било така. Поне в тази област.

Лицето ѝ стана аленочервено.

— Какво казахте?

— О, чу ме, Кейт Фокс, недей да скромничиш.

— Майната ти — тросна се тя.

Дейвид Ейбрамс я погледна учудено. Никой не му бе говорил по този начин в последните десет години.

— Работиш за Емили Джоунс. Това е. Вероятно можеш да си позволиш да се мотаеш без заплата, защото Маркъс Бродър ти е оставил достатъчно.

— Моля? — рече разярено Кейт.

— Мислех да ти предложа истинска позиция. В голяма корпорация. С прилична заплата. Шестцифрена. Което е повече, отколкото изкарваш сега.

— И откъде, по дяволите, знаеш колко изкарвам?

Той вдигна рамене, наслаждавайки се на гнева ѝ и на собственото си надмощие. Тя го бе предизвикала. И Дейвид Ейбрамс щеше да я постави на мястото ѝ.

— Защото, за разлика от теб, госпожице, аз се занимавам със списания. И когато искам да разбера нещо, хората обикновено ми го казват.

— Проверил си ме? Това не означава ли, че хазяинът ми е маниак, който преследва жени?

— Естествено любопитство — рече той невъзмутимо. — Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че ти също не си ме проверила?

Тя отстъпи крачка назад.

— Това е моят апартамент. Махай се.

Ейбрамс кимна.

— Да, госпожо, така е. И сте го преобразили, така че сега няма да плащате наем. Предишните вноски ще ви бъдат върнати по сметката. — Тя отвори уста и той вдигна ръце. — Тръгвам си, тръгвам си.

Дейвид се обърна и излезе. След като вратата ѝ се затвори, той извади телефона си „Блекбъри“. Изпрати имейл на агенцията за недвижими имоти, за да потвърди новите условия: сделката си беше сделка.

Ама че нахална кучка, помисли си той. И беше бесен на себе си, задето ѝ бе разрешил да го раздразни.

Беше време за прочистване на вкуса. Той потупа иконата на телефона си, изкара номера на Кимбърли Делоа, една от любимите му елитни проститутки. Много скъпа, много изключителна и си струваше всеки цент. Слаба, с изкуствени гърди и напompани устни, тя имаше най-умелата уста в цял Горен Ийстсайд. А сега той искаше само да се погрижат за него. Един от шофьорите му щеше да отиде с лимузината да я вземе и да я докара в центъра.

Тя се изкикоти и обеща да бъде при него след четвърт час. Кимбърли никога не му създаваше проблеми. Използваше банята за

гости, обличаше се и си тръгваше дваайсет минути след като приключе. Беше страхотна, помисли си той — приятелка с предимства, без обвързване. Ейбрамс държеше резервен запас бижута, сложени в една кутия в нощното му шкафче. Щеше да ѝ избере нещо хубаво от вътре, освен парите, които вече бе превел по сметката ѝ. Той я харесваше. Една масивна златна гривна беше сред по-скъпите бижута. Кимбърли щеше да го забавлява, а после да си отиде с това на китката.

Без шум. Без стрес. Малката трофейна съпруга от долния етаж можеше да върви по дяволите.

Нали?

---

[1] В превод от английски „играчки“. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт седеше в прекрасния си нов апартамент и кипеше от ярост. Този негодник, помисли си тя, абсолютен кретен. Защо изобщо му бе позволила да ѝ влезе под кожата?

Първо Маркъс, а сега Дейвид Ейбрамс — поредният, който омаловажи работата ѝ. Присмя се на заплатата ѝ.

И което беше още по-лошо — присмя се на нея. Беше стоял там, арогантният му кучи син, и говореше за брака ѝ с Маркъс като за професия...

Кейт гореше от гняв. Презрителните думи на Маркъс Броудър проехтяха още веднъж в ушите ѝ. „Никой друг богаташ няма да иска това, което съм изхвърлил.“

Може би бившият ѝ мъж имаше право. Може би всичко това беше глупаво. Дейвид Ейбрамс не можеше да изрази по-ясно презрението си. Той хареса дизайна на апартамента ѝ, но смяташе, че тя си играе и се размотава, че е богата разведена жена със споразумение, което покрива всичко. Сякаш, ако беше вярно, щеше да се навре в тази сграда и в това миниатюрно студио.

Какво правеше в „Лъки“? При целия си успех все още печелеше мизерна заплата. Точно както изтъкна Дейвид Ейбрамс. Все още тъпчеше на едно място. Все още работеше за Емили, получаваше, колкото да покрие наема си, и бе направила всичко това само за да задели настрана малко средства.

Имаше ужасното усещане, че привлекателният кучи син вероятно е прав. Кейт приближаваше трийсетте. Дали не пропиляваше най-хубавите години от кариерата си? Дали не пропиляваше живота си?

Тя крачеше нагоре-надолу като тигър и само мислеше и мислеше. За Маркъс. За Емили. За този град...

Телефонът звънна. Тя го вдигна с раздражение. Не можеха ли поне една вечер да я оставят на мира? Опитваше се да си проясни главата.

— Кейт?

Беше Силвия от главния офис. Асистентката на Емили. Тя плачеше почти истерично. Кейт забрави за Дейвид Ейбрамс. Забрави за всичко.

— Какво има? Силвия, какво се е случило?

Плачът ѝ се усили и тя едва успя да произнесе думите:

— Гледа ли новините?

— Не. — Почувства как я обзема страх. Ръцете ѝ се изпотиха от прилива на адреналин. — Силвия, какво е станало, за бога?

— Станала е влакова катастрофа — изплака жената. — С влака за Скарсдейл...

Сърцето на Кейт задумка. Родителите на Емили живееха в Скарсдейл.

— Случило ли се е нещо? Емили пострадала ли е?

Още плач.

— Емили и Пол са били в първия вагон, Кейт. Той е дерайлирал... Те са мъртви.

Обзеха я внезапни пристъпи на паника и мъка. Кейт затвори очи, замаяна от болка.

— Това не може да е вярно. — Не беше способна да го приеме. — Не може.

Пръстите ѝ потърсиха дистанционното на масата; тя включи малкия телевизор, който държеше в единия ъгъл на стаята, и превключи на „Си Ен Ен“.

Стаята се изпълни с мрачни, кървави картини. Образите следваха един след друг. Показаха снимка от въздуха на влака, обърнат на едната си страна върху релсите. Гореше. Пожарни коли и екипи обсипваха всичко с вода. Последваха кадри на плачещи хора и ранени на носилки. Районът гъмжеше от линейки, любопитни местни жители, новинарски екипи, истерични роднини...

— Как разбра?

— Родителите ѝ ми се обадиха преди двацет минути. — Когато Кейт беше заета да кръстосва шпага с Ейбрамс. — Полицаяте им се обадили; намерили портфейлите им сред телата. Господин Джоунс замина на мястото да ги идентифицира.

Кейт вече плачеше, сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Боже, Силвия, о, боже. Тя е най-добрата ми приятелка. Винаги е била. Обичам я...

— Знам. Всички го знаем. Много съжалявам, Кейт.

— Ами... семейството на Пол?

— Родителите на Емили ще им се обадят... Кейт. Какво ще стане с това място? С работата... с всички...

— Затвори редакцията за утре. Изпрати на всички имейл. —
Защо я занимаваше с това? Тя хлипаше, обляна в сълзи.

— А след това? Кейт! Кейт, моля те, не се сърди. Ти си отговорният редактор...

Така, така. Тя се опита да се стегне. В „Лъки“ работеха петдесет души, зависеха от него за наема си, за храната си. Сега тя трябваше да поеме командването. Сега всички гледаха към нея.

— Ще започнем работа вдругиден. Докато открия кой притежава списанието и какво иска да прави с него. То принадлежеше на Емили, така че може да е оставено на майка ѝ и баща ѝ или на близките на Пол. Не знаем, засега ще продължим да работим както обикновено. Аз... — Тя се опита да помисли. — Имам пълномощно да ползвам банковите сметки, така че ще продължим. Мога да изплатя заплатите...

Силвия се разплака още по-силно.

— Благодаря, Кейт. Знам колко е ужасно да те безпокоя сега за това. Знам, че не бива, но трябва да разбереш...

— Хей. Това е животът ви. Хората имат сметки, имат деца. — Тя се опитваше да е силна, но гласът ѝ потрепваше. Как щеше да работи, по дяволите, след като животът ѝ бе съсипан? — Но в дългосрочен план не мога нищо да гарантирам. Списанието не е мое. Не знам на кого е. Утре искам да се обадя на господин и госпожа Джоунс, да разбере за погребението...

Тя не можа да продължи. Разплака се. Силвия отново се извиняваше.

— Трябва да затворям — смотолеви Кейт. — Ще се обадя на госпожа Джоунс. — И тя затвори, после потъна съкрушена в дивана си, където зарови глава в ръце и плака, и плака, докато не изплака и последната си сълза.

Маркър Броудър погледна към часовника на нощното си шкафче. Цифрите му светеха меко в мрака. Бе намалил светлината им, за да не може яркостта да обостри безсънието му.

Беше два и половина сутринта. Но той бе напълно буден.

Съобщението на телефона му го бе събудило.

Изпратил му го беше Джак Джоунс, един от раболепните му вицепрезиденти, който обикновено никога не би занимавал шефа директно. Но Джак следеше отблизо няколко цели, които Маркър му бе възложил. Една от тях беше „Лъки“. Джоунс имаше своите шпиони и контакти в отдела за отчетите на списанията. Всеки месец Маркър получаваше имейл от него. Това беше един от начините да следи онази дебела кучка Емили Джоунс, която бе съсипала идеалния му брак.

Но после дойде съобщението. През нощта. И то на един от най-личните му номера.

„Катастрофа на влак на «Метро-Норт», се казваше в него. Служителите твърдят, че Емили Джоунс и съпругът ѝ са загинали. Не е ясно кой притежава списанието и кой се разпорежда с изплащането на заплатите. Персоналът е в паника.“

Маркър препрочете съобщението няколко пъти. Но то изглеждаше достатъчно ясно. Остана доволен, че малкият глупак се е осмелил да го изпрати. Нямаше смисъл да чака до сутринта. Включи телевизора да види новините, като спря звука, за да не събуди партньорката си в леглото и тя да го раздразни с въпросите си.

Момичето спеше до него, дългите ѝ слаби крака се простираха по протежение на леглото. Би я избутал обратно към нейната половина, но не искаше да я разбуди. Щеше да я остави да спи и да похърква леко по този дразнещ начин. Щеше да се отърве от нея сутринта.

Излизаха от три седмици. Беше много подходяща, дъщеря на дипломат във френското консулство. С родословие, което беше точно това, което му трябваше след катастрофата с Кейт Фокс. Той се бе съгласил да озапти пресата, защото нуждите на Кейт съвпадаха с неговите.

Маркърс Броудър мразеше да му се подиграват.

От Кейт се искаше да се свие на топка и да се махне. Коего щеше да му помогне да забрави, че в действителност тя бе поискала развод. Дори светът да си мислеше, че е обратното.

Вместо това тя бе избрала път, чрез който имаше най-голяма вероятност да го разгневи. Остана в града. Взе парите му. Започна работа в списанието, заради което се бе провалил бракът им. Започна да работи за Емили Джоунс.

Постъпката ѝ изглеждаше като умишлена обида.

Шпионите му редовно му докладваха, докато накрая не им нареди да зарежат проучванията си. Кейт се бе вкопчила като удавник за сламка в мизерната си малка работа. Бе наела модерен апартамент, тесен, но елегантен, в изискана сграда в долната част на Манхатън, търсеше да си купи жилище. И изглеждаше сериозна. Ходеше на работното си място всеки ден без изключение. И спомагаше за повишените продажби на списанието. Не беше кой знае какъв скок, но вървеше добре. Сигурно беше ценен кадър за екипа.

Той ненавиждаше тези факти. Изглеждаше, сякаш тя отново се бе върнала към стария си начин на живот. Не ходеше толкова много по купони, работеше усилено, но пак си беше Кейт Фокс, все едно Маркърс Броудър никога не ѝ се бе случвал.

Луиз Керуал, момичето в леглото, не беше толкова добра в секса като Кейт. И никоя друга не можеше да се мери с нея. Въпреки че тя не му се бе отдавала изцяло. Той го знаеше и му беше неприятно. Имаше нещо под това слабо сексапилно тяло, големите гърди и закръгления задник — нещо, което я отличаваше. Една натрапчива сексуалност. Тя понякога го глождеше нощем, дори докато Маркърс праскаше последната едрогърда брѳнетка или първокласна проститутка, с които обичаше да си доставя удоволствие. Нито техните одобрителни пышкания, нито екстравагантните им комплименти означаваха за него толкова, колкото миговете, в които Кейт се протягаше и простенваше насън.

Той подозираше, че никога не я бе задоволявал.

И я мразеше заради това.

Погледна към Луиз. Тя беше нищо, беше заместител. Дали тайно мечтаеше, че той ще се ожени за нея? Не, никога повече нямаше да е такъв глупак, никога.

Най-лошото от всичко беше, че той искаше да си върне Кейт Фокс. Имаше недовършена работа с нея. Тя бе едно от притежанията му, купено и платено, но го бе напуснала и измамила, след което само се бе поизтупала и беше продължила напред. Сякаш нищо не ѝ се бе случило...

От седмици кроеше отмъщение.

Разполагаше с много възможности. Да я унищожи в пресата. Това беше добра първа стъпка. След като вече бе подписала споразумението и той бе уредил развода, тя с нищо не го държеше, за нищо не можеше да се пазари с него. Щом бе спрял журналистите, със сигурност можеше пак да ги насъска срещу нея.

Това беше единият начин.

Съществуваха и други. Да я съди... едва ли имаше значение за какво. Джобовете му бяха дълбоки, а тя нямаше нищо, освен един нищожен милион. Можеше да я накара да похарчи и последния си петак по адвокати. Да ѝ отнеме работата, да затрие жалкото списание на Емили, което толкова ѝ харесваше. Можеше да го погълне в корпорация „Броудър“ и да го превърне във всичко, което тя мразеше. Или просто да започне да издава собствено списание, с което да ги конкурира по всички параграфи.

Имаше да избира сред много начини да я сравни със земята. Можеше да опита всеки един от тях или всички заедно. Тя щеше да се досети за намеренията му, разбира се. Маркът се отдаде на приятна фантазия — Кейт Фокс, която го молеше за среща, връщаше се при него да моли за милост, да го моли да я остави. При почти всякакви условия. Можеше и да я послуша, помисли си той, възбуждайки се при мисълта. Но първо щеше да я накара да застане на колене и буквално да го умолява. После щеше да застане над нея и да я накара да му направи най-изкусната свирка в живота си. Би могла да го задоволява всеки ден в продължение на месец, след което може би щеше да я остави да отиде в Ню Джърси и да потъне в неизвестност. Освен ако не я затвореше в някой апартамент и не я държеше само за забавление...

Каква приятна мисъл. Кейт Фокс — съкрушена, унижена и в краката му. Точно така трябваше да бъде.

Броудър се пресегна и се погали. Той наблюдаваше сцената на тънкия, окачен над леглото телевизор с изключен звук, а светлината от

монитора осветяваше стаята, шарейки по голото тяло на хубавата скучна жена, която спеше в леглото му.

Това беше съдба. И всичко се нареждаше. Както ставаше винаги. Наричаха мъжете като него „господари на Вселената“. Тази вечер определението му се стори абсолютно вярно. Влаковата катастрофа се въртеше безспир по новинарските канали. Над двеста жертви. Съпругата на един сенатор, една актриса, католически архиепископ и няколко изявени нюйоркски бизнесмени, всичките изличени от лицето на земята. И между тях Емили Джоунс и мекушавият ѝ съпруг.

Кейт Фокс вече нямаше работа. Не му се налагаше да прави нищо.

Той се зачуди кой притежава списанието. Съпругът ѝ сигурно е бил наследникът. Имаха ли деца? Родители? Любим кръстник? Най-вероятно никой, който разбираше от медии. Можеше да го получи на безценица. И щеше да го направи. Тя го бе кръстила „Лъки“. Но повече му прилягаше да е „Ънлъки“^[1]. Той се изкикоти на собствената си шега.

Може би щеше да го купи чрез агент. Тихомълком. Щеше да е страхотно да влезе в офиса след две седмици и да види физиономията ѝ, когато разбере кой е новият ѝ шеф.

Пръстите на Маркъс се свиха в юмрук. Ето че пак фантазираше за нея. Губеше си времето. А това нямаше да свърши работа. Трябваше да се погрижи за Кейт Фокс — и то много по-хубавичко, отколкото го бе направил, когато я заряза.

Емили Джоунс беше мъртва. Както и кариерата на Кейт Фокс в Ню Йорк.

Погребението мина бързо — за облекчение на всички. Бащата на Емили уреди всичко със светкавична скорост, за да пощади съпругата си, която не бе на себе си от скръб. Кейт осъзна, че стои в гробището на Скарсдейл и сълзите се търкалят по бузите ѝ. Родителите и сестрата на Емили и семейството на Пол — братовчеди и лели — ридяха и стенохяха, докато свещеникът четеше монотонно от Библията. Тя не можеше да се застави да погледне към ковчезите; просто се взираше в земята. Където и да беше приятелката ѝ сега, едва ли беше вътре в този сандък.

Емили бе починала толкова млада, но беше с Пол — единствения мъж, когото някога бе обичала. Беше работила със страст и изживя живота си така, както бе искала. Омъжи се за подходящия човек. Постигна много по-голям успех от Кейт с празния ѝ хладилник и стерилния ѝ милион в банката.

При мисълта сърцето на Кейт се сви, все едно някой я стягаше с обръч през гърдите. Тя едва успяваше да си поеме дъх и мъката, която изпитваше по най-добрата си приятелка, се примесваше с болка към самата нея. Пол беше обикновено момче и Емили го обичаше и беше щастлива с него.

„Как, по дяволите, успях да объркам живота си така?“ — помисли си Кейт.

Сети се за Дейвид Ейбрамс. За неговата арогантност, за наглостта му. И за презрителния начин, по който се бе отнесъл към нея. „Изкарваш ужасно малко пари и винаги е било така. Поне в тази област“ — бе казал той.

Боже, как ѝ се искаше да хвърли парите обратно в лицето му. Да му каже, че не ѝ е притрябвало да ѝ връща наема. Но не можа да го направи, нали? Нямаше достатъчно средства.

За сметка на това го изхвърли от тесния си апартамент. Това бе всичко, което стори. И то не я поставяше в най-доброто положение, помисли си Кейт. Защото все пак щеше да вземе парите му. И знаеше какво означава това в неговите очи.

Гневът и срамът се смесиха с тъгата ѝ.

— Кейт. — Госпожа Джоунс се приближи до нея. — Милото ми момиче.

— О, госпожо Джоунс, съжалявам — успя да каже Кейт. Тя прегърна жената, но скръбта беше вече твърде силна, пулсираше през нея с всеки удар на съкрушеното ѝ сърце. Трябваше да се махне оттук, но не можеше, не можеше да избяга. Не и от майката на Емили. — Емили беше най-добрата ми приятелка...

— Знам, скъпа. — Мери Джоунс избърса очите си. — Благодаря ти за всичко, което направи за нея. Тя непрекъснато говореше за теб. Уважаваше те много.

Кейт поклати глава.

— Беше обратното, госпожо.

— Не — заяви решително Мери Джоунс. — Тя твърдеше, че ти си една на милион, Кейт, ако си позволиш да бъдеш. Че имаш съдба.

Кейт неволно повдигна вежди въпреки мъката си.

— Какво е казала?

— Съдба. Че си специална. Но просто не си позволяваш да бъдеш специална. Загубих малкото си момиченце, Кейт — изхлипа тя. — И знам, че сега тя ще иска ти да постигнеш мечтите си.

— Много съжалявам — повтори Кейт сковано, но майката на Емили бе изгубена в мъката си, плачеше, а раменете ѝ се тресяха и тя зарови лице в ръцете си.

Господин Джоунс, с тъмен костюм и също със зачервени очи, дойде и отведе съпругата си настрана, поставил ръцете си на раменете ѝ.

— Хайде, миличка — каза той. — Да си ходим вкъщи.

Кейт се загледа след тях. Дори в този мрачен час Мери Джоунс имаше някого, който да се погрижи за нея, за когото тя да се погрижи. Семейство. Съпруг.

Кейт всъщност бе имала само Емили. А Емили вече я нямаше.

— Кейт? — Бащата на Емили погледна през рамо. — Ела утре в кабинета на адвокатата ни в десет часа. „Колбърг и Грийн“ в Скарсдейл. За прочитането на завещанието.

— Но защо... аз не съм включена в завещанието — възрази Кейт. Тя имаше проблеми, с които трябваше да се справи, и служители, които едва бяха способни да си включат компютрите. Чакаха ги доставчици и рекламодатели, които им бяха платили. Това му беше странното на живота — той си продължаваше и без теб, независимо дали си му разрешил, или не.

Кейт трябваше да продаде списанието, да изплати дължимото на служителите. Тази работа беше единственото, което я караше да става сутрин.

— Напротив, включена си. Трябва да присъстваш.

Кейт прехапа устни. Едва ли можеше да спори с потопените в скръб родители. Значи Емили ѝ бе оставила някакво малко завещание, лични вещи, снимка или нещо такова. И сигурно щеше пак да си изплаче сърцето, като чуе какво е, но със сигурност нямаше необходимост да присъства на четенето на завещанието. Можеха просто да ѝ изпратят каквото трябва.

Но щом майката й бащата на Емили я молеха да присъства...

— Добре, сър — предаде се тя. Можеше да направи това последно нещо за Емили. — Ще дойда, но наистина трябва да се връщам в офиса веднага след това. Трябва да довърша този брой на „Лъки“.

— Знам.

— Емили на вас ли остави списанието? — попита невинно Кейт.

— Не. — Господин Джоунс я погледна странно. — Искаш да кажеш, че не знаеш ли? Остави го на теб.

Гробището е странно място да научиш, че животът ти се променя.

Това очевидно беше кабинетът на семейния адвокат от малкия град — помисли си Кейт. Уютна стая с не особено скъпи тъмносини дивани и списание „Добро домакинство“ върху масата, оставено до „Ю Ес Уийкли“^[2]. До тях стоеше безкрайно прелиствано копие на местното каталожно списание „Пенисейвър“. По стените бяха окачени рамки с дипломи по право от второстепенни училища в щата. Но килимите бяха меки и кабинетът беше чист и просторен. В Скарсдейл юристите изкарваха добри пари с дела в областта на недвижимите имоти, уреждането на провинциални разводи, дори легализирането на завещания.

Различаваше се на светлинни години от облицованите с дъбова ламперия коридори на нейния бракоразводен адвокат, от смрадта на богатство, която витаеше около акулите, служещи на Маркърс Броудър.

Но въпреки това работата беше сериозна. Тук животът й се очакваше да се промени. Тя се опита да слуша внимателно. Госпожа Джоунс си бе останала у дома с една от сестрите си; бащата и двама братовчеди на Емили бяха дошли на четенето.

— Всъщност е много просто. — Езра Колбърг погледна над очилата си към тях и се усмихна рязко. Беше го правил и преди и не проявяваше чувство за драматичност. Той бе дребен жилав мъж и говореше бързо. Просто осведомяваше семейството за фактите.

Кейт виждаше, че това занимание действа добре на бащата на Емили. Не му позволяваше да мисли прекалено много. Както му подежда и уреждането на погребението. Човешките същества бяха

умни, рече си Кейт. Измисляха гениални средства за справяне с болката.

— Завещанието е много ясно. Госпожа Емили Джоунс е оставила цялото си имущество на съпруга си господин Бенуто, а той е оставил своето на нея. Но това няма връзка, защото според аутопсията той е починал преди нея. Седял е малко по-напред... — През лицето на господин Джоунс премина мъчителна сянка. — Въпросът е, че завещанието се отнася до наследници от втори ред. Това сте вие със съпругата ви, господин Джоунс, тъй като родителите на господин Бенуто са починали. Емили ви е оставила всичко — апартамента си, колата, банковите баланси в двете си сметки на обща сума едно цяло и пет милиона долара.

Емили трябва да е била много пестелива — помисли си Кейт. „Лъки“ беше далеч от подобни приходи, това бяха спестени пари.

— А капитала на списание „Лъки“ е оставила на вас, госпожице Фокс. Както и корпоративните сметки.

В тях едва ли имаше достатъчно, за да изплати дължимите суми, но все пак изпита прилив на признателност към Емили.

— Оставила ли ми е писмо? — попита Кейт с разтреперан глас.

Адвокатът поклати глава.

— Не, госпожо. Няма писмо. Наистина не смятам, че тя е очаквала скоро да умре или пък тези клаузи да влязат в сила. Рядко се случва.

Може би така беше по-добре. Кейт нямаше да се справи, ако имаше бележка за нея. Щеше напълно да потъне в сълзи.

— Мога да ти кажа какво беше мнението ѝ по въпроса — обади се печално Ричард Джоунс. — Тя всъщност ни попита. Ние не искахме списанието. Нямам никаква представа как се ръководи такъв бизнес.

— Можехте да го продадете.

— Нямам такова желание — поклати глава той. — С Мери винаги сме спестявали, госпожице Фокс. Не се налага да се безпокоим за пари. Казах ѝ, че съм много горд с нея. Знаеш ли, аз исках тя да стане зъболекар. Като мен.

Кейт се усмихна.

— Да, сър. Спомням си.

— Слава богу, че не стана. Вместо това, тя последва мечтите си. Каза ни, че го е направила заради теб. — Очите му се насълзиха. —

Виж, съпругата ми и аз — ние не те харесвахме много. Не одобрявахме приятелството ви. Ти беше твърде... — Той описа голям кръг с ръцете си. — Твърде различна — заключи той.

Без да иска, Кейт се усмихна леко.

— Както и да е, това не беше моята Емили — продължи. — Ти беше шумна и... някак...

— ... секси — измънка адвокатът, след което разбърка книгата пред себе си, сякаш не бе казал нищо.

— Но тя не ни слушаше. Остана с теб. Малко промени и външността си, а после срещна Пол. И имаше това глупаво списание. Веднъж го четох. Доста е бунтарско. — Заяви го със силно чувство на гордост. — Тя беше щастлива, Кейт. Ти имаш голяма заслуга за това.

— Тя беше щастлива, защото вие сте я отгледали щастлива, сър — отбеляза Кейт.

Той не я слушаше.

— Когато я убедихме, че не искаме малкото ѝ списание, тя каза, че не ставало за Скарсдейл. И ние се засмяхме. И после реши, че ще го даде на теб.

Адреналинът ѝ скочи. Сякаш Емили ѝ говореше, насочваше я, казваше ѝ точно какво иска.

— Тя каза, че ще знаеш какво да правиш с него. И ще го направиш забавно. — Той протегна ръката си и Кейт я стисна, мъчейки се да преглътне буцата в гърлото си. — Ти направи живота на дъщеря ми забавен, Кейт Фокс. Никога не си мисли, че това не е важно.

Господин Джоунс я погледна.

— Да те видим сега какво можеш да направиш с нейното списание — допълни той.

Тя пътуваше към града, отпусната и замаяна, на задната седалка на едно местно такси, защото не намери сили да се качи на влака. Освен това искаше да бъде сама. Искаше време да помисли.

Сега „Лъки“ беше нейно. В ушите ѝ отекнаха думите на бащата на Емили: „Да те видим какво можеш да направиш“.

Обзе я пристъп на тъга. Но и на нещо друго. Страх. И вълнение. Нямахме да има време да скърби. Щеше да има време само да работи.

Може би Емили го бе планирала така, помисли си Кейт. Тя знаеше какво означава да се управлява малко издание.

Спомни си изпълнените с безпокойство думи на Силвия. Всички служители зависеха от нея. И преди всичко ставаше въпрос за „Лъки“. Рожбата на Емили, нейната гордост и радост. Тя не би искала то да потъне в земята. Родителите ѝ можеха да го жертват, но не и Кейт Фокс.

Тя си представи Дейвид Ейбрамс, който ѝ предлагаше работа, подиграваше се на заплатата ѝ. Какво би казал сега? — зачуди се тя. Вече нямаше заплата. Притежаваше цялото проклето нещо. С неговите разширени продажби, уплашени служители и не съвсем достатъчни финанси. Всички проблеми и възможности на „Лъки“ се бяха стоварили върху бюрото ѝ.

Разбира се, Дейвид Ейбрамс бе ръководил първото си успешно списание още в колежа, припомни едно гласче в главата ѝ.

Да, и бе купил и продал още пет, преди да стане на нейната възраст.

Ами ако се беше съсредоточила по-рано? Ако бе отдавала по-голямо значение на работата си? Какво щеше да стане, ако не бе търсила на погрешното място...

О, я стига, каза си Кейт. Престани да се самообвиняваш. Дейвид Ейбрамс е един от най-успешите издатели на списания на всички времена. Не може той да ти бъде стандартът. Просто реши накъде ще тръгнеш оттук нататък. И престани да мислиш за него.

Той беше арогантен негодник.

И определено не се интересувахе от нея.

Кейт се отърси на задната седалка на таксито, както куче се отърсва от дъждовната вода. Беше време да се фокусира върху работата си. Може би по-късно, когато раните ѝ малко зараснеха, щеше да пробва отново да се влюби. Да се опита да намери обикновено момче, може би адвокат или учител. Някой на нейната възраст. Точно сега тя разбираше, че няма да е от полза на никого.

Тъгата бе обзела всяка частица от същността ѝ, но под нея вече имаше нова емоция. Вълнение. Шок. Може би. Тя се чувстваше виновна, но като че ли изпитваше едва доловимо удоволствие. Насред цялата тази болка Емили я бе дарила с невероятен подарък.

Със собственото си списание. Което приятелката ѝ бе обичала и бе искала да бъде съхранено. То всъщност принадлежеше на нея.

Изглежда, животът току-що бе дал на Кейт Фокс втори шанс. И този път тя възнамеряваше да го приеме.

---

[1] В превод от английски lucky/unlucky — щастлив, с късмет/нещастен, без късмет. — Б.пр. ↑

[2] Американско жълто списание с клюки за известни личности. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейвид Ейбрамс завъртя стола в кабинета си и погледна през прозореца. Напоследък лесно се разсейваше.

В интерес на истината прозорецът си го биваше, както и гледката. Офисите му се намираха в центъра на града, на Десето авеню, точно на север от „Таймс Скуеър“, и архитектите му бяха получили разрешително да променят фасадата на една емблематична сграда само заради апартамента му на последния ѝ етаж. Една цяла стена от стъкло, затъмнено от едната страна, отразяваше неоновите светлини на рекламите, огромните билбордове и екрани със сменящи се надписи и картини, увити около небостъргачите, претъпканите с туристи тротоари, жълтите таксита, пълзящи покрай сексбаровете на земното равнище. От външната страна тази стена изглеждаше като огромно огледало — то проблясваше на слънцето и отразяваше всичко, което се случваше. В кметството имаше специално гласуване, за да бъде получено разрешение. След внимателни дарения членовете на законодателния съвет от всички страни изтъкнаха, че Дейвид Ейбрамс допринася за красотата на „Таймс Скуеър“. Седмо авеню при Четиридесет и девета улица — там се помещаваше един от най-популярните нови предприемачи в града.

Разбира се, от страната на Дейвид стената беше шумоизолирана и ширналият се под него град изглеждаше почти безмълвен. Гигантските билбордове го изпълваха с енергия, караха го да иска да бъде полезен, да създава. Те рекламираха дънки „Гес“ и козметика на „Мейбълин“, диетична кока-кола и бонбони „Ем енд Емс“, нюйоркските Янки, самолетни компании и филми, телевизионни програми и продукции на „Бродуей“. Той трябваше да установи офиса си тук. Това беше „Таймс Скуеър“, биещото сърце на най-великия град в света. Тук на човек му се налагаше да се съревновава, да се бори. Манхатън беше пълен с акули. Трябваше или да се движиш напред, или да умреш.

Дейвид Ейбрамс искаше само да се движи напред. Затова се бе върнал в кабинета си. Работата от къщи изведнъж бе започнала да го разсейва. Той проклинаше деня, в който се бе съгласил да се срещне с Кейт Фокс. Тази жена бе влязла под кожата му и всеки ден, докато се изкачваше с асансьора към апартамента си, се чудеше какво ли прави тя в своя, който бе толкова тесен, колкото неговият беше огромен. Онова малко кътче светло въздушно пространство, която тя бе преобработила като с магия.

Това го безпокоеше. През изминалата седмица през леглото му бяха преминали повече момичета от обикновено. Но някак си тя продължаваше да изскача в съзнанието му. По едно време дори се замисли дали да не се премести. Да си намери друг апартамент някъде в някоя от другите си сгради. Но, разбира се, фантазираше. Нямаше да се премести само защото някаква мацка бе наела жилище в сградата му.

От което го бе изгонила. А сега даже и не плащаше наем за него. Той се зачуди доколко тази сделка му беше изгодна.

И все пак положението беше временно. Скоро Кейт Фокс щеше да си тръгне. Договорът за наем беше много кратък.

И после той щеше да го отдаде на някой нахакан млад banker и да забрави всичко за нея.

Ейбрамс седеше в кабинета си, взираше се в „Таймс Скуеър“ и наблюдаваше всички тези заети нюйоркчани, впуснали се в дейния си живот и задвижващи най-великия двигател на Западния свят.

— Лоти. — Той позвъни на секретарката си. — Донеси ми доклада на издателския отдел. И извикай Тим Рейнълдс.

Рейнълдс ръководеше тази част от империята, която беше свързана със списанията. Той беше изтънчен и ефективен и го бяха плякосали от „Конде Наст“^[1].

— Да, сър, веднага.

— Повикай и Айрис. И Рик Джонсън.

— Непременно, господин Ейбрамс. — Лоти затвори. Щеше да се обади на главните му директори и да ги извика за военен съвет. Тим Рейнълдс беше човекът с парите, главният финансов директор на цялата група. Той се грижеше Дейвид да не се разпростира извън възможностите си, държеше цените под контрол. Рик Джонсън управляваше маркетинга. Ейбрамс съзнаваше, че отделът му има

нужда да се стегне, и имаше нужда от Рик около себе си, за да му натяква това. А Айрис Хоги беше старши началник на списанията „Модел“ и „Бюти“, неговите две основни женски издания, изпитаните източници на влияние сред колекцията му от списания. Тенденциите в пътешествията и стила на живот идваха и си отиваха, но ако нещата се вършеха както трябва, червилото винаги щеше да се продава. Хоги беше на четиридесет и три години със средно дълга къдрава коса, винаги съвършено фризирана, и склонност към черните копринени рокли. Беше забележителна, омъжена за богат banker с три деца от предишния му брак. Тя нямаше нужда от парите му. Просто обичаше властта. Той много ценеше Айрис и умението ѝ да използва елегантността като оръжие.

Може и да не бе популярна, както научи Ейбрамс, но си вършеше работата. Дори по време на криза големите му издания отбелязваха стабилни продажби и не губеха читателите си. Докато другите срещаха трудности, той оставаше непокътнат. Тим Рейнълдс оценяваше тази редакторска сила. Според твърдението му можеха спокойно да се осланят на „Бюти“.

А Тим Рейнълдс беше хищник. Той сключваше сделки, които привличаха важните имена, големите писатели, прочутите фотографии, всичките най-добри стилисти на Америка. Ейбрамс все още беше дребен играч, но с Тим на борда поддържаше добър поток от най-изявените таланти. Всичките му списания бяха в играта и ако някое от тях не успееше да отговори на очакванията, Рейнълдс беше безмилостен; той спираше издаването му и служителите си търсеха друга работа. Тук разходите бяха ниски, а производството — гладко. Защото Тим Рейнълдс не си поплюваше. И всички, които работеха за Рейнълдс, знаеха как стоят нещата.

След пет минути на вратата му се почука и Лоти Френд влезе с доклада в ръцете си. След десет минути тримата му старши директори се бяха настанили в столовете с високи облегалки, подредени срещу бюрото му.

— Не съм доволен. — Ейбрамс ги видя да си разменят нервни погледи.

— Отделът е в равновесна точка. Годианата беше тежка — заяви Рейнълдс.

— Продажбите на „Модел“ са се покачили с два процента за тримесечието — добави Айрис. — Имаме много приходи от реклами.

— Да, а продажбите на „Бюти“ са спаднали с три процента.

— Това не е зле, като се има предвид настоящият климат — опита се да я защити Рик. — Според индустрията се справяме чудесно. Направо сме за завиждане.

Ейбрамс се изправи и те се свиха леко назад в столовете си. Очите му проблясваха. Директорите му знаеха, че това не е на добре.

— „Чудесно“ не ме устройва — каза той. — Тъпчем на едно място. Имаме стабилност, да. Разликата между теб и мен, Тим, е, че аз не смятам, че това е хубаво нещо. Амбицията ми не беше да ръководя някаква средна по размер издателска група. Искях да сме новите „Конде Наст“. Даже по-добри. Тази компания трябва да се разширява. Искам въображение, визия. А не стабилност, колкото да върви. — Той постави едната си ръка върху бюрото. — Кажете ми какво е нужно да се направи. Какво да затворим? Какво да купим? Искам да се сдобием с нещо. Като например с някое ново издание, което има потенциал да се прочуе, да заговорят за него. Да взривим индустрията.

— Но, Дейвид, ако ми позволиш да изтъкна — обади се Айрис, — ти вече си много богат човек. И си постигнал това без поемането на рискове.

— Богат? — Ейбрамс изсумтя. — Не знам какво е да си богат. Маркърс Бродър е богат. Марк Зукърбърг е богат. А ние просто си живуркаме удобно в нашите апартаменти за пет милиона долара. Това не ме устройва. Аз съм амбициозен.

— Мисля, че стана ясно — измърмори Рик.

— Така че давайте. Мислете стратегически. Намерете ми нещо, което да ми е от полза. Някое ново издание, което да разбуди града и да го накара да ни забележи. Да започнем с това.

— Много добре — каза Айрис, като стана и приглади полата си „Дона Каран“. — Ще те държа в течение.

Рик стана и излезе с нея, поклащайки глава. Той очевидно смяташе, че „стабилно“ се равняваше на „чудесно“. Само че не беше — и Дейвид Ейбрамс виждаше това с кристална яснота.

— Дейвид. — Тим Рейнълдс остана на мястото си, притиснал едната ръка към челото си, което означаваше, че мисли усилено. Ейбрамс обичаше да вижда този жест; затова именно Тим ръководеше

групата, а другите двама му докладваха. — Върти ми се в главата една идея. Мога да се разтърся за разни възможности. Но се сещам за едно ново издание.

— Целият съм в слух — отвърна Ейбрамс. — Искам някое независимо, дето е готово да се разрасне. И то внушително.

— Чувал ли си за списание „Лъки“?

Ейбрамс примигна.

— Какво?

— „Лъки“. Едно независимо списание, нещо средно между „Уолпейпър“ и „Вилидж Войс“. Занимава се с лява политика, но има и доста ексцентрични материали, малко мода, малко лайфстайл.

Проклетата Кейт Фокс, помисли си Ейбрамс, но нищо не каза. Искаше да чуе мнението на външен човек.

— Продължавай.

— Спечелило си е кръг от верни читатели при започването си. Богати либерални хлапета. Изкарвало е малки приходи. Но после назначават нова отговорна редакторка, която го освежава. Публикува популистки материали, но не премахва активистките теми. В момента няма друго такова на пазара. Представлява някаква смесица от лайфстайл и социална съвест. Малко е бунтарско. — Рейнълдс не можа да сдържи възхищението в гласа си. — Продажбите му също са скочили преди няколко месеца. Става все по-известно...

— Частна собственост ли е?

— Да. Но собственичката е починала в катастрофата на „Метро-Норт“ миналата седмица.

Ейбрамс подскочи шокиран.

— Какво?

— Да. Името ѝ беше Емили Джоунс. Съпругът ѝ също е загинал.

— Мамка му. — Той обикновено не псуваше. Помисли си за Кейт, този път не с такава агресия. — И кой го притежава сега?

— Нямам представа. Можем да разберем. Вероятно ще искаш и отговорната редакторка заедно със списанието. Тя е съществено в цялата работа. И знаеш ли кое е странното? Че е бивша съпруга на Маркърс Броудър, последната, струва ми се.

— Чух това — отвърна сухо Ейбрамс. Трябваше да намери Кейт Фокс, да ѝ каже, че съжالياва за загубата ѝ. Най-малкото. — Май

трябва да го обмисля, Тим. Благодаря ти. Оглеждай се и за други заглавия.

Рейнълдс кимна и излезе от стаята. Ейбрамс прехапа устни. Не беше сигурен как да действа. Работата му би трябвало да го отвлича от мислите по Кейт Фокс.

Може би съдбата му се присмиваше.

Кейт седеше в заседателната си зала, ако можеше да бъде наречена така, защото всъщност представляваше кухненска маса на последния етаж на малката им сграда в Уест Вилидж. Списанието се ръководеше от осем стаи и кухненският кът съвпадаше с помещението за заседания.

— Всичко е готово по този брой — въздъхна с облекчение счетоводителят им Карл Левин. — Благодаря, Кейт. Ангажирахме рекламите. Сметките са платени. Но в началото на следващия месец ще има някои проблеми.

Тя се почеса по главата.

— Мислех, че върви добре. Репортажът за сенатора...

— Върви *страхотно* като за списание. Но като бизнес... — Той сви рамене красноречиво.

Тя въздъхна.

— Е, аз наследих този бизнес. Така че ми разкажи как стоят нещата.

— „Лъки“ има нужда от финансиране. Отчаяна нужда. Но Емили отказваше да потърси спонсори, да продаде дял от него или каквото и да било. — Той направи гримаса. — Компанията е задлъжняла, Кейт. Тази сграда... наемът се вдигна. А назначаването на още служители означава още данъци. Приходът ни оставя дефицит, който новите продажби още не могат да запълнят. Проблемът е в притока на средства, но е сериозен проблем.

— Емили как се справяше с него? — поиска да узнае Кейт. — Сигурно е имало някакъв начин.

— Имаше естествено. Списанието караше на кредит и тя бе затънала до гуша в заеми.

— Можем да продължим по същия начин — заяви решително Кейт. — Продажбите се покачват; имаме нужда само от малко време,

докато успеем да покрием заемите.

— Тъъ... — Той непохватно разхлаби яката си. — Боя се, че след катастрофата... ами, банките започнаха да притискат за по-скорошно изплащане на кредитите. Тяхно право е, според клаузите в договора. Емили беше собственикът и те се чувстваха удобно с хода на нещата под нейно ръководство.

Кейт настръхна.

— Емили беше чудесна, но аз съм причината за възхода на „Лъки“.

По дяволите, това вече беше нейната рожба. Беше станала такава още след развода.

— Споменах им за това, но... — Карл се изчерви.

— Изплюй камъчето.

— Много съжалявам, Кейт. Не искат и да чуят. Смятат, че си... просто обикновена представителка на хайлайфа — довърши той неуверено.

Трофейна съпруга. Граблива кучка. Това щеше да я преследва завинаги. По бузите ѝ се разля руменина.

— Тогава май ще се наложи лично да им обясня нещата. — Тя се вторачи в цифрите пред себе си. Спретнатите малки черно-бели редове, толкова прецизни и безлични, скриваха мащаба на бедственото им положение. „Лъки“ загиваше. И ако тя не намереше парите, щеше да бъде спряно без значение какви са продажбите.

Кейт не се заблуждаваше. Беше се случвало с куп списания преди. Непрекъснато се случваше.

— Уреди ми срещи с банките — каза тя.

— Съжалявам, госпожо Броудър. — Мениджърът я загледа иззад бюрото си. Той беше дебел дребен мъж със свински очички и със загатната подлост в усмивката. — Нямате абсолютно никакъв опит. „Уестърн Сити Банк“ не може да разчита, че ще гарантирате сигурността на инвестицията ни.

— Имам огромен опит. Започнах в „Кюти“, след което прекъснах кариерата си за кратко...

Повдигнатите му вежди ѝ казаха какво е мнението му за „прекъсването на кариерата“ ѝ.

— Помня, госпожо Броудър. Прочетох всичко по въпроса.

Кучи син, помисли си Кейт. Тя прехапа устната си, за да се въздържи да не го поправи за името си. Той го правеше нарочно, наслаждавайки се на смущението ѝ. Нямаше да му достави удоволствието.

— Е, бързо се върнах на работа, господин Джаксън. В „Лъки“. Където, както може би знаете, станах отговорен редактор, публикувах едни от най-интересните материали, повиших продажбите...

— Мога ли да бъда откровен с вас, госпожо Броудър?

Кейт вдигна рамене.

— Нима досега ви спирах?

Той подмина забележката.

— Приписвате си заслугата за увеличените продажби, но никой не е убеден, че имате такава. От документите се вижда, че сте просто журналистка средно ниво на ниска заплата от четиридесет хиляди долара. Госпожица Джоунс притежаваше списанието, тя пое риска да го основе, заработи по него веднага след завършването си; за нас беше удоволствие да я подкрепим. Вие... — Той разпери ръце. — Вие взехте, така да го кажем, други решения.

— Четиридесетте хиляди бяха само докато Емили и Пол ме направиха пълноправен партньор.

— Разбира се, госпожо Броудър, разбира се — каза той успокоително, снизходително.

У нея закипя ярост. Тя се помъчи да я озапти.

— Господин Джаксън, Емили ми остави проклетото списание. Това би трябвало да ви говори нещо.

— Оставила ви е купчина дългове. Вижте, най-добрият ви шанс е да се опитате да го продадете. Ще ви отпуснем един месец да го направите. В противен случай ще бъдем принудени да го спрем.

— Това е лудост — изгледа го Кейт. — Ще закриете „Лъки“, при което ще изгубите всичко.

— Знаете ли кое е основното в даването на заеми, госпожо Броудър? Това е изкуството да не се хвърлят добри пари след лоши. — Той се усмихна самодоволно на остроумието си. — Разбирам ги тези въпроси.

— Е, хубаво е, че разбирате поне от нещо — каза Кейт и се изправи. — Защото, господин Джаксън, вие сте един от най-скупните, недалновидни, жалки малки бюрократи, които някога съм виждала.

Тя се въртна на обувките си „Маноло“ и излезе от кабинета му, като го остави да зяпа след нея като риба.

Беше едно и също навсякъде, където опита.

„Съжалявам, не проявяваме интерес към ново управление.“

„Нуждаем се от гаранции за този дълг.“

„Условията на заема ясно посочват, че...“

„Госпожице Фокс, трябва да ни платите. Възможно най-скоро. Най-късно до месец. В противен случай трябва да продадете списанието. — Очите на банкера бяха съвършено безизразни. — Или ние ще го продадем.“

След една седмица тя се убеди. Ако не направеше нещо веднага — на мига — новото начало, което Емили искаше за нея, за списанието, щеше да се изпари. И всичко щеше да приключи. Вторият ѝ шанс, новият ѝ живот загиваха напълно.

— Трябва да кажеш на служителите, Кейт — помоли я Силвия със зачервени очи.

Двете се бяха затворили в малкия ъглов кабинет, представляващ тясна стая с прозорец, който гледаше към канализацията и вентилационните шахти на гърба на хотела зад тях.

— Поне ги предупреди... да започнат да си търсят друга работа...

Друга работа в този загиващ сектор? Как пък не, помисли си Кейт. Все едно щеше да има някаква разлика. Един-двама щяха да си стъпят на краката; останалите нямаха шанс. Списанието беше ексцентрично и гениално, но едва ли щяха да ги вземат в „Космополитън“ или „Лейдис Хоум Джърнъл“.

— Никой нищо няма да търси. — Кейт въздъхна дълбоко и разтърка слепоочията си. Отговорът беше пред нея още в мига, когато банкерът бе пуснал бомбата си; тя просто не искаше да го приеме. — Ще намеря парите. Може би ще продам дял от компанията, но ще намеря парите.

— Откъде?

Кейт изправи рамене и се пресегна за чантата си „Прада“ — разкошен аксесоар от пепеляворозова кожа, която подходеше перфектно на набраната ѝ блуза от китайски креп и тесните сини дънки.

— От един инвеститор — отвърна тя и се опита да не обръща внимание на разлялата се по бузите ѝ руменина. — Мисля, че познавам някого, който ще прояви интерес.

Силвия изгледа смущението, изписано по красивите страни на новата ѝ шефка. Тя изстена:

— Нали не е Маркърс Броудър? Защото Емили го мразеше.

— Не е Маркърс Броудър. — Кейт стана; нямаше смисъл да отлага повече. — Друг е. Дейвид Ейбрамс.

— Майтапиш се. Да не би да го познаваш? Какъв е той?

— Кучи син — отвърна Кейт.

Дейвид Ейбрамс седеше в кухнята си и вдъхваше наситения аромат на кафето си с канела.

Не държеше прислуга. Щеше да е досадно някой готвач или иконом да се мотае наоколо сутрин. Габриела работеше при него шест дни в седмицата, докато той беше навън, тичаше или работеше. Той харесваше дома си в идеално състояние, с чисти подове, свежи цветя всеки ден, обичаше чаршафите „Портхолт“ да са изпрани и изгладени всеки път, щом използваше леглото. Но не искаше да вижда как се прави всичко това. Освен това изпитваше удоволствие сам да приготвя закуската си. Пускаше портокалите в сокоизтисквачката и си приготвяше ароматно кафе, оставяйки замайващата му миризма да се разнася из кухнята. Обикновено си препичаше геврече със стафиди и го намазваше с крема сирене. Щом като човек бягаше и вдигаше тежести, можеше да си яде каквото поиска.

Ейбрамс не виждаше причина да се отказва от каквито и да било удоволствия.

Той беше в добро настроение. Момичето от предишната вечер се бе представило великолепно. Айлин беше стриптийзърка от Куинс с фантастични големи изкуствени гърди и весел характер. Тя всяко лято работеше почасово като сервитьорка в тенис клуба му в Хемптън, така че студеният чай беше придружен с допълнителни привилегии. Ейбрамс я бе обсипал с бижута и подаръци и тя беше невзискателна, дружелюбна и приятна партньорка в леглото.

Всички жени трябваше да са такива, нали? Не да са сложни. Заядливи. Да се преструват. Поне Айлин беше откровена относно

желанията си. Тя харесваше тялото му, но искаше пари, подаръци, бижута. В замяна на това ставаше, използваше банята за гости, напръскваше се обилно с парфюма „Шанел“, който той оставяше на гостенките си, и се прибираще с лимузината му в собственото си жилище. Тя беше толкова незаинтересована да имат връзка, колкото и той. Може и да си имаше някой приятел. Ейбрамс предпочиташе да не я пита, като така спестяваше неудобството и на двамата им.

С нея нямаше проблеми. Тя не искаше да се омъжи за него, не искаше да спорят непрекъснато. Той се замисли за Кейт Фокс, след което сложи захар в кафето си, разбърка го и отпи. Опитва се да пропъди обзелите го мисли за нея. Имаше и други възможности за придобиване на издания. „Лъки“ не беше единствената.

Кафето беше силно, хубаво. Той му се наслади, пропусна закуската. Бързаше да отиде в офиса. Беше време да действа. Чувстваше едва ли не благодарност към Кейт; тя го бе накарала да осъзнае, че тъпче на едно място.

Дейвид Ейбрамс никога не искаше да му е удобно. Като дете бе дал големи обещания пред себе си и възнамеряваше да ги спазва всичките.

Телефонът му върху мраморния плот изжужа. Той го погледна разсеяно. Ново съобщение от непознат номер.

„Господин Ейбрамс, бих искала да ми назначите час за среща. За предпочитане още днес. Да обсъдим инвестирането ви в списание «Лъки».“

Кейт Фокс

Едва не се разсмя на глас. Беше шега, нали? Само че не беше, в това бе сигурен. Тя наистина му бе пратила съобщение. И го молеше за среща.

Той се вторачи в телефона си за няколко секунди. После отпи поредната продължителна глътка от кафето си.

Кейт се загърна с хавлията си. Тъкмо бе излязла от банята и от мократа ѝ коса капеше вода и се спускаше на вадички по гърдите ѝ. Но

телефонът ѝ звънеше настоятелно и тя нямаше как да не го вдигне.

Изруга и излезе изпод душа, уви се с една широка хавлия за баня — от някои работи човек просто не можеше да се лиши — и взе айфона си.

— Госпожица Фокс?

— Да, аз съм.

— Казвам се Лоти Френд. Обаждам се от кабинета на Дейвид Ейбрамс. Той ме помоли да ви потвърдя час за среща.

Кейт стисна юмрука си. Божичко, толкова скоро. Той ѝ бе определил среща. Това беше чудесно. И то без да има представа какво ще му бъде предложено.

— Това е великолепно — каза радостно тя. — В колко часа е срещата?

— В осем и четиридесет и пет днес — отвърна хладно жената.

— Толкова до късно ли работи офисът?

— Осем и четиридесет и пет *сутринта*, госпожо.

Кейт едва се сдържа да не изпищи. И да не попита Лоти Френд дали не си прави проклет майтап. Но не искаше да достави това удоволствие на жената. Тя ясно беше казала *днес*. И с доловима радост бе метнала тази малка бомба по посока на Кейт.

Срещата беше след дваисет и пет минути.

— Благодаря много — каза Кейт. — Ще дойда.

Бързо затвори и започна да действа светкавично. Мократа ѝ коса беше вързана в безмилостна конска опашка. Тя си мацна малко овлажняващ крем и пудра на бузите и остави очите и устните си негримирани. Навлече спортния си екип за тренировки — черен клин, тениска и тънък кашмирен пуловер; грабна едни черни чорапи от ликра и чифт лачени равни обувки, които държеше до дрешника за спешни случаи. След това се напръска обилно с дезодорант против изпотяване. Щеше да ѝ е нужен.

Кейт изтича към вратата, като на излизане грабна велосипеда си. Нямаше никакво време да върви пеша или да се занимава с метротото. Беше ѝ ясно, че Дейвид Ейбрамс, този арогантен кретен, ѝ бе спретнал малко изпитание. Опитваше се да я обърка. Не беше като да не знае къде живее. Да се обади в осем и дваисет и да ѝ насрочи среща в центъра за осем и четиридесет и пет? Вероятно трябваше да му се обади, обляна в сълзи, да каже, че не е възможно да пристигне

навреме, да моли за втори шанс. Със сигурност той щеше да промени часа, но щеше да се наслади на смущението ѝ.

В никакъв случай, помисли си. Тя слезе с асансьора, потръпвайки от нетърпение, и промуши колелото си през вратите още преди да са се отворили и наполовина. След секунди беше излязла от входната врата и се бе устремила по „Бродуей“, натискайки здраво педалите със стройните си крака, като си проправяше път през натоварения сутрешен трафик.

---

[1] Голяма американска издателска компания, издаваща списанията „Вог“, „Венити Феър“, „Глемър“ и „Джи Кю“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кейт Фокс — обяви тя след дваайсет минути. Знаеше, че лицето ѝ е зачервено от усилието, че няма никакъв грим и че косата ѝ е влажна. Но беше подранила с пет минути. Това имаше значение. — Имам среща с господин Ейбрамс. За осем и четиридесет и пет.

Секретарката, дразнещо красива дваайсет и няколко годишна блондинка, облечена с безупречна кремава рокля на „Диор“, с увита в елегантен кок коса, ѝ се усмихна спокойно. Като гледаше момичето, Кейт се зачуди дали някога му се е налагало да положи усилие за нещо.

— Разбира се, госпожо. Моля, седнете.

Кейт с радост се подчини. Стовари се на дивана и се опита да успокои дишането си. По кожата ѝ имаше капки пот. Тя облиза няколко от горната си устна.

— Кейт Фокс.

Боже. Не бе видяла кога се е отворила вратата. Кейт едва не подскочи от изненада. Прибра езика си и се изчерви мощно.

Дейвид Ейбрамс стоеше, вперил поглед надолу към нея, докато тя седеше на скъпия му диван. Беше облечен в умело ушит костюм, който с нищо не прикриваше стегнатите мускули на гърдите и ръцете му. Косата му беше тъмна, изпъстрена тук-там с бели нишки, подстригана късо. Имаше остър нос и тези невероятни кафяви, оградени с гъсти тъмни мигли — почти поразителни очи, които сякаш я държаха на място.

Той беше абсолютно невъзмутим. И изражението му беше непроницаемо.

— Успяхте.

Тя вдигна рамене.

— Вие ми дадохте този час, господин Ейбрамс. Така че дойдох.

Той я погледна и на нея ѝ се прииска да се размърда и да се загърчи на мястото си. Стоеше неподвижно единствено с неимоверно усилие на волята си.

— По-добре ще е да ми казвате Дейвид, не мислите ли? — попита той. — След като сме съседни.

— Дейвид — каза Кейт. — Благодаря. Още веднъж.

— Не ми благодарете прекалено. Още нищо не съм направил. — Той посочи зад себе си. — Сместих ви преди първата ми среща за деня. Заповядайте в кабинета ми.

Тя го последва, прехапвайки устни, за да се възпре да му благодари отново.

— Ще желаете ли нещо? Чай, кафе?

Още една безупречна служителка, този път малко по-възрастна и със сива модна прическа, се материализира от нищото и отвори вратата.

— Чисто кафе, моля. Без захар. — Всъщност нямаше нужда от кафе, но вече бяха започнали танца си и тя не искаше да изглежда слаба или забързана.

— Разбира се. А за вас, сър?

— За мен само вода с лед — отвърна Ейбрамс. — Влизай, Кейт. Може да ти казвам Кейт, нали?

— Да, разбира се — смотолеви тя.

Ейбрамс я въведе в огромно, забележително помещение. Тя бе изумена от високия таван, остъклената стена, простиращата се гледка надолу към „Таймс Скуеър“.

Не беше същото като при Маркърс Броудър. Нямаше и помен от наследено богатство и аристократична показност. Това беше нагла демонстрация на бързо натрупано състояние от нов играч, устремен към върха.

Дейвид Ейбрамс олицетворяваше всичко, на което се възхищаваше тя, всъщност той беше проклета легенда. Искеше й се само да не беше такъв негодник. Искеше й се да не беше толкова красив. Ако това бе правилната дума. Той имаше жестоки сексапилни устни, проникателни очи, остър нос, а не скучни и безобидни черти на кинозвезда.

Той я смущаваше.

— Седни. — Ейбрамс посочи към два дивана в единия ъгъл на стаята, разположени един срещу друг, разделени от ниска стъклена масичка за кафе. Кейт седна, благодарна, че е обути с клин, а не с пола и не й се налага да се чуди къде да си държи краката. Той седна срещу

нея. Секретарката се появи отново в точния момент с малък поднос с напитки — вода с лед за Ейбрамс, сервирана в кристална чаша, и кафе за Кейт в чаша от тънък китайски порцелан. Ароматът на кафето изпълни стаята.

— Ямайско „Блу Маунтин“ — обясни Ейбрамс. — Няма по-добро кафе.

— Да, спомням си — съгласи се Кейт прибързано, след което ѝ се прииска да се изрита. Тя взе чашата и отпи, а на бузите ѝ загоряха две червени петна.

— Господин Броудър го е харесвал?

— Той искаше най-доброто от всичко — каза равно Кейт. Беше сгафила, но поне можеше да покаже на Дейвид, че от нищо няма да избяга.

— Виждам — отвърна Ейбрамс. И погледът му обходи тялото на Кейт, сякаш можеше да я разсъблече с поглед.

Тя отбранително притисна краката си един в друг. Той я караше да се чувства жизнена, жива. Смущаваше я, и то прекалено много.

— Не съм дошла да го увъртам... *Дейвид*. Дойдох тук, защото имам нужда от парите ти.

Той се разсмя, внезапно нарушавайки спокойствието си.

— Е, поне си откровена по въпроса.

— Не ги искам за мен, кучи син такъв — възкликна Кейт. — А за *списанието*. За „Лъки“.

Ейбрамс ѝ отправи някак развеселен поглед.

— Да, каза, че искаш да обсъдим евентуалното купуване на някакъв дял. Каж ми, мислиш ли, че да наричаш белия си рицар „кучи син“, е най-добрият начин да подходиш към въпроса?

— Сигурно обикновено не е. Но в твоя случай... може би. — Кейт отметна глава. — Познавам те, Дейвид Ейбрамс. Знам всичко за кариерата ти. И виждам кой си. Харесваш списанието ми и се интересуваш от мен. Затова поиска да ме видиш относно апартамента. Беше любопитен. А аз те изхвърлих, което вероятно не се случва много често на мъже като теб. Нека не играем игрички, защото съм въртяла педалите повече от двайсет пресечки и съм уморена. Даде ми час за среща тази сутрин, който би трябвало да е невъзможно да се спази. Нещо като тест, нали? Но аз пристигнах навреме. Така че ето какво.

Спираме да си играем. Аз ти казвам защо „Лъки“ ще е идеално за теб, ти се съгласяваш и двамата печелим маса пари.

Сега усмивката му беше уязвимо топла.

— Печелиш точки за стил, Кейт — отстъпи той. — Признавам ти го. — Той се облегна назад в уютната тъмносива кожа на дивана си. — Разбира се, че беше тест. Мисля, че го премина. Мислила ли си за последствията от постъпката си?

— Спасявам списанието си.

— Не. Спасяваш *нашето* списание. Защото, ако ще ти избавям задника, смятам да притежавам голяма порция от бизнеса.

— Аз ще държа мажоритарния дял — възрази Кейт. — Не ти предлагам цялото нещо.

— Не сключвам дребни сделки. Ако реша да инвестирам, искам петдесет и един процента.

— Четиридесет и девет — каза тя. — Най-много.

Ейбрамс поклати глава.

— Изданието е страхотно. Наистина притежаваш нещо много интересно. Вече направих съответното старателно проучване. Без игрички? Добре. Ето какво. Ще бъде перфектно за бизнеса ми. Искаме да разгърсим пазара и ако не ми се беше обадила, аз щях да ти се обадя.

През нея премина тръпка на удоволствие, на облекчение.

— Но това не е единствената възможност. В бизнеса винаги има много възможности. Освен това съм свикнал да съм шеф още от тийнейджърска възраст. Не работя за други хора, не вземам по-малкия дял. Никога. Това не подлежи на договаряне.

Тя отправи поглед към него. Бяха толкова близо, коленете им почти се докосваха. Той нямаше да се огъне; беше доста твърд по въпроса. През нея премина неволна тръпка на желание. И колкото повече очите му я гледаха кротко, без да се отместват и на милиметър, толкова по-лошо ставаше.

Кейт устоя на импулса да оближе устни. Божичко, никой друг мъж не ѝ бе въздействал така. Нито Маркърс, нито мъжете преди него. Опита се да не обръща внимание на вълните от желание, които запълзяха по гърдите ѝ и надолу към корема. Ситуацията беше такава, каза си, че тя искаше списанието, искаше го много. И заради това

трябваше да се моли на този човек. Беше естествено да изпитва някакви чувства.

— Това е моето издание. Емили го остави на мен.

— Да — кимна той. — Едва наскоро научих как се е стигнало до това. Много съжалявам за загубата ти. Но въпреки това не вземам по-малки дялове. Аз отговарям за всичките си притежания. Само по този начин работя.

Кейт изправи гръб. Трябваше да се стегне. Бяха изминали два наситени с емоции месеца и тя прекаляваше с реакциите, това беше всичко. На него му предстоеше друга среща след по-малко от десет минути. Тя трябваше да приключи с този въпрос. Да действа като шефа, който Емили Джоунс смяташе, че може да бъде.

— Тогава петдесет на петдесет. Партньори. Имам нужда от парите ти, имам дългове и банките искат да погася заемите. Но списанието се разраства само заради мен. Не искам отново да бъда служител на заплата. По-скоро бих опитала отначало, бих започнала от дъното.

Блъфираше ли? Не знаеше. Беше сигурна само в едно — че иска „Лъки“ да продължи да функционира.

— Мисля, че мога да преживея петдесет на петдесет. При едно условие.

— Слушам — каза Кейт.

Тя се помъчи да съдържи радостта си. Започна да си мисли, че той все пак ще спаси задника ѝ, ще избави списанието ѝ, ще гарантира заплатите на всичките ѝ служители, ще ѝ плати наема. За първи път парите значеха нещо повече от скъпа рокля или диамантена огърлица. Самата им мощ и това, което можеха да направят...

— Както казах, аз винаги съм шефът. Петдесет на петдесет, ако в договора е отбелязано, че ти работиш за мен. Отговаряш пред мен. И съм в правото си да те уволня като главен редактор на списанието. Запазваш си дяла, но не и работата.

— Да работя за теб?

— Да. По този начин говорим предимно за партньорство. — Той се усмихна едва-едва, по онзи арогантен начин, и тя се опита да не го забележи. — Петдесет на петдесет. Ставаме съсобственици. Ти си редактор. Само че в крайна сметка аз командвам.

— Мразя тази сделка — измърмори тя. С известно облекчение, известно негодувание, известно нещо друго.

— Не е вярно. Ще приемеш. И си ми адски благодарна.

Кейт стана.

— Дори нямаш представа колко искам.

— Наясно съм с дълговете ти и със стойността на списанието. Ще изясним въпроса със сумите още следобед. Разбира се, договорът ще включва и още една защитна клауза. Права си, че принципно купувам таланта ти. Така че, ако напуснеш доброволно, се лишаваш от дяла си в моя полза.

Тя настръхна.

— С това връзваш ръцете ми, Дейвид.

— Със златни белезници — рече той. — И мисля, че думата, която търсиш, е благодаря. Нали така?

Кейт остави кафената чаша върху чинийката от китайски порцелан.

— Благодаря за сделката. Но ще видиш, че инвестицията ти ще си струва.

Той стана и ѝ подаде ръка. Все още бе надвиснал над нея. Кейт я пое и я стисна кратко, здраво. Ейбрамс беше в пространството ѝ и тя се опита да не отстъпи назад. Погледна устните му. Зачуди се какво ще е усещането, ако той я целунеше. Ако я обладаеше.

Стига, смърри се.

— Можеш да разчитааш на това — заяви хладно Дейвид Ейбрамс. — Адвокатите ти могат да очакват обаждането ми по-късно днес.

— Не мога да повярвам — примигна Силвия пред Кейт. — Сигурно се майтапиш, мамка му.

— Силвия! — каза Кейт. Никога не я беше чувала да псува.

— Убедила си го да се съгласи. Това е невероятно. За каква сума става въпрос?

— Моят дял беше на стойност осемстотин хиляди долара. Списанието е ново, а дълговете бяха за почти един милион. Корпорация „Ейбрамс“ взема половината от компанията веднага; всичките ни сметки са платени.

— Той ще дойде ли тук? — Силвия притисна ръка към устата си.
— В този офис?

— Той вече не се занимава с редакторска работа. Ако това имаш предвид. Аз оставам главен редактор. Но той е изпълнителният директор на новата компания. Така че — да, предполагам, че ще дойде. Навярно по-скоро, отколкото очакваме. — Докато говореше, телефонът ѝ избръмча.

Силвия изписка.

— Той ли е? Дейвид Ейбрамс ли е?

Кейт се усмихна.

— Да. Казва, че ще намине този следобед към четири часа.

Тя инстинктивно пипна косата си, но Кейт направи деликатен жест.

— Не. Изглеждаш страхотно. Няма нужда да се контиш. Всъщност не казвай на служителите. Той ще ни приеме така, както ни завари. — Тя изправи решително рамене. — Дейвид Ейбрамс няма да промени нищо тук.

Той беше приятно разсеян по време на обяда си с Тим Рейнълдс, който пък бе развълнуван, необичайно приказлив и обясняваше какво би означавало новото издание за тях.

— Усилената продажба е първата стъпка. И трябва да се направи умело. Никога няма да бъдем като „Вог“... Най-много да се доближим до „Уолпейпър“, но списанието няма да е само за дизайн. Ще бъде нещо като пресечна точка на поп културата и либералната журналистика...

Ейбрамс кимна, без да го слуша особено внимателно. Умът му се отклони към Кейт Фокс. Опитваше се — усилено — да не бъде впечатлен. Имаше нещо много секси в начина, по който му се бе обадила да ѝ насрочи среща. Разбира се, че се бе опитал да я изпита. Нямахме начин да стигне до офиса му за толкова кратко време. Той просто искаше да разбере как ще се държи, когато се обади за промяна на срещата, как ще се оправдае. Вместо това тя бе пристигнала. Мокра коса, зачервено лице; с колело, което обясняваше дрехите ѝ. Стегнат черен клин, равни обувки, прилепнала тениска. Изглеждаше здрава и

разкошна. Никакви скъпи процедури в някой салон за красота не можеха да постигнат този ефект.

Той си я спомни в приемната — как бе станала, за да го последва в кабинета му. Този клин беше достатъчно скромнен, но все пак я покриваше от кръста до петите. Но също така оставяше много малко на въображението. Леле, тя просто имаше изключителен задник. Тънка талия, която можеше да се побере в сгъвката на ръката, а под нея този изпъкнал разкош — закръглен, повдигнат и стегнат. Имаше тяло на сексимвол от четиридесетте. И гърдите й. Средна големина, изглеждаха естествени, сякаш перфектно пропорционални на височината й. Тя имаше красиво овално лице, зелени очи, хубава руса коса — личеше си, че е хубава, дори да бе вързана. Той си спомни как изглеждаше косата й, когато се бяха срещнали в кабинета на домоуправителката — гъста и гладка. По дяволите, Кейт беше хубавица. Този задник... той започна да се възбужда при мисълта.

Престани, каза си Ейбрамс. Имаше много сексапилни жени в този град. Голям брой от тях бяха виждали спалнята му отблизо. Тогава какво й бе различното на Кейт Фокс? Не беше ли тя просто поредната сладурана?

— Искам това издание да пробие мощно. Няма да е като „Уолпейпър“ — заяви той, за да отвлече мислите си. Озари го проблясък на интуицията. — А като „Венити Феър“.

Рейнълдс се подсмихна.

— Трудно се достига такъв мащаб. Мина времето на главозамайващите пробиви. Сега сме в ерата на интернет; това го нямаше още, когато гръмна успехът на „Венити феър“. Освен това, да не мислиш, че тя е като Тина Браун^[1]?

Той вдигна рамене.

— Ранните й статии са впечатляващи. Странно е, че никой друг досега не се е възползвал от уменията й.

Рейнълдс повъртя в ръка чашата си с вода.

— Ъъъ, дано не звучи неловко, но май не е обикновено момиче, нали? Тя е последната бивша съпруга на Маркърс Бродър. А и преди него й се е носела славата.

Думите му подеждяха на Ейбрамс като кофа със студена вода. Той откъсна съзнанието си от приятната мисъл за тялото на Кейт Фокс. Да, имаше причина, заради която я бе презирал.

Мразеше златотърсачки.

А Кейт Фокс се бе изиявявала като такава нееднократно. Нямаше как да го отрече. Беше я проверил. Заместникът му беше абсолютно прав. Носеше ѝ се славата — богаташ след богаташ.

Ако си паднеше по нея, щеше да е последният в дългата редица от наивници.

А Ейбрамс не беше наивен глупак. *Стегни се, мъжки, каза си. Има множество момичета в Ню Йорк със забележителни задници, атлетични крака и пълни устни и те излизат много по-евтино от едно бракоразводно споразумение.* Имаше цял куп класни красавици в телефонния си указател — на бързо набиране.

Тогава какво ѝ бе специалното на тази?

— Напълно си прав. — Той се съсредоточи отново върху Тим, опита се да бъде обективен. — Но това може би е добре за нас. Направихме изгодна сделка, а договорът е железен. — Лапна една хапка от пържолата си. Беше хубава, недопечена; харесваше му вкуса на кръвта, този първобитен начин на хранене. — Все още се чудя защо се бяхти толкова върху списанието.

— Едва ли е загадка. — Рейнълдс очевидно не одобряваше Кейт. — Това ѝ е работата. Изкарва си прехраната.

— Но нали е...

— Бивша съпруга на богаташ? Виж, бракът им наистина беше доста кратък. И Броудър не е глупак. Според мълвата я е изритал на тротоара с един милион долара. Като си купи малък апартамент, какво ѝ остава? Искам да кажа... — Той се изкикоти. — Никой друг няма да се ожени за нея, нали? Или поне никой известен.

Ейбрамс въздъхна леко. Така изложени, нещата стояха доста брутално.

— Така е. Разбира се — усмихна се замислено. — Но може да е забавно да се работи с нея.

— Ще ходиш ли дотам днес?

— Следобед.

— Още дори не си подготвил окончателния договор.

— Не виждам смисъл да протакаме — заяви Дейвид Ейбрамс.

Кейт го очакваше, когато той пристигна. Бе избрала обикновен бизнес костюм на „Коко Шанел“, скромна тъмносива пола, която се стесняваше надолу, с черно-бяла раирана горна част и обувки на ниски токчета. Косата ѝ вече не беше на опашка, а измита и фризирана в гладка прическа. Тя изглеждаше стилна отвсякъде, но сериозна; делова.

Беше очевидно, че изборът ѝ е напълно умишлен. Той се опита да не ѝ се ухили.

— Е, добре дошъл в „Лъки“. — Тя се здрависа кратко с него. — Това са офисите ни. Ще те запозная с някои от служителите... това е Силвия, нашият офис мениджър. Мястото не може да функционира без нея. Тук е Рейчъл Уотсън, отговорник производство... Люси Андрюс, дизайн... Том Кофи, ръководи отдел „Продажби“... това са още Джейк Клемънт, Джанет Маркс...

Ейбрамс се усмихваше, здрависваше се. Служителите бяха млади и напористи, много от тях не бяха така стилни като Кейт. Личеше си влиянието на Емили Джоунс върху списанието. Тя бе наемала персонала — беше събрала едно ядро от либерални, социално отговорни млади журналисти. И Кейт Фокс — гуруто на поп културата — която вдигаше продажбите и допринасяше за перфектната смесица.

Тъкмо тази смесица създаваше характерния облик на списанието. Ейбрамс разбираше това. Не че тези деца не бяха необходими. Имаше много списания, които публикуваха статии за знаменитости, дизайн, авангардни мебели. Отличителният белег тук бяха сериозните материали, либералната гледна точка, представена в пълна сила, съчетана с приятна първокласна мода, интересни интервюта, представяне на най-стилните домове. Рецептата беше чудата. Но това го правеше различно от останалите.

— Радвам се да се запозная с всички вас. Съжалявам за загубата на Емили и Пол. — Ейбрамс ги погледна всеки поотделно, всички те бяха деца. Кейт Фокс стоеше в задната част на групата и го наблюдаваше през присвити клепачи. Лицето ѝ беше безизразно. — „Лъки“ е чудесно списание, но за да стигне там, където искам, трябва да стане много по-добро. Сега Кейт е отговорният редактор. — Той я погледна. — Ще разполага с по-голям бюджет и предполагам, че ще наеме още служители. Освен това имаме нужда от нови офиси. Списанията на „Ейбрамс“ обикновено разполагат с общи просторни

редакции, за да можете по-лесно да обменяте идеи и да си сътрудничите. Има един свободен етаж в моята сграда, където се помещава издателството на „Модел“, намира се на Десето авеню и Четиридесет и девета улица. Ако Кейт няма нищо против?

Кейт стисна устни. Той видя, че идеята не ѝ се нрави. Но мястото щеше да е почти безплатно; наемът им щеше да е абсурдно нисък. Едва ли можеше да откаже такава оферта, нали?

— Разбира се, нямам нищо против — отвърна тя любезно.

Той почти виждаше стиснатите ѝ зъби.

— И ще обсъдя с Кейт някои предложения за нови колеги. Междувременно — браво на всички вас, страхотна работа, всички ние в „Ейбрамс“ очакваме с нетърпение да работим заедно.

Те заръкопляскаха и погледът му улови възхищението, поетите глътки въздух, игривите погледи от по-младите жени. Беше свикнал на това; в пресата той минаваше за влиятелен, известен, представяха го във възможно най-добрата светлина. Други издателства редовно публикуваха статии за него.

Само че Дейвид беше нещастен. Това, което другите смятаха за пълен успех, за него беше провал. Той искаше да е нещо много повече от незначителен собственик на няколко списания. Америка беше пред него и други мъже я завладяваха.

Но понякога се налагаше да се върнеш стъпка назад, за да продължиш напред. Той трябваше да направи бизнеса си със списания отново могъщ и популярен.

Защото след това щеше да го продаде.

С „Лъки“ включително.

---

[1] Американска журналистка, редакторка, автор на рубрики, водеща на токшоу и автор на биографията на принцеса Даяна „Хрониките на Даяна“. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Кейт се върна в апартамента си, главата ѝ бе замаяна. Тя беше изтощена, изцедена от емоциите на деня. Мълвата се разпространяваше бързо. Следобеда адвокатите бяха скалъпили набързо някакъв договор, който като по чудо мина съвсем гладко; Дейвид Ейбрамс спази обещанията си и Кейт нямаше възражения. Тя подписа документите, които бяха изпратени до „Таймс Скуеър“, и в шест часа вечерта беше по-богата с осемстотин хиляди долара, изплатени под формата на чек. И вече беше съсобственик и редактор на функциониращо списание.

Трябваше да е щастлива. Трябваше да е развълнувана. Без съмнение изпитваше облекчение. Дейвид Ейбрамс бе спасил списанието ѝ в последния момент. Кейт бе успяла да се справи благодарение на своя нюх и на преценката си относно характера на мъжа.

В противен случай наследеното списание нямаше да е нищо повече от поредния банкрутирал бизнес.

Тогава в какво се състоеше проблемът? Защо беше толкова ядосана, по дяволите? Защото той я привличаше? Или защото беше арогантен негодник, който бе пристигнал и бе променил всичко за един следобед?

Кейт прехапа устни. Дейвид Ейбрамс се бореше с нея в битка за власт — това беше начинът, по който работеше, по който работеха всички като него. Той бе предоставил парите си; беше получил права. Но имаше и нещо повече. Показваше ѝ точно какво е способен да направи — в нейното издателство, на нейна територия. Обръщайки се към хората от екипа ѝ, предлагайки ѝ да наеме още служители, но с намека, че трябва да избира от група, предложени от него кандидати.

Като цяло ѝ даваше да разбере, че той ръководи парада.

Тя не можеше да позволи положението да остане така.

Кейт внимателно се съблече и окачи костюма си. Влезе под душа, оставяйки превъзходната топла вода да потече надолу по гърдите и

корема ѝ и да я сгрее. После сграбчи белия си хавлиен халат, подсуши се, обу тесните си дънки и сложи една небесносиня тениска. Изсуши косата си. След това взе чантичката си и се отправи към вратата.

Това е глупаво, помисли си тя. Но се опита да не обръща внимание на гласчето в главата си. Дейвид Ейбрамс живееше в сградата. Хей, бяха съседи все пак. Това означаваше нещо...

Вратите на асансьора се отвориха пред нея. Досега винаги бе пътувала надолу, за да излезе от сградата. Тази вечер обаче тя натисна копчето за последния етаж. Асансьорът се понесе плавно нагоре и Кейт почувства как сърцето ѝ заби по-учестено. Това беше глупаво. Може би и бездруго нямаше да си е вкъщи; нямаше никаква гаранция, че ще си седи на разположение у тях. Вероятно бе излязъл на вечеря с приятелка или с някого от финансовите си сътрудници, или пък беше зает да крои планове кой ще е следващият вестник, който ще купи...

Тази не беше като повечето сгради; имаше само една врата на последния етаж и един-единствен звънец. Жилището на Дейвид Ейбрамс заемаше целия етаж. И защо не? Той притежаваше цялата проклета сграда.

Кейт натисна звънеца и си пое рязко въздух.

За момент нищо не се случи. Добре, може би го нямаше. Обзе я смесица от облекчение и разочарование. После тя чу прашене; той вдигаше слушалката някъде от вътрешността.

— Да? — рече Ейбрамс.

— Дейвид, Кейт е — успя да каже, въпреки че сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. — Извинявай, че те безпокоя у вас, но може ли да ми отделиш пет минути?

— Момент. — Той затвори и тя чу, съвсем приглушено, приближаващите се стъпки към вратата. Тя беше направена от дебела подсилена стомана и представляваше сигурна защита срещу крадци, бандити и всякакви възможни врагове на богати мъже. И Маркърс си падаше по този тип защитни съоръжения.

Вратата се отвори и Дейвид Ейбрамс застана там в сумрака. Той сякаш бе надвиснал над нея, особено сега, когато не беше на високи токчета. Отправи ѝ развеселена усмивка, която едновременно я разгневи и възбуди.

— Я виж ти. Кейт Фокс от долния апартамент. Дойде да поискаш назаем чаша захар ли, съседке?

Тя се изчерви.

— Знаеш, че не.

— Но работното ни време свърши — отбеляза той меко.

Кейт прехапа устни. Това беше вярно. Ейбрамс умееше да я накара да се почувства глупаво, неловко. Тя повдигна глава, решена да не му позволи да засече никакви признаци на слабост у нея.

— Може ли да вляза, или не? — попита.

Той се усмихна леко.

— При така поставен въпрос, мисля, че може.

Ейбрамс се отдръпна встрани и Кейт премина покрай него. Мястото беше огромно. Таванът се извисяваше над нея с тройната си височина, подобно на този в нейния апартамент. Но тук беше много по-различно, защото това място беше не само високо, но и широко — простираше се по цялата дължина на сградата. От всички страни имаше прозорци с гледка; пространството беше потопено в светлина.

Ейбрамс не разполагаше с богатството на Маркъс. Кейт хвърли бърз поглед на интериора; всичко беше модерно, елегантно, в минималистичен стил. Той беше истински американец и се гордееше с този факт. Тя забеляза картините със съвременно изкуство на стените, изчистените неутрални линии на мебелите и килимите; вместо клишираното обзавеждане бяло върху бяло, той бе избрал смекчена палитра от нюанси на бежовото и жълтеникавокафявото, сякаш се бе постарал да постигне максимален уют. Диваните бяха такива, каквито тя самата би избрала; ниски, с квадратни и правоъгълни линии, вероятно от Милано, кожени, с големи меки възглавници в кехлибарен цвят. Ако беше ден, бежовото и златистото щяха топло да избледняват на слънчевата светлина, а прозорците от двете страни означаваха, че мястото е добре осветено и сутрин, и вечер.

И цветовете на картините бяха подбрани в тон. Ейбрамс се бе спрял на големи ярки платна в сини и червени нюанси. Кейт разпозна някои от художниците — Жан-Мишел Баския^[1] и Асгер Йорн^[2], наистина класни неща.

Обстановката определено беше красива. Маркъс бе заложил на очевидното — столове от епохата на Луи XVI, антични бюфети, скъпи антики, чиято стойност се натрапваше от пръв поглед. Обзавеждането му изглеждаше по-скъпо от това на Ейбрамс, по-натруфено. Маркъс искаше да пресътвори себе си в нещо, което не беше.

Кейт призна стила на Ейбрамс.

Той проследи погледа ѝ, посочи към картината.

— Познаваш ли творбите му?

Тя кимна.

— Обичам изкуството. Но не съм виждала картина на Баския извън галерията.

— Маркърс Бродър харесваше ли Старите майстори? — попита Ейбрамс.

Подигравателната му усмивка я върна рязко на земята. Тя потръпна от гняв. И беше признателна за тази промяна. Не ѝ харесваше да бъде толкова впечатлена от Дейвид Ейбрамс.

— Знаеш ли какво? Престани да го споменаваш. Разведена съм. Точка.

Той разпери ръце.

— Както кажеш, госпожице Фокс.

Тя подмина подигравката му.

— Трябва да изясним някои основни правила. Мислиш си, че можеш да дойдеш в списанието ми...

— *Нашето* списание.

— Както и да е. Добре. *Нашето* списание. Да дойдеш още първия ден и да кажеш на служителите ми, че се местим? Че ти ще осигуряваш хората, които се предполага, че ще наема? Ами ако аз искам да работя някъде другаде? Ами ако реша да избира хлапета от издателствата „Донде Нает“ или „Виктрикс“?

— Първо на първо, издаването на списание е свързано с много повече от съдържанието му.

Кейт се разяри.

— Не се дръж снизходително с мен.

— А ти не се дръж глупаво. — Той пристъпи една крачка по-близо, така че физически наруши личното ѝ пространство и гледаше надолу към нея. Тя можеше да види как мускулите на гърдите му се движат под ризата. — Аз не просто публикувам добри статии. Съкращавам разходите, където това няма да проличи. Работя с най-качествената хартия, не жалия средства, когато реша, че си заслужава. Има място в моята сграда. Аз съм изпълнителният директор. Няма да пилеем време и пари, за да търсим ново място под наем някъде другаде. Така че ще ползваш моите помещения.

Той беше проклетият изпълнителен директор. Такава беше сделката.

— Добре — тросна се тя. — От мен да мине.

— От теб да мине? Нямах друг избор, скъпа.

— Не ми викай „скъпа“.

Кейт зачака той да се извини. Вместо това погледът му бавно се придвижи отново по тялото ѝ, толкова арогантно, събличайки я с очи, спирайки се върху издутината при гърдите ѝ, без да бърза, докато накрая фиксира погледа си между краката ѝ.

Тя почувства, че се запъхтява. Не можеше да се въздържи. Ейбрамс я възбуждаше. Зърната ѝ се втвърдиха, допирайки се в дантелата на сутиена ѝ; тя усети влага, възбуда между краката си. Не се осмели да погледне надолу, да не би той да забележи сковаността ѝ.

— Трябваше първо да го обсъдиш с мен. А не да го обявяваш на служителите без мое знание. На *моите* служители.

— Имаш право. Следващия път ще кажа първо на теб как ще стоят нещата — каза той.

— А колкото до наемането на персонал, аз съм главният редактор. Това означава, че аз избирам служителите, а ти не ме закачаш. Искам да сме наясно по този въпрос.

Ейбрамс се ухили. Беше неин ред да го смъмри. И този път думите ѝ имаха смисъл. Той направи жест.

— Седни. Ще направя кафе.

Кейт пристъпи от крак на крак. Тя бе поискала да влезе в дома му, не биваше сега да е груба.

— Благодаря — измънка.

— Кухнята е насам. — Той я поведе през дългата, подобна на галерия всекидневна към една просторна, открита кухня, оборудвана с най-модерни уреди, където всичко блестеше с перфектна чистота. Имаше маса от опушено стъкло с кожени пейки в тютюнев цвят около нея. Кейт пресметна, че само масата сигурно е струвала около десет хиляди долара. Спомни си как за кратко бе обитавала този свят на парите. Но Ейбрамс бе спечелил състоянието си съвсем сам. Тя можеше ли да постигне това?

Да изкарва сама парите си? Да стане богата? Без да разчита на мъж, който да ѝ предостави всичко наготово? *Мамка му, помисли си. Ще опитам.*

— Какво предпочиташ? Имам и „Блу Маунтин“, и още най-различни видове кафе.

— Имаш ли някакво безкофеиново? Не ми се иска да се превъзбудям преди лягане.

— Да се превъзбудиш? — Той ѝ се усмихна лениво. — Не ми се вярва. Искаш ли безкофеиново с ванилия?

— Звучи вкусно. — И наистина беше вкусно. От обяд не бе яла нищо, нямаше време заради обсъждането на проектите в „Лъки“. Изведнъж я обзе зверски глад. Стомахът ѝ изкъркори шумно. Тя се смути и от срам се изчерви.

— Ще ти дам и нещо за ядене. — Кейт отвори уста да възрази, но кафявите очи се впериха в нейните. — Вечерята не бива да се пропуска. Стига де, и без това нямаш други планове.

— Искях само да поговорим, Дейвид. Има храна у нас.

— Както и у нас. Обичаш ли суши? Всеки ден ми доставят. Икономката го слага в хладилника, после изхвърля остатъците. Всичко е прясно. Няма нужда да се безпокоиш за това.

— Не се безпокоя. — Кейт се огледа наоколо и взе две чаши за кафе. — Това си е живо разхищение на пари. И на храна.

— Значи смяташ, че либералните лицемери не биха одобрили? — каза Ейбрамс без следа от разкаяние. — Виж, аз работя прекалено усилено. През последните двайсет години печеля по пет милиона годишно. Не готвя, не чистя. Не съм се занимавал с прането си още от колежа. И давам маса пари всяка година на бедните и бездомните. Тук и в чужбина. Знаеш ли какво? Ако реша да си стоя вкъщи вечер, искам да имам вечеря в хладилника. Прясна. Всеки ден.

Лицето на Кейт пламна. Погледнато по този начин...

Кафе машината изсвистя и замърка, Ейбрамс махна каната от поставката ѝ и наля божествена струя кафе в чашата. Наситеният аромат на ванилия се понесе около нея. Тя прибави подсладител „Спленда“, разбърка и отпи.

Беше чудесно. Кейт почувства как твърдостта ѝ отслабва.

— Добре — каза. — Печелиш. Суши би било прекрасно.

— Какво предпочиташ? — попита Ейбрамс.

Коремът ѝ отново изкъркори и тя прехапа устни от неудобство.

— Каквото и да е.

Той отвори хладилника и извади чинии, върху които бяха подредени парчета суши; всичко изглеждаше ненормално привлекателно. Кейт остави кафето настрана и грабна едно руло с риба тон.

Усети необичайни подправки, беше изключително вкусно. Тя взе една празна чиния, напълни я и нападна храната.

Ейбрамс се засмя.

— Ти си като прегладняло сираче.

— В интерес на истината, действително съм сираче. — Кейт преглътна, погълна още една хапка суши, нещо със съомга и лимон. Също превъзходно на вкус. — И определено съм прегладняла. Благодаря, че ме храниш... господин Ейбрамс.

— Не знаех това за теб. — Погледът му стана сериозен за миг. — Само се шегувах. Извинявай.

— Няма нищо. Беше отдавна.

Но той не подмина въпроса.

— Колко отдавна? На колко си била?

— Татко ни напусна, когато бях малка. Не е умрял, но все едно е. Не съм го виждала от двайсет години.

Ейбрамс кимна.

— А майка ти?

— Когато бях на шестнайсет. След това се отгледах сама.

Ейбрамс внимателно си избра няколко хапки суши със змиорка и риба тон и ги намаза с усаби. Започна да се храни, без да поглежда към нея, в случай че тя изпитва смущение или вероятно плаче. Кейт му беше благодарна за загрижеността. Преглътна трудно през буцата в гърлото си.

— Какво искаш да кажеш с това, че си се отгледала сама? Кой получи попечителство над теб?

— Никой. — Вече се намираше на по-безопасна територия и заговори с гордост. — Надхитрих системата. Принудих баща си да ми изпрати малко пари, за да покрия наема на апартамента на мама. Но това беше всичко, което ми даде той; никога не изпрати нищо друго, нищо за храна или дрехи, или каквото и да е.

— А училището? В държавно училище ли ходеше?

Кейт поклати глава.

— Частно. Католическо. Накарах монахините да ми отменят таксата. Там бяха много добри към мен, даваха ми безплатно ядене, осигуряваха униформата ми. Всички тези глупости. — Тя потрепери. — Имах нужда от безплатната храна. Отмъквах си понякога рулца и парчета шунка или сирене, някоя ябълка от обяда — и ги пъхах в чантата при учебниците. Това беше вечерята ми.

Беше привлякла цялото му внимание: Дейвид Ейбрамс се взираше в нея очарован, изумен.

— Баща ти е бил длъжен да изплаща издръжка. А не само да ти даде някаква еднократна сума.

— По принцип си прав. — Кейт изяде още едно парче суши. — Но в реалния свят не става така. Нямах пари да плащам на адвокати. Не исках да ида при ченгетата. Щяха да ме изпратят в приемно семейство, нали се сещаш?

Той кимна.

— Да, разбирам.

— А освен това — заяви пламенно Кейт — не исках да вземам нищо друго от този боклук. Само онова, което ми бе необходимо. Той беше същински негодник. Майка ми трябваше да се трепе като робиня, докато някакъв пиян шофьор не я уби само защото се бе омъжила за пълен кретен.

Очите му бяха безизразни.

— А ти не си повторила нейната грешка?

— Кой твърди, че не съм? — Тя отпи от кафето си и тръсна глава, за да проясни мисълта си. — Както и да е, мисля, че те помолих да не го споменаващ никога вече.

— Съжалявам — каза той тихо, гледайки я. — Не ти е било леко.

— Справих се чудесно — отвърна Кейт и изправи рамене. — Може би пътят ми беше неравен, но открих нещо, в което съм добра. Нуждая се от теб. Засега. Но няма да ти позволя да ме мачкаш. Отсега нататък всяко важно решение — като местенето на редакцията например — бих предпочела да обсъдим заедно.

— А наемането на служители?

— Ще те уведомя кого съм решила да назнача.

Хареса му изразът ѝ. Тя беше класно, изтънчено момиче.

А историята на детството ѝ... го бе накарала да погледне на нея по различен начин, като на човек, с когото може да разговаря. Това

беше, нали? Финансовата несигурност, принудата да се справя сама. Бащата негодник. Някак му се изясни защо се е увъртала около богати мъже. Макар че не му беше ясно защо е спряла.

Ейбрамс се замисли за Тим Рейнълдс, за презрението му. И за репутацията на Кейт. Ако се забъркаше с нея, положението щеше да стане още по-зле.

Но докато я гледаше как седи на масата му, гладно нагъвайки суши, в обикновени дънки и тениска, с разрошена коса, без грим... той разбра, че ще го направи така или иначе.

— Аз се консултирам с теб за моите решения, а ти ме информираш за твоите? — попита той, гледайки я в устата.

Кейт вдигна рамене.

— Ядреното оръжие е в твоите ръце. Можеш да ме уволниш. Но оттам нататък ежедневните проекти са моя работа. В противен случай просто може да си тръгна и да започна собствено издание.

— И да захвърлиш осемстотин хилядарки? Стига, скъпа.

Тя поклати глава.

— Тази вечер имам осемстотин, вчера ги нямах. Ще го преживея. Е, наясно ли сме?

Той остави чинията си и заобиколи масата. Тя се сви леко на стола си без облегалка, отдръпна се от него и гърбът ѝ се изви назад.

— Разбира се. Наясно сме. Засега. Докато не променя нещата. Нервна ли си? — попита той.

Кейт вдигна поглед към него. Сърцето ѝ блъскаше лудо. Усещаше влага и напрегнатост между краката си.

— Не — излъга. — Защо да съм?

Ейбрамс стоеше пред нея. Тя затаи дъх, загледана в него. Не бе способна да помръдне — като мишка, взираща се в змия. Той постави ръцете си върху раменете ѝ. Тя искаше да се отдръпне, да избяга, но тялото ѝ не ѝ позволяваше. Просто седеше там като хипнотизирана.

— Не знам нищо за теб — успя да изрече.

— Много неща не знаеш — отвърна Ейбрамс. — Но можеш да се научиш. — Той бавно задвижи ръцете си встрани по ребрата ѝ, пръстите му леко се разтвориха при издатината на гърдите ѝ.

— Не проявявам интерес — измърмори тя.

— Лошо момиче — прошепна той. — Знаеш, че не е хубаво да се лъже. — И ръцете му се спуснаха надолу по гърба ѝ, разтривайки

нежната плът в основата на гръбначния ѝ стълб. След като тя потръпна, борейки се с възбудата си и с начина, по който желанието кипеше в корема ѝ, той премести ръцете си по-ниско, върху стегнатия плат на дънките, милвайки извивките ѝ.

Ама че арогантен негодник, помисли си тя. Опитва се да се опълчи на чувствата си. Но тези тъмни очи с гъсти черни мигли се взираха в нейните, а мускулестата му гръд се спускаше върху нея, силните му ръце я обгръщаха и по цялото ѝ тяло се разля топлина, топлина, каквато никога не бе чувствала с Маркърс, нито с никой друг мъж, и която стопяваше съпротивата ѝ.

Тя изстена.

Ейбрамс наклони глава, поднасяйки устните си по-близо до нейните — влажни, леко разтворени, безмълвно предлагащи му се.

Но той не я целуна. Докосна я едва-едва и тя безпомощно, замаяна от желание, се притисна по-близо, опитвайки се да го достигне. Ръцете на Ейбрамс се стегнаха около кръста ѝ, притегляйки я към себе си. Срещу твърдите мускули на гърдите му тя се почувства лека, женствена. Слаба.

Ейбрамс близна едно петънце усаби от горната ѝ устна.

Кейт изви гръб, опитвайки се да поднесе устни към неговите.

— Какво стана с „не проявявам интерес“? — попита той. — Не искаше да имаш нищо с мен. „Не ме наричай «скъпа».“ Нали така беше?

Кейт се заизвива в обятията му. Той я целуна едва-едва. Безмилостно. Очакваше я да се предаде.

Кейт изстена сподавено. Не можеше да се концентрира, не можеше да мисли. Миризмата му, поразяващата му сила, мъжествеността му. Тя се замая.

— Така е по-добре — обади се той, едва ли не насмешливо, докосна я още веднъж, все едно казваше „добро момиче“. — Нали?

Тя не можеше да говори. Не можеше да мисли. Дейвид Ейбрамс и тялото му, устните му, неговият нежно настойчив, опитващ я, дразнещ я език. Светът ѝ се бе смалил до това. Кейт безмълвно отвори устни и той ги пое, мацкайки ги, целувайки я ожесточено. Езикът му се оплиташе с нейния. Някаква част от мозъка ѝ крещеше да внимава, но тя не ѝ обърна внимание. Ръцете ѝ лежаха върху гърдите му, дланите ѝ усещаха железните му мускули. Тя разкопча копчетата на ризата му и я

разтвори, оголвайки широките му рамене. Ръцете му се пъгнаха под тениската ѝ, пръстите му загалиха гърба ѝ и я накараха да се гърчи в обятията му, да се извива, замаяна от удоволствие. Той откопча сутиена ѝ с тренирана лекота и щом презрамките се разхлабиха, придвижи длани напред, мушна ги под дантелените чашки и обхвана гърдите ѝ; не ги стискаше или мачкаше, само ги държеше в топлите си ръце, сякаш ги претегляше, сякаш тя беше някоя древна робиня на пазара, оглеждана от иконома на някой богаташ. Той прокара палците си съвсем леко през зърната ѝ, като едва ги докосна, а те се втвърдиха при допира с твърдата му кожа.

— Съблечи се — промърмори Ейбрамс с дрезгав от желание глас. — Искам да те видя. Да видя дали си такава, каквато си те представих в деня, в който влезе при мен в кабинета. Тогава те съблякох с поглед.

— Нахалник — успя да отвърне.

— Харесва ти. Нали? Признай си, Кейт.

Тя се изви и гърдите ѝ подскочиха в ръцете му. Той почувства как го обзема прилив на сила, необузdana страст.

— Признай си — повтори той. — На глас. Искам да те чуя да казваш, че ти харесва. Че ме харесваш.

Тя изпъшка.

— Добре де, ти си секси.

— И ме желаеш.

— Да — изстена Кейт. Не беше на себе си; ръцете му върху гърдите ѝ бяха толкова уверени и тази риза, която бе разкопчала... боже, Маркърс беше направо клечка в сравнение с физиката на Дейвид Ейбрамс. Той беше изключително привлекателен, напълно във форма, бицепсите му бяха стегнати и жилави, мускулите на гърдите му — огромни, твърди под пръстите ѝ. Влиянието му в заседателната зала бе перфектно отразено в голото му тяло. Кейт се пресегна и съблече тениската си. Получи удоволствието да го чуе да измърморва „по дяволите“, когато очите му я огледаха. Той я желаше, беше очевидно. И тя бе склонна да му позволи да продължи.

— Виждал си всичко това и преди — предизвика го тя.

— Не и теб. — Гласът му беше пресипнал от желание. Тя можеше да види ерекцията му — силна, мощна, напиреща под копчетата на дънките му. Той наведе глава и започна да целува зърната

й, сладки и твърди, топли, пълнокръвни. После ги пое в уста, смучеше ги и ги ближеше. Подлудяваше я от страст.

Сандалите ѝ „Капри“ се изхлузиха от ходилата ѝ. Тя се надигна, плъзгайки се от стола в прегръдката му. Той беше силен, заставайки над нея, навеждайки се към нея, сливайки се с нея.

— Сега и тези. — Палците му се пъгнаха в колана на дънките ѝ и ги събуха заедно с бикините. Те се изхлузиха от стройните ѝ крака и се свлякоха на купчинка до стъпалата ѝ. Кейт ги изу, чувствайки своята крехкост и голота до него, който все още беше почти изцяло облечен, само с разголени гърди. Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, потъркаха задника ѝ, обхванаха го, стиснаха го. Тя не беше на себе си, обезумяла от желание. Пресегна се към копчетата на дънките му, издути от ерекцията, но се задъхваше и пипаше непохватно. Изстена раздразнено и той се протегна да се освободи. Не успя да го види добре; той я притискаше в силните си обятия, целуваше я, поемаше я с устните си, притегляше я към себе си и тя го усети как изритва дрехите си и после леко я повдига на ръце, сякаш бе лека като пух, след което я плъзна върху себе си. Той бе толкова плътен, толкова твърд вътре в нея — тя беше напълно обладана — и прошепна името ѝ, притискайки я към себе си, движейки я нагоре-надолу напълно неумолимо. И удоволствието, на огромни вълни, започна да се трупа в корема и слабините ѝ, неимоверно сладко напрежение, което нарастваше и нарастваше, докато тя не издържа и секунда повече и щом се изви към него, оргазмът ѝ експлодира по-дълбок и по-силен от всичко, което бе изпитвала досега в живота си. Ноктите ѝ стискаха, деряха гърба му и той извика силно и свърши дълбоко в нея, и беше толкова хубаво, че Кейт остана зашеметена; най-накрая нещата малко поутихнаха; тя беше там, потънала в пот, задъхана, вперила поглед в очите на Дейвид Ейбрамс.

---

[1] Американски художник, наричан още „баща на графитите“, добил популярност през 70-те години на XX век, а по-късно творчеството му е определено като неоекспресионизъм. — Б.пр. ↑

[2] Датски художник и скулптор, теоретик на абстрактни експресионизъм (1914–1973). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маркър Броудър влезе в заседателната зала и погледна събралите се около масата мъже. В погледа му проблесна презрение. Те седяха там в костюмите си за пет хиляди долара, с часовниците си „Ролекс“ и „Патек Филип“; всичките богати, тънещи в охолство мъже и все пак толкова под неговото положение. Много от тях бяха по-възрастни от него, някои с повече от десет години.

Но той беше шефът. Те всички му бяха подчинени.

Заседателната зала се намираше сред офисите му на върха на сградата на „Уолстрийт“. Корпорация „Броудър“ притежаваше осемнайсет етажа от небостъргача, включително последния, и всички бяха украсени с класическо европейско изкуство; в корпоративната колекция имаше картина на Реноар. Но в заседателната зала висеше огромно платно, нарисувано в началото на века — пейзаж на река Хъдзън с изглед към Манхатън; една от любимите му картини, защото Ню Йорк целият му принадлежеше. Беше символично. В другия край имаше голям портрет на него самия, нарисуван от Дафне Гинес, прочутата британска художничка, която обикновено работеше само за президенти и министър-председатели.

Портретът беше голям, предназначен сякаш да всява страх. Той го обожаваше.

Лицата около масата го гледаха с нетърпение. И защо не? Той не носеше излишен товар; в управителния съвет на „Броудър“ нямаше място за неудачници. Всеки един от тях даваше своя принос. Бившият губернатор на един щат имаше голямо политическо влияние. Както и старшият сенатор от друг. Вероятно щеше лесно да привлече и младшият сенатор към борда, но тя беше жена и беше известна като прекалено надменна, а Маркър Броудър не обичаше да работи с жени. Освен ако не си знаеха мястото.

Той сведе поглед към масата. Тук се бяха вихрили някои доста диви партита. Броудър никога не наемаше проститутки — това щеше да е лесен начин за изнудване — но винаги уреждаше празненствата с

весели момичета, които обичаха забавленията, имаха вкус към бижутата и кокаина и бяха пример за дискретност. Преди няколко години бе оживил едно важно събитие, като бе изпратил на партито две момичета, докато мъжете играеха покер, и им бе казал да се погрижат за бизнеса и да предложат услугите си на всички, които ги пожелаеха.

Той получи моментална ерекция, само като се сети за този случай.

Останалите гледаха към него с очакване. Маркърс Броудър правеше бизнес по старомодния начин. Разбира се, те всички получаваха щедри възнаграждения, както и престиж и привилегии, които идваха заедно с членството в борда на тази компания. Караните от шофьори лимузини, сведенията, които получаваха за акциите на борсата, платените момичета в оскъдни рокли, возенето в частния корпоративен самолет, който Маркърс използваше като лично такси, което ги вземаше от летището за хеликоптери и ги откарваше до именията им в окръг Дъчис или Катона^[1].

Шефът осигуряваше всяка тяхна потребност и те всички бяха негова собственост. Просто. Освен това сега той разполагаше и с по някоя кирлива риза по адрес на всеки един от тях. Плащания в натура, нелегално търгуване с акции, кучки, наведени над масата в заседателната зала, обслужвани от уважавани женени мъже. Маркърс Броудър съхраняваше малкия си черен тефтер, и то добре.

Затова, когато имаше нужда от нещо, тези мъже винаги бяха насреща.

— Имаме малък проблем — обяви той. — Една друга компания е пристъпила в моето пространство.

— И коя е тя? — обади се сенаторът.

— От известно време възнамерявах да придобия списание „Лъки“.

Някои от присъстващите около масата се спогледаха. Нагли тъпанари. Обзе го прилив на раздразнение.

— Да, да, това е изданието, което сега е собственост на бившата ми жена. На една от тях. За която бях женен една година. — Той вдигна рамене. — Дойде във висшата лига да пие едно кафе, не успя да се впише във високата класа и трябваше да бъде върната в Б група.

Те се засмяха покорно.

Това го подразни още повече. Кейт беше хубава. Много беше дразнещо, че му се налага да изтърпи цялата тази история. След като Емили Джоунс бе изтрита от сцената, той трябваше да се намеси, да заграби списанието и да уволни Кейт, която не го бе послушала първия път. Сега искаше тя най-после да изчезне от града и от живота му.

Само че Емили Джоунс — тази дебела кучка — го бе прецакала отново от гроба. Не беше достатъчно да му отнеме Кейт, да развали отличната му апетитна малка съпруга, каквато бе Кейт през първите няколко месеца. Емили ѝ беше дала причина да остане на територията на Маркърс, в града на Маркърс. Да го засрамва. Да постига успехи със скапаното си малко изданийце, да увеличи продажбите. Още бе в началото, а се справяше така забележително добре. Маркърс беше прекалено добър бизнесмен, за да не подценява никога конкуренцията.

А Кейт Фокс беше неговата конкуренция.

Но само няколко дни след катастрофата, докато все още обмисляше офертата си и оглеждаше всичко до най-малката подробност, опитвайки се да открие кои са новите собственици, той получи лошата новина.

Проклетата Емили Джоунс и онзи скапаняк мъжът ѝ бяха оставили списанието на Кейт.

Не че той се тревожеше прекалено. Бизнесът им бе потънал в дългове, положението му беше по-лошо и от това на Федералния резерв. Проучването му показва, че те едва успяват да си плащат наема и да изплащат заплатите на служителите. Имаха куп заеми.

Маркърс протегна ръката си и дръпна някои конци.

Банките стопираха кредитите си и поискаха да им бъдат изплатени. Той само се наслаждаваше на разказите как Кейт Фокс лично обикаля по кабинетите на различни младши наперени служители, умолявайки ги за още един шанс. Никой от тях не ѝ даде такъв.

С „Лъки“ беше свършено. То щеше да е принудено да затвори. Мизерното наследство на Кейт нямаше да има никаква стойност. Маркърс се бе подсмихнал при мисълта. Пред него стояха много възможности. Можеше да купи изданието или да го доведе до фалит. Разбира се, не беше заинтересуван да го купи от Кейт. Не направи никакви опити в тази посока. В никакъв случай не възнамеряваше да я прави по-богата; повече нито цент от богатството на Броудър нямаше

да тръгне към тази неблагодарна кучка. Не, сега желанието му беше да я съсипе, просто да я сравни със земята. Без „Лъки“ тя нямаше да си намери друга работа. Той познаваше всички големи издателства...

Или поне така си бе мислил.

Тя го свари неподготвен. Умът му се върна към деня, когато бе имала дързостта да му поиска развод. На него — Маркърс Броудър. Кейт Фокс имаше гадния навик да го изненадва.

Той мразеше това от дъното на душата си.

Една седмица, една проклета седмица след като бе наследила този изправен пред фалит боклук, тя бе отишла и бе продала шибаното нещо. Половината от капитала. На Дейвид Ейбрамс, на този новоизлюпил се издател от търговската част на Манхатън.

Маркърс Броудър ненавиждаше Дейвид Ейбрамс. Той беше средно богат, бе основал няколко списания в колежа, бе сключил някои хитри сделки, беше се заел и със страничен бизнес — с недвижими имоти. Финансовите сътрудници на Маркърс, които се впуснаха да научат подробностите, след като шефът им им звънна и им се разкрещя, стигнаха до информация за груба цифра от сорта на петдесет милиона. Жилищните сгради на Ейбрамс се даваха под наем, но бяха ипотекирани; той имаше малка къща в Хемптън, точно на плажа; караше тревистозелен „Астън Мартин“, членуваше в частния клуб „Сохо Хаус“ — общо взето това беше всичко. Новакът беше прекалено невъзмутим, прекалено небрежен. Никой не обръщаше кой знае какво внимание на този тип, освен ако не броим мацките, чиито сърца разбиваше. Нямаше запазени места в операта, не ходеше по провинциални клубове в Уестчестър, не водеше начина на живот на Маркърс. Ейбрамс летеше с обществените самолети, очевидно често използваше и метрото и очакваше от служителите си да правят същото.

Разбира се, печелеше по-малко пари. „Броудър“ беше мащабна корпорация. Но Маркърс го гризеше гадното чувство, че Ейбрамс би си замълчал, ако изкарваше сто милиона, дори повече.

А Кейт бе отишла при него и му бе продала половината списание. За един ден.

Сега благодарение на този задник тя щеше да се размотава наоколо пред очите му. „Лъки“ вече имаше достатъчно пари, голям офис, приятелите на Маркърс в банките получиха сумите, необходими за покриването на заемите. Тя беше в джоба на Ейбрамс, друг

влиятелен богаташ, помисли си той с презрение, но изпита също и неохотно уважение към сделката ѝ. Частна компания, съвместна собственост на корпорация „Ейбрамс“ и самата Кейт. И то петдесет на петдесет.

— За нещастие някой друг се е докопал до него преди нас — продължи Броудър. — Корпорация „Ейбрамс“. Това не ми харесва. Ние първи проявихме интерес още преди трагичния инцидент. Смятам, че списанието ще пасне перфектно на растящите ни издателски интереси.

Те го изгледаха безизразно.

— Какво можем да направим по въпроса? — попита една важна клечка от „Голдман Сакс“.

— Дайте ми препоръките си. Кой тук познава Ейбрамс? Лично?

Един мъж от края на масата вдигна ръка.

— Продадох му една сграда в центъра.

Това беше Луис Матюс, собственикът на хотел „Виктрикс“.

— Какви са отношенията ви? — попита Броудър.

— Той направо ме закопа — отвърна добродушно Матюс. — Смятах, че цената е добра. Ейбрамс получи разрешително за промяна на установените градоустройствени стандарти и превърна цялото място в луксозни апартаменти, вложи осем милиона за промяна на вътрешността в рамките на дванайсет месеца. Още не е продал нито едно от жилищата, но всички са отдадени под наем.

Броудър се разгневи заради проклетото хлапе и дребните му скапани сделки.

— Познаваш ли го? Опитай се да се добереш до него. Искаме това списание. Общо взето на всякаква цена. Накарай го да прехвърли дяла си на мен.

— Какво означава на всякаква цена? Това е просто едно издание; може би обещаващо, но... просто става въпрос за някакво списание.

— То подхожда на марката ми. Марката е по-важна. Както когато се пръскат допълнителни средства за някоя кинозвезда или прочут писател. Само се постарай офертата да стигне до него чрез посредник. Не ме намесвай. — Маркърс погледна към другите лица около масата. — Ако не се съгласи да продава, ще ги изхвърлим от бизнеса. Не позволявам на страхливи спекуланти да ме прецакват, разбирате ли?

— Имаш предвид рекламодатели, дистрибутори...

— Каквото и да е. Разполагаме с много пари в бранша. Откраднете авторите им. Утроете заплатите им. За нас това са жълти стотинки. Ще започнем конкурентно издание. Ще се наложи да продават, иначе загиват. Не става въпрос за проклетото издание, а за репутацията ни. Никой не може да ни тъпче.

Всички закимаха бързо. Никой не се осмеляваше да го предизвика за бившата му съпруга, за цената, която щеше да струва всичко това. Маркърс Бродър получаваше каквото поискаше. Освен това за него това наистина бяха жълти стотинки, нали?

— Дадено, Маркърс — обади се бившият губернатор. — Ще видя какво мога да направя. Всички ще се заемем с този въпрос.

— Добре. Свършете работата. И бързо. Искан нещата да са се задвижили до една седмица.

Маркърс се обърна и излезе. Те бяха неудачници, скъпо платени неудачници, и той нямаше никакво желание да стои и да бръцолечи тъпотии с тях.

Личната му асистентка, или една от тях, чакаше в коридора с палтото и куфарчето му.

— Госпожица Валдес е в колата, сър.

— Добре — изсумтя той. Лола Валдес беше приятелката му за уикенда. Той бе зарязал френската проститутка — беше твърде скучна. Лола беше с ярка външност и бе богата благодарение на своя корумпиран колумбийски чичо, който бе изпратил по-младите си роднини да изперат парите му в Щатите, да се изучат в най-добрите училища, да се смесят с елита. Беше пълно с подобни гангстери: руснаци, нигерийци, някои южноамерикански наркопласъори, контрабандисти на оръжие от Южна Африка и на мръсни диаманти от Сиера Леоне. Потомците на фамилиите с пари, придобити чрез бизнес средството, наречено автомат „Калашников“, идваха в Лондон, Ню Йорк, Вашингтон, където се смесваха и ставаха чисти. Лола се смееше често и в промеждутъците между ентусиазираните сесии в леглото, където тя послушно правеше всичко, което биваше поискано от нея, му казваше, че е чудесен. Носеше тесни рокли, гърдите ѝ бяха големи и щръкнали благодарение на уменията на хирурга, а задникът ѝ можеше да бъде сравняван с този на някоя стриптийзърка от висока класа. Повечето богати мъже в града му завиждаха, че я е вкарал в леглото си,

и това беше достатъчна причина да се размотава с нея. Засега тя се явяваше приемлив метод за освобождаване на напрежението.

Маркърс предположи, че Лола ще му омръзне след шест месеца. Дори вече се оглеждаше за заместничка. Проблемът беше, че цялата тази тъпотия се отразяваше зле на публичния му имидж. Вече не беше много млад; колко още можеше да издържи, без да е женен, без да остане женен? Всъщност не изпитваше желание да има деца. Но ясно осъзнаваше, че от мъж с неговото положение се очаква да има едно-две. Наследници на империята. С няколко бавачки и жена, която си стои вкъщи и знае мястото си, той би могъл от време на време да им подхвърля топката в двора, може би да им прочита по някоя приказка за лека нощ, след като се настанят по пижами и са готови веднага да заспят. За летните лагери, скъпите училища в града... можеше да се грижи съпругата му, която и да беше тя.

Но той нямаше никакво желание да се ожени за Лола. Нито за Луиз преди нея. Дори и да изготвеше най-железния предбрачен договор. Кой би търпял такива скучни кучки? Те бяха за чукане, само за развлечение.

Няколко пъти бе правил грешката. Преди нямаше значение, но вече започваше да му пука. Кейт Фокс щеше да е перфектната съпруга. Само да беше правила онова, което ѝ се казваше, по дяволите. Млада, разкошна, стилна. На моменти забавна, винаги с подходящото държание, никога не му отказваше в леглото...

Докато не се намеси онова проклето списание.

Маркърс мълчаливо слезе с асансьора. Щеше да намери начин да се справи с всичко. Първо щеше да изпъди Кейт от града, после да намери някоя жена, някоя по-добра жена. И да се залови да я дресираща, да я обучи да стане такава, каквато на него му се искаше.

Все още кипеше от гняв. Замисли се за Лола. Щяха да пътуват заедно в първа класа. Можеше да я накара да му духа още в колата. Щеше да затвори прозореца на преградата зад шофьора. Той щеше да разбере какво правят, но Маркърс не даваше и пет пари.

Тъкмо затова се взеше отзад, а шофьорът му го развеждаше напред-назад за трийсет и осем хиляди на година.

Маркърс се отдаде на мисли за големите цици на Лола и маслинената ѝ кожа, за нейната сръчна, изкусна уста. Това щеше да

свърши работа и временно да отвлече вниманието му от Кейт Фокс и противното ѝ списание.

Слънчевата светлина струеше през прозорците, огрявайки леглото от всеки ъгъл. Кейт се размърда в съня си. За миг не разбра къде се намира. Беше на някакво удобно място; ергономичният матрак на леглото я обвиваше приятно. Чаршафите бяха чисто бели, прекрасно меки и свежи, а пухените възглавници прегръщаха русата ѝ глава. Тя смътно усети косата си, разпиляна свободно, разпусната, а тялото ѝ...

Тялото ѝ беше голо.

Тя вдигна ръце да се пипне, прокара ги по топлите си гърди. Нямаше тениска, с каквато обикновено спеше вечер. Беше гола, чисто гола, и в...

В леглото на Дейвид Ейбрамс, подсказа ѝ разумът ѝ.

Тя бавно се обърна и видя, че е истина. Лежеше до него. Той спеше дълбоко на една страна, големите мускули на гърдите му бяха покрити тук-там с прошарени косъмчета. Лицето му беше спокойно; Кейт го загледа, изучавайки правия нос, квадратната челюст, късата, почти войнишка подстрижка. Нямаше нищо красиво в него. Просто беше мъжествен и толкова. Кейт погледна надолу към ръцете му, отпуснати върху леглото. Ноктите бяха грубо отрязани и имаше някой и друг мазол. Ейбрамс нямаше маникюр и вероятно спортуваше.

Единият му крак беше праметнат през тялото ѝ. Дясното му коляно покриваше собственически бедрото ѝ.

Той беше разкошен.

Завладя я страст, мудна, но настойчива, като кротка вълничка, разбиваща се в морския бряг. Кейт се изчерви от топлина и срам, спомняйки си действията му предишната вечер, как я бе накарал да му се отдаде. След първия си оргазъм той бе готов отново след петнайсет минути, но беше търпелив. Изслуша с половин ухо вълните ѝ протести как не бива да правят това, колко е лоша идеята, за офис политиката, репутацията им, списанието им...

— Всичко е вярно. — Ейбрамс не спираше да я милва, леко прокарвайки пръсти нагоре-надолу по гърба ѝ, подлудявайки я

напълно, така че тя се извиваше в обятията му и го молеше да спре, а когато той спреше, го насърчаваше да започне отново.

— Можем да спрем, ако искаш. Но ти не искаш. Нали? Прав ли съм?

Кейт бе кимнала. Но той задържа погледа ѝ. Нямаше да ѝ позволи да се измъкне така лесно.

— Кажи го на глас.

— Не искам да спираме — прошепна тя.

— Тогава забрави за всичките си основателни причини. Ела тук. — Той я пое в ръцете си. — Леглото е насам.

Кейт не се съпротивляваше. Нямаше сили. Беше толкова хубаво; беше всичко, което си бе представяла, когато го гледаше, когато разговаряше с него. Може би идеята бе ужасна. Беше сложно...

Но тя не можеше да мисли, не можеше да говори. И не искаше. Светът ѝ се бе смалил до силните му гърди, ръцете му, мускусния аромат на шията му, наболата брада по брадичката му. Той я пренесе през апартамента си със стабилна крачка. Тя видя една стъклена стълба върху медни подпори, която се издигаше до по-горен етаж, но не беше там, за да се възхищава на жилището му. Лицето ѝ гореше от страст и срам и Кейт го зарови в шията му.

Тя по-скоро усети, отколкото видя, как той ритна вратата на една стая. И после го видя. Леглото му. Ниско, с огромни размери. Спалнята беше обширна, но не претрупана: рогозка вместо килим върху пода с индустриална настилка от загладен бетон; стъваема дизайнерска маса с ергономичен стол; някакъв много скъп лаптоп с голям екран. Няколко снимки върху маса до леглото. На Кейт ѝ се зави свят. Беше перфектно, спокойно, още медни и бежови нюанси, топли и слънчеви, омекотяващи функционалното пространство. Много луксозно, много пестеливо обзавеждане. Тя с изненада видя, че той е поставил огледала върху вратите на дрешника си; огромна, безпощадна отразяваща стена точно срещу леглото.

— Точно така. — Той сведе поглед към нея с широка усмивка. — По този начин мога да виждам всеки сантиметър от теб. И ти също.

— Не мога да гледам това — примоли се тя.

Той я положи нежно, много нежно, върху края на леглото. Беше възбуден, отново изпълнен с желание. Ръцете му се отместиха от гърба ѝ, обхващайки гърдите ѝ, спускайки се върху корема ѝ, движейки се

безмилостно, единият му пръст се озова в нея, докосваше я, дразнеше я, милваше я.

— О! О, моля те! Ах... — надигна се Кейт, като едва не изкрещя.

— Искаш го — каза той неумолимо.

— Да! О, Дейвид, моля те! Моля те!

— Тогава ще го направим по моя начин. Обърни се. По корем. Вдигни глава; искам да гледаш...

Хленчеща от страст и желание, Кейт се подчини. Тя беше изцяло под негов контрол. Никой друг мъж не се бе отнасял с нея с такава власт. Беше невероятно колко я възбуждаше това. Усети дива възбуда и неочаквано покорство. Той се усмихна и застана зад нея. Тя повдигна бедрата си, предлагайки му се, виждаше собственото си тяло, приведено, готово, изпълнено със страстен копнеж. Виждаше него и всичките му железни мускули, когато той се изправи висок и силен зад нея, и тогава я облада, движейки се на тласъци в нея, и тя се разтопи, избутвайки тялото си назад към него, опитвайки се да го притегли понавътре... О, да, дявол да го вземе.

Това се бе случило наистина. Кейт повтори филма в главата си и изстена тихичко под нос. Беше ли луда? Защо го бе направила? Трябваше да работи с този тип. Трябваше да се бори с него. Трябваше да го накара да я уважава.

Тя притисна пръсти до челото си.

Но всичко беше толкова хубаво — толкова хубаво.

Стига — каза решително разсъдъкът ѝ. Няма значение колко добре изглежда. Колко е добър. Какво ти направи...

Тя се огледа. Дейвид Ейбрамс беше богат и влиятелен, около четиридесет и пет годишен, отлична партия. Стоеше далеч от нощните клубове, но Кейт беше с него сега, беше го почувствала и знаеше със сигурност, без да е нужно да ѝ го казват, че той е твърде силен, твърде мъжествен, за да мине за монах. Беше имал много други жени, които се бяха гледали в това огледало.

Проблемът беше, че тя мразеше всяка една от тях.

Беше трудно да го гледа как лежи до нея — спящ, удовлетворен. Тя му се бе отдала, безпомощно разгорещена и влажна, и страстта ѝ го бе възбудила. Почувства тръпка в корема само като се сети за това. Ядоса се на слабостта си. Той беше красив — можеше ли да се нарече такъв? Може би не, но привлекателен — да, боже, толкова неописуемо

привлекателен. Тя се разтапяше само докато го гледаше, само докато лежеше до него...

Не. Стига. Никаква слабост повече. Беше отнело година, докато хората спрат да ѝ се присмиват зад гърба. Кейт Фокс златотърсачката, най-бързо зарязаната съпруга на Маркърс Броудър. Станала за посмешище в клюкарските рубрики. А тя не искаше да бъде поредната от отчаяните момичета, опитващи се да уловят Дейвид Ейбрамс. Знаеше какво смята той за всичко това, нали?

Защото най-любезно я бе уведолил.

Представяше си какви подигравки щеше да търпи, ако се превърнеше в едно от тези момичета. Да обикаля около един от най-желаните мъже в града. Наистина, от най-желаните, защото той не се бе развеждал пет пъти, не беше корумпиран политик или застаряващ мазен плейбой от стриптийз клуб. Беше странно, че не се бе оженил, но това не ѝ влизаше в работата.

Дейвид Ейбрамс нямаше да се ожени за нея. А тя нямаше да му бъде поредното парче плът.

При всички случаи, помисли си тя, аз не се моля.

Поне и не извън това легло, отвърна ѝ съзнанието ѝ и тя се изчерви.

Освен това работата имаше значение за нея. „Лъки“ имаше значение. Одобрението, което бе получила, задето осигури финансирането. Намери Дейвид Ейбрамс, продаде половината капитал, плати дълговете... точно сега тя беше уважавана. Репутацията ѝ нарастваше. Харесваха ѝ обажданията, които идваха от момичета в „Кюти“, където работеше преди, от контактите ѝ във „Вог“.

Ако някой разбереше, че е преспала с Дейвид Ейбрамс, никой нямаше да иска да я слуша повече. Щеше да е просто поредната нюйоркска руса празноглавка, чийто път към върха минаваше през леглата на богати мъже.

От мисълта ѝ стана зле. Физически ѝ прилоша. Тя внимателно измъкна крака си изпод този на Ейбрамс и се дръпна в своя край на леглото. Матракът пое тежестта ѝ, без да обезпокои съня му. Слава богу. Тя стана, видя голото си тяло в огледалата и се изчерви. Нямаше време да се заплесва, нямаше време за губене. Тихичко, на пръсти, излезе през плъзгащите се стъклени врати, които ограждаха спалнята му, и слезе безшумно по дългото стъклено стълбище. Боже, беше чисто

гола. Силно се надяваше високите етажи на отсрещните сгради да не са обитавани от перверзни типове с бинокли, защото бе заобиколена от огромни индустриални прозорци без щори, без завеси...

Дрехите и обувките ѝ бяха точно там, където ги бе оставила. На купчина пред кухненската пейка. Тя ги грабна, оглеждайки апартамента му. В далечния ъгъл една отворена врата ѝ показва банята за гости, обзаведена някак извън синхрон с останалата част от жилището, в златисти и меки тонове, очевидно предназначена за жени. Сексистки кретен, помисли си тя; имаше си отделно място за своите завоевания, така че те да си вземат душ и да се освежат извън спалнята му, удобно близо до вратата. Божичко... беше се поддала, неспособна да овладее чувствата си. Изчерви се до корените на косата си, изгаряше от срам. Тя, Кейт Фокс, сега беше една от всички онези жени, нали? Поредната бройка на Дейвид Ейбрамс...

По дяволите банята му. Тя искаше да се махне оттук, да се върне долу в апартамента си. Отбеляза си наум, че трябва да се обади на посредника по недвижимите имоти. Не можеше да продължи да живее тук. Поне сега разполагаше с достатъчно пари да си купи хубаво едностайно жилище някъде далеч, далеч от този квартал, някъде, където никога нямаше отново да се натъкне на Дейвид Ейбрамс.

Кейт навлече дрехите си. Желанието ѝ да бърза правеше движенията ѝ неумели. Спомни си как трепереха пръстите ѝ предишната вечер, докато се опитваха да разкопчат дънките му... *Стегни се*, укори се тя, *просто се стегни*. Ето... последното копче на кръста ѝ беше закопчано, сега тя си obu чорапите и напъха краката си в сандалите. Добре. Беше готова.

Тя отчаяно се разтърси наоколо за парче хартия. Трябваше да остави бележка. Имаше още едно бюро по-нататък от кухнята, близо до мястото, откъдето беше влязла. Кейт се затича натам. Боже, апартаментът му беше толкова огромен, че вътре можеше да се тренира за маратон...

Имаше някакви листове върху бюрото му. Тя грабна един, обърна го и написа на него:

„Скъпи Дейвид,

Извинявам се за снощи. Беше грешка. Трябва да работим заедно. Ще се радвам да правим това, но не и друго. Предполагам, че мога да разчитам на теб да не споменаваш случилото се.“

Тя сложи химикалката му в устата си и я задъвка трескаво. Трябваше ли да му се моли да не казва на никого? Не, ако го направеше, положението ѝ щеше да стане още по-рисковано. Тя си помисли за Ейбрамс — как предава бележката ѝ на приятелите си в офиса, във фитнес залата. Или каквото там правеше в свободното си време.

„Във всеки случай имам да редактирам списание, а ти имаш да управляваш бизнес. Така че предлагам да не се пречкаме един на друг. Ще ти се обадя, когато реша кого да назнача.“

Това трябваше да свърши работа. Кейт взе писмото и дотича обратно с него до кухненската маса. Той щеше да дойде тук, защото собствените му дрехи бяха на пода, до мястото, където бяха стояли нейните. Междувременно слънчевите лъчи на новата нюйоркска утрин продължаваха да струят през тези прозорци. Дейвид щеше да се събуди всеки момент...

С разтуптяно сърце и замаяна глава Кейт се втурна навън през вратата на апартамента му. Затвори я след себе си много, много бавно. После зачака асансьора, който ѝ се стори, че се бави цяла вечност. Когато най-накрая пристигна, тя скочи вътре и малко се отпусна. Но още не беше свършило. Щом стигна до апартамента си, отключи и бутна вратата след себе си. Скочи под душа и набързо се изкъпа, треперейки, защото нямаше време да изчака водата да се стопли. Не че това имаше значение. Просто трябваше по най-бързия начин да се изнесе от сградата. Тя грабна една хавлия, изсуши се и облече нещо набързо — рокля, сандали „Капри“, леко сако. Имаше в чантичката си грим за спешни случаи, някакъв коригиращ тониращ крем. Можеше да

го използва в таксито. След няколко минути слизаше с асансьора надолу към фоайето.

Навън, на улицата, тя въздъхна. Дейвид Ейбрамс беше някъде горе, все още спеше или тъкмо се размърдваше в леглото си. Кейт се опита да пропъди приятната представа, която изникна в главата ѝ.

Бъди силна, Кейт, каза си. Трябва да преодолееш случилото се снощи.

Да преодолееш него.

Едно жълто нюйоркско такси се приближи към нея с включени фарове — като рицар на бял кон, идващ да я спаси.

— Такси! — извика Кейт Фокс.

Ейбрамс се събуди. И веднага разбра, още преди да отвори очи, че тя си е тръгнала. Леглото се усещаше по различен начин. Не се долавяше друго дишане, освен неговото.

Той се надигна бавно, разтърквайки очи. Да — нямаше я. Не идваха шумове от банята долу. Той беше озадачен, разочарован. Миналата нощ, точно преди почти да припадне от изтощение, си бе помислил, че ще е забавно да я изведе на закуска. Любимата му закусвалня се намираше в съседната пресечка и там правеха най-хубавия омлет с канадски бекон в града.

Но тя си бе тръгнала. Нямаше я.

Обикновено Ейбрамс беше благодарен на жените за това. Тези, които знаеха как да изнесат красивите си дупета извън вратата, обикновено бяха канени за втори или трети рунд, а освен това получаваха и възнаграждение, пътуване с лимузината, нанизи с перли, каквото поискаха. Защото той не се обвързваше и предпочиташе да пие кафето си сам. В този случай обаче...

Миналата нощ беше хубаво. Сигурен беше, че и тя е на същото мнение, че ѝ е харесало толкова, колкото и на него, бе почувствал страстта между тях, цялата ѝ пламтяща, всепоглъщаща природа...

Боже. Той прокара ръце през косата си. С никоя от другите си жени не бе изпитвал такова удоволствие, никога.

Халатът му „Ралф Лорън“ висеше в личната му баня. Той се пресегна за него, завърза го хлабаво, слезе долу да вземе дрехите си. Нейните ги нямаше, разбира се. И бе оставила бележка.

Той я взе, прегледа я. Тя бе оставила бележка на него. Обикновено се случваше обратното. Ейбрамс ги оставяше в леглото с любезно благодарствено писмо, споменавайки банята за гости и чакащия шофьор, обещавахе да се обади. И винаги се обаждаше, но обикновено, за да им благодари сърдечно и да се отърве от тях.

Прочете бележката. У него се надигна гняв, разочарование, раздразнение. Кейт Фокс определяше изминалата вечер като дребно неудобство. Все едно това не означаваше нищо за нея.

Той бавно се върна горе, изкъпа се, избърсна се. Вече не му се закусваше. Щеше да отиде направо в офиса. Да уреди преместването на служителите на „Лъки“ в сградата му. Някой друг, Тим Рейнълдс например, можеше да се обади на Кейт и да ѝ съобщи как ще стане това. Той не искаше да разговаря с нея. Миналата нощ тя бе изляла сърцето си пред него, беше му разказала живота си, прегръщаше го, а после бе станала и си бе тръгнала. Ейбрамс се замисли за собственото си отношение към жените. Може би наистина досега само се бе възползвал от тях, призна си той. Но никога не ги беше лъгал. Не даваше никакви обещания, отбягваше емоционалните разговори.

Чуй се само. Държиш се точно като жена, смърри се той. Влезе в дрешника, избра един от многото си черни костюми на „Армани“, като пропусна вратовръзката, и го съчета със синя раирана риза, кашмирени чорапи, черни обувки. Облече ги, все едно си слагаше броня. Закопча часовника си „Брайтлинг“. Почувства се малко по-комфортно, но Дейвид Ейбрамс не се заблуждаваше. Беше изигран от една жена и не му харесваше да е отхвърлен.

Тя не искаше близост, а чисто делови отношения? Е, щеше да ги получи — той нямаше проблеми с това.

---

[1] Обособен район от град Бедфорд, окръг Уестчестър, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Скъпи — измърка Лола. — В лошо настроение си.

Маркърс се подпря на един лакът, за да вижда по-добре гърдите й. Тялото й беше първа класа — като на всички жени, с които се развличаше. По време на това пътуване Лола се бе оказала нещо като приятна изненада. Тя знаеше кога да се появи и кога да си тръгне.

— Не е важно — отвърна той. — Проблеми в работата.

— Горкичкият. — Лола се наведе напред, затопляйки кокосово масло между дланите си. — Мога ли да помогна?

— Просто продължавай да ме разтриваш.

— Ммм — каза тя. Приведе златистокафявото си тяло, при което миниатюрните бели триъгълници, от които бе съставен банският й, се изпънаха. Лола можеше да си го позволи. По тялото й нямаше почти никакви други косми, освен скъпата й, изсветлена в карамелен цвят грива, която се спускаше до средата на гърба. Освен това двамата седяха край частния му басейн в най-хубавата хижа на курорта. Никой не можеше да я види, освен зяпащите сервитьори и камериери, които сновяха напред-назад и сервираха питиета, сменяха чаршафите на леглото и доставяха новия брой на „Уолстрийт Джърнъл“. А Маркърс нямаше нищо против тях. Прислугата не се броеше. Освен това той винаги се възбуждаше, когато показваше жените си на други, по-незначителни мъже, които никога нямаше да получат шанса да се докоснат до такъв задник. — Нека ти помогна да забравиш проблемите си, скъпи.

Тя пипаше умело. Разтриваше маслото между плешките му, като го търкаше и притискаше, и пръстите й масажираха схванатите места. Гърдите й подскачаха лекичко зад белите триъгълници. Той почувства бегла възбуда и му стана приятно, при условие че вече я бе обладал веднъж сутринта. Отвъд лазурната шир на безкрайния им басейн и ниската ограда на частния му двор живописният курорт се простираше до морето. Маркърс можеше да мерне белите пясъчни плажове, да види

палмите, полюшващи се на вятъра, тучната растителност по хълмовете навсякъде около тях.

Беше доста отпускащо.

По дяволите, помисли си. Аз съм богат. Сериозно богат. Никой от тези невзрачни кретени не може да ме пипне.

Всичко, което имаше нужда да направи, беше само да уреди проблема с Кейт Фокс, след което щеше отново да може да се наслаждава на живота си, както досега.

— Подай ми телефона. — Той протегна ръка.

Лола нямаше намерение да спори с него. Тя му го подаде и продължи да го разтрива. Плъзна пръстите си надолу по гърба му и започна да масажира задните му части, посягайки под пояса на плувните му шорти, но Маркъс я хвана твърдо с едната си ръка, за да я спре. По-късно тя можеше да се погрижи за това. И щеше да го направи. Той щеше да я остави да свърши каквото бе започнала и щеше да ѝ плати пълната такса за това. Но в момента съзнанието му бе съсредоточено върху сделката.

— Броудър е — излая той, когато му вдигнаха отсреща. — Какво каза Ейбрамс? Искam отговор. До един час.

Той прекъсна обаждането и се замисли. Дано Дейвид Ейбрамс не се окажеше достатъчно глупав, за да се опита да задържи придобивка, пожелана от корпорация „Броудър“. Вероятно щеше да се огъне като акордеон и да продаде.

Ако откажеше, Маркъс нямаше настроение да си играе. Даже вече започваше да му писва. Корпоративната му звезда имаше нужда от излъскване. От едно голямо, старомодно, враждебно поглъщане, при което старият лъв смазваше новия претендент. Това щеше да задоволи целите му напълно. Привлекателният малък бизнес на Ейбрамс щеше да пасне добре на империя Броудър.

Майната му на Дейвид Ейбрамс. Той трябваше да му предаде Кейт Фокс.

Или щеше да бъде унищожен.

— Добро утро. — Тим Рейнълдс се усмихна бодро, щом влезе в кабинета на шефа. — Надявам се да си в отлично настроение, Дейвид.

— Защо да не съм? — тросна се Ейбрамс. Той натисна копчето на телефона за секретарката си. — Лоти. Кафе. Веднага.

— Добре — каза Рейнълдс. — Защото имам новини. Знаеш какво е мнението ми за Кейт Фокс...

— Господи — възкликна Ейбрамс и видя изражение на неприязън да преминава по невъзмутимото лице на заместника му. — Извинявай, Тим, но днес просто не искам да чувам нищо за тази жена. Уреждам преместването в сградата ни и уговарям нашите хора от компанията за недвижими имоти да дадат офисите им под наем, за да се спестят пари. Можеш да й се обадиш по този въпрос. Аз не искам да разговарям с нея. — Рейнълдс отвори уста, но Ейбрамс го прекъсна. — Или за нея.

— Радвам се да го чуя. Значи си започнал да мислиш като мен. Тя носи само неприятности. Макар че не очаквах да те ядоса толкова скоро. Минал е точно един ден, нали?

— Проблем със слуха ли имаш?

— Не. Не. — Тим Рейнълдс вдигна ръце, опитвайки се да укроти шефа си. Ейбрамс беше добър работодател, стига да не го разсърдиш. — Съжалявам. Нека да ти обясня, без да споменавам имена. Получи се обаждане, което може да те отърве от цялата тази бъркотия и при това да получим солидна печалба.

— Обясни — каза Дейвид. Болеше го главата и не го вълнуваха особено недомлъвките на Тим.

— Познай откъде се обадиха снощи? — Рейнълдс се вгледа в лицето на Ейбрамс. — Добре, не познавай. Звъннаха ни хората на Маркърс Бродър.

— Ние не представляваме интерес за Бродър.

— Докато не купи списанието на бившата му жена, Дейвид. Сега най-неочаквано сме най-добрите дружки на големите момчета. Той иска твоя дял. Казах му цифра, той предложи тройно. Тройно! — Рейнълдс не беше на себе си от радост.

— Кафето ви, сър — каза Лоти Френд, влизайки със сребърна каничка. Тя се зае да му налее и да разбърка захарта и Ейбрамс беше благодарен за разсейването.

Имаше нужда от малко време да помисли. Рейнълдс продължи да говори:

— Маркър Бруудър твърди, че „Лъки“ било подходящото издание за него и че искал да допринесе за развитието му и така нататък. Но явно го прави по лични причини. Има нещо общо с прекрасната Кейт Фокс. След като не жали средства по тази недоказана стока. Леле, трябва да й има нещо на тази, за да изпържи мозъка му така...

— Стига — прекъсна го Дейвид Ейбрамс. Тонът му беше много остър и Рейнълдс млъкна шокиран. — В този кабинет не говорим по този начин за жените. Ясно ли е?

Настъпи мълчание. Лоти преглътна с усилие, опитвайки се да изчезне с подноса си.

Тим Рейнълдс измънка, леко изпотен:

— Ъ, да, разбира се, Дейвид. Извинявай.

— И най-вече не говорим по този начин за Кейт Фокс. Тук или където и да било другаде.

Рейнълдс прехапа устни.

— И защо тя получава това специално отношение?

— Защото с нея сме колеги. — Ейбрамс вдигна чашата си с кафе и отпи продължително. — Току-що купих това списание. Няма да продавам.

Кейт беше доволна, че има работа. Имаше да преглежда много автобиографии, да проведе много телефонни обаждания. И бе решила да свърши всичко това сама. Най-важното беше назначаването на нови служители. Освен това опитите й да направи списанието си страхотно щяха да й помогнат да преодолее ужаса от миналата нощ.

— Сузи? Здравей, Кейт Фокс се обажда. От „Лъки“. Да, правилно си чула. Търсиш ли си работа?

— Джолийн? Имам нужда от щатен фотограф. Проявяваш ли интерес? Парите са по-малко, но ти гарантирам, че няма да се занимаваш с „новите пастелни нюанси на пролетта“.

— Джошуа? Чух, че Флор няма да публикува материала ти за областния прокурор.

— Каза, че е твърде противоречив — изсумтя той. — Обаче ми го плати. Така че историята е тяхна.

— Искам от теб да пишеш толкова дръзки статии, колкото поискаш. Назовавай имена. Ще бъдеш на постоянна работа. Ще

публикуваме всичко. Само гледай историите ти да са проверени.

— Майтапиш се, Кейт.

— Искам да пишеш специално за нас. Съгласен ли си?

Обажданията продължаваха едно след друго. Някои от хората, на които предложи работа, ѝ отказаха. Тя не можеше да им предложи пенсионния план, перфектните трудови споразумения. „Лъки“ беше неизпробван бизнес. А Кейт се целеше високо, обирайки черешките от „Конде Наст“ и „Виктрикс“. Беше страхотно; все едно готвеше с човешки съставки. По-малко пари, повече заслуги. Служителите ѝ щяха да са част от нещо, което си заслужаваше труда. Тя искаше най-горещите клюки от живота на знаменитостите, най-скандалните разкрития, най-очарователните рецензии за нови артисти, режисьори, музикални групи. Някои от добрите специалисти поискаха повече пари. Нямаше проблем, казваше си тя. Все едно. Знаеше какво може да си позволи. След това продължаваше към следващия кандидат. Нямаше никакво намерение да се обаждат на Дейвид Ейбрамс, за да го пита дали се намират допълнително средства в бюджета за наемане на служители. Тя действаше в рамките на цифрите, които той ѝ бе дал, нямаше проблем.

През целия ден Кейт поглеждаше телефона си. И все го проверяваше.

Нямаше обаждания.

Поне не и от Дейвид Ейбрамс. Нямаше нищо. Изпълнителният му директор Тим Рейнълдс се обади за преместването на редакцията. Тя разговаря с него по този въпрос. Но къде беше шефът му?

Пренебрегваше я, не си правеше труда да ѝ се обади. Унижението я разгневи. Да, беше му оставила бележка. Но не трябваше ли той да се обади, да ѝ прати имейл или нещо такова? Да ѝ се извини? Да ѝ каже колко е чудесна...

Вместо това — нищо. Ейбрамс се държеше като монах, дал обет за мълчание.

— Работа ли ми предлагаш? Аз излизам скъпо — предупреди я Жаклин Молтрано.

— Знам, че излизаш скъпо. Защото си добра. Ти си тази, която разкри историята за онзи републикански съдия с проститутките, както и за областния прокурор с данъчната измама. Искаме те в „Лъки“, скъпа. Освен това трябва да видиш мострите ни от дрехи. Много по-елегантни са от тези в „Кюти“.

— Защото ти подбиращ дрехите ли?

— Имам стил — каза Кейт безгрижно. — Това ще стане голямо издание, Жаки. Вече разполагаме с пари, сериозен дистрибуторски екип...

— Дълговете ви платени ли са? — попита тя дяволито.

— Да, сигурна съм, че знаеш. — Кейт завъртя очи. Ако Жаки не беше толкова ненормално талантлива, нямаше да разговаря с нея сега. Перото ѝ засягаше политиците по болните им места. Емили не я искаше, понеже тя бе унищожила двама корумпирани демократи. Но що се отнасяше до Кейт, престъпникът си беше престъпник, независимо към коя партия принадлежи. Големите новини продаваха списанията. Кое то беше особено ценно за нея, защото „Лъки“ още не се предлагаше във всяка будка, а трябваше да бъде така. Малкото ѝ списание беше като напориста актриса: може би талантлива, със сигурност красива, но оставаше името ѝ да се прочуе.

Няколко страници с жестоки снимки, малко ексклузивни новини в областта на модата, някоя и друга изобличена политическа кариера... в тази посока ѝ се искаше да тръгне.

Затова се обади на малката Жаки Молтрано, слабата брюнетка с лъскава тъмна коса и слабост към роклите с марка „Ерве Леже“. Жаки беше секси за любителите на биещите на очи момичета, помисли си Кейт презрително. Тя носеше „Маноло“, „Лубутен“ или „Ботега Венета“ на краката си и парфюм на „Ерме“ и можеше да бъде забелязана от половин километър заради извитите вратове на всички мъже около нея.

— Чух нещо за това — измърка Жаки. — Дейвид Ейбрамс те е финансирал, вярно ли е?

— Вярно е. — Вече се беше разчуло, а мастилото по документите едва бе изсъхнало.

— Много интересен тип. Виждала съм снимки. Разкошен е. Все още ли е ерген?

Кейт се изчерви.

— Сигурна съм, че е така. Не ме интересува личният му живот — каза тя лаконично. Боже, Жаки ѝ беше пределно ясна. Кейт се възхищаваше на енергичността, възхищаваше се на напористостта... но госпожица Молтрано беше просто алчна — и не го криеше. Не я харесваше. Да, възхищаваше се на работата ѝ, но да бъдат приятели? Нямаше начин Жаки да стане новата Емили. Това беше сигурно.

— Наистина ли, миличка? Защото мен със сигурност ме интересува. Той идва ли изобщо в редакцията?

— Вчера дойде... — Кейт си направи вятър с едната ръка; искаше да се измъкне от този разговор. — Виж, корпорация „Ейбрамс“ е голяма компания; той си има много друга работа, не се занимава само с това списание. Приеми работата, ако я искаш. А не само за да се запознаеш с Дейвид.

— Дейвид? Значи вече сте на „ти“?

— Продадох му половината от капитала си — отвърна Кейт.

Леле, Жаки не си губеше времето, нали? И задаваше точните въпроси.

— И кой командва? Ти или той?

Бузите ѝ пламнаха, но Кейт нямаше основателна причина да ѝ затвори. А и нали именно заради това искаше госпожица Молтрано да работи за тях, каза си. От нея би излязъл страхотен прокурор. Въпросите ѝ попадаха право в целта и изтръгваха онова, което човек най-малко искаше да каже.

Жаки беше последният човек за днес, на когото се обади Кейт и когото искаше на всяка цена. Тя щеше да бъде суперзвездата на списанието и би могла да го изстреля към върха.

Кейт преглътна гордостта си. Да става каквото ще.

— Той командва — призна тя. — Аз съм главен редактор. Мога да уволня всички, но той може да уволни мен.

— Допълнителна клауза?

— Да. Каквато ще имаш и ти, ако подпишеш с нас.

— Не знам, скъпа. — Провлеченият тон на Жаклин не заблуди никоя от двете, че е настъпил деловият край на разговора. — В момента съм доста популярна. Получавам шестцифрена заплата, имам най-доброто пенсионно осигуряване. Плащат ми храната и пиенето, канят ме на всички партита. Можеш ли да ми предложиш повече?

— Не мога да ти предложа нещо по-добро, а само същото. — Кейт затвори очи с надежда да не се наложи да се разправя с Ейбрамс за това. Но Жаки беше единствената, на която си заслужаваше да платят същото, което ѝ плащаха от другите по-богати издателства. — Но ще публикуваме статиите ти, всички до една. Без цензура. С името ти под тях — с големи букви. Жаки, ти ще си като новия Удуърд и Бърнстайн^[1], само че облечена в умопомрачаваща рокля. И ще ти доставям нов чифт обувки на „Джими Чу“ всеки месец.

Жаки се засмя.

— Имаш стил. Ще ти кажа какво, скъпа — мисля, че имаме сделка. Ако ми уредиш вечеря с Дейвид Ейбрамс. Само двамата. О, и искам клауза в договора, която ми разрешава да напусна след шест месеца, ако списанието не се продава. Знаеш, че наемите струват маса пари в този град.

Кейт въздъхна.

— На мен ли го казваш? Да — за клаузата, не — за Дейвид Ейбрамс. Не съм му сводница.

— Не си му сводница! Искаш да кажеш, че си го пазиш за себе си ли? Признай си, той ли е следващият в списъка ти? Маркърс Броудър 2. Продължението? А по всички редакции се говореше, че Кейт Фокс се е променила.

Кейт се изуми от прямата нападка.

— Не, по дяволите — отвърна прекалено бързо. — Той е надут и самонадеян, ако искаш да знаеш, и не бих излязла с него, дори да е последният неженен мъж в Манхатън.

Това беше вярно. Нали? Тя не искаше повече да си има работа с Дейвид Ейбрамс извън офиса.

— Огледай се, скъпа. Той е последният неженен мъж. Имам предвид сред тези, които все пак имат някакви пари.

— Е, добре. — Боже! Щеше да ѝ обещае каквото и да е, само да приключеше този разговор.

Докато по дланите ѝ избиваше лека пот и навлажняваше слушалката, Кейт се замисли над проблема. Тя наистина съжаляваше за грешката си, за малкото подхлъзване с Дейвид Ейбрамс. Искаше тази работа, искаше „Лъки“ да потръгне, искаше втори шанс в живота си. И да се отърве от Ейбрамс... интуицията ѝ подсказваше, че това е

добър ход. Ейбрамс беше опасен, опасен за нея. Ако продължеше да я притиска, тя отново можеше да се пречупи.

Коравосърдечната Жаки Молтрانو ѝ предлагаше изход. По дяволите, трябва да бъдеш твърда, каза си Кейт. Тя се помъчи да си представи банята за гости на Дейвид, обзаведена специално за жени. Липсата на обвързване, лесните момичета. Той беше лошо момче. Освен това можеше да се справи с Жаки. И тъй като Жаки ясно даде да се разбере, че се интересува само от пари... да, те се заслужаваха един друг. Уреждането на Дейвид с Жаки беше сексуалният еквивалент на разкаян алкохолик, изливащ в мивката всичките си скрити бутилки уиски.

Положението им ѝ напомняше на това на християните и лъвовете в Колизеума. И тя не беше сигурна кой кой е. Важното беше, че щеше да се отърве от едно голямо, лошо изкушение.

— Ще ти уредя среща с него — съгласи се тя. — Една вечеря, това е всичко, което мога да ти обещавам. Но не и преди да си подписала договора.

— Изпрати ми го утре. Заедно с бележка, в която е упоменато мястото на резервацията ни. Ще бъде забавно — каза Жаклин мило. — Да работя и за двама ви.

— Ще работиш само за мен. Аз съм редакторът.

— Разбира се, Кейт, както кажеш. Сигурна съм, че с Дейвид можем да обсъдим всичко това на вечерята. Ще говорим утре. Чао!

Тя затвори.

Кейт се облегна на стола си, опитвайки се да успокои дишането си. О, боже. О, боже. Беше взела на работа Жаклин Молтрانو. Не беше сигурна дали това е най-добрият или най-лошият ход, който някога бе правила.

Жаклин я подозираше, че харесва Дейвид Ейбрамс... *Е, добре* — неподходящ пример, призна си тя. *Ти наистина харесваш Ейбрамс.* Жаклин си мислеше, че тя спи с Ейбрамс... Кейт си пое въздух с усилие. Отначало. Добре, Жаклин Молтрانو смяташе, че тя се прицелва в Дейвид Ейбрамс с идеята да се сдобие с нов богат съпруг. Маркърс Бродър 2, както бе отбелязала. И с тръпка на срам Кейт предположи, че Дейвид Ейбрамс вероятно е на същото мнение.

Имаше само един начин да се измъкне от тази каша. Колкото и да беше ужасно, щеше да ѝ се наложи да се обади в кабинета на Ейбрамс.

И в действителност да разговаря отново с него. Защото той трябваше да отиде на тази среща с Жаки. Кейт имаше нужда от трудовия ѝ договор и искаше журналистката да вярва, че е готова да ѝ подхвърли Дейвид Ейбрамс като жертвено агне. В противен случай Жаки щеше да разтръби из целия град, че Кейт е хвърлила око на новия си шеф.

Мисълта беше ужасно смущаваща. Тя физически се размърда в стола си, гърчейки се от неудобство. Господи! Зави ѝ се свят. Наистина не знаеше кое е по-лошо — да се обади на Ейбрамс сега или да остави такава бърбровка като Жаки да се раздрънка пред всеки хроникьор в Ню Йорк.

Той не се бе обадил.

Не бе изпратил имейл.

Тя бе отишла в апартамента му да говорят по работа, а...

Уф. Добре. Най-вероятно не ѝ беше повярвал, мислейки, че явно е дошла да му се предложи.

А сега, след малката ѝ бележка и пълната липса на контакт от негова страна, *тя* трябваше да му се обади.

Кейт зарови лице в ръцете си. Боже! Защо някой не изобрети машина на времето! Тя искаше да се върне в миналата нощ и да я промени... Колкото по-бързо събереше Жаки и Дейвид заедно, толкова по-добре.

Телефонът на бюрото ѝ избръмча.

— Кейт Фокс. Какво? — кресна тя.

— Дейвид е.

Сърцето ѝ препусна. Дланите ѝ се навлажниха от прилива на адреналин. Не можеше да контролира мислите си. В ума ѝ изникна една кристално ясна представа, в която той спеше до нея, а силните мускули под прошарените косъмчета на гърдите му се повдигаха и отпускаха. Споменът от удоволствието пропълзя в корема ѝ. Тя си спомни как я бе обърнал върху онова легло, отнасяйки се с нея с такава небрежна власт.

Тялото ѝ беше предател. Тя прехапа устни.

— Здравей — успя да произнесе.

Слава богу, че той не можеше да я види, да я види как се изчервява, как се раздалечават устните ѝ, как се разширяват зениците ѝ. Тя стисна здраво телефона, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Може би щеше да успее да блъфира. Беше длъжна, нали?

— Трябва да говоря с теб. Може ли да се видим?

— Наех Жаклин Молтрано — изтърси тя.

— Вярно? — За миг Кейт долови как той се пренастройва, обръщайки внимание на постижението ѝ. — Как успя да го постигнеш? Впечатлен съм.

Тя се развълнува от думите му. Той беше велик издател, легенда. Кариеристката в нея имаше нужда от одобрението му.

— Обещах ѝ същата заплата, която взема в момента. Но тя е единствена — побърза да добави. — Обещах ѝ да публикуваме всичките ѝ материали, да се отнасяме с нея като със звезда. Но иска допълнителна клауза в договора — право да напусне след шест месеца.

Той обмисли информацията.

— Много добра работа.

— Благодаря. — Тя въздъхна. Работата ѝ позволяваше да си отскубне отново малко самоуважение. — Има уловка обаче. Тя ще подпише утре, но само ако ѝ доставя теб.

Ето. Каза го. Може би Жаки щеше да разреши всичките ѝ проблеми. Ще започне да се среща с Дейвид Ейбрамс и щеше да е все едно, че миналата нощ никога не се е случвала.

Единственият проблем беше, че част от нея мразеше тази идея.

— Какво имаш предвид да ѝ доставиш мен?

— Ти си неженен. Ти си... — Тя преглътна. — Ти си привлекателен.

Още една пауза, след което тонът му отново се промени. Кейт разпозна хищника и желанието ѝ към него се засили.

— Ами благодаря, госпожо. Аз пък си мислех, че сте на обратното мнение.

Тя подмина забележката.

— Искан да вечеря с теб. Не подлежи на преговори, а и тя е много красива... Моля те, съгласи се, става ли? Имам нужда да го направя.

— Добре. Ще изляза да ям с нея. Веднъж.

— Благодаря. — Тя си отдъхна, отчасти. — И, Дейвид, още веднъж — съжалявам за снощи.

— А аз — не — каза той.

Кейт преглътна въздишката си.

— Знаеш, че е лудост. Не можем... съдружници сме. Ние...

— Не искаш да го повтаряме. Мисля, че го заяви ясно. — Тонът му стана съвсем делови вече и тя се опита да се настрои по същия начин. — Да идем на кафе. Искam да обсъдя нещо с теб насаме. И можем да загладим отношенията си.

— Разбира се. Да ги загладим — съгласи се тя. И се намрази, задето си пожела да направят нещо повече от това.

„Френч Роуст“ беше любимото му кафене, разположено на Шесто авеню при Дванадесета улица. Там от години се сервираха всякакви видове марки прекрасно ухаещи напитки, от капучино със соево мляко до гъсто ирландско кафе с уиски. Той си поръча черно амарето и си взе една бъркалка, покрита с кристали кафява захар, за да го разбърка.

Кейт поиска с вкус на ванилия и лешник и добави пiana от топло мляко, поръсена с шоколадов прах. Те избраха едно сепаре и седнаха. Тя отпи от вкусната си напитка, доволна, че има оправдание да гледа надолу. Отблизо видът му беше опустошителен; тъмният костюм подчертаваше невероятните му очи; жените автоматично извърнаха глави, когато той влезе в заведението. Тя беше сигурна, че почти никой от тях не го разпозна; Дейвид Ейбрамс беше бизнесмен, но не беше сред известните богаташи. Но жените отвърщаха на чистата му мъжественост, на самото му присъствие на лъв в свят на овце.

И тя беше жена. Той въздействаше и на нея по този начин.

Кейт отпи от кафето си.

— Искаше да се видим. — Тя се огледа наоколо. — Страхотен избор на кафене. Преди идвахме тук с Емили.

Дейвид кимна.

— В офиса ми се получи обаждане днес. Поискаха да купят дяла ми в „Лъки“.

— Но това е лудост. — Тя примигна, изумлението измести за момент желанието й. — Мaстилото едва е изсъхнало.

— Именно. Обикновено никой не би направил такава оферта толкова скоро.

Обзе я внезапен пристъп на страх. Топлото чудесно чувство в корема й и гъделичкането по кожата изчезнаха почти моментално.

— Бил е Маркърс Броудър — каза тя.

— Бързо схващаш — кимна той.

— Предложил е повече, отколкото си платил. — Не беше въпрос.

— Двойно?

— Тройно — информира я Ейбрамс. — Казах ти, че не е обичайно.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Ти отказа ли?

— Разбира се, че отказах. Нали сме съдружници.

Тя се почувства благодарна, толкова благодарна, толкова защитена, че едва не се разплака.

— Дейвид, ти би могъл...

— Имам много пари. Не правя бизнес по този начин.

— Благодаря. — Тя преглътна с усилие, но тялото ѝ този път отказа да се подчини. Очите ѝ се насълзиха. — Оценявам го. Виж, трябва да тръгвам.

— Къде? — Той погледна часовника си. — Седем вечерта е. Изкраде половината журналисти в града заради нашето списание. Време е да се кротнеш.

Тя го погледна безпомощно.

— Не мога да остана с теб. Аз... ти наистина ме привличаш. Трябва да се махна оттук. Моля те.

Той се втренчи в нея.

— Знам, че те привличам, мила. Бях там. И двамата бяхме. Не страдам от загуба на паметта.

— Знаеш ли какво ме попита Жаклин Молтрано? Дали знам, че си богат и неженен. Дали те искам за себе си.

Очите му затанцуваха.

— А ти искаш ли ме?

— Дейвид, тя ме попита дали съм получила финансирането на „Лъки“, защото съм спала с теб.

— Ясно. И двамата знаем по-добре как стоят нещата.

— Но ако излизам с теб, целият град ще се съгласи с нея. Истината няма да има значение. Виж, Дейвид. — Тя пийна още малко от кафето си. — Снощи ти казах някои неща. Преди... преди да ме целунеш. Ако изобщо си спомняш тази част.

— Всичко си спомням — рече той тихо.

— Е, малката ти теория е вярна. — Тя се почувства освободена, като каза това, и се осмели да повдигне очи от чашата си и да го погледне в лицето. О, колко беше красив. Толкова мъжествен. Болеше я, действително я болеше да го отблъсне. Но въпреки това знаеше, че трябва да го направи. — За това, че избягвах да излизам с неудачници като баща ми. Майка ми... аз наистина я обичах, разбираш ли? Тя беше страхотна майка, докато някакви пияни кретени не я премазаха на улицата. Но тя изглеждаше като парцал, защото никога не си доспиваше, работеше на две места, за да мога да уча в католическото училище и да успее да плаща наема. Аз бях единственото ѝ дете и тя винаги ми казваше, че иска да живея по-добре. Че трябва да се оженя за богат мъж.

— Значи ѝ е било все едно как се справяш в училище?

— Не, напротив. Искаше да съм отличничка, да изкарвам хубави оценки. Защото, както казваше, така щях да имам кариера. За всеки случай. Ако бракът ми не потръгне. — Кейт се усмихна насила. — И познай какво — той не потръгна. Сега не знам нищо друго, освен че ми е писнало от богати мъже и искам да направя нещо за себе си. Искам да ме уважават. Емили смяташе, че мога да се справя по-добре, отколкото сама си позволявам. Затова ми остави „Лъки“. А в мига, в който почна да излизам с теб, всичко ще изчезне. За всичко хубаво, което някога направя в „Лъки“, ще се твърди, че се дължи на теб — Дейвид Ейбрамс, великият издател на списания. Който спаси русата глупачка. Така че — да, ти си привлекателен. Но видях банята ти само за жени и не искам да съм Мис Септември. Може би ще почнеш да излизаш с Жаклин Молтрано, става ли? Разбираш ли изобщо?

Той въздъхна. Тя беше толкова красива. Наранена, но непоколебима. Много му харесваше онова, което виждаше срещу себе си в сепарето.

Освен това сексът с нея се бе оказал най-добрият, който някога бе правил.

Проблемът беше, че Кейт Фокс го безпокоеше. Той беше мъж, който обичаше жените като цяло — ценеше ги, желаше ги, наслаждаваше се на компанията им. Към жените, с които имаше еднократни взаимоотношения, каквито предпочиташе, той се отнасяше с уважение и приятелство; никога не ги унижаваше, не ги обиждаше. Обсипваше ги с бижута и подаръци. По дяволите, кой беше той, за да

раздава присъди? Дейвид Ейбрамс не вярваше в двойния стандарт. Той искаше секс без обвързване в края на краищата, така че това го поставяше на една и съща страна с отдадените на забавленията момичета.

Въпреки това рядко някоя докосваше сърцето му. Момичетата, с които в действителност бе излизал, не се задържаха. Те всички бяха добри, мили, изискани, но Дейвид не проявяваше истински интерес, включително и в спалнята. Досега не бе чувствал искрата, не се бе влюбвал. И след месец или три ставаше безсмислено да продължава да се преструва.

Но Кейт Фокс... при нея имаше нещо друго. Сексът с нея беше различен. Невероятно, изумително различен. Не беше заради тялото ѝ... имаше момичета, които много повече му бяха по вкуса, ако трябваше да напише списък на лист хартия. И не беше заради уменията ѝ. За момиче, което е било жена на Бродуей, тя изглеждаше едва ли не наивна, но отзивчива... толкова отзивчива, толкова пламенна... това беше, което наистина го възбуждаше.

Дейвид Ейбрамс усещаше, че сексът е толкова страхотен, защото чувствата му са различни. Смелостта, решителността ѝ да започне отначало, обожаваше ги. Разбираше я. Макар и тя да признаваше, че се е омъжила за пари. Бе направила грешка, вероятно огромна грешка, но се опитваше да я поправи.

Той се опита да прояви твърдост. Беше лудост. Ето че се увличаше, а това не му бе присъщо. Но не беше готов да се обвърже само след една нощ. А и приемаше напълно думите ѝ за кариерата ѝ, за клеймото, което щяха да ѝ лепнат. За съжаление тя беше абсолютно права. Ако излизаше с него, никой повече нямаше да я уважава като професионален издател. Всички щяха да я сочат, все едно на челото ѝ бе изписано, че е златотърсачка.

А и без това тя беше твърде млада за него.

И имаше проблеми.

И той ѝ беше шеф.

— Все пак това не ми харесва — заяви той.

— Не е нужно да ти харесва. Просто трябва да ме оставиш.

— Много добре. Заеми се със списанието ми. Върши си работата както трябва. — Той стана, оставяйки кафето си, и хвърли двайсетачка на масата.

Лицето ѝ посърна.

— Луд ли си?

— Не, не съм. Също така не съм направен от камък. Ако остана да седя още малко тук, нищо от това, което каза, няма да струва и пукната пара. Така че си тръгвам. За в бъдеще ще се срещаме в компанията на други хора.

Дейвид излезе и тя се загледа след него, взира се в гърба му през стъклото на вратата, докато той се отдалечи, прекоси Шесто и се отправи към Единадесета улица.

На Кейт ѝ се доплака. Но тя наведе глава и довърши кафето си. Беше време да се събуди, да се върне в реалността.

Дейвид Ейбрамс се опита да се концентрира.

Пред него седеше красива жена все пак. Той се бе усмихнал, когато Жаки Молтрانو влезе в ресторанта. Всеки пълнокръвен мъж би го направил. В края на краищата да вечеря с нея, не беше чак такова наказание.

— Здравсти, аз съм Жаки — каза тя, протягайки едната си ръка с дълги кървавочервени нокти.

— Аз съм Дейвид. — Той се вгледа решително в очите ѝ, което беше трудно. Тя беше слаба и показваше фигурата си в най-благоприятна светлина — в прилепнала дълга копринена рокля с цепка под атрактивно сако в червено и златисто, украсено с китайски бродат. Материята се спускаше плътно по тялото ѝ, което беше малко по-твърдо, малко по-релефно за вкуса на Дейвид — ръцете и стройните ѝ крака показваха, че е кралицата на фитнеса — но не можеха да се сбъркат малките навирени гърди и деликатно заобленото ѝ дупе. Косата ѝ беше дълга, лъскава и тъмна и се спускаше около раменете в екстравагантна къдрава прическа. Тя имаше дебели устни, оцветени в огненочервено — като роклята и ноктите. Маслинената италианска кожа и тъмните черти можеха да го понесат.

Нищо у нея не намекваше за каквато и да е деликатност.

— Кейт ми каза, че ще работиш с нас.

— Точно така. — Тя се усмихна, седна на мястото си плавно, протегна единия си дълъг крак от цепката в китайската коприна, откривайки пред погледа му разкошните си крака.

Но умът на Дейвид беше другаде.

Да я вземат дяволите Кейт Фокс, помисли си той. По дяволите сложната ѝ личност и умението ѝ да му влиза под кожата. Трябваше да спре да се връща отново и отново към срещата им в кафенето.

Тя беше тази, която си тръгна от апартамента му.

Тя каза „не“. Не искаше да излиза с него. Да му даде шанс. Нима е очаквала незабавно обвързване? Пръстен след една нощ?

Тя беше вбесяваща.

Но толкова умна. Толкова красива...

Няма ли да спреш, смъмри се той. Погледни тази прекрасна мадама точно пред очите ти.

Жаки беше умна — може би не колкото Кейт, но беше корава и в други аспекти, не само в тяло. Това, че си поръча коктейл с уиски и лимонов сок преди ядене. Мускулестите ръце. Ярочервените рокля, устни и нокти. Начинът, по който бе изтегнала тези изключително впечатляващи крака към него, сякаш му предлагаше плод на сребърен поднос.

Те поръчаха храна и подхванаха незначителен разговор. През цялото време Жаки Молтрано облизваше устни и отмяташе коса. Предлагаше му се. Но тя не беше тъпа красавица; може би упорита и корава, но впечатляваща като журналистка. Голямо име за Кейт Фокс, за да...

Не. Стига. Той имаше нужда да се разсее, а въртележката от стриптийзъорки и весели момичета вече не постигаше успех в тази насока. Без нещо, което да отвлече вниманието му, щеше да мисли за Кейт Фокс през цялото проклето време. Когато същевременно тя го бе изтикала толкова лесно от ума си.

— Е, излизаш ли с някого? — попита той Жаки, когато им сервираха десерта.

— Не — отвърна тя с ослепителна усмивка, като се наведе още по-напред. — Но искам да излизам с някого.

— Така ли? С кого?

— С теб — отговори Жаки, без да го изненада. Нямаше как да направи намеренията си по-очевидни.

Той отпи малка глътка от виното си.

— В момента не се интересувам от сериозна връзка. Ще бъда откровен с теб. Можем да сме просто приятели.

— Може би приятели с някои допълнителни облаги? — засмя се Жаки безсрамно. — Страхотна съм в леглото.

Той отвърна на липсата ѝ на смущение, като се ухили. Тъкмо това му бе необходимо точно сега.

— Защо не ме оставиш аз да преценя? — каза спокойно. — Можем да се срещаме, ако сме на едно мнение по този въпрос. Да се забавляваме.

— Това ми звучи напълно в реда на нещата, скъпи — измърка Жаки и се огледа за сервитьора. — Сметката, моля.

---

[1] Боб Удуърд и Карл Бърнстайн — американски разследващи журналисти от вестник „Уошингтън пост“, известни със значимите си репортажи по скандала „Уотъргейт“. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите няколко месеца преминаха като в мъгла. Кейт не си оставяше и секунда през деня, за да се отпусне или да откъхне. Не искаше да има време да мисли.

Първо трябваше да уреди въпроса с преместването си в ново жилище. Взе си един почивен ден и заедно с агента си обиколи Ийст и Уест Вилидж, докато не я заболя краката. Накрая купи един хубавичък едностаен апартамент в сграда без портиер на Единадесета улица при Уест Енд авеню. Струваше ѝ седемстотин и петдесет хиляди, но мястото не се нуждаеше от кой знае каква поддръжка, имаше от онези големи прозорци и високи тавани, които харесваше тя, и беше спартанско и анонимно. Спалнята ѝ беше истинска спалня, а не като модната надстройка, която бе издигнала в опит да освободи малко допълнително пространство. Мястото беше с гледка към реката, към алеята за бягане и велосипедните алеи, които се простираха по дължината на Манхатън. Много ѝ харесваше. Беше малък, но не миниатюрен и тя го украси с топли персийски килими, старинен дървен стол от Нантъкет, ваза от пъстроцветно венецианско стъкло със свежи божури и лалета... Постави щори и тъкани навсякъде, за да може обстановката да не ѝ напомня за претенциозните антики на Маркърс, нито за минималистичния чар на Дейвид Ейбрамс. Тя забрави за фитнес залата, купи си няколко гири и рогозка за йога, които пъхна под леглото. С тях тренираше горната част на тялото си, а реката беше право пред прага ѝ; трябваше само да се намъкне в маратонките си „Найк“ и да хукне надолу по реката към Уайт Бридж или нагоре към Сохо. Жилището ѝ се намираше в евтината част от Вилидж, в самия край на улицата, далеч от „Магнолия Бейкър“ или „Вилидж Апотекари“^[1]. Имаше слухове, че в един от апартаментите на последните етажи живеят известен барабанист и разкошната му приятелка кинозвезда, но те отбягваха всякаква публичност, така че мястото си беше предимно тихо и непретенциозно.

Никой не познаваше Кейт. Никой не я безпокоеше.

Това я устройваше идеално. Дрешникът ѝ не беше голям, но тя го използва най-пълноценно, като подреди дизайнерските си тоалети по цвят и сезон, което ѝ позволяваше да избира най-стилните съчетания само с един бърз поглед. Изборът ѝ на дрехи — след трескавото ежедневие — беше основна част от работата ѝ.

Защото Кейт Фокс беше новото лице на „Лъки“. А това означаваше, че е звезда. Индустрията започваше да ги забелязва. Медиите започваха да забелязват. Всичко, с което бе облечена, се обсъждаше по блогове и модни уебсайтове още щом тя стигнеше сградата на „Ейбрамс“ и слезеше от асансьора на новия етаж на „Лъки“.

Тя беше корпоративна ценност. Беше време да спре да се подценява и да приеме похвалите. Кейт се обличаше в стил „Лъки“ — черна рокля с лодка деколте на „Москино“ с най-сладурските три четвърти ръкави, обувки на висок ток „Фенди“ в маслинено и светлозелена чанта през раменете от „Дж. Крю“; или балетни пантофки от „Шанел“, тесни сиви кашмирени панталони от „Маккуин“ и бяла памучна риза от „Зара“. Тя винаги беше облечена по последна мода. Хората го забелязваха. Модата го забелязваше.

А за Кейт това беше част от целия хаос. Тя ставаше преди шест, бягаше по пет километра всеки ден, продължаваше с упражнения за разтягане вкъщи, вземаше си душ и се обличаше. През ден посещаваше най-добрия фризьорски салон в града, на Четиринадесета улица, където изсушаваха и фризираха косата ѝ. Илайза Петреску ѝ оформяше веждите, а Кейтрин Флауърс от салон „Виктрикс“ оправяше маникюра ѝ. Тя се явяваше на работа в безупречен вид. Всеки ден.

И списанието рязко влезе във форма.

След първите две седмици Кейт свикна с новата обстановка. Новите служители, които беше наела, започнаха да си вършат работата. Изведнъж печалбите нараснаха. Печатаха върху най-добрия материал. Прилагаха мостри на нови рекламодатели. Екипът на Дейвид Ейбрамс от самоотвержени експерти по продажбите показваха на нейните аматьори как се правят нещата; хората на Кейт отговаряха за съдържанието, а Ейбрамс пое грижите за бизнеса.

И продуктът се продаваше като топъл хляб. Защото Кейт Фокс имаше пълна свобода. Амбицията ѝ беше абсолютна.

„Лъки“ беше хит.

Върху корицата публикуваха снимки на най-сексапилните момичета. Не на супермоделите; тях ги показваха до втръсване. Не и на кинозвезди, чиито високомерни пиари поставяха изисквания и налагаха пълен контрол над вида на снимката.

— Не се молим на хората да ги снимаме на корицата си. Те молят нас — заяви Кейт.

Екипът ѝ по дизайна я изглежда така, сякаш им говореше на японски.

— Ъ? — попита Сузи Флемал. Тя беше новият отговорник производство и здраво се развихри още от деня, в който я назначиха, като заложи на по-големи, заградени с текст фотографии, повече цветни страници; всичко се набиваше на очи, целият вид беше лъскав. Сериозните статии бяха изпъстрени със стилни вмъкнати елементи. Всяка страница беше неочаквана. — Не можеш да го направиш.

— В „Лъки“ не разбираме израза „не мога“. Няма да имаме само една звезда на корицата, а три. Модел, актьор или актриса и обществена личност. Може би някой политик, ченге герой, няма значение. Идеята е, че тук да си на корицата, е чест. Ако говорим за модела, тя трябва да е голямата новина на месеца. Ако говорим за актьора, той трябва да е звездата на момента. Всеки месец едно от имената трябва да е известно — например Сара Пейлин^[2] или Джо Байдън^[3], а после добавяме някой новоизгряващ актьор. Или помещаваме снимка на Том Круз заедно с тази на някой непознат, но изключителен съдия от районния съд. Въпросът е в смесицата, деца. Това ни различава от всички останали.

— Боже мой! — Жаклин Молтрانو я погледна с нещо близко до благоговение. — Това всъщност може и да свърши работа. С удоволствие бих комбинирала лика на съдия Сотомайор^[4] на корицата заедно с някой супермодел. А Робърт Патинсън^[5]...

— Тогава да се захващаме — Кейт плесна с ръце. — Това е събитие. Всеки брой е събитие. Не се застояваме на едно място и не ние звъним по телефоните.

Тя насърчаваше екипа си да дава всичко от себе си. Стилистите работеха до късно нощем. Всеки ден се събираха на съвещания, където обменяха идеите си. Кейт оглеждаше всеки материал, всяка статия. Когато Жаклин Молтрانو поиска да изобличат Рик Касъл, кандидата на демократите за заместник-губернатор, Кейт не мигна.

— Прави се на много благочестив по отношение на връзките си — заяви Жаки, като влезе в кабинета ѝ. — Само че си пада по салоните за масаж. В Бостън. Лети извън града през уикенд. Урежда се с момичета — винаги извън града, извън щата. Когато е бил член на законодателния съвет, се е забавлявал заедно със свои колеги.

Кейт примигна.

— Разполагаш ли с доказателства?

— Интервюта с момичетата. Един кадър от скрита камера. Много е размазан. Не знам колко е законно.

— У теб ли е?

— „Венити Феър“ се бояха от законите за клеветата. И въпроса за поверителността.

— Така ли? Защото аз не се боя. Можеш да я публикуваш, Жаки. Ако той започне да опява за скритата камера, ще се позовем на Първата поправка относно обществения интерес. — Кейт едва не потри ръце. — Кое е най-лошото, което може да се случи? Ще му платим обезщетение, а историята ще предизвика небивал интерес. Ще си струва дори и само заради маркетинга.

Звездната ѝ журналистка се усмихна.

— Смятах, че ще искаш да го потулиш.

— Казах ти. Нищо не потулявам.

Жаклин отметна тъмната коса от очите си. Днес беше по-привлекателна от всякога, облечена в тъмносиня рокля „Азедин Алая“ и ботуши на платформа „Гучи“, с тясно сако на „Кавали“ в тъмносиньо и висящи секси обеци от лунен камък на „Хаус Масо“. Стройната ѝ външност фокусираше вниманието върху впечатляващите ѝ извивки и безкрайните крака; но на грима си не бе отделила толкова време — само опушени сенки и наситен руж по привлекателната ѝ маслинова кожа.

— Но сте правили дарение за кампанията му.

— Да. И то много пари — сви рамене Кейт. — И какво от това. Той е лицемер. А и списанието идва на първо място. Ето какво, хрумна ми страхотна идея. — Тя щракна развълнувано с пръсти. — Ще помолим Кейт Хъдсън да се снима за корицата заедно с приятеля си Мат Белами^[6] от „Мюз“.

— О, да. Те са великолепни.

— Да се надяваме, че ще се съгласят. Когато го уредя, можеш ли да помолиш този тип също да се снима?

Жаклин едва не подскочи от мястото си.

— Това е гениално, да му се не види. Той е пълен егоцентрик, ще го направи, без да се замисли.

— Знам. — Кейт се ухили. — И ще го щракнем за корицата на броя, който ще съсипе кариерата му.

— Ти си зла — възхити ѝ се Жаки.

Кейт се поклони.

— Опитвам се.

Да, помисли си тя. Беше невероятно — цялата тази история и начинът, по който осъществяваха намеренията си...

Те поставиха лика му на корицата и броят се превърна в национална новина и се изкупи навсякъде. Следващия месец Кейт пропусна разобличаващите статии и записа интервюта с трите звезди от корицата... един губернатор в президентските първични избори, млад супермодел с мания по астрологията и оттеглил се от сцената актьор, носител на „Оскар“, който се завръщаше на екран с новия си филм.

Разговорът се получи много весел и неочакван.

Този брой също се изкупи напълно.

„Лъки“ утрои базата си от абонати. Удвои таксите за реклами. Започнаха да отклоняват рекламодатели. Всяка модна марка в Америка отчаяно искаше да намери местенце при тях и Кейт успяваше всеки път да запази списанието свежо и различно.

За деветдесет дни тя преобърна Ню Йорк с главата надолу.

Кейт Фокс беше новото име в бранша. И ѝ харесваше.

Единственият проблем беше, че животът ѝ се изчерпваше с това. Тя се поддържаше заета — много заета — от сутрин до късна вечер. Когато най-после си тръгнаше от поредното парти, откриване или модно ревю, на които бе отишла, и се прибереше обратно вкъщи, обикновено вече бе станало единайсет часът. Време беше за лягане, тъй като сутринта щеше да става рано, за да тича.

Така че тя сведе до минимум онези моменти, когато осъзнаваше, че е сама. Без съпруг, без приятел. Що се отнасяше до приятелките ѝ от

списанието и от индустрията, те всички си имаха мъже.

Кейт си измисляше много удобни лъжи. Не искаше приятел. Беше твърде заета за връзка. Не можеше да преценява добре хората. Избираше тази, която беше в сила за деня.

Не беше като да ѝ липсваха предложения. Момичетата в „Лъки“ обичаха началничката си. Беше трудно да не харесват жената, която вдигаше заплатите им и осигуряваше най-добрите читатели, които някога можеха да имат.

— Трябва да се запознаеш с приятеля ми Джим. Той е доктор.

— Кейт, какво ще кажеш за Роки Грандолини? Нали се сещаш, режисьорът? Миналата година се разведе.

— Братовчед ми Сам е архитект...

— Луис Балдо е най-горещият нов професор в Колумбийския. Класовете му са претъпкани. Преподава политология, страхотно ще си паснете.

— Скъпа — обади се провлечено Жаклин, — имаш нужда от силен мъж. Някой достатъчно силен да се справи с Кейт Фокс.

— Като Дейвид ли? — пошегува се Кейт и веднага ѝ се прииска да си бе замълчала. Всички знаеха, че Жаклин Молтрانو излиза от време на време с Дейвид Ейбрамс, откакто Кейт им бе уредила онази вечеря. Жаки беше талантива, умна, великолепна и притежаваше цялата чувственост на София Лорен със съответния размер на гръдната обиколка. Освен това тя нямаше абсолютно никакви задръжки относно това да излиза с шефа.

Една вечер, когато броят с Рик Касъл се разграбваше от рафтовете и успехът на Жаки беше неизменна тема в новините на „Си Ен Ен“ и „Фокс“, Кейт деликатно повдигна въпроса.

— Не се ли притесняваш? — попита тя.

— За какво?

— Като се има предвид голямата ти статия... работата в списанието...

Жаки се наведе напред към бара. Пиеха питиетата си в „Сохо Хаус“, най-известния частен клуб в града. Най-прочутите дизайнери току-що ги бяха осведомили за предстоящите тенденции в пролетните колекции; нюансите щяха да са неутрални, светлозелени и тъмносиви вместо втръсналите на всички пастелни и флорални тонове. Тя беше доволна. Нейното питие се състоеше от сок от касис и газирана вода,

докато Жаки отпиваше с удоволствие от двойно уиски „Джак Даниелс“ с диетична кока-кола.

— Дейвид не обича жени, които пият — беше обяснението й. — Затова не пия. Освен когато него го няма. Ммм, това има страхотен вкус.

— Не се ли притесняваш, че хората ще кажат, че заслугата е изцяло негова... че си била повишена заради него?

— О, на кого му пука? — Жаки отпи още една глътка от питието си и премлясна с устни. — Ти слагаш името ми под статиите. Да казват каквото си щат, по дяволите. Срецам се с най-привлекателния мъж в Ню Йорк. Всички просто завиждат. — Тя вдигна чашата си за на здравица. — Великолепен брой, Кейт. Благодаря, че го направи реалност.

Кейт чукна чашата си в нейната.

— Хей, заслугата не е моя. Това беше твое дело.

Жаки отпи поредната глътка.

— Но ти ме нае, нали? И при двете ни се получи. — Тя побутна Кейт. — И много благодаря, че ми помогна с Дейвид. Той е удивителен. Отначало не гореше от желание да се срещаме, макар че му казах — и тя вдигна ръце, а дългите й червени нокти сочеха към тавана: — „Няма да се притискаме! Дори не сме двойка! Само се забавляваме!“ Изглеждаше, сякаш си има друга приятелка. Но когато го попитах, тъкмо тогава се съгласи на втора среща. И сега вече сме двойка. И много се забавляваме!

— Хей, Жаки, това е супер. Наистина много се радвам за теб. — На Кейт й призля. — Знаеш ли, той ми е шеф; може би трябва да си говорим за нещо друго...

Жаки не й обърна внимание. Искаше да се похвали.

— Той е умен. И забавен. И толкова амбициозен. Знаеш ли, че дори не се възприема за богат? Все твърди какъв аматьор е, как още дори не е започнал. Мисля, че иска да засенчи твоя Маркърс.

— Той не е „моят Маркърс“. Виж, наистина не бива да говорим за Дейвид, защото...

— Но аз *искам* да говоря за него — изтъкна Жаки с подсилена от бърбъна прямота. — Той е тооолкова невероятно секси. И не само на външен вид. — Тя пак бутна Кейт, сниши глас и прошепна: — Няма да *повярваш* какво прави в леглото.

Кейт се обля в студена пот. Поне Дейвид Ейбрамс не я бе издал, не я бе предал. Не беше лежал до звездната ѝ журналистка и не се бе присмивал на Кейт — за това колко безпомощна и разпалена е останала от ласките му.

— Хей, знаеш ли? Статията ти беше страхотна. Но трябва да се прибирам, да си лягам. Утре ще ставам рано — побърза да каже Кейт. Тя потупа приятелката си по гърба. — Ще се видим утре, става ли?

— Въобще не си забавна — нацупи се Жаки. — Но добре. — Тя се разведри. — Щом довърша това, може да се обадя на Дейвид. А той може да довърши *мен*. Сериозно, ако можеше да видиш как той...

— Чао! — извика Кейт. — Ще се видим в офиса!

И тя се завтече към вратата.

Усмихна се леко, като си спомни тази случка. Защото макар Дейвид Ейбрамс никога да не говореше за това, той все още излизаше с Жаки и от време на време в манхатънската преса се появяваше по някоя размазана снимка на двамата, докато излизат от някой нощен клуб.

Значи сега Жаки беше кариеристката, тръгнала по съмнителен път към върха, и многото ѝ жертви и приятелите им с радост се изказваха против нея, докато Кейт оставаше незасегната.

Е, точно това искаше.

Беше идеално.

Нали?

Ейбрамс седеше в кабинета си, проучвайки цифрите на монитора.

Бяха добри. Наистина добри.

Той трябваше да е щастлив от този факт.

„Лъки“ правеше пари. Маркърс Бродър беше вдигнал офертата си, предлагайки му действително страхотна цена. Само дето нещо вътре у Ейбрамс отказваше да хвърли Кейт Фокс в устата на вълка.

Жаки Молтрано правеше изключителни материали и беше на разположение в леглото му. Винаги беше готова да отиде при него, когато я повикаше. Нямаше нужда да върти телефоните за други жени.

Тогава какъв беше проблемът, по дяволите?

Не питай и не говори, отвърна разсъдъкът му.

Ах, беше му писнало да се преструва. Искаше да види Кейт. Цялото това въздържане от емоции му бе дошло до гуша. Тя работеше за него, намираще се съвсем наблизо, в неговата сграда. Ако ѝ дадеше изпълнителски пост, тя щеше да се премести право в тези офиси и той щеше да я вижда всеки ден...

Имаше връзка с Жаки, но какво от това. Кейт не беше ясновидка. Какво лошо щеше да стане, ако се видеше с най-талантливия си редактор?

Той вдигна телефона и набра вътрешния ѝ номер.

— Кейт Фокс — обади се тя мигновено.

— Кейт. Дейвид е.

Мъничка пауза. Дали се бе развълнувала от обаждането му? Искаше му се да мисли, че е така.

— Здравсти — каза тя.

— Трябва да се срещнем. Ела в кабинета ми.

— Разбира се. Там ли са другите редактори? Съветът?

— Само ти и аз — рече той. — Нямаме нужда от придружители, нали? Възрастни хора сме.

— Доста съм заета — каза тя неохотно.

— До петнайсет минути да си тук. Все още съм ти шеф.

— Е, разбрано, сър — отвърна тя и той можеше да долови усмивката в гласа ѝ, почти да види възбудата на лицето ѝ. Беше му толкова лесно да я разгадае. И това много му харесваше.

Кейт се замисли дали да не вземе нещо със себе си. Някаква папка със снимки, разпечатка на повишените продажби. Но после се отказа. Дейвид Ейбрамс имаше достъп до всичко, което ѝ бе известно, а и до много повече. Той ѝ беше шеф.

В „Лъки“ можеше и да са съдружници, но тя беше напълно наясно, че не са равнопоставени. Можеше да бъде уволнена от него. И макар да имаше петдесет процента от списанието ѝ, той управляваше проклетата компания: всички списания, всички сгради, всеки служител на всяко ниво в крайна сметка отговаряха пред него.

Тя беше редактор.

Той беше играч.

Разделяха ги светове. И Кейт се опитваше да не бъде привлечена от този факт. Но не успяваше. Постиженията му се простираха пред

него като фанфарен звън, когато влезеше в стаята. Те бяха част от силата му толкова, колкото беше и твърдото му като желязо тяло.

Освен това той знаеше как тя реагираше на сила.

На истинска сила. Мъжка сила. Онази, с която я бе обърнал наопаки в леглото си, бе я превел през поредица от оргазми, беше я оставил обляна в пот, карайки я да дращи по чаршафите, да стене името му, да го моли, буквално да го моли да не спира.

Кейт не можеше да направи нищо по въпроса. Той знаеше и беше там, и нямаше смисъл да се преструва.

По дяволите, помисли си, като грабна чантата си и се отправи към вратата. Сега Дейвид беше с Жаки Молтрано; тя със сигурност се грижеше добре за него. Може би бе забравил всичко за онази нощ.

Както тя се преструваше, че е забравила.

— Господин Ейбрамс, госпожица Фокс. — Лоти Френд се показва на вратата. — Искате ли кафе, сър? Или вода с лед?

Дейвид погледна към Кейт. Тя поклати глава.

— Мисля, че няма нужда. Бих искал да ни оставиш насаме с госпожица Фокс. Не ме свързвай с никого и дръж вратата затворена. Имаме съвещание.

— Да, сър — каза жената. Тя погледна гибелно към Кейт, но не се осмели да каже нещо на глас. — Разбира се.

Лоти излезе и вратата се затвори тежко зад нея. Те бяха само двамата заедно в кабинета.

— Седни — каза Дейвид.

Кейт седна грациозно в стола пред бюрото му. Полата ѝ на „Версаче“ стигаше точно до коляното и при сядането се вдигна нагоре с около два сантиметра, като изложи на показ дългите ѝ крака чак до обувките на „Стюарт Вайсман“ и откри стройните ѝ бедра в прозрачния чорапогащник.

Да му се не види, помисли си тя. Искаше ѝ се да е с дълга пола. Или с панталон...

— Да? — обади се тя. Предизвикателно. — Искаше да ме видиш?

— „Лъки“ върви много добре. Мислех да поговорим за това.

— Разбира се — каза Кейт, потискайки разочарованието си. Тя изрецитира малко статистически данни, някои от последните им успехи.

— Отлично. — Той замълча, взирайки се в нея, и погледът му я изгаряше. Кейт трябваше да призове цялата си воля, за да не сведе очи, да не му се примочи да спре да я гледа по този начин. Умираще от страх да не покаже слабостта си. — Трябва да знаеш, че Маркърс Броудър вдигна офертата си за „Лъки“. Дори отправи заплахи; ако не му продам, може да посегне на целия ми отдел.

Тя се изчерви.

— Ако му продадеш списанието, ще трябва да напусна. Не мога да работя за Маркърс.

— А за мен можеш?

— Разбира се — каза тя веднага. — Ти си арогантен и нахакан, и самомнителен, но...

— Ами благодаря — обади се той с ленива усмивка, която я разтопи.

— Но поне смятам, че не ме мразиш. И изглежда, че харесваш жени.

— Поправка. Обичам жени.

— Маркърс е повреден. Той ме мрази. Всъщност не мисля, че изобщо харесва жените. — Тя потрепери.

— Е, не се безпокой, отказах му.

— А какво казват акционерите ти?

— Ще трябва да се доверят на преценката ми — отвърна той.

Кейт се изчерви. За пореден път в негово присъствие се почувства малка, уязвима. За пореден път зависеше от него за закрила. Тя инстинктивно кръстоса крака.

— Благодаря. — Не можа да се въздържи: — Как върви с Жаки?

Той повдигна вежди.

— Имаш предвид в личен план ли?

Кейт вдигна рамене. Стана от стола. Чувстваше се прекалено на показ, твърде открита в полата, която се плъзгаше застрашително нагоре, а Дейвид Ейбрамс гледаше надолу към нея.

— Да, по дяволите — каза. — В личен план имам предвид.

Той се изправи, заобиколи бюрото и се приближи. Нямахше къде да бяга — Дейвид Ейбрамс дойде и застана пред нея, безмилостно, точно пред нея.

— Излизам с нея. Връзката ни не е романтична.

Тя се засрами от силата на облекчението, което премина през тялото ѝ, на удоволствието, изпаряването на напрежението. Изпусна дъха си рязко, Дейвид я чу и сведе поглед към нея.

— Обясних на Жаки какво търся, преди да започнем да се срещаме. И тя прие нещата при тези условия.

— Разбирам — измърмори Кейт.

— Не би трябвало да те интересува.

— Точно така. Не ме интересува. — Тя поклати глава. — Това е слабост...

— Все още ме желаеш — заяви той и тя чу победоносния му тон, дълбокото удовлетворение в гласа му. — Имаш чувства към мен.

— Не — смотолени Кейт. — Животът ти не е моя работа.

— Защото не ти пука, нали?

Тя вдигна глава. Непокорно.

— Точно така, дявол да те вземе. Не ми пука. Какво правиш със собствения си живот, си е твоя проклета...

Ейбрамс се протегна и я сграбчи около кръста, придърпвайки я близо към себе си с едно-единствено движение, устните му се затвориха върху нейните, целуваше я безпощадно, безмилостно...

И почувства мигновената ѝ безпомощна капитулация. Отзивчивостта ѝ. Страстта под дрехите ѝ. Втвърдените ѝ зърна през памука на ризата ѝ. Чувстваше ги опрени в гърдите си, усещаше ръцете ѝ да се прокрадват по шията му, тя се разтапяше в целувката му...

После Кейт изстена почти мъчително и се отдръпна от него.

— О, боже — изхленчи тя. — Не можем... това ще съсипе всичко...

Ейбрамс се принуди с мъка да я остави. Костваше му голяма борба. Тя беше красива, гореща и безпомощно негова.

— Решението е твое — заяви той с плътен глас. — Няма да те улесня, Кейт Фокс. Няма да те насилвам за нищо. Когато си изясниш какво искаш, ще дойдеш при мен.

Тя изхлипа веднъж, след което се пресегна за чантата си, без да гледа, и изтича през кабинета му.

Ейбрамс я гледаше, видя как вратата се затвори след нея. Трябваше да скъса с Жаки. Бог знае с какво си играеше. Кейт беше права; това беше опасно, глупаво.

И въпреки това целувката разбунтува кръвта му като химическа реакция. И точно в този момент никой от разумните аргументи не му се струваше от значение.

Лола Валдес се излегна на шезлонга и огледа приятеля си. Той беше отсреща, седнал зад бюрото — чудесна луксозна вещ от дворец на Медичите във Флоренция — върху което се намираха компютърът и мониторът му в космически стил, и се вираше в имейлите си.

Проблемът беше, че се занимаваше с това от един час. Тя се протегна лениво като котка и премести великолепно то си тяло, облечено в оскъдна нощница от шифон, която я правеше да изглежда по-гола от чисто гола. Зърната ѝ бяха вирнати и твърди и се виждаха ясно под прозрачната материя. Лола поддържаше климата в апартамента му на ниска степен, така че винаги да изглежда възбудена. Пазеше си мъничко количество лубрикант, скрито в шишенце за парфюм, в случай че на Маркъл внезапно му се приискаше секс. За него тя винаги беше в настроение. Трийсет секунди заключена в банята му — и беше готова.

Тоалетът ѝ обикновено му въздействаше. Маркъл харесваше това, че е прозрачен. Нощницата ѝ завършваше с малък волан от пера, които тя бе съчетала с пантофи на токчета с розови пухкави пера на пръстите; приличаше на излязла от „Фоли Бержер“^[7]. По някое време той минаваше зад нея и повдигаше ръба на дрехата, излагайки голотата ѝ на показ, и Лола потръпваше от удоволствие. Или ако говореше по телефона и тя преминеше край него, той плъзваше свободната си ръка през предната част на прозрачната материя, като небрежно стисваше и мацкаше гърдите ѝ.

Тя беше неговата играчка и се държеше като такава. Без оплаквания и въздишки. И тъкмо затова, противно на очакванията на Манхатън, Лола Валдес се бе задържала на сцената по-дълго от всяка от другите забежки, които бе имал след развода си.

— Скъпи — измърка тя. Изви гръб и се тласна напред. — Ела тук.

Той не се обърна към нея.

— Зает съм.

Лола се нацупи.

— Винаги си зает. Почини си малко.

Маркърспря и се обърна на мястото си. Привлякла вниманието му, тя разтвори краката си широко с открита покана. Шифонът се отметна съвсем леко, предоставяйки му много добра гледка към резултата от коламаската, която си бе направила сутринта.

Упорството ѝ бе възнаградено. Раздразненото изражение го напусна.

— Може би по-късно — каза той. — Искam първо да свърша тук.

— Разбира се, мило — отговори Лола.

Знаеше много добре, че не бива да го притиска. Нравът му беше отвратителен. Разочарована, тя се обърна по корем. Комбинезонът ѝ се надигна леко, разкривайки долната част на задника ѝ от световна класа. Обикновено това щеше да е достатъчно да го накара да отиде при нея, да си свали ципа и да я обладае точно в положението, в което бе легнала.

Не и днес обаче. Беше зает. И Лола знаеше с какво е зает.

Онази проклета кучка Кейт Фокс.

Лола изу пантофите с пера. Не беше най-умната жена на света, но притежаваше известна животинска хитрост. Щеше да е много трудно да принуди Маркърс да се ожени за нея. Той я смяташе за временна сексиграчка, с която да се отпусне за седмица-две. И смяташе, че на нея не ѝ е ясно. Но Лола беше експерт по мъжете. Едната седмица на удоволствие за Маркърс се бе удължила на три, после четири, вече станаха месеци и тя все още беше при него, все още живееше в апартамента му.

Без той да забележи, тя си бе прокопала път навътре и сега беше част от всекидневния му режим. Едва ли не го бе пристрастила към себе си. Само едно нещо стоеше на пътя ѝ — това проклето вманиачаване по бившата му жена.

Какво толкова имаше в онази кучка, намръщи се Лола. Не беше свикнала да я пренебрегват. А Маркърс не прекарваше време в преследване на живота и кариерите на другите си бивши съпруги. Не че някоя от тях имаше кариера. Те всички бяха получили тлъсти споразумения и живееха от тях. В много удобна неизвестност.

Малката Кейт в действителност не разполагаше с пукната пара. Но вгорчаваше живота на Лола. Достатъчно трудно щеше да е да завлече Маркърс до олтара. Той не страдaше от морални задръжки, но

изключително държеше на имиджа си в обществото. С още един брак щеше да изглежда нелепо. И той бе решен да не го допусне.

Но не бе предвидил Лола в сметките си. Тя искаше този пръстен и щеше да го получи. Маркърс беше по средата на военната ѝ зона и дори не го знаеше.

Нощницата беше едно от оръжията ѝ, но и явно не си вършеше работата. Нямаше проблем. Лола разполагаше и с други. В леглото с Маркърс си постави за задача да разбере всички неща, които го възбуждаха. Като това да му се яви облечена в бизнес сако, на високи токчета и с нищо друго. Когато той влезеше в апартамента, тя се разхождаше така, задникът ѝ се подаваше навън, а гърдите ѝ се очертаваха ясно под плата, носеше му кафе и нехайно го разпитваше как е минал денят му, сякаш бе скромно облечена за събрание на родителското настоятелство. Докато той не скочеше и не я придърпаше към себе си, бързайки да я отведе в спалнята. Или когато Маркърс се осмелеше да покаже слабата си покорна страна и искаше да му заповядват, да го бутнат назад в леглото. Тогава червените ѝ дълги нокти се забиваха в раменете му и тя го възсядаше и тормозеше, като му казваше колко е безполезен и същевременно го изцеждаше от удоволствие с експертни умения. Костваше ѝ малко повече актьорско майсторство, защото го ненавиждаше за слабостта му, но Лола нямаше нищо против. Какъвто и да беше в спалнята, извън нея Маркърс Бродър раздаваше командите. На моменти тя потръпваше неприятно от докосването му, но никога не го показваше; ако сексът ѝ беше противен, извърщаше глава и стенеше и пъшкеше, загледана в картината на Реноар на стената, в тоалетката за четиристотин хиляди долара от Англия или безценния персийски килим на пода. А копринените чаршафи от Париж бяха сами по себе си афродизиак. Не беше трудно да си докара нужния ентусиазъм. Лола имаше планове да остане.

Първата част от плана ѝ беше сексът. Много и много секс. Той можеше да го получи от кое да е момиче, затова тя му осигуряваше разнообразие, изучавайки нещата, които му доставяха удоволствие. Оставяше го да гледа порно на телевизора с голям екран, закачен на стената срещу леглото, докато тя лежеше между краката му и му духаше. Шепнеше мръсни фантазии в ухото му, докато го галеше, докарвайки го до необузdana възбуда. Изненадваше го на обществени

събития, като го отвеждаше в някой забутан ъгъл и му се разкриваше, слагайки ръцете му върху себе си...

По този въпрос правеше достатъчно. Колкото повече я чукаше, толкова повече контрол можеше да има тя върху него. Сега трябваше малко да се промени, съвсем мъничко, за да добие повече вид на домакиня и майка. Дизайнерските ѝ рокли започнаха да стават по-прибрани, по-дълги. Беше открила гримьор, който умееше както деликатния, така и по-яръкия грим. Стремеше се също и към нов вид, в който да се приведе веднага след като Маркърс слезе от нея или се измъкне от устата ѝ — дизайнерски дънки, равни обувки на „Кедс“ или сандали „Капри“, къси шорти, приятни тениски на „Шанел“ на черно-бели райета, съчетани с вързаната ѝ на конска опашка лъскава коса. Дори си купи няколко спортни сутиена, които да носи под тениските си от „Гап“ и „Дж. Крю“. Докато Маркърс се усетеше, тя щеше да се превърне в истинска американска заможна майка от Скарсдейл или Катона. Имаше нужда само от дете, с което да запълни картинката.

Защото това беше единственият ѝ билет към брачната халка. Маркърс не искаше да изглежда нелепо, но искаше да постигне някакво положение на уважаван възрастен. Това означаваше дете, вероятно две или три, и съпруга, която да си седи вкъщи, да устройва партитата и да ръководи домакинската част на империята му. Той си търсеше някоя, която да изиграе тази роля. И Лола беше решена да спечели прослушването. Тя вече бе започнала да гука над бебетата, които срещаше по улицата; обличаше се като монахиня, след като обслужеше Маркърс...

Но Кейт Фокс, новата звезда сред издателите, Кейт Фокс препречваше пътя ѝ. Тази кучка. Този шибан призрак. Понякога Лола четеше „Лъки“, когато Маркърс не беше наблизо. Списанието беше страхотно. Тя предано копираше модните съвети. Кейт Фокс си разбираше от работата. Но наистина, честно — тя беше само една смотана работеща жена. *Неудачница*. Беше заменила Маркърс и милионите му за една тъпа работа. Това не я правеше голяма умница, нали? Лола се подсмихна самодоволно. И Маркърс трябваше да го види, трябваше да разбере, че Кейт не е нищо повече от провалила се трофейна съпруга.

Лола стана от дивана, като свлече оскъдното парче шифон от раменете си. Беше изправена пред двама врагове в този процес. Единият беше Маркъс, който все още си мислеше, че ще я зареже. А другият беше Кейт Фокс.

Щеше да приеме пълната капитулация на Маркъс, но първо щеше да се наложи да изтрие съперницата си от лицето на земята.

Все още беше обута с токчетата си. Голото ѝ загоряло тяло представляваше приятна гледка; обувките удължаваха краката ѝ, подчертаваха издаденото ѝ дупе и караха гърдите ѝ да се подрусват. Тя се приближи бавно до Маркъс и постави ръцете си на раменете му, започна да го разтрива и размачква.

— Ммм... — Той въздъхна леко, с удоволствие. Допирът ѝ беше уверен.

— Ти си работи, скъпи — измърка тя. — Няма да те притеснявам.

Лола се наведе над рамото му едва-едва. На екрана се виждаше диаграма с цифри, показваща данни за „Ел“, „Космополитън“, „Венити Феър“, „Инстайл“ и... „Лъки“.

Това беше една миниатюрна част от империята на Маркъс Броудър. Но вземаше надмощие.

Това трябваше да спре. Маркъс имаше нужда да се заеме с живота си, за да може Лола да се заеме със своя.

Тя се свлече на колене, а после застана на четири крака. Това привлече вниманието му. Той погледна надолу и се ухили. Тя почувства ръката му, която загази гърба ѝ, докосна задника ѝ и започна да я милва.

— Какво правиш, по дяволите? — попита той, но без гняв в гласа.

— Нищо — отвърна тя невинно. — Не ми обръщай внимание, Маркъс. Върши си работата. Приеми ме само като фон. Дори няма да ме забележиш. — После тя коленичи между краката му, разкопча ципа му и когато той замилва главата ѝ, тя се залови за работа.

---

[1] Вериги пекарни и аптеки в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Американски политик от Републиканската партия, губернатор на щата Аляска от 2006 г. — Б.пр. ↑

[3] 47-ят и настоящ вицепрезидент на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Соня Сотомайор — съдия от Върховния съд на САЩ. — Б.пр.

↑

[5] Британски актьор, модел, продуцент и музикант. — Б.пр. ↑

[6] Британски певец, китарист и главен текстописец в рок група „Мюз“. — Б.пр. ↑

[7] Знаменито кабаре и концертна зала в Париж, Франция. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имам някои съмнения. — Тим Рейнълдс застана в заседателната зала на корпорация „Ейбрамс“ и огледа другите лица. Имаше някои, които не бяха изпълнителни директори, един пенсиониран съдия от щатския върховен съд, един икономист от Международния валутен фонд, както и бивш началник на отдела по сливания в известна градска банка и накрая основните фигури в ръководството — Тим Рейнълдс, Айрис Хоги и самият Дейвид, които седяха в единия край на масата. — Смятах, че правим рискован залог с това списание, че Кейт Фокс ще се държи странно. Но макар и да поехме някои рискове, заради които ни се наложи да се потрудим здраво... — Той се усмихна. — „Лъки“ се превърна в едно от най-известните имена сред списанията. Вече имаме имитатори. Като „Пейтриът“, които се опитват да наподобят смесицата от материали, но е по-дясно ориентирано. Харесва се в мрежата, но не се купува от будките. Давам му още три месеца. Друго такова списание е „Фол Репорт“ под управлението на Флор д'Амато. Мода с нотка злободневност.

Айрис Хоги изсумтя.

— Каква ти злободневност — нищо подобно! Флор никога не биваше да се мести от „Кюти“. — Тя се напери. — Не че можеше да се мери с продажбите на „Модел“ и „Бюти“...

— Малко са спаднали — обади се Дейвид Ейбрамс.

Другите го погледнаха. Ейбрамс рядко вземаше думата на заседанията на съвета. Той предпочиташе да слуша и след това да взема решенията почти самостоятелно.

— Така е — призна Айрис. — С около петнайсет процента.

— От коя дата?

Айрис се смути. Разбираше накъде бие Дейвид, всички го разбираха, но тя не искаше да го признае. Назова месеца.

— Точно тогава Кейт Фокс напусна „Кюти“, за да се омъжи за Маркърс. А назначените на нейно място редактори не постигнаха

нейните успехи. Десет процента от читателите им са купували списанието само заради нейните статии. — Дейвид се усмихна леко. — Това е впечатляващо.

— Не можеш да докажеш връзката — тросна се Айрис.

— Не отричай — каза хладно Ейбрамс.

Айрис се чувстваше застрашена, но на него не му пукаше. С „Модел“ и „Бюти“ си вадеше хляба, но те от шест месеца не бяха вдигали продажбите си. Айрис все се оправдаваше с кризата, а изправена пред същите обстоятелства, Кейт бе постигнала страхотен успех.

Айрис се нацупи.

— Добре. Но сега положението е тежко за всички масови модни списания. Кейт се справя много добре — в пазарната си ниша.

— Колко бройки трябва да продаде още, за да превърне списанието си в масово заглавие? — попита Ейбрамс.

— Около една година още — отвърна с усмивка Рейнълдс.

— Това наистина е вълнуващ момент за индустрията. Освен това, Дейвид, добре, че включи допълнителната клауза в договора. От „Вог“ и „Ел“ са й предложили огромен скок в заплатата.

— Забравяш, че тя притежава петдесет процента.

— Да. И смятам, че трябва да продадеш изданието на Маркър Броудър — продължи Рейнълдс. — Сумата е огромна като за начална оферта, а сега вече можем да получим още повече.

— Да го продам? Ти си луд — отсече Ейбрамс.

Рейнълдс се изчерви.

— Помисли за акционерите. Продажбата е най-лесното нещо и ще ни снабди със солидно парично вложение.

— За цената на акциите си ли мислиш? — попита Ейбрамс. — Кейт е победител. Няма да я продам на бившия ѝ мъж.

Рейнълдс премигна, объркан от пренебрежителното отношение.

— Тогава недей продава. Препоръката ми е да изкупиш нейния дял — обади се Донал Редсън.

Ирландецът беше петдесетгодишен, с рижава коса и проницателни бледосини очи. В банката, в която бе работил преди, беше един от най-добрите специалисти по финанси, докато не го оставиха да се оттегли поради възрастта си. Той беше доволен да е

член на управителния съвет на изгряваща компания и Ейбрамс особено ценеше съветите му.

— Тази сделка наистина е страхотна за теб, Дейвид. Но можеш да имаш повече от просто един голям дял. Списанието уж е на „Ейбрамс“, а не е изцяло. Защото не е част от нашия издателски отдел; отделна собственост е. По-добре да се сдобиеш с всичко.

— Колко ще трябва да платим?

Той вдигна рамене.

— Около четири милиона долара?

Дейвид едва не изплю кафето си с канела.

— Знам, че стойността му се е покачила, но аз ѝ дадох осемстотин хиляди.

— В момента е най-популярното списание на пазара. Отчитаме изключителни продажби. Честно казано, вероятно струва и повече, но ти си може би единственият сериозен купувач, така че ще го вземеш изгодно. Всеки друг би могъл да купи само петдестпроцентовия дял, но ти можеш да имаш всичко. И трябва да го вземеш. — Донал се усмихна широко. — Щом „Лъки“ стане притежание на „Ейбрамс“, ще имаме две силни, солидни издания на масовия пазар и експлозивното ново списание. Така получаваш съчетание от надеждност и въображение. Това ще направи издателския отдел много по-ценен. — И той пак се ухили.

Дейвид кимна и прегледа списъка с цифрите.

— Ще се опитам да я купя. И искам да я повиша.

— Като каква? — попита Тим Рейнълдс. — Тя вече е главен редактор.

Ейбрамс погледна към Айрис.

— Смятам, че трябва да ѝ дам по-широкообхватна роля. Смятам да я направя старши вицепрезидент.

Айрис пребледня. Усмивката изчезна от лицето на Тим Рейнълдс. Те и двамата бяха старши вицепрезиденти. Беше им отнело петнайсет години, за да станат известни в индустрията и да се издигнат.

— Тя няма никакъв опит — отбеляза Рейнълдс.

— Досега я възхвалявахте до небесата.

— Така е, Дейвид — имахме предвид началните ѝ изяви. Не е готова за корпоративна отговорност.

— Останах впечатлен от възможностите й — каза Ейбрамс. — Повишавам я въз основа на резултати, а не на години опит. Не сме федералното правителство.

— Кейт Фокс е непредвидима — обади се Айрис. — Не може да говориш сериозно, Дейвид.

— Не се шегувам, когато говоря за бизнес. — И да се чувстваха засегнати, на него в действителност не му дремеше. Той се изправи. — Благодаря ви. До следващото заседание.

Нощта вече бе паднала над града и беше студено, наистина студено. Никъде другаде нямаше такава зима като в Ню Йорк. Човек можеше да се облече като ескимос, но студът пак по някакъв начин се просмукваше в костите и смразяваше кръвта. Ейбрамс винаги правеше големи дарения на подслоните за бездомни за сезона, но колкото и пари да се влагаха в проблема, всяка година някой клет пияница падаше и замръзваше до смърт.

Въпреки това Дейвид харесваше зимата. Беше добро време за мислене.

Той се бе настанил на една от най-добрите маси в един от най-люксоznите ресторанти в Ийст Вилидж — „Ноу Куотър“. Обичаше го, защото мястото се намирало в началото на алеята на „Хай Лайн“^[1] — стария железопътен надлез, който някой умен негодник бе решил да превърне в страхотен издигнат над земята парк. Сега районът представляваше градина от диви треви и растения, които обвиваха грозните, вече неизползвани железопътни релси. Двойки, деца, възрастни хора, половината Долен Манхатън обичаше да се разхожда там през лятото. Според Ейбрамс това беше една от най-романтичните алеи в града. Харесваше му, че е издигнат далеч от трафика, от тълпите. Мястото беше като малък остров, плаващ в небето — една добра идея, която се различаваше осезаемо от всичко друго. Неща като това безкрайно вдъхновяваха Ейбрамс.

Беше чудесно, когато нещата се получаваха.

С Жаклин Молтрано не се получаваха. След онази целувка с Кейт контрастът беше просто прекалено голям.

Ейбрамс въздъхна и погледна ролекса си. Жаки трябваше да е тук още преди четвърт час, винаги закъсняваше. Точно както беше

шумна и нахална и пиеше прекалено. Но също така беше невероятно умна и безстрашна; имаше страхотно въображение; беше добра в леглото и забавна, смееше се доста, винаги беше готова да опита нови неща. Обичаше парите му и не лъжеше по този въпрос, което беше приемливо донякъде. Жаклин беше истинска нюйоркчанка, ярка експлозия от Бруклин. И определено беше разкошна.

Той бе благодарен. Забавляваше се през последните няколко месеца. Но се възползваше от нея и не одобряваше поведението си.

Жаклин Молтрано, тази едрогърда, стилна, прелестна италиано-американка с лъскава коса, беше просто забележителна. Всеки мъж в града можеше да го разбере защо е с нея. А публичната му връзка означаваше, че никой — изобщо никой — не гледаше в другата посока.

Към звездата му в момента — Кейт Фокс.

Дейвид искаше да я превъзмогне. Тя беше права — идеята да са заедно беше лудост. Нея щяха да изкарат серийна златотърсачка, а него — глупак, щеше да е пагубно за бизнеса. Затова той неохотно се бе съгласил на уредената среща с Жаки, след което реши, че тя е много забавна и може да е идеалният заместител.

Само дето започваше да има ужасното усещане, че Жаки се влюбва в него.

Точно както той си падаше по Кейт.

— Скъпи — каза Жаки една вечер, като се претърколи по корем и се подпря на лакти, предоставяйки му прекрасен изглед към сладко провесените си гърди и твърдия си стегнат италиански задник, който се издаваше нагоре от основата на гърба ѝ. — Мислиш ли, че правим това както трябва?

Ейбрамс повдигна вежди.

— Кое? Сексът с теб е великолепен.

Лицето ѝ съвсем мъничко помръкна и той се зачуди дали изказването му е било от най-тактичните. Обаче беше истина. Сексът с Жаки беше див, мръсен, разнообразен, шумен и чудесен начин да се прекара един следобед или една вечер. Не изпитваше към нея никаква по-дълбока привързаност, но какво от това? Харесваше я, тя харесваше него и това наистина трябваше да е достатъчно. Те се забавляваха. Той получаваше удоволствие от тялото ѝ, устните ѝ, ентусиазма ѝ. И ясно ѝ връщаше жеста. Това беше от онези сделки, с които Дейвид Ейбрамс можеше да живее.

— О, разбира се. Сексът е страхотен. — Жаки въздъхна одобрително. — Но смятам, че между нас вече има нещо повече. Мина известно време. Апартаментът ти, хубав е...

— Благодаря — каза сухо той.

— Но можем да сме и по-добре, не мислиш ли? Тук има някои много хубави къщи. Онзи ден минах покрай една в Мъри Хил, продава се. Не беше чак толкова голяма, може би към триста квадрата, но казаха, че има двор...

В стомаха му се надигна неприятно чувство, но той запази изражението си спокойно и достатъчно любезно.

— Хей — каза, възможно най-нежно. — По-полека. Звучиш така, сякаш вече избираш завесите.

— Няма да имаме завеси — отвърна Жаки и се нацупи като бебе. — А щори. По-модерно е. — Тя се изправи и се понесе елегантно към банята — използваше неговата баня от втората им среща — въртейки заобленото си щръкнало дупе по начин, който особено му допаднаше. — Ще започна да разговарям с някои агенти по недвижими имоти. Без обвързване, става ли? Просто да видим какво се предлага.

През онази вечер Дейвид Ейбрамс за първи път имаше проблем със заспиването.

Без обвързване ставаше. Но да видят какво се предлага — не.

Жаки имаше различни идеи от неговите. И изведнъж вече въобще не му беше забавно.

Загриза го вина. Беше лесно да разбере, че на нея ѝ е приятно, но не толкова лесно да признае, че ѝ се иска нещо повече. Жаки беше перфектна за него, беше му дала достатъчно секс и удоволствие, за да може да заглуши чувствата си към Кейт Фокс.

А тези чувства растяха. Още преди Жаки да заговори за съвместен живот, той се бореше със себе си. Кейт беше хубава, но в града имаше много като нея. Обаче, освен това тя беше и пламенна, изпълнена със забележителна решимост да поправи онова, което бе сторила с живота си. В края на краищата му бе отказала. И повече не се срещаше с богати мъже. Изобщо с никакви мъже. Кейт беше работохоличка и разказваше играта на всичките си колеги в града. Като я гледаше как назначава големи журналисти и легендарни стилисти, като виждаше новите ѝ вдъхновяващи идеи за корици — всичко това му се струваше адски секси.

Никога не се застояваше. Всеки брой беше свеж и предлагаше нещо ново. „Лъки“ не бе добило тази популярност просто така; то създаваше новини. Беше оригинално и новаторско. Кейт бе запазила основната концепция за контракултурен шампион, но ѝ бе придала блясък, превръщайки изданието в стилиен, пищен, амбициозен знаков продукт по националните вестникарски будки. „Лъки“ се превръщаше в официалната библия на американските демократи, а рецептата на Кейт — съчетание от „съвестно отношение към парите и бразилска прическа“ — бе спечелила широка популярност.

Това му харесваше. Тя му харесваше. Хлапето му напомняше на него самия. Може би това беше проблемът. Страстното му желание към деветнайсет години по-младата от него Кейт Фокс може би беше просто един голям случай на нарцисизъм. Тя беше...

— Сър. — Салонният управител се появи до масата му, покланяйки се от кръста. — Гостенката ви е тук — каза той одобрително.

— Благодаря — отвърна Ейбрамс, откъсвайки с мъка ума си от младата редакторка. Изправи се и целуна Жаки по бузата.

Тя беше облечена с изключителна вечерна рокля на „Прада“ в електриковосиньо, съчетана с чантичка с лъскави пайети от „Ферагамо“ и обувки „Прада“ на много висок ток от тъмносиньо кадифе. Сатененият шлифер от „Версаче“ в небесносиньо с копчета във вид на необработени късове лапис лазули^[2] допълваше прелестния ѝ вид. Тъмната ѝ коса беше събрана на върха на главата в изкусна прическа, а от ушите ѝ висяха капковидни диамантени обеци. Устните ѝ бяха в тъмночервен нюанс, а очите ѝ бяха гримирани от професионалист; те бяха удивителни, с блестящи сенки в зелено и виолетово и смело очертани от черна течна очна линия, така че Жаки изглеждаше като екзотична египетска царица.

Външността ѝ беше на богиня и дъхът му секна. Щеше да е трудно, отколкото си мислеше.

— Изглеждаш чудесно — измърка тя.

Той носеше стандартен черен костюм на „Армани“.

— Благодаря. Виж само кой го казва. Ти си прелестна.

Трябваше да е любезен, но отчаяно искаше да приключи с темата. Протакането само щеше да я нарани повече.

— Хей, просто искам да съм облечена по най-добрия начин за моя мъж — каза Жаки и отметна глава, при което диамантените ѝ висулки блеснаха на светлината. — Какво е това? Специален празник? Да не си намерил жилище, което да си купим?

Ейбрамс отклони въпросите.

— Да поръчаме вечерята. — Не искаше да бъде прекъснат от някой сервитьор в сублимния момент. Имаше прекалено голяма вероятност от скандал. — Знам какво ми се яде.

— Защо не поръчаш и за мен? — попита Жаклин. — Обзалагам се, че знаеш всички хубави ястия тук.

Обикновено думите ѝ щяха да го ядосат. Кейт Фокс нямаше да прибегне до такова безпомощно любезничене, в това поне беше сигурен. Но тази вечер той прие предложението като манна небесна.

— С удоволствие. — Обърна глава и един сервитьор изприпка при тях.

— Да, сър, господин Ейбрамс?

Жаклин едва ли не се загърчи от удоволствие. Много ѝ допаднаше, когато хората разпознаваха Дейвид. Това ѝ се отразяваше изключително добре. Той можеше да я види как се наслаждава на престижа, на положението си.

— И за двамата пържола с пържени картофи — поръча той. Щеше да има нужда от червеното месо, за да изпълни намерението си тази вечер. — Месото да е средно опечено. И се уверете — картофите да са хрупкави. Бутилка газирана вода и бутилка вино „Гуйдалберто 2005“. Две отделни салати.

— А за предястие, сър?

— Без предястие — отвърна Ейбрамс. Той деликатно подаде на сервитьора петдесетачка, сгъната в ръката му. — Помолете в кухнята да ни бъде сервирано бързо.

Мъжът сведе поглед към парите.

— Да, сър. Непременно. Веднага ще ви сервираме.

— Харесва ми — одобри възторжено Жаклин. — Скъпи, просто нямаш търпение да ме отведеш вкъщи, нали?

Господи, помисли си Ейбрамс. Дано да побързат с проклетите пържоли.

Той повдигна чашата си с вода към нея.

— Да изчакаме храната, преди да поговорим, става ли? Разкажи ми как мина денят ти.

— О, тъкмо бях на стратегическо съвещание на „Лъки“ — усмихна се Жаки. — На Кейт ѝ хрумна поредната великолепна идея за корица на мартенския брой.

Сега той се интересува.

— Така ли?

— Вместо да остави звездите от корицата да се интервюират един друг, тя ще им даде взаимно да се снимат. Том снима Арнолд, Арнолд снима Сара... и всички разговарят затова вътре в материала... но аз вземам от всеки интервю, така че статията запазва сериозния си тон.

— Много добре — съгласи се Дейвид. Много му хареса идеята. — Разкажи ми повече. Как ще интервюираш Арнолд? Каква ще е гледната ти точка?

— Искам да разбера мнението му за всички републикански кандидати за президент през последните десетилетия. Да го накарам да оцени всички номинации за президенти и вицепрезиденти.

Ейбрамс се ухили.

— Това е фантастично. Всички ще искат да го прочетат. Продължавай...

— След това ще преминем към човешката гледна точка... Вместо за жени, реших да го разпитам за децата му. Индивидуално... Арнолд като баща... — Тя говореше за идеите си, пърхайки с мигли, очакваща одобрението на Дейвид.

— Харесва ми — обяви накрая Ейбрамс. Наистина му харесваше. Материалът на Жаки беше отличен, заради което и тя беше звезда, затова и Кейт Фокс се бе справила толкова добре, като я бе наела. „Лъки“ жънеше успех след успех и очевидно щеше да продължава. Той погледна към привлекателната жена срещу себе си и всичко, за което мислеше, беше Кейт...

— Сър — обяви сервитьорът.

Онези петдесет долара бяха сътворили чудеса. Храната беше тук. Той остави чиниите пред тях и се зае да отвори виното, очаквайки Ейбрамс да го опита — както изискваше ритуалът на обслужването. Дейвид го пропусна и мъжът разбра посланието и побърза да се оттегли. Той най-накрая забодя с вилицата си парче пържола. Беше

вкусна, хубава и кървава, а картофките бяха сухи и хрупкави до съвършенство.

— Невероятно е — отбеляза Жаки, поемайки малка хапка от своята. — Имаш най-добрият вкус, скъпи.

Няма смисъл да протакам повече, каза си той. Просто трябваше да го направи. Защо да се прави на глупак, да се оттегли, да спре да ѝ се обаждат? Да я накара да разбере, че е била зарязана?

— Жаки — започна той. — Ти си чудесна красива жена и през последните няколко месеца си прекарвахме страхотно...

— О, боже — въздъхна тя в екстаз, покривайки устата си с ръце. Гласът ѝ се издигна до момичешки писък. — О, Дейвид! О, боже мой!

Мамка му, помисли си той в пристъп на паника. *Тя си мисли, че ще ѝ предложи*.

Сервитьорите ги гледаха. Обикаляха около масата им като лешояди и си говореха помежду си; щеше да е голяма реклама, ако Дейвид Ейбрамс се сгодеше в техния ресторант.

— Не. — Не можеше да издържа повече. Не можеше да го направи деликатно. — Не е това, Жаки. Забавлявахме се чудесно, но между нас няма да се получи. Не и нещо трайно. Трябва да се разделим.

Тя си пое остро дъх. После присви очи. Поне не го караше да повтори думите си, не му казваше, че не го е чула и всички онези ужасни вербални игрички.

— Предполагам, няма причина да се надявам, че се шегуваш? — каза тя.

Той поклати глава. Най-лошото бе свършило. Опита се да не обръща внимание на разпалените искри в кафявите ѝ очи.

— Но това е откачено. Правим страхотен секс. Приятели сме, за бога.

— И се надявам да продължим да бъдем — побърза да каже той. — Аз просто не чувствам нищо повече. А ти искаш връзката ни да се развива по начин, който аз не искам. По-добре е да си кажем, че сме си изкарвали страхотно заедно...

— Дейвид, спри да го повтаряш. В минало време. — Сега очите ѝ се напълниха със сълзи и той примигна. — Виж, може би наистина прибързах. Не е нужно все още да живеем заедно.

— Не. Не можем да върнем часовника назад. Аз... аз просто не изпитвам такива чувства към теб. И никога няма да изпитвам.

— Откъде знаеш? — Тя избърса сълзите си ядосано. Той беше благодарен да види яда ѝ. Сълзите бяха най-силното женско оръжие, но нямаше да е от полза да я остави да спечели битката. Тя вече почти бе загубила войната.

— Просто знам. Знам, че не може връзката ни да е трайна. Просто чувствата ми към теб не са на това ниво. Ако имаше вероятност да се променят, досега да се бяха променили.

Това свърши работа. Над масата се възцари мъртва тишина. Жаки разбутваше картофките с вилицата си. Красивите ѝ черти сега бяха сурови от гняв.

— Има ли друга? — поиска да узнае тя.

Той поклати глава.

— Не.

— Трябва да има, трябва да има, мамка му — изрече тя ядно. — Защо иначе ще ме изоставяш?

— Не съм ти изневерил. — Ейбрамс просто искаше вече да се махне. Мразеше тази част. Често излизаше с някоя жена няколко седмици повече, отколкото трябваше, само за да избегне това положение. Вечерите като сегашната бяха причината да предпочита неангажиращите връзки.

— Може би не тялом, но духом — сигурно има някоя жена, за която мислиш. Знам го, просто си личи.

— Нямам връзка с друга — избегна въпроса той.

— Не попитах това. — Тя се фокусира върху слабото му място, избора на думи, като с лазерен лъч. — Коя е тя? Коя харесваш?

— Няма значение — вдигна рамене той. — Тя не се интересува от мен, каза ми го. Не е въпросът в това. Въпросът е, че ние с теб не си подходиме, Жаклин, във всеки случай не и като любовници.

— Виждаш ли? — Тя направи бурен жест и очите ѝ заблестяха триумфално. — Току-що го призна. Има друга. Заслужавам да знам коя е. Унижаваш ме пред всички тези хора.

— Това не е унижение. Водим приятелски, цивилизован разговор. Като възрастни.

— *Коя е тя?* — изписка Жаклин. — Искам да знам!

Сега вече всички ги зяпаха. Ейбрамс забеляза, че управителят се двоуми дали да отиде при тях. Дейвид Ейбрамс беше важна персона, играч, половин знаменитост, но заведението им беше пълно. Той преглътна с усилие. Никой не искаше да бере срама да бъде изхвърлен от един от най-елегантните ресторанти на Манхатън. Когато се успокоеше, и Жаклин нямаше да го иска. Той трябваше да я спаси от собствените ѝ реакции.

— Стига толкова — отсече Дейвид. — Няма да я обсъждам с теб.

Страните на Жаки почервеняха от ярост. Тъмните ѝ очи се свиха във вид на цепки.

— Не съм глупачка — каза тя. — Знам точно коя е. Става въпрос за шефката ми, нали? Новата жена чудо в списанията. Твоята женска версия отпреди десет години. Тя е Кейт Фокс, малката мис Съвършенство. Реформираната златотърсачка.

Дейвид впери поглед в нея. Поривът да отрече беше силен, но Жаки беше права, със сигурност не беше глупачка. Бе разгадала манията му по Кейт. Колкото и да бе внимавал. Кейт беше толкова силна личност, Кейт беше наоколо през цялото време, той работеше с нея...

Освен това заедно с неудобството му растеше и собственият му гняв. През цялото време се бе стремил да е честен с Жаки. Каза ѝ, че не желае обвързване. А сега тя правеше сцена. Защо му бе да отрича за Кейт, да лъже? Кейт беше проявила сила, стоейки настрана от него, и той смяташе, че това ѝ е струвало нещо. Точно сега не искаше да отрича само за да омилюва тази кучка, която се държеше така, сякаш го притежава.

— Така е. Но както ти казах, тя не се интересува от мен. — Той се обърна твърдо към сервитьора. — Сметката, моля.

— Да, сър — измънка мъжът.

Двама други сервитьори отнесоха пълните им чинии и първият се върна след секунди с апарата за кредитни карти.

Жаклин се бе изпъчила в стола си, взирайки се в Ейбрамс с разярен поглед.

— Разбирам — тросна се тя, докато мъжете се суетяха край нея. — Значи говорим за малката американка от Бронкс? Която вече има един брак по сметка зад гърба си. Не проявява интерес към теб значи

— как пък не. Усетих, че има нещо между вас още първия път, когато говорих с нея.

— Нищо не си усетила. — Ейбрамс получи разписката си обратно. — Нека те кача на едно такси, Жаклин...

— О, тя е умна, и още как — рече горчиво. — Играе дългата игра с теб. Преструва се, че работи, докато не започнеш да ѝ плащаш сметките. Мислиш си, че тя е твой огледален образ? Забрави! Още щом ѝ предложиш, ще ти роди деца и ще се превърне в майка домакиня. Нима има нещо по-умно от това да поработиш известно време? А най-гениалното е, че тя използва мен за свое прикритие. И ти също. Вие двамата присмивахте ли ми се?

— Нищо не е имало между нас. — Какъв скапан кошмар. Ейбрамс се вгледа в Жаки. — Поканих я на среща, тя каза, че е невъзможно, край. Повече не мога да обсъждам това с теб. Тя ми е колежка.

— И аз ти бях такава — добави Жаклин. — Ще съжаляваш, кучи син такъв. Сама ще си намеря проклето такси. Кажи на шибаната си *приятелка*, че напускам. Повече няма да я правя богата. — И тя изхвърча от ресторанта, разбутвайки столовете на останалите вечерящи, докато вървеше.

— Съжалявам за това — измърмори Ейбрамс. Той остави на салонния управител бакшиш от сто долара, отмахна с ръка съболезнованията на мъжа и се отправи към изхода на ресторанта, оглеждайки внимателно улицата, за да се увери, че Жаклин Молтрано не се вижда никъде.

Не се виждаше. Той изпусна дъха си, пресече кръстовището до началото на алеята „Хай Лайн“, качи се по стълбите и се присъедини към анонимните минувачи, които се прибираха по домовете си. Не беше така оживено като през лятото. Имаше пространство да подиша, да помисли.

Жаки беше малко откачена, но жените полудяваха, когато ги зарежеха. Може би той бе объркал всичко, но нямаше по-добър начин да го направи. Осъзна, че поне всичко вече бе свършило; може би тя щеше да си тръгне, да ѝ мине. Не я бе наранил сериозно, нали?

Само че не беше сигурен. Гневът ѝ си го биваше. И Ейбрамс изпитваше неприятно чувство, задето бе споменал Кейт Фокс. Жаки беше важна придобивка за Кейт, нейната звездна журналистка. А сега

бе напуснала. Това можеше много да оплеска нещата и той бе замесил Кейт във всичко това...

Все едно. Сега „Лъки“ беше марка и изданието тепърва щеше да разкрива таланта си. В това беше сигурен. След няколко седмици Кейт щеше да бъде повече от просто редактор на едно списание за компанията му.

Гледай сега, мъжки, каза си той. Забрави за Жаки, наистина. Опити се да се държиш цивилизовано. Отнасяше се с нея с уважение, не си я мамил. Не си длъжен да продължаваш да излизаш с момиче, по което не си падаш. Да се надяваме, че тя ще го разбере, но честно — това не е твой проблем...

Гласът в главата му му прозвуча добре и той се усмихна леко, пропъждайки мислите за Жаклин Молтрано. Беше приключил с нея. Сега въпросът беше какво да прави с Кейт Фокс? Щеше да я повиши — това вече беше решено. Но да излиза с нея?

Да излиза. Беше прекалено меко казано. Двамата с Кейт бяха свързани от здрава химична реакция. Онази единствена вечер, която никога не можеше да забрави — колко неизразимо отзивчива беше тя, почти като подивяла в ръцете му. Чувството, което изпитваше, докато я гледаше как се бори със себе си и губи тази битка, просто предавайки се на страстта, на абсолютна, пълна с екстаз страст. Той можеше да я владее умело и най-лекият му допир до кожата ѝ я караше да тръпне от удоволствие, почти да експлодира.

Възбуждаше се само докато си го мислеше. Искаше да я обладае, да я люби, да я има. Желанието му към нея беше потискано от честите епизоди секс с Жаки, но никога не беше същото, нали? Заради което тази вечер се прибираще у дома като необвързан мъж.

Кейт беше като наркотик. Една вечер с нея и той вече бе заробен. *Боже, как си загази, каза си. Тя не е реална. Тя е само младо момиче с добро държание, което те уважава. Онова беше страст или похот, или увлечение. Имаш нужда от зряла партньорка, която...*

Нямаше смисъл. Кейт Фокс може и да не беше реална, цялата връзка може и да беше глупава идея, както го уверяваше и тя. Само дето всъщност нямаше значение, защото кръвта му кипеше и той искаше да има Кейт Фокс, да изпита уменията ѝ по начини, които не е и сънувала. Тя беше различна, различна от другите жени, и Ейбрамс искаше да отведе нещата между тях по-далеч.

Винаги бе живял по този начин, мислеше си той, докато се провираще сред тънкия поток минувачи по „Хай Лайн“. Растителността беше заскрежена и изглеждаше сребриста и красива в студената нощ. Под него градът със своите таксито и неоновите билбордове осветяваше тъмното небе. Беше студено, мразовито, но Дейвид Ейбрамс не чувстваше нищо друго, освен бодрост. И не беше просто защото се бе освободил от връзка, която не се получава. Всичко беше заради Кейт, заради бъдещето му...

---

[1] Парк в долната западна част на Манхатън, Ню Йорк, изграден върху неизползван железопътен надлез. — Б.пр. ↑

[2] Скъпоценен камък, съвкупност от много минерали и химически съединения. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт превъртя ключа в ключалката. Ето, беше си у дома. Апартаментът ѝ я посрещна с хладината от коридора — поддръжката не беше на ниво и общите части не се отопляваха ефикасно на фона на ледените зими в този град. В областта на модата човек трябваше да има добро въображение, за да планува последните пролетни тенденции точно в разгара на зимата или за да избира вълнени палта и кашмирени пуловери на червени и зелени карета, когато лятната жегата току започваше да превзема града. Броевете на „Лъки“ се плануваха с месеци предварително. Кейт си мислеше за копринени тениски в тъмнорозови нюанси, съчетани с металическо бежово и бледозлатисто, а междувременно редакцията бе пълна с жени, облечени с вълнени поло блузи в ярки цветове, тесни кожени панталони от „Марк Джейкъбс“ и „Миу Миу“ и боти до глезена на висок ток от „Проенца Шулер“. Тя самата носеше нещо по-удобно, но пак стилно, както трябваше да бъде облечена всеки ден: красиво скроени вълнени панталони в шоколадово от „Балмен“ със светлокафява копринена блуза, махагонови кожени ръкавици от „Ланвин“ и кестеняво кафяв кашмирен пуловер от „Мълбъри“, заедно с шал на „Ерме“ в класическо кафяво и оранжево, който подчертаваше богатата палитра на облеклото ѝ. Ботушите ѝ бяха „Гучи“, кожени, на стабилна платформа и придаващи сексапил на походката ѝ. Това беше начинът да ти е топло и едновременно да бъдеш шик в този фризер Манхатън.

Но вече си беше у дома и не се налагаше да впечатлява когото и да е. С въздишка на облекчение тя съблече дрехите си и ги остави върху купчината за химическо чистене. Веднъж седмично идваше икономка, която чистеше, сменяше чаршафите на леглото и вършеше някои неща, за които на Кейт не ѝ оставаше време. Всяка седмица дрехите ѝ за химическо чистене като по чудо се появяваха, окачени в дрешника, подредени според установената от нея система по сезон и цвят. Тя се сети за Дейвид Ейбрамс — колко просто беше за него да се

облича всяка сутрин — и се смъмри. Наистина не ѝ трябваха никакви оправдания, за да мисли за този мъж.

След като се освободи от служебния си тоалет, Кейт се пхна в удобен черен клин от „Ейч енд Ем“ и тениска на „Гап“ и обу прекрасно меките си пухени ботуши. Отиде до хладилника. Вътре нямаше много неща, но не ѝ се излизаше да търси храна по това време на вечерта. Щеше да си направи сандвич с пушена съомга, да го изяде с праскова и чаша бяло вино. Алкохолът можеше да ѝ помогне да се изключи.

Телефонът звънна. Кейт подскочи стреснато. Много малко хора имаха този номер, а още по-малко ѝ звъняха толкова късно.

Тя грабна слушалката.

— Да?

— Дейвид Ейбрамс е.

Сърцето ѝ заби лудо. *Жалка си, укори се тя. Време ти е да се стегнеш.*

— Случило ли се е нещо?

Той никога не разговаряше с нея без присъствието на други хора. И на нея ѝ се искаше да си остане така. Иначе бе твърде тежко, прекален тормоз.

— Трябва да обсъдим един въпрос.

— Не може ли да почака до утре? Изтощена съм. Преживях поредния дълъг ден. Освен това не искам да разговарям с теб насаме — каза тя и се изчерви. Защо изобщо го спомена, по дяволите? Защо си го призна?

— Напротив, искаш — заяви той с лекота.

— Не, не искам.

— Скъсах с Жаки Молтрано — информира я Ейбрамс. — И между другото, тя напусна и вече не работи за теб. Това е съобщението, което трябваше да ти предам.

— Защо? — едва успя да изрече Кейт.

— О, тя напусна, защото ѝ признах, че късам с нея заради чувствата си към теб. Сега пак ли ще ми кажеш, че не искаш да разговаряш насаме с мен?

Кейт си пое рязко въздух. С усилие.

— Ти... аз... въъ... съжалявам — смотолеви.

— Не е вярно. Нито пък аз съжалявам.

Кейт застина. Ръката, с която държеше телефона, се навлажни от пот. Искаше да признае всичко на Дейвид. Колко често си мислеше за него, как тялото ѝ копнееше за него. Как, докато го гледаше да работи, се изпълваше с възхищение и благоговение, които я възбуждаха неимоверно.

— Не бива да правим това — прошепна тя.

— Кейт — каза Дейвид и в гласа му се долови онази самоуверена, арогантна развеселеност, онзи присмехулен тон, които ѝ въздействаха, сякаш той стоеше точно пред нея, сякаш можеше да види през телефона зачервеното ѝ лице и разтворените устни. — Искам да си признаеш. Мислила си за нас. От онази нощ насам. Както аз мисля. Сега бъди добро момиче и кажи истината.

Обзе я толкова силно желание, че чак ѝ се зави свят.

— Така е — промърмори тя.

— Аз също. Какво ще кажеш за това? Не искаш ли най-после да направим нещо по въпроса? Не смяташ ли, че е по-трудно да се преструваш, че нищо не се е случило, отколкото предполагаше?

— Току-що се преоблякох — каза немощно Кейт. — Не съм в подходящ вид за излизане.

— Добре. Аз ще дойда при теб.

— Да говорим по работа ли?

Тя почти успя да го види как свива пренебрежително рамене.

— Първо работата. Това ще отнеме пет минути. Ще кажеш дали си съгласна, или не. И в двата случая след това ще се любим. Без оправдания, Кейт, няма къде да се скриеш. Идвам при теб, за да те имам. Но само ако ме поканиш. За работа можем да говорим и утре в заседателната зала, ако е необходимо. В компанията на другите. Разбираш ли?

Тя облиза устни. Той беше безмилостен, напълно прям.

— Да — промълви тя.

— Каниш ли ме у вас? Бъди категорична, Кейт. Писна ми от игрички.

И така, тя се предаде — всичката болка и целият страх се изпариха и тя пое риска.

— Да, ела, искам да те видя. — Смесица от радост и страх се надигна у нея и Кейт с изумление усети, че очите ѝ са се насълзили.

— Това е хубаво — отбеляза Ейбрамс и тя чу дълбокото удовлетворение, триумфа в гласа му. — Добро момиче. Не мърдай от там. Идвам след двайсет минути.

Докато го чакаше, Кейт едва не се побърка. Крачеше из апартамента си, чудейки се дали да се преоблече, да се гримира повече, да направи нещо, да си сложи халат...

Но нямаше време. Във всеки случай тя не беше типът, по който си падаше Ейбрамс. А и всъщност бе прекалено нервна, за да взема каквито и да е решения. Стомахът ѝ се обръщаше от страст и очакване, дланите ѝ се потяха, сърцето ѝ препускаше...

Едва имаше време да изпие чаша студена вода в напразен опит да се успокои. И след това той дойде и се разнесе звънът на звънеца...

— Качвай се. Аз съм в 10 Е. — Кейт натисна копчето и го пусна в сградата. Господи! Най-доброто, което може да направи, беше да изуе ботушите си. Сега беше боса, облечена в стегнат клин, който не оставяше нищо на въображението.

Но какво от това. Той и бездруго бе видял всичко. Беше я обладал по гръб и по корем, беше я накарал да увие здраво краката си около него — като борец — в отчаяната си нужда да го усети по-навътре в себе си. Беше видял гърдите ѝ от всеки възможен ъгъл, беше ги докосвал, милвал, целувал... той се бе наслаждавал на всеки сантиметър от тялото ѝ, сякаш го притежаваше, сякаш тя вече беше негова...

Да, Ейбрамс беше прав. Кейт не бе забравила онази нощ. Опита се, но се провали с гръм и трясък. А сега той идваше при нея.

Тя закърши пръсти. И после се почука на вратата.

Кейт отвори. Той носеше тъмен костюм, същия, с който го бе видяла за кратко в офиса преди часове. Дори тогава сърцето ѝ бе забило малко по-учестено.

А сега то беше напълно извън контрол.

Тя погледна надолу. Дейвид държеше малък куфар в едната си ръка.

— Нося си несесера — обясни той. — И дрехи за преобличане.

— Ясно — прошепна тя.

Това беше. Той се бе подготвил, щеше да остане. Щеше да преспи у тях. Адреналинът я завладя.

Ейбрамс повдигна вежди.

— Може ли да вляза?

— О. Разбира се. Абсолютно. — Кейт се изчерви и се отмести встрани. Той се приближи към нея, затвори вратата след себе си, остави куфара. После разтвори обятията си, прегърна я и я притегли към себе си, успокоявайки я като плашлив кон.

— Ето — каза той, като постави едната си ръка върху разтуптяното ѝ сърце. — Всичко вече е наред. Тук съм. Всичко ще бъде наред, Кейт. — Целуна я лекичко — просто една нежна целувка, обещание за повече. — Ще бъде страхотно.

Тя се развълнува. Почувства се слаба от желание, от нужда. Коленете ѝ се огъваха под нея, но силните ръце на Ейбрамс бяха там, притискаха я и я повдигаха. Той я целуна отново, по-решително, езикът му проучи устата ѝ нежно, настойчиво. Кейт отвори собствените си устни да го приеме, усещането от целувката я възбуди толкова силно, че едва можеше да диша.

Останаха ѝ сили само колкото да оформи една мисъл в главата си: *Боже мой, влюбвам се в него...*

Те се целуваха и стояха здраво прегърнати, докато постепенно тя започна да се успокоява и сърцето ѝ забави ритъма си, нервността ѝ се изпари и сега бяха само двамата заедно и светът се въртеше около тях.

Най-накрая той спря да я целува. Кейт леко отдръпна назад глава и вдигна пръсти, за да докосне устните си. С учудване.

Ейбрамс гледаше надолу към нея и погледът му я изгаряше.

— Погледни ме.

Тя повдигна глава за секунда, после пак я сведе. Сякаш желанието ѝ бе изписано навсякъде по нея. Просто не можеше да срещне погледа му.

— Ще имаме много проблеми във връзката си, ако не можеш дори да ме гледаш в очите — каза той.

— Знам. Ще се опитам. — Тя погледна право към него и бузите ѝ мигновено се оцветиха.

— Господи, колко си страстна — изуми се той. — В офиса не личи да ти е трудно да ме гледаш. Изобщо.

— Това е различно. — Споменаването на работата я стабилизира за момент. — Когато е по работа.

Той я целуна отново, но кратко, по устните и прокара ръка по гърба ѝ.

— Да си поговорим по работа — предложи той. — Да ни се махне този въпрос от главите.

— Добре. — Кейт го поведе към малката си кухня. — Искаш ли кафе? Нямам кой знае какви марки.

— Ще ти поръчам кафе с канела — рече Ейбрамс. — Може би без кофеин. Късно е.

— Мога да направя. — Тя се зае да приготви кафето. Изпита удоволствие, че прави това за него, че му сервира по домашному, макар и нещо толкова дребно.

— „Лъки“ върви страхотно.

— Така е, нали? — съгласи се Кейт. Нямаше смисъл от фалшива скромност; скъсваше си задника от работа.

— Ти си роден талант. Но има две неща, които не са наред в картинката от моя гледна точка, и искам да ги оправя и двете.

— Добре — каза тя предпазливо.

— О, и Кейт? — Ейбрамс лекичко се усмихна. — За мен няма значение дали ще кажеш да, или не. Имам предвид, що се отнася до нашите отношения. Ще започна да излизам с теб. Така че няма правилен или грешен отговор.

— Хубаво. — Тя избра две чаши и взе захарта.

— „Лъки“ е собственост, от която корпорация „Ейбрамс“ притежава петдесет процента. Не се продава най-добре в сравнение с останалите ни издания и вероятно никога няма да надмине „Модел“ или „Бюти“. Но всички говорят само за него. Планът ми успя, ти отново привлече вниманието към издателския ми отдел.

— Дотук добре. — Тя му подаде едната чаша кафе.

— Тъкмо това е проблемът ми. Няма да стане по-добре. Освен ако не получа „Лъки“, цялото издание. Искам твоите петдесет процента.

— В никакъв случай. — Кейт бурно поклати глава. — Даже всъщност си мислех да поискам пари от банките и да направя офертата на теб. „Лъки“ е моя рожба...

— Знаеш ли какво? Искаш ли един урок?

Кейт вдигна рамене и се усмихна. Той се хилеше срещу нея. За пореден път. Дейвид Ейбрамс, издателската легенда, легендарният кучи син. Толкова адски арогантен и точно под носа ѝ.

— Разбира се — предизвика го тя. — Дай ми един урок. Накарай ме да ти го продам.

— Какво, смяташ, че не мога ли? — Той скръсти ръце и я погледна с изписано на лицето си удоволствие. Кейт не можа да се сдържи; една малка точка от топлина започна да гори между краката ѝ. Той беше толкова уверен, че ще спечели. И стомахът ѝ се преобърна от вълнение, защото и тя смяташе, че е способен на това. Но нямаше да му се предаде, да го улесни. Някъде в дъното на душата си тя искаше да се противопостави на Дейвид Ейбрамс с всички възможни средства. Да се бори с него с всяка частица от силата и интелигентността си. И ако той се озовеше на върха, тогава щеше да го приеме.

— Да. Смятам, че не можеш — отвърна тя.

— Тогава трябва да разбереш, че „Лъки“ не е твоя рожба. Ничия не е. То е просто списание — едно списание.

— Списанието на приятелката ми Емили.

— Тя го е правела с удоволствие. Обичала е работата си. Но то пак е било само едно списание. След известно време тя щеше да го разбере. Емили беше социална активистка по сърце, точно както на теб списанията са ти страст. Тя щеше да промени попрището си и да се захване с политика. А ти ще започнеш да се занимаваш със списания, Кейт. Не само с едно.

— Продължавай — каза тя бавно.

— „Лъки“ беше началото. Щом успя да преобразиш това списание, длъжна си пред себе си да продължиш с повече от едно. Ние искаме изданието, за да стане то изцяло част от нашия отдел, луксозната звезда сред останалите ни списания. Трябва да ръководиш група от другите ни списания. Да откриеш дали разбираш съвременния американски издателски пазар. Имам издание за фитнес, готварско списание, имам дори библия за домакини за по-възрастните дами. Продажбите на тези три са стабилни. Дори Айрис твърди, че не може да повиши продажбите на „Модел“.

— Това са глупости — рече веднага Кейт. — Продажбите му са стабилни, защото тя не опитва нищо ново. Явно не ѝ пречи посредствеността. Както и на теб всъщност.

Той вдигна ръце.

— Така че единственият въпрос е — готова ли си да продължиш напред? Притежаваш петдесет процента от едно, както стана ясно, много популярно имущество. Аз ще купя твоя дял. Той не е толкова ценен за никой друг купувач, защото е само петдесет процента, но за мен е придобивка от сто процента, която ще те направи богата.

— Богата?

Дейвид сви рамене с широка усмивка.

— Горещо-долу. Принципно става въпрос за дребни пари. Но във всеки случай по-богата, отколкото си сега.

— Дребни пари — повтори тя.

— Четири милиона долара. И не се опитвай да преговаряш. Популярна си, но продажбите ти все още не са главозамайващи. Четири милиона е добра цена. Както казах, всеки друг може да купи само петдесет процента.

Кейт ахна от изумление. Не беше способна да се преструва на спокойна.

— Четири милиона долара?

— Да, мадам. Но продаваш списанието без уговорки. Аз получавам пълен контрол, редакторски и всякакъв. И тъй като компанията ми купува и самата идея на „Лъки“, за да подпомогнем издателския си отдел, ще има една твърда клауза в договора, според която няма да можеш да работиш за друга компания или да основеш своя за период от цели пет години.

— Това вече звучи сериозно.

— Аз не пиляя милионите си, скъпа.

— Може би харесвам списания. Може би обичам да ръководя „Лъки“.

— Ето и втората част от предложението. Продаваш ми изданието и подписваш клаузата. Но получаваш нов живот в корпорацията. И това е сериозно. Ще те направя старши вицепрезидент в „Ейбрамс“. Позицията е на едно и също ниво с Айрис и точно под Тим Рейнълдс. Получаваеш място в управителния съвет.

Кейт зяпна от изненада.

— Още дори не съм навършила трийсет години.

— Мислиш, че си твърде млада? Аз бях председател на управителния съвет, преди да стана на трийсет. Най-вече защото аз

основах компанията. Работата ти ще бъде практична — да държиш редакторите ми на ниво. Искам малко от тази магия на „Лъки“ да се разпространи из другите ми издания.

— Айрис ще напусне — предупреди Кейт.

— Ами да напусне — отвърна веднага Ейбрамс. — Това е бизнес. Аз не пренасям пътници. Усещането ми е, че ти ще се справиш по-добре. — Той отпи продължителна глътка от кафето си. — Сделката е комплексна, госпожице Фокс. Продаваш ми списанието, подписваш клаузата, ставаш играч в моята компания. Най-лошото, което може да се случи, е да напуснеш и да си седиш на задника в продължение на пет години в компанията на само четири милиона долара.

Кейт се изсмя.

— Предложението си го бива, Дейвид.

— Значи го приемаш?

Тя махна с ръце.

— Да, разбира се, че приемам. Благодаря ти.

— Не ми благодари. Сделката е страхотна и за двама ни. Имам планове за издателския отдел и ти ще ми помогнеш да ги осъществя. — Той я видя да си топли ръцете около чашата с кафе. — Това ще го пиеш ли?

— Защо? — попита тя, отново обзета от нервност.

— Защото приключихме с бизнес делата, нали?

Кейт беше като замаяна.

— Но това е толкова важно нещо, такава гигантска стъпка.

— Да, така успяват хората в този свят. Колкото е по-голяма стъпката, толкова по-просто трябва да е вземането на решения.

— Ти така ли работиш?

Той кимна.

— Никога не се колебае в преценките си. Понякога може и да греши, но вземам решенията бързо и след това се придържам към тях. Ако опитах нещо и то не се получи, значи е време да го промениш. А не да се тресеш от страх, докато решиш дали да изпробваш разни неща. Трябва да се довериш на интуицията си. Но стига толкова по този въпрос, да преминем към следващия.

— И какъв е той по-точно?

Той се огледа из кухнята.

— Яла ли си?

Кейт поклати глава.

— Нямам апетит — прошепна.

— Обикновено бих поспорил. — Той се приближи и я придърпа към себе си. — Не и днес обаче.

Кейт вдигна глава. Силните му ръце бяха около нея и я притегляха по-близо, успокоително, просто я държаха. Сърцето ѝ отново препусна. Сега вече тя почти трепереше от желание.

— Това е различно, нали? — попита го.

Дейвид едва не се засмя.

— А ти как мислиш? Опитах се наистина. Опитах се да те превъзмогна. Доводите ти бяха толкова основателни. Това, че не си подходяме, и онази работа с Маркърс...

Тя се скова, но той отново я целуна.

— Успокой се. Преодолях го. Никой не е идеален. Очакваме момичетата да са перфектни, но те не са. Ти работи изумително усилено, ти си независима жена. Познавам златотърсачките, скъпа. Познавам трофейните съпруги. Ти не си нито от едните, нито от другите. Ако беше, сега щеше още да си с Маркърс. А бог е свидетел, че той е по-богат от мен. Знаеш това, нали?

Кейт се усмихна широко. Облекчението, което изпита от думите му, беше невероятно. Все едно той се бе пресегнал и със силата на ръцете си бе повдигнал огромен камък от плещите ѝ. Предишният ѝ живот, грешките ѝ — бяха заличени. Дейвид Ейбрамс ѝ вярваше. Така че повече нямаше значение, дори всички други неженени живи мъже да не ѝ вярваха. Той беше светът за нея. Не можеше повече да се бори с чувствата си, а и не искаше.

— Нямам нужда от никого. Имам повече от четири милиона долара — пошегува се тя.

— Както казах, това са дребни пари. — Той я целуна плътно по устните. — Ще стигнат за половината от къщата ни на плажа, какво ще кажеш? Не става въпрос за пари. А за нас. — Направи пауза. — Не мога да спра да мисля за теб. Това е всичко.

— Дейвид... Господи — каза тя. — Това означава всичко... ти означаваш всичко...

Той я вдигна в обятията си леко, без усилие, и я отнесе в спалнята. Кейт нямаше сили да се съпротивлява — едва можеше да помръдне. Ейбрамс я постави долу нежно, като съблече дрехите ѝ и ги

пусна на пода. Той самият не чака твърде дълго, преди да свали своите; все още облечен, се приведе над нея. Тя изстена, а усмивката му се разшири.

— Достатъчно дълго те чаках. — Хвана я за китките с всяка ръка и я прикова към леглото. — Така ли е, Кейт Фокс? Признаваш ли?

Тя кимна с въздишка.

— Да! Да, о, Дейвид...

Разлюляха я вълни на страст. Тя разтвори краката си, готова за него, и той се наведе, като я целуваше, смучеше, милваше, прегръщаше, докато накрая със замах се освободи и от собствените си дрехи. Кейт се повдигна към него и когато той я облада, тя беше толкова разпалена, толкова възбудена, че буквално не можеше да се сдържа и оргазмът ѝ започна — безмилостен, разтърсващ, огромен, сладка стена от напрежение, която накрая, щом тялото ѝ се изопна безпомощно под неговото, експлодира през нея, замъглявайки съзнанието ѝ, свивайки света ѝ, така че в него останаха само двамата с Дейвид. Той се движеше на тласъци в нея, викаше името ѝ, докато най-после усещането утихна и тя целуваше и ближеше силните мускули на гърдите му, когато той я хвана по-здраво за гърба, изстена в блаженство и изригна в нея.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Маркърс Броудър седеше отзад в лимузината си неподвижен като статуя. Гневът му към Кейт Фокс, към цялата тази скапана тъпа ситуация, се бе втвърдил като камък. В продължение на месеци само стоеше и я гледаше как жъне успехи с „Лъки“. Нямаше смисъл да се зальгва — тя се справяше много добре. Ако имаше редактор като нея в собствените си издания, досега те щяха да са станали сред най-популярните.

Ръката му се бе поколебала да натисне спусък. Ейбрамс понякога се виждаше из града и явно чукаше онова италианско парче Жаки Молтрано, истинска кучка сред журналистките, която несъмнено беше фурия в леглото. През панталоните му премина тръпка само при мисълта. Но Лола беше по-добра и той можеше да я води навсякъде. Беше трудно да се общува с жена, която е способна да съсипе репутацията на половината от гостите на някое парти в Хемптън...

И все пак Жаки Молтрано беше с Ейбрамс. А не Кейт Фокс. Маркърс не я беше виждал по вестниците с никой мъж. Кейт стоеше в малката си кутийка. Той презираше липсата на амбиция, на въображение. Може би не си струваше да влиза в голяма корпоративна битка с Дейвид Ейбрамс. Притесняваше се да не би това да подсказва на хората, че е разтревожен, че Кейт Фокс го притеснява по някакъв начин.

Маркърс Броудър обикновено не се тревожеше за жени. Той просто ги забравяше и ги заменяше със свежа плът.

Само Кейт бе задържала вниманието му. С това, че сама изкарваше парите си. Че го затрудняваше да я забрави.

Днес чашата бе преляла. Той преглеждаше „Джърнъл“ отново и отново, но колкото и да четеше статията, тя си оставаше непроменена.

„Фокс се издига в корпорация Ейбрамс“, се казваше в заглавието. Отдолу с по-малки букви пишеше: „Магнатът и редакторката — тесни съдружници“.

От стомаха му се надигна погнуса, докато четеше и препрочиташе ужасните инсинуации. Поне не можеха да докажат нищо.

„Преди известно време Кейт Фокс бе приветствана като най-новата съпруга на титана в индустрията Маркърс Бродър. Светската дама не слизаше от страниците на пресата, като прическите и тоалетите ѝ непрекъснато бяха обект на клюкарските рубрики и папарашките снимки. Но след преждевременния им развод Фокс се развихри в новото си амплуа — главен редактор на списание «Лъки», което тя наследи от съквартирантката си Емили Джоунс, загинала в катастрофата на «Метро-Норт» при Скарсдейл.

Изпаднало първоначално в тежко положение заради скъпо производство, високи дългове и недостатъчни продажби, «Лъки» изглеждаше като дребен бизнес, който клонеше към катастрофален край. Часове преди банките да обявят възбрана на кредитите ѝ, Фокс успя да продаде половината от капитала си на корпорация «Ейбрамс». Безспорен е успехът, който Фокс постигна чрез нестандартното списание. С опияняваща смесица от лява политика, знаменитости и стил почти всеки брой се превръщаше в регионална или национална новина. Разрастването на списанието и популярността му на пазара бе събитието на годината...“

Маркърс изсумтя. Колко ли им бе платил Ейбрамс, за да публикуват тази скалъпена история? Това си беше чист пиар, дума по дума.

„Ето че идва и неизбежното второ действие. Днес корпорация «Ейбрамс» обяви покупката на останалата половина от капитала на «Лъки», прибавяйки цялата собственост към своя малък, но стабилен издателски отдел срещу четири милиона долара. Главният редактор Кейт

Фокс също така подписа непоклатима клауза, според която за период от пет години няма да има право да работи за друга компания в рамките на цялата издателска индустрия. Израстването ѝ в «Ейбрамс» продължава, след като Фокс напуска редакторската си работа в «Лъки», за да стане старши вицепрезидент в корпорацията. Тя вече ще ръководи не само «Лъки», но и още осем други издания, оставяйки само «Модел» и «Бюти» под прякото ръководство на Айрис Хоги. «Развълнувани сме — твърди магнатът Дейвид Ейбрамс. — Сега Кейт ще може да внесе този магически заряд и при другите, по-комерсиални, заглавия в групата. Вярваме, че пред нея се разкрива чудесно бъдеще».

Нищо не се разкриваше пред кучката, освен ранно пенсиониране, скандал и неизвестност, помисли си разярено Маркърс Броудър. Той бе много ядосан на себе си, задето бе допуснал това да стигне толкова далеч. Не му оставаше нищо друго, освен да започне истинска война. Ейбрамс щеше да разбере какво се случва на този, който откаже любезна оферта от корпорация „Броудър“. Беше време да даде урок на новака.

„Но изглежда, че не всичко върви по мед и масло. Появиха се слухове, че дългогодишната ръководителка на най-печелившите заглавия на Ейбрамс Айрис Хоги е недоволна от бързия напредък на госпожица Фокс. Също така господин Ейбрамс и Жаклин Молтрано, звездната журналистка на «Лъки», са приключили романтичната си връзка. Остава да разберем как това ще се отрази на бъдещето на списанието...“

Броудър смачка вестника в ръцете си и го хвърли на пода на лимузината. Шофьорът му щеше да почисти по-късно. Маркърс бе свикнал да чистят след него. Само че точно сега в корпоративната джунгла щеше да му се наложи сам да се заеме с чистката.

— Откарай ме в главния офис — нареди той.
Дейвид Ейбрамс нямаше да разбере откъде му е дошло.

Кейт Фокс се събуди късно.

Дейвид го нямаше. За секунда тя почувства лека паника, когато погледна към празното място и смачканите чаршафи на леглото до нея. Сякаш всичките ѝ страхове закипяха в стомаха ѝ; сякаш той наистина беше прекалено добър, за да е истински, беше я използвал и бе избягал.

Бяха прекарвали последните четири дни заедно. Любеха се и си готвеха един на друг. Разговаряха до късно през нощта. Той бе обявил придобиването на другата половина от капитала на „Лъки“ още на сутринта, след като бе отишъл у тях, и на нея ѝ стана много приятно в редакцията, докато приемаше поздравленията на колегите си, които се здрависваха с него и невъзмутимо споменаваха разширената ѝ роля „под ръководството на Дейвид Ейбрамс“.

Кейт обичаше работата си и точно сега обичаше живота си. И беше хлътнала до уши по Дейвид. Когато се будеше, присъствието му в леглото ѝ, в сърцето ѝ се възприемаше от съзнанието ѝ като прекрасен сън, сякаш тя пак беше дете и всеки ден беше сутринта на Коледа. Може би за първи път изпитваше такова щастие след смъртта на майка си. Кейт не беше свикнала на радост, не и на такава чиста, пълна, истинска радост от сърце като тази. Тя не можеше да се отърве от натрапчивия страх, че е твърде хубаво, че не заслужава да е толкова щастлива, че всичко, в крайна сметка всичко, ще се разпадне с гръм и трясък.

И ето че сега се събуди и Дейвид го нямаше, за да я прегърне. Беше си тръгнал. Не се виждаше никъде. Познатите гласове започнаха да се надигат в главата ѝ, черните пръсти на страха се плъзнаха около сърцето ѝ...

Но след това видя бележката, оставена точно върху възглавницата му, и всичките тъмни страхове се изпариха като мъгла под изгряващо слънце. Тя я грабна.

„Добро утро.

Реших да те оставя да поспиш. Оставих ти нещо за закуска. Не закъснявай. Днес имаме съвещание на съвета, за да потвърдим повишението ти.

П.П. Мисля, че съм влюбен в теб.“

Кейт стисна късчето хартия. Завладяха я вълнуващи чувства — любов, облекчение, чисто ободряващо удоволствие. Тя изскочи от леглото и се втурна към душа, където се изми за около две минути, разтърка косата си с шампоан „две в едно“ и след трийсет секунди я избърса с хавлия. О, боже! Вече беше девет и половина. Тя извади любимия си костюм на „Версаче“ от черна вълна с вталена пола и сако във военен стил със златни копчета, добави тъмен чорапогащник на „Уолфорд“ и обувки на високи платформи на „Диор“. Мократа ѝ коса беше атакувана с най-високата степен на сешоара и сресана с четка — не се получи като след двацет и пет минути в салона, но трябваше да свърши работа. След това Кейт набързо постави крема си за лице на „Лаура Мерсие“, пудра „Шанел“ в комбинация със светли блестящи сенки в златисторозов нюанс на „Лореал“ и любимото си дръзко сребристорозово червило на „Шанел“. Видът ѝ беше естествен, сякаш бе леко загоряла от слънцето, гладката ѝ кожа и русата коса се подчертаваха от прецизната кройка на изцяло черния ѝ тоалет, който тя съчета с малка черна чанта през раменете на „Матю Уилямсън“. Всяко друго нещо би дошло в повече; копчетата на „Версаче“ изискваха деликатност навсякъде другаде в тоалета.

Кейт провери вида си в огледалото. Идеално. Изглеждаше с години по-млада, отколкото беше. Макар че не бе сигурна дали това е хубаво точно на днешния ден.

Но всичко беше заради любовта, заради радостта, заради Дейвид Ейбрамс. Кариерата и любовният ѝ живот се смесваха заедно в един прекрасен връх. Тя сияеше и знаеше, че това не се дължи на перфектен грим и на добре съчетана козметика или на блясъка за коса, с който завърши домашното си изсушаване.

Тя беше щастлива. Наистина щастлива. По начин, по който не бе се чувствала досега. Нито с Маркъс, нито с когото и да било от богатите момчета преди него. Беше влюбена — напълно, изцяло, до уши — влюбена в Дейвид Ейбрамс. Това бе риск, огромен риск, и

може би нямаше да се получи — и работата ѝ, и сърцето ѝ, и всичко беше свързано — и беше страшна бъркотия, и беше приказно, и о, боже, помисли си Кейт, обичам, обичам, обичам живота си!

Нямаше време за закуска. Закъсняваше. Но надникна в кухнята, за да види какво ѝ е оставил Дейвид.

Там, на плота, имаше препечено геврече с пушена съомга и крема сирене, чаша прясно изцеден портокалов сок от деликатесния магазин зад ъгъла и охлаждаща се картонена чаша, на която той с маркер бе написал „канела“.

Кейт се пресегна и избърса сълзите, които се бяха събрали в очите ѝ.

Нямаше време за това.

От тази сутрин беше главен изпълнителен директор. И я очакваха на работа.

Лола Валдес се обличаше много внимателно. Имаше достатъчно време за това — сутринта Маркърс едва бе останал, за да може тя да упражни оралните си умения върху него. Предната вечер той също си бе легнал разсеян и отчужден. Тя знаеше какъв е проблемът, без да се налага да пита. От предишния ден се носеха слухове, а и Маркърс снощи бе измърморил нещо по въпроса.

Кейт Фокс. Повишение. Старши вицепрезидент на конкурентна фирма. Когато сутринта Лола пусна компютъра си „Макбук“, лек и тънък като тялото ѝ, тя се зае да прегледа „Уолстрийт Джърнъл“. Не че се интересуваше кой знае колко от списанието. Или от бизнес по принцип. Но това беше библията на Маркърс. Всичко, което трябваше да направи, беше да въведе името на съперницата си и получаваше цялата информация, която ѝ бе нужна.

Защото Кейт, отдавна излязлата от живота му хубава малка Кейт Фокс, момичето без никакви пари, без произход — беше съперницата на Лола. Това бе ясно като бял ден. Маркърс се бе отскубнал бързо от ръцете на Лола тази сутрин, а повторният брак, дори за такава очевидно подходяща сексапилна кандидатка за мама като Лола, сега беше последното нещо на главата му. Въпросът на деня бе — какво можеше да направи тя за това?

Да положи повече усилия.

Кейт Фокс не го знаеше, но Лола Валдес от месеци я държеше на мушка.

Тя се спря на днешния си избор. Копринена рокля в кралско синьо от „Робинсън-Валънтайн“, ушита по поръчка за нея в добрия стар Лондон, заедно с много старомодни подходящи ѝ тъмносини копринени дълги чорапи, задържани в горната си част с дантелени жартieri от „Ла Перла“. Това бе съчетано с шотландска кашмирена жилетка с перлени копчета от „Мълбъри“ и дебел наниз на „Мапин енд Уеб“ от истински перли от Южно море с големината на топчета за игра, придружени от малки топчета осемнайсеткаратово злато с инкрустирани диаманти. Тя дори избра мъничка брошка от „Гарард“, марката бижута на английската кралица, представляваща нежно украшение от корал, смарагди и сапфири върху кръг от слонова кост. След малко щеше да се обади до долния етаж. Маркъс се бе съгласил да наеме козметичка на пълен работен ден, която пристигаше в къщата в седем и половина и обслужваше нуждите на Лола. Хелън щеше да гримира Лола — паролата на деня беше изтънченост — и тогава тя щеше да е готова за първата си среща.

Лола се завъртя пред огледалото. Да, изглеждаше елегантна, по майчински шик, личеше същността ѝ на заможна съпруга, каквато искаше да стане. С мастиленочерната си коса, фризирана и с подвити навътре краища, и прекрасното си лице, разкрасено допълнително от професионалния грим — нищо, освен най-доброто не се докосваше до кожата на Лола; дори кремът по краката ѝ беше „Крем де ла Мер“, а лицето ѝ се наслаждаваше на „Ла Прери“, — тя щеше да изглежда просто ненадмината. Щеше да е облечена отгоре с кожено палто и да носи чанта на „Ерме“; щеше да свърши всичко както трябва. И смяташе, че ще спечели на своя страна истински съюзник.

Тя взе телефона си от нощното шкафче и набра номера на помещението за персонала. Това място приличаше досущ на хотел. Можеше да се обадиш на рум сървис, на фризьорката си, на шофьора си, на когото си поискаш. Ето какво правеха истинските пари за човека. И на Лола ужасно ѝ харесваше. Но беше време да се заеме сериозно с проблема си и да приключи с него веднъж завинаги.

— Изпрати Хелън горе, моля те. Веднага. Прическа и грим, кажи ѝ да побърза. Искam шофьорът да чака и да е готов да ме откара

веднага щом свършим. Имам среща в хотел „Алгънкуин“ и не искам да закъснявам.

Като остави слушалката, тя се усмихна на собствената си хитрост. „Алгънкуин“... идеалното място за среща с журналисти. Нали?

Преди да дойде Хелън, Лола влезе в дрешника и отиде до сейфа си, в който държеше всички малки подаръци на Маркъс. Там беше пръстенът с диамант и рубин, гривната от чисто злато с инкрустирани розови сапфири и перли, огърлицата от аквамарин и лунен камък, изключителните обеци във вид на кървавочервени рубини с големината на речни камъчета от 24-каратово злато. Повечето бяха от „Картие“ или „Хаус Масо“; общата им стойност сигурно щеше да ѝ стигне да се изхранва в продължение най-малко на две години. Но Лола се надяваше да получи обикновения малък пръстен от „Тифани“, който бе казала, че иска. Не беше нищо ослепително, просто един напълно изчистен кръгъл брилянт, поставен в платина, около четирипет карата, перфектно изработен, който щеше да блести върху ръката ѝ като фойерверк.

И там, под всичките ѝ дрънкулки, се намираше папката, която щеше да ѝ помогне да постигне целта си. Работата на четирима-петима от най-прочутите частни детективи в града. Тя извади тънката папка и я прегледа. Снимки... имейли, два диска със скрита камера от един нощен клуб и един ресторант. Всичките знаменити, долнопробни полупроститутски истории от предишния живот на госпожица Кейт Фокс.

Лола въздъхна. Само да имаше и още нещичко. Само нещичко... някое изпълнение в духа на класна проститутка, пиански сексуален акт в някоя уличка, някое клипче на Кейт Фокс, правеща стриптийз в колежа, каквото и да е. За съжаление тя бе избягвала всякакви мъже, след като бе зарязала Маркъс. Сама си бе тръгнала. Глупачка. Да се откаже от всичко това заради какво, заради една работа? Някаква си тъпа *работа* и през цялото това време Кейт Фокс не се бе срещала с други мъже.

Допреди няколко вечери.

Лола се загледа с умиление в най-новите снимки в колекцията си. Дейвид Ейбрамс в жилищната сграда на Кейт Фокс. Кейт в неговата. На влизане вечерта, на излизане сутринта. И най-накрая чистото

злато... Кейт в обятията на Ейбрамс, приведена назад, наред Единадесета улица, двамата прегърнати, погълнати от истинска страстна целувка, в пълна забрава за студа около тях.

Снимката беше трогателна. Лола бе почувствала застрашителна топлина в собствения си корем, докато я разглеждаше. Но сега тя пропъди тази мисъл. Тази снимка беше златото, което щеше да закопае и Кейт Фокс, и Дейвид Ейбрамс заедно с нея. И най-накрая — щеше да бутне Маркърс Броудър в признателните обятия на Лола. Защото тази снимка щеше да задейства тайното оръжие на Лола. Всичко си дойде на мястото точно в най-подходящото време. Лола се поздрави; предишните снимки бяха пристигнали по-рано, но те не бяха убедителни и тя бе продължила да се рови. Да, в Колумбия знаеха как се организира отмъщение. Беше в кръвта им.

На вратата на спалнята се почука. Хелън Коачела бе дошла да се погрижи за прическата и грима на Лола.

— Влез — каза Лола благосклонно. Тя искаше служителите да я споменават с добро. Даваше им щедри бакшиши, вдигаше си дрехите от земята понякога. Щом като се целеше в брачната халка, не можеше да позволи на никакви дреболии да я спрат. Дори на прислужниците.

Време беше да се приготви. Време беше да тръгва.

— Не мога да повярвам — каза Жаклин Молтрано.

Лола кимна съчувствено.

— Боя се, че е вярно. Тя не е добра жена, госпожице Молтрано. Наистина, тя е цяло бедствие.

Тя погледна към Жаки със задоволство. Момичето бе облечено добре за беднячка. Може би малко като повлекана, малко както Лола се бе обличала, преди да захитрее. Днес журналистката носеше фантастична вълнена рокля в дързък смарагдов нюанс на „Зак Поусън“ с гълъбовосив чорапогащник и високи обувки „Лубутен“ от змийска кожа. Също така имаше секси пелерина на „Ролан Мур“, която бе свалила и поставила върху облегалката на лакирания дървен стол.

— Това е предателство. — Тъмните италиански бузи на Жаклин се изпълниха с цвят. Кафявите ѝ очи се присвиха от гняв. — Тя *знае* какво изпитвам. Аз ѝ разказах за него. Излях душата си пред нея!

— Съжалявам — каза Лола. Не съжаляваше. — Наистина е много жалко. Във всеки случай реших, че ще искате да узнаете.

Жаклин не я слушаше.

— А Ейбрамс... този кучи син. Той ми каза, че Кейт не проявява интерес към него, че му е отказала твърдо. Дали не са били заедно през цялото време и не са ми се присмивали зад гърба? Кроели са планове как да ме изкарат пълна глупачка?

Лола задържа езика зад зъбите си. Щеше да е по-добре момичето само да си извади заключенията. Тя разбираше, че Жаклин, също като Кейт, беше много по-интелигентна от самата нея. Но умните хора можеха много често да действат глупаво. Нямахте нужда да се прави на гений в случая. Просто трябваше да разбере каква е Жаклин и как да я използва.

— Вие какъв интерес имате в тази работа? — поиска да узнае момичето.

Лола беше подготвена. Разбира се, че щеше да ѝ бъде зададен този въпрос. И тя знаеше много добре, че трябва да отговори искрено.

— Преди тя беше омъжена за Маркърс. И сега го поставя в неудобно положение. Виждам, че това много го... тормози. Чувствам, че той може да продължи напред по-пълноценно, ако госпожица Фокс се махне от пътя му веднъж завинаги.

— Да продължи, като се ожени за вас.

Лола не трепна.

— Това ще зависи от Маркърс. Аз определено съм влюбена в него.

— Ъхъ. Сигурно е така. — Тонът на Жаклин беше пълен с цинизъм. *Нафукана кучка*, помисли си Лола, но се усмихна любезно, защото ѝ бе нужна. — И сте достатъчно наясно с положението, за да ми донесете тази папка.

— Маркърс чете много за издателския сектор напоследък. Видях, че сте напуснали „Лъки“ след раздялата ви с Дейвид.

Жаклин кимна и отпи от чая си; бяха си поръчали чай и торта, макар да не беше съвсем подходящо, а Лола подозираше, че Жаки беше от жените, които си падаха повече по мартинито. Тя лично би убила човек за една текила, но това не се вписваше в бъдещия ѝ имидж на мама, затова стисна зъби и се опита да се наслади на чая „Ърл Грей“.

— Не можех да продължа да работя за него, по дяволите. И да го правя богат. По-богат — призна с горчивина Жаки. — Или пък нея.

След като ми бе казал, че мисли за нея. Искам да кажа, че тя вярно е хубавичка. Става. Не че пращи от сексапил, нали се сещаш?

Лола кимна бурно. Бидейки латиноамериканка, тя бе съпричастна с разкошната мургава красота на Жаклин Молтрانو. Скученият рус домакински вид на Кейт Фокс — какво намираха мъжете в него? Дали изобщо знаеше как да направи една свирка като хората? Лола се съмняваше.

— Получила е четири милиона долара за половината си капитал от „Лъки“ — тросна се Жаклин. — Тези пари бяха изкарани на гърба на *моите* статии, на *моите* идеи.

Журналистката беше само една от съставките в коктейла, помисли си Лола, но не го каза. Вместо това кимна съчувствено.

— Кой изобличи корумпирания политик и го накара да позира на корицата? Аз го направих — продължи Жаклин. — Но въпреки това скапаната госпожица Кейт е тази, която получава четирите милиона. Нейни собствени *пари*.

Лола кимна отново, този път искрено.

— Да — подкрепи я тя.

Тази част нямаше как да бъде поправена. Кейт Фокс сега притежаваше собствени проклети милиони. Пари от работа, от кариера. Дори Дейвид да я захвърлеше като камък, тя бе спечелила собствено състояние. И макар то да беше дребно ресто в света на богатите съпрузи — четири милиона на година бяха нищо; едва ли можеше да си купи свестен апартамент в Манхатън за тази сума — парите бяха нейни и това беше нещо. Ако ги управляваше внимателно, помисли си Лола ядно, тя вероятно щеше да успее да преживява добре в продължение на петнайсет години тук.

Какъв кошмар. Значи беше още по-важно Жаки Молтрانو да й даде допълнителен стимул да се разкара.

— Никой не знае, че Дейвид Ейбрамс е с нея — изтъкна Лола. — Поне не още. Това е новината на деня. Изглежда, става въпрос за, как да се изразя, конфликт на интереси.

— Да — каза Жаки замислено. — Какво друго имаш?

— О, стандартното — отговори Лола и й подаде папката. Вкъщи разполагаше с фотокопия на всичко. — Това са снимки с нея по времето, преди да се омъжи за Маркъс. Виждате ли, тук е с Лусиъс Коен. И Джош Бърнстайн. И Пол Грацио. Разбирате ли?

Жаки кимна безмълвно. Беше лесно за разбиране. И двете момичета бяха минали по този път.

— Това не е случайно — заяви Лола с престорена благочестивост. — Имам предвид, че много жени работят честно и усилено. — *Глупачки.* — Няма нужда да се съревновават с момиче, което...

— Спести си останалото. — Жаклин постави добре поддържаната си ръка върху тази на съзаклятничката си. — За заглавието.

— Значи ще го публикувате? — попита Лола, усещайки облекчението и триумфът да се надигат у нея. Почувства се като на някаква олимпийска надпревара, в която току-що успешно бе предала щафетата.

— О, да. — Жаки взе папката и я сложи в куфарчето си от лъскава кестенява кожа. — Ще я публикувам и още как. Това ще бъде моят малък подарък към господин Ейбрамс. И неговия управителен съвет.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Госпожице Фокс, добро утро.

Секретарката ѝ отправи неутрална усмивка, с която се опита да прикрие враждебността си. Момичето седеше там в обикновената си рокля на „Джил Сандър“ и огърлицата си от сладководни перли и изгледа Кейт, която бе приблизително на нейната възраст, но на път да заеме мястото си в заседателната зала.

Като по право.

— Господин Ейбрамс ми каза, че това ще е първото ви заседание?

Кейт кимна. Опита се да изглежда невъзмутима.

— Обикновено пристигат към без петнайсет. Дневният ред ще бъде изложен на масата. Може да влезете вътре още сега. Някой ще ви донесе вода, ако желаете — добави тя, сякаш това щеше да е непосилна задача.

— Всъщност бих предпочела едно кафе — заяви Кейт. Бе решила, че повече няма да търпи грубостите на секретарки и асистентки. Дейвид Ейбрамс я бе направил старши вицепрезидент и тя щеше да се държи като такава. — От онова с канела, което веднъж ми бе предложил господин Ейбрамс. Ще помоля за едно такова — чисто, с две захарчета. И ако има някакви сладкиши в кухнята, бих искала и един кроасан. — Тя не искаше стомахът ѝ да къркори от глад. — И да е възможно по-скоро, моля, по-добре да го изям, преди да е започнало заседанието.

Тя се усмихна самоуверено на смаяното момиче и влезе в залата.

Стаята се намираше до кабинета на Дейвид. И преди беше идвала тук, разбира се, но само като гост, за да даде обяснение, когато ѝ се доверяваха за някоя скандална идея по отношение на корицата или когато корпоративният юридически съвет искаше предварително да се запознае с последната разобличителна статия на Жаклин Молтрано, съсипваща кариерата на някой политик или изпълнителен директор.

И тук имаше същите прозорци от пода до тавана, малко бюро в единия ъгъл със стол и компютър и друго нищо, освен една дълга тясна маса от масивен махагон, оградена от елегантни ергономични столове, тапицирани в тъмнозелена кожа. Не че имаше нужда от тях; съвещанията обикновено не траеха дълго в компанията на Дейвид. Той получаваше информацията, вземаше решенията и с това се приключваше.

Стаята беше огромна, просторна, целият фокус беше привлечен към гледката към „Таймс Скуеър“ под тях. Цялата обстановка говореше за пари, за власт. Това беше Дейвид, това беше неговата компания. Всичко принадлежеше на него. Точно сега, на върха на кариерата си, Кейт все още беше само малко зъбче в гигантското колело на богатството му.

Обзе я възбуда. Тялото ѝ потръпна, зърната ѝ се втвърдиха. Тя се зарадва на подплънките на сутиена си, на дебелината на сакото. Спомените за онова, което Дейвид ѝ бе направил предишната нощ, все още отекваха в тялото ѝ. Тя го желаше толкова силно. Прииска ѝ се да може да превърти днешния ден на бързи обороти до края му, за да може по-бързо те двамата отново да се притискат в обятията си голи и топли...

Не сега, Кейт — смъмри се тя.

Щом седна в един от махагоновите столове към края на масата, вратата се отвори и една секретарка влезе с малък поднос, на който носеше кафето и кроасана ѝ. Тя ги постави негодуващо пред Кейт.

— Благодаря — каза Кейт с рязка усмивка. Въобще не ѝ пукаше. Испита чувство за победа. Лъхна я топлият обилен аромат на канела — разбира се, че Дейвид имаше най-доброто кафе. И ѝ напомни за него. След като разчупи кроасана и бързо го изяде, тя почувства стомаха и нервите си успокоени. Нямаше смисъл да седи изгладняла на първото си заседание...

— Добро утро. — Един висок як мъж влизаеше в стаята. Кейт подскочи, тя го разпозна — рижава коса, петдесетгодишен.

— Господин Редсън? Радвам се да ви видя.

Подаде ръката си и той я стисна, усмихвайки се леко поради факта, че знаеха името му.

— Наричай ме Донал. Поздравления — каза той.

Вратата отново се отвори и влязоха още двама мъже.

— Господин Клейтън, съдия Роджърс — посрещна ги тя. — Приятно ми е. Аз съм Кейт Фокс.

Прочутият икономист и пенсионираният съдия я огледаха от горе до долу. Не можеше да се каже, че я приветстваха с хляб и сол, но поне никой от двамата не изрази никаква открита враждебност.

— Приятно ми е, госпожице Фокс — обади се съдията с дрезгав от прекомерна употреба на уиски и цигари глас.

Икономистът кимна и стисна ръката ѝ. Кейт почувства как стомахът ѝ леко се преобръща; пеперудите отлитаха. И тогава вратата се отвори отново и той се появи. Дейвид. Изглеждаше зашеметяващо в тъмния костюм, който подчертаваше подстриганата прошарена коса и гъстите му черни мигли. Той ѝ се усмихна лекичко, като я видя, и двамата си размениха бързи погледи.

— Добре дошла, Кейт — каза той. — Познаваш Тим, Айрис и Рик, нали?

— Разбира се. — Тя кимна към Тим Рейнълдс — втория по важност в компанията; усмивката му беше равна като тази на Рик Джонсън. Айрис Хоги я поздрави с глас, който би замразил алкохол. Освен това тя беше облечена с бойна ризница — костюм на „Шанел“ в класическите нюанси от осемдесетте — червено и златно, с безцветен чорапогащник „Уолфорд“ и чифт високи обувки без закопчалки „Маноло“. От едното ѝ рамо висеше малка дамска чанта „Сейт Спейд“. Тя тъкмо сваляше от ръцете си чифт кремави ръкавици от агнешка кожа, подплатени с кашмир. Кейт забеляза дребното лого на „Фенди“; Айрис Хоги очевидно беше дама, която се возеше в първа класа.

Всички седнаха. Донал Редсън се настани до Кейт. Напълно умишлено Айрис Хоги седна срещу нея.

— Да започнем подред. Първата точка от дневния ред днес е покупката на списание „Лъки“ и повишението на Кейт Фокс в член на съвета. Бих искал решението ми да бъде подкрепено на това заседание — заяви Дейвид. Без да гледа Кейт, той обясни доводите си пред борда. Беше кратък, решителен. Тя се развълнува от думите му. Боже, каква възбуда предизвикваха те у нея. Дейвид Ейбрамс беше уникален...

— Това е в общи линии — довърши той. — Въпроси?

— Четири милиона изглеждат солидна сума — промърмори Тим Рейнълдс — за ново издание.

— Но то предизвика истински фурор на пазара. Имаме нужда да стане част от запазената марка на „Ейбрамс“.

— Аз нямам проблем с това, че купуваш списанието — обади се Айрис. — „Лъки“ върви добре. Поне за нишата, която обслужва, разбира се. Но определено възразявам срещу повишението на Кейт Фокс за старши вицепрезидент на компанията.

Тя скръсти ръце и изглежда свирепо Кейт от другата страна на масата.

Кейт настръхна от обзелия я адреналин, но не каза нищо.

— На какви основания? — попита Дейвид. — Ти не повдигна подобно възражение на миналото съвещание.

— И тогава казах, че не съм доволна.

— Но не повдигна официално възражение — повтори той. — Какво се е променило?

— Това, че ти в действителност не се отказа от проклетата глупава идея. Мислех си, че най-малкото ще се консултираш първо с нас. — Айрис направи пренебрежителен жест. — Кейт досега е редактирала едно списание, в което смесицата вече си беше налице, когато тя започна работа. Успехът може да се дължи на късмет, на статиите на Жаклин Молтрано...

— Аз наех Жаклин — обади се Кейт.

— И тя напусна — отвърна ѝ злобно Айрис. — Имаше клауза, даваща ѝ това право, нали? Така че новата собственост на „Ейбрамс“ току-що изгуби звездната си журналистка. Ще се наложи „Лъки“ да се конкурира с новите ѝ работодатели, които и да са те. Чувам, че Флор д'Амато ѝ е предложила много по-тлъста оферта.

Кейт погледна към Дейвид, но лицето му беше безстрастно.

— Решението беше лично на Жаклин — каза тя. — „Лъки“ може да предложи още много.

— Странно е — продължи отровно Айрис. — Списанието още не се е доказало като „Модел“ или „Бюти“ — моите издания, които от дълго време се радват на стабилен интерес. Лудост е да те направим старши вицепрезидент. Ти не си на моето ниво или на нивото на Рик.

Рик Джонсън кимна, после улови погледа на Дейвид Ейбрамс.

— Тя е малко млада... няма опит — добави той нервно. — Но ако смяташ, че това е най-доброто...

— Значи и двамата ми старши вицепрезиденти са против — каза тихо Дейвид. — И то без предупреждение. Тим?

Тим Рейнълдс ги погледна един след друг.

— Мисля, че трябва да изслушаме и останалите членове на съвета.

Кейт погледна Дейвид. Лицето му бе невъзмутимо по начин, който тя не бе виждала преди. Беше като гранит. Под цялото си възмущение сега тя почувства тръпка на страх.

— Разбира се — прие Дейвид. — Съдия Роджърс?

Възрастният мъж отправи поглед към Кейт.

— Айрис, мисля, че преувеличаваш — рече без заобикалки. — Тази компания има нужда от свежа кръв. Като нея. Гласувам „за“.

— Толкова ли е просто? — тросна се Айрис.

Той вдигна рамене.

— Повечето неща са прости.

Донал Редсън кимна.

— Аз също. Още повече смятам, че корпорация „Ейбрамс“ има късмет, избирайки най-горещия продукт в индустрията. Сделката е добра. И не съм особено трогнат от устроеното нападение днес.

Икономистът Майк Клейтън вдигна рамене.

— Мисля, че Кейт Фокс е изключително талантлив редактор, но съм съгласен с Айрис, че няма опит. Доверявам се на преценката ти, Дейвид, затова няма да гласувам „против“ — но ще се въздържа.

— Интересно — отбеляза Тим Рейнълдс. Той погледна към Кейт и тя разбра по очите му, че ще бъде отрязана. — Изглежда, че това назначение — евентуално назначение — предизвиква смесени отзиви, Дейвид. Като твой главен финансов секретар и първи заместник смятам, че мой дълг е да се вслушам в по-опитните служители. Ще гласувам „против“. Кейт, ще се наложи повишението ти да почака до друг ден.

Кейт се вгледа в лицата на всеки един от тях. Очите на Айрис блестяха триумфално. Дори Рик Джонсън изглеждаше доволен. А Тим Рейнълдс я гледаше спокойно, цинично, сякаш тя бе някаква пречка, която трябва да бъде отстранена...

Това бяха три гласа. Срещу два. Унижението се надигна у Кейт. Сега тя беше богата жена, но без кариера, без страст. Съобщението за повишението ѝ вече бе излязло в пресата. До обяд щеше да се е

превърнала в посмешище. И за Дейвид беше срамно, че служителите му го предаваха и предизвикваха, осъзна тя. Той бе повдигнал въпроса предварително и никой не бе отправил тази заплаха — това беше ясно. Но в критичния момент те гласуваха против, противопоставиха му се и с нея беше свършено...

— Един момент. — Дейвид Ейбрамс вдигна ръце. Гласът му беше спокоен. Страховито спокоен. Кейт попи с очи държанието му, начина, по който се облегна в стола си, сякаш бе напълно отпуснат. Но гърбът му беше много изправен и тя усети онази хищническа част от него, онзи ловец, и тръпки на удоволствие, на желание, пробягаха по кожата ѝ.

Тя внезапно разбра, че той ще я измъкне от това. Че ще я защити.

— Аз също имам право на глас.

— По традиция председателят не гласува в подобни случаи, Дейвид — възрази бързо Тим. — Когато волята на съвета е ясна.

— Но аз никога не съм следвал традициите — отвърна Дейвид Ейбрамс. — Още от колежа съм си либерален. Още когато основах „Модел“, Айрис. Аз го основах. Не ти. Ти ръководиш моето списание. В случай че си забравила.

— Сега не сме в колежа, Дейвид. — Тим се опита да се усмихне.

— Не сме. В заседателната зала сме. На моята компания. И аз съм член на този управителен съвет. Мога да гласувам. Гласувам „за“. Което прави гласовете три на три. И като председател имам решаващия вот накрая. Отново „за“. — Най-накрая той погледна към Кейт. — Добре дошла в съвета, Кейт. Радваме се, че си сред нас.

— Говори за себе си — извика Айрис Хоги. — Ако направиш това глупаво нещо, Дейвид, напълно ще ме унижиш.

— Гласувахме. Въпросът е приключен — отсече Дейвид.

— Тогава подавам оставка — отвърна Айрис. — Предполагам, че ще искаш да си изработя шестмесечното предизвестие?

Кейт потисна въздишката си на изумление. Айрис Хоги работеше за „Ейбрамс“ от цяла вечност. Тя беше легенда в бизнеса. Кейт погледна нещастно Дейвид, уверена, че е станала причина за всички тези неприятности.

— Изобщо даже — заяви спокойно Дейвид. — Приемам оставката ти, което ми спестява труда да те уволня. Кейт, поздравления. Вече си главен редактор на „Модел“ и „Бюти“.

Тя отправи поглед през заседателната зала към мъжа, когото обичаше, който беше толкова невъзмутим заради нея, толкова хладнокръвен, и ѝ се прииска да отговори на отправеното ѝ предизвикателство. Да бъде всичко, което той бе видял у нея. Както в спалнята, така и извън нея.

— Благодаря, Дейвид — каза тя. — Очаквам го с нетърпение. Мисля, че има редица промени, които можем да направим в стила и съдържанието и които би трябвало да вдигнат продажбите значително. Усеща се липсата на въображение, а модата не стои на място. — Тя погледна хладно към Айрис. — Трябва ли госпожа Хоги да е все още тук? Все пак подаде оставка.

Донал Редсън до нея рязко си пое дъх, но на лицето му се появи лека усмивка.

— Абсолютно си права — одобри Дейвид. — Приятно ми беше да работим заедно, Айрис. Желаем ти всичко най-добро в бъдещите ти начинания. Довиждане.

Той се облегна, докато Айрис се зае да събере документите пред себе си.

— Тези няма да ти трябват — каза Дейвид. — Те са собственост на „Ейбрамс“. Просто напусни, ако обичаш, и предай пропуска си на секретарката. Някой асистент ще събере всичките ти лични вещи и те ще бъдат изпратени с куриер до апартамента ти до един час.

— Не можеш да ми причиниш това! — изкрещя Айрис. — Имам право да изработя периода на предизвестието си!

— Предлагам ти отново да прегледаш трудовия си договор. — Гласът на Дейвид беше напълно неумолим. Кейт бе фиксирала погледа си в него и не можеше да го откъсне. — Айрис, ако не станеш от този стол и не излезеш през вратата в следващите трийсет секунди, ще извикам охраната да те изведе.

— Ти си един проклет кучи син, да знаеш — изсъска Айрис. Тя се изправи и погледна право към Кейт. — А ти си алчна курва. И ако целият свят все още не го знае, не се безпокой. Скоро всички ще научат.

Тя се обърна и изхвърча от стаята.

Останалите служители седяха като препарирани. Но Кейт не сваляше поглед от Дейвид. Той не изглеждаше ни най-малко обезпокоен. Беше спокоен, хладнокръвен.

— Тим — каза той.

Главите на мъжете в стаята веднага се вдигнаха. Усещаха проблем. Усещаха опасност.

— Има ли нещо, което би искал да ни кажеш?

Тим Рейнълдс се облегна в собствения си стол, подражавайки на движенията на шефа си. Очевидно нямаше да се предаде така лесно като Айрис.

— Нищо специално. Решението ти е ясно, Дейвид. Мога да го приема.

— Струва ми се интересно, че повдигна възражението си без предварително предупреждение.

— Имах време да обмисля въпроса — обясни спокойно Тим. — Това заседание ми се стори подходящият момент да изкажа мнението си.

— А беше ли подходящо да го обсъждаш с Маркърс Бродър?

Тим Рейнълдс пребледня като платно.

— Не съм го обсъждал — отрече той.

Кейт се опитваше да запази спокойствие с мъка. Дейвид Ейбрамс бръкна в папката пред себе си и извади два листа хартия.

— Това са данни за проведените обаждания от кабинета ти. Тази сутрин ми ги доставиха, около десет минути преди началото на съвещанието. — Той ги подаде към масата, като започна отляво, където беше съдията, който ги прегледа и ги подаде на следващия. Кейт също ги получи на свой ред. Обажданията на Бродър бяха оцветени с жълт маркер. Тя безмълвно ги предложи на Рейнълдс. Той отказа да ги поеме; те стояха на масата пред него като бели петна върху тъмното дърво, обвинително.

— Както знаете, господа, Кейт, Маркърс Бродър ни направи оферта за нашия дял в списание „Лъки“. Ние му отказахме. Преди няколко дни разбрах, че корпорация „Бродър“ вероятно възнамерява да купи публичните акции на нашата компания. Аз притежавам само четирийсет процента. Технически е възможно той да успее да превземе контрола над „Ейбрамс“. — Дейвид се усмихна тънко. — Следователно имам право да възразя срещу факта, че финансовият ми директор е разговарял с офиса на Бродър по повод решенията ми в съвета.

Тим Рейнълдс ги изгледа един по един. Те го гледаха втренчено в очакване.

— Не е това — избухна той. — Просто го предупреждавах. Не виждах причина да те притеснявам с тези разговори, Дейвид...

— Работиш за мен от петнайсет години — каза Ейбрамс, все едно не го бе чул. — И сега правиш това, защото съм взел едно решение, което не ти е по вкуса?

— Казвам ти, нямаше нищо общо с...

— Тим. Моля те. — Дейвид се усмихна леко. — Знаеш ли, че телекомуникационните компании могат да записват разговорите с цел подобряване на качеството на услугите?

Рейнълдс пребледня.

— Точно така. Имаме едно такова записано обаждане. Кое то сега смятам да ти припомня, ако си го забравил.

Ейбрамс се протегна към телефона пред себе си, натисна копчето на говорителя и набра няколко цифри.

— Телефонна централа 2. Тимъти Рейнълдс — разнесе се успокоителен компютърен глас. — Запис на обаждане от четвъртък, 2 септември. Час: петнайсет и четиридесет и две.

— Първата стъпка е да я свалим от съвета — казваше Рейнълдс. — Той изобщо няма да го очаква.

— Добре. — Кейт подскочи. Беше Маркърс. Толкова отдавна не бе чувала гласа му. — За него тя е допълнителен глас, от който нямам нужда.

— Дейвид не може да бъде елиминиран. Това все още е неговата компания. Ще бъде сътресение за него. После ще накарам останалите от съвета да приемат офертата ти. А след това ще си имаш работа с Комисията по ценните книжа и борсите^[1], когато обявиш петпроцентния дял...

— Аз ще се погрижа за тази част — каза Маркърс равно, покровителствено. — Ти само гледай да ми доставиш съвета. И Кейт Фокс.

Обаждането приключи с изцракане. Тим Рейнълдс седеше в заседателната зала, сега лицето му бе станало мъртвобледо.

— В интерес на фирмените норми за благоприличие очаквам от теб да си подадеш оставката без шум. Измисли някакво основание — дълга кариера, време да се оттеглиш. Нещо такова — заяви Ейбрамс.

— Освен това си обвързан с предпазната клауза в договора си. При най-малкия опит да влезеш отново в бизнеса в която и да е компания този запис отива при контролните органи. И областния прокурор. Както и всички други записи, с които разполагам.

— Дейвид, не можеш да ме лишиш от възможността да работя другаде — изломоти Тим Рейнълдс. — Имам две деца в колежа. Ипотека... лятната къща е...

— Част от миналото ти — довърши Дейвид Ейбрамс. Кейт не можеше да откъсне очите си от него. Той беше студен като змия и точно толкова съсредоточен. Огромният гняв, който тя усещаше, че се излива от него, беше още по-ужасяващ заради неподвижността му, заради това колко физически спокоен и отпуснат изглеждаше. — Дано си натрупал някои авоари, Тим. Мисля, че може да си позабравил колко струва да се живее в Ню Йорк. Когато обядваш в „Ле Гаврош“ на Парк авеню и летиш първа класа със средствата на моята компания, започваш да забравяш за дребните неща. След като петнайсет години си работил за мен, не би трябвало дори да имаш ипотека. Но тези костюми „Савил Роу“ и ризи „Армани“ не излизат евтино, нали? Или този часовник „Брайтлинг“. — Той се подсмихна. — Който има скъп вкус, трябва да си плаща за него. А и юридическото образование на Нанси в „Харвард“... е доста скъпо. Каквото ще бъде и това на Джейни във „Васар“^[2]. Да се надяваме, че си скътал нещичко. Не че на мен ми пука. Сега всичко това е твой проблем.

Рейнълдс се изправи.

— Това са моите акции. И тези на съвета. Да, с радост разговарях с Маркърс Бродър. Постъпваш като пълен глупак и съсипваш цялата компания.

— О, нима? — рече Дейвид.

— Заради нея. — Тим Рейнълдс посочи яростно към Кейт. — Това проклето момиче. Едно списание и вече си обсебен. Сигурно е адски добра в леглото, само това мога да кажа, Дейвид.

Ейбрамс тресна с ръце по масата толкова силно, че листовите и чашите за кафе отскочиха от дървената повърхност.

— Махай се. Преди да съм те изхвърлил.

— Отказа се от Айрис Хоги. Пренебрегна солидна оферта от Маркърс Бродър, която щеше да донесе на всички ни куп пари. Цената беше повече от добра... а ти дори не поиска да разговаряш с него. —

Очите му сега бяха зачервени от потиснати сълзи, а гласът му бе писклив, полуистеричен. Той се обърна към Кейт: — Сериозно, скъпа, трябва да си невероятно парче. За пет години успя да изпържиш мозъка и на Броудър, и на Дейвид Ейбрамс. Каква е тарифата ти? Защото и аз може да поискам да те пробвам...

Ейбрамс стана на крака, заобиколи масата с бързи крачки и хвана Тим Рейнълдс за реверите.

— Не ме пипай! Не ме... — изпищя Рейнълдс, но Ейбрамс замахна с яката си ръка и стовари един силен, яростен удар в слънчевия сплит на Рейнълдс. Другият мъж се преви надве задъхан, насълзен, неспособен да говори.

— Дейвид... — обади се Кейт плахо. — Аз да...

— Да излезеш? Не. Не мърдай оттук. Трябва да си продължим заседанието.

Тя кимна.

— Ще те съдя — изпъшка Рейнълдс. — Ще те съдя, скапан негодник...

— Да, защо не се пробваш — съгласи се спокойно Дейвид Ейбрамс. — Цялото съвещание беше записано. Значи можем да пуснем в пресата записа с коментарите ти към Кейт и цял Ню Йорк ще разбере, че си боклук и женомразец, който не може да се бие като мъж и предпочита да изприпка със сълзи на очи при ченгетата. Можем да добавим това към обвиненията, които несъмнено ще повдигна за измама. Повярвай ми, мога да поема болката в пръстите, задето ударих такъв боклук като теб. Удоволствието, което изпитах, няма цена.

Рейнълдс се помъчи да си поеме въздух и изстена.

— Бъди мъж. Изправи се и излез от стаята. Или охраната ще те придружи до изхода. И не по начина, по който биха придружили Айрис. Имаш време, докато преброя до десет. Едно... две...

Стенейки и хленчейки, Рейнълдс стана. Той се бе дръпнал назад, далеч от Ейбрамс, който не бе мръднал от мястото си.

— Не! Тръгвам си. — Рейнълдс се запрепъва към вратата. — Винаги си бил такъв, Дейвид. Не знам защо се изненадваш. Трябва да помислиш за онова, което хората говорят зад гърба ти. Че си егоист и смахнат кучи син, истински кретен. Преди месеци щеше да зарежеш скапания издателски отдел... Нямах никакъв план, никакви идеи. Това не е голяма компания и под твое ръководство никога няма да бъде. Не

се вслушваш в съветите ми. Не слушаш никого... Всички ние ти служим като някакви принадлежности, като някакъв скапан персонал... Всъщност всичко се върти около теб, великия и могъщ Дейвид Ейбрамс, по дяволите.

— Когато бях дваисетгодишен, основах списание — рече тихо Ейбрамс. — Когато ти си бил дваисетгодишен, си ходел на лекции и си си водел записки. Когато станах на дваисет и една, наех първия си служител. Лорна Уилямс. Тя ми беше секретарка. Дадох ѝ акции, защото прие работата при ниско заплащане, за да ми помогне. Пенсионира се преди шест години и струва три пъти повече от това, което ти представляваш. Така е, защото на дваисет и една ти си бил нечий служител на висока заплата. Знаеш ли какво, Тим? Това е Америка. Тези, които поемат рискове, получават наградите. — Той се усмихна хладно. — Защото рискът си има един недостатък. Трябва просто да го поемеш. Да нарушиш навика си на живот. За твое нещастие ти загуби. Махай се.

Рейнълдс, със зачервено лице, бе стигнал до вратата.

— Още не си приключил с мен — заплаши той.

— О, напротив. Всички приключихме с теб.

Вратата се отвори и двама яки охранители с фирмени униформи стояха там и чакаха.

— Няма нужда да го пипате — каза Ейбрамс. — Само се погрижете господин Рейнълдс да не се изгуби по пътя към изхода.

— Разбрано, сър — обади се единият.

Рейнълдс се обърна и отправи изтерзан поглед към Дейвид, но вторият охранител затвори вратата в лицето му.

— Леле — първи проговори съдия Роджърс. — Това е по-добро от телевизия, Дейвид. Трябва да ти го призная — знаеш как се прави шоу.

Ейбрамс се върна на мястото си и изпусна дълга въздишка. За миг Кейт го погледна измъчена. Отчаяно искаше да стане, да отиде при него, да го докосне. Но това беше бизнес и тя разбираше, че сега не може да го утеши. Щеше да му се наложи да се справи с положението, с всичко това.

Кариерата му, компанията му — той беше вложил живота си в тях. И сега светът му се тресеше нестабилно. Заради нея.

Затова тя се протегна към него по единствения начин, който ѝ беше известен.

— Съдия Роджърс, Донал, Клейтън. Смятам, че това представлява една възможност.

Останалите лица около масата се обърнаха към Кейт. Тя изправи гърба си и каквото и вълнение да изпитваше в сърцето си, се опита да го превъзмогне. Сега не му беше времето. Искаше да покаже на Дейвид Ейбрамс, че тя си заслужава.

Искам да се изявя.

— Има имена, които можем да осигурим за женските списания. И бих искала да възложа големи нови корици за следващите броеве. Изхвърляме всичко, което не върви. Лично ще редактирам всички статии. Заедно със заместниците ми. Ще предложим изцяло нова визия във всички направления. Ще обявим, че се целим в бизнеса. „Модел“ и „Бюти“ имат отчаяна нужда от това. Ще заложим на новинарската история.

— Тук не може да се приложи същият подход като при „Лъки“ — обади се Донал Редсън. — Аз разбирам от бизнес, не от списания, но съм наясно, че не можеш да вземеш всички тези политически и обществени материали и да ги изсипеш в едно женско списание за мода. Освен ако не искаме продажбите да се сринат тотално.

— Не предлагам това. — Кейт почувства как ритъмът на сърцето ѝ се забавя. Всъщност осъзна, че се чувства уверена, спокойна, вършеше работата си, действителната си работа. Защото беше добра. Беше родена за редактор. И Дейвид Ейбрамс току-що ѝ бе предложил шанс да се изяви на голямата сцена.

И тя го обичаше заради това.

И щеше да оправдае доверието му.

— Ще се придържахме към същината. Тъкмо това направих с „Лъки“. То се справяше прилично, когато Емили за пръв път ме въведе в екипа. Аз просто взех душата на списанието и я изразих по начин, който би се продавал. Така че да вземем „Модел“. Как да направим от него любопитна за четене история? Какво може да го измъкне от обкръжението на „Вог“ и „Инстайл“? То стои в центъра, защото всъщност не може да се конкурира, няма какво ново да каже. Къде е нишата?

— Ти ми кажи — обади се Дейвид. Гневът вече го бе напуснал и върху лицето му играеше широка усмивка, истинска усмивка.

— Ще ми отнеме повече от една нова корица, за да разбере това. Засега искаме да започнем с голяма история. Това значи пиар. И начинът да го постигнем, е чрез размера. Много телевизионни токшоу предавания обсъждаха фотосесията на „Ел“, в която участваше модел с по-пълни и пищни форми. Темата беше за Америка, за анорексията. Можем да измислим нещо по-добро. — Идеята я завладя и думите ѝ започнаха да се леят — с ентусиазъм и вълнение.

— Искам да сложим на корицата момиче, което носи размер 14. Или 16, ако е британка; техните размери са по-големи. Тя трябва да е гола. Ще я нагласим да позира като Ева. Със смокинови листа на гърдите и слабините. Или може като Венера в раковината си, ако намерим момиче с дълга коса. Ще го наречем „Истинската американка“. Ето ви подзаглавието. Право върху корицата.

Те я гледаха като хипнотизирани.

— О, и още едно нещо. — Кейт се усмихна; беше набрала скорост. — Снимката на корицата не трябва да бъде подобрявана чрез компютърни способности. — Това щеше да се случи за пръв път — корица, оставена без корекции. — И после из цялото списание ще спазваме тази тема. Никаква намеса в материалите. Целта е да се покаже на момичетата как модната индустрия ги мами, кара ги да се стремят към ниво, което на практика е непостижимо. Защото не е реално. Ще публикуваме статии за тийнейджъри и хранителни нарушения. Разкази от модели, пристрастили се към кокаина, за да останат слаби. Какво е да живееш на диета от диетична кола и цигари.

— Истинската американка. — Ейбрамс се ухили. — Мога да видя как темата се обсъжда в „Шоуто на Реджис и Кели“.

— Ще бъде още по-добре. Ще я видиш в „Шоуто на Опра“ — заяви Кейт. Сега тя беше самоуверена, ентусиазирана.

— Отзивът ще бъде огромен.

— Супер. Направи го! А какво ще кажеш за другите ни модни списания?

— При тях няма да мога да подходя от ъгъла с голямата новина, но ще предложи нещо, което би грабнало потребителя. Парите. „Вашата нова стая за сто долара — стил за без пари“. — Тя направи жест, все едно рисуваше във въздуха. — Драматични снимки „преди“ и

„след“. И някаква нова рубрика: „Личен купувач“. Всеки месец избираме по една известна личност, даваме ѝ бюджет, с който да преобрази една стая на някой от читателите. Примерно Анджелина Джоли взема хилядарка и осигурява на Айлин Уудс от Алабама нова кухня. Идеята със сигурност ще спечели популярност.

Мъжете кимнаха. Един-двама изправиха гърбове. Кейт почувства сила, най-неочаквано, усети собствения си талант, своята компетентност, сякаш заслужаваше да бъде тук, сякаш Дейвид Ейбрамс бе свършил добра работа, когато я бе избрал.

Беше главозамайващо.

— Да прегледаме другите точки от дневния ред — предложи Дейвид.

Когато закри съвещанието, Кейт стана, чувствайки се неловко. Тя заобиколи масата и се здрависа с мъжете там, прие поздравленията им. И накрая се изправи лице в лице с Дейвид.

Страстта ѝ се зави в корема ѝ като дим. Той я погледна. Лицето му беше неутрално, спокойно, но в очите му пращеше огън.

— Поздравления — каза той, стискайки ръката ѝ. — Изпрати ми записки този следобед относно новите издания. И не разговаряй с пресата.

Тя кимна.

— Ясно.

Този дори и най-лек допир на ръката му върху нейната бе достатъчен за нея да се навлажни — тялото ѝ се отваряше към него като цвете към слънцето. Но не можеше да ги остави да видят това, не можеше да остави другите членове на съвета да разберат. Първо трябваше да се докаже.

— Ще се видим по-късно — добави тя ведро.

Новият ѝ кабинет беше един етаж под неговия. Поне нямаше да се налага да вижда Дейвид всяка минута, помисли си Кейт, като излезе от асансьора.

— Оттук. — Елегантна секретарка, на чиято табелка с името пишеше „Мийта“, я водеше през редица от открити офиси. Наоколо търчаха журналисти, закачалки с дрехи се бутаха напред-назад. Чуваха се шумни разговори, асистенти тичаха, разменяха се фотографии. От дясната страна, през стени от леко затъмнено стъкло, тя видя офисите на „Модел“ и „Бюти“; отляво беше „Хаус Стаил“ и три от техните

други по-малки списания: музикалното „Саундчек“ и изданието за компютърни игри „Геймър Хевън“, сместени заедно с „Модърн Травълър“.

Врявата малко утихна, докато Кейт се придвижваше напред. Тя виждаше как разговорите спират, реакциите, когато пристигна.

— Това е кабинетът ви, госпожице Фокс. — Мийта отвори една врата в края на коридора.

Кейт ахна.

— Шегуваш се.

Не беше толкова голям като този на Дейвид, но почти. Същите прозорци от пода до тавана; огромни увеличени корици на женските списания; черно-бели фотоетюди на модели в съблекалня; големи плочки от полиран черен гранит; ъгловати снежнобели дивани и масичка за кафе с осветен плот от опушено стъкло. Бюрото беше издялано от масивен абанос и върху него имаше огромен монитор, а зад него — ергономичен стол. Отстрани Кейт погледна през една отворена врата към цяла баня; виждаше душ и тоалетка с огледало, покрито с лампички.

— Айрис обичаше да си оправя грима — обясни Мийта. Кейт погледна към една асистентка, която подсмърчаше и бършеше очите си, докато опаковаше кашони в единия ъгъл. — Това беше нейният кабинет, разбира се. Сега е ваш. Това е Силвия-Елис. Тя събира личните вещи на Айрис. Беше нейна асистентка.

Червенокосата хвърли убийствен поглед на Кейт.

— Ще ви оставя да се настаните — обяви Мийта, след което се обърна и излезе.

— Здравей — каза Кейт.

— Здравейте, госпожице Фокс — отвърна Силвия-Елис. — Трябва да ви кажа, че поисках да ме преместят. Айрис Хоги беше страхотна шефка.

— Колко дълго работи за нея? — попита Кейт неутрално.

Другото момиче отметна глава.

— Пет години.

— Като нейна асистентка?

— Да. И се грижех за нея по всякакъв начин — изтъкна гордо Силвия-Елис.

— Но тя не се е погрижила за теб — каза Кейт.

— Моля?

— Мисля, че ме чу. Пет години, а си все още асистентка. Виждаш ли, ако аз имах асистентка, която да се грижи за мен по всякакъв начин, щях да я повиша. Харесваш ли модата?

Момичето се премести от крак на крак, вперило поглед в нея. Очевидно смутено.

— Ъъъ... разбира се. Искам да кажа, че това е моята страст. Затова си обичах работата. „Модел“ е страхотно списание, а Айрис...

— То е било основано от Дейвид Ейбрамс. Айрис беше добър редактор. А аз искам да бъда страхотен редактор. И ще ми е нужна асистентка, която да прави повече неща от кафе. — Очите на Кейт затрептяха към коленичилото момиче. — Айрис ти е давала доста неща от шкафа с мострите, нали?

Силвия-Елис кимна.

— Откъде знаете?

— Защото си облечена с това изключително кожено сако на „Емпорио Армани“ от миналогодишната зимна колекция, с тази пола, която, мисля, е на „Патриция Пепе“ от Флоренция. А обувките ти са „Джими Чу“.

Момичето зяпна от изненада.

— Виждаш ли, аз също обичам модата. И знам, че и ти я обичаш. Но тя е нещо повече от носене на безплатни дрехи. Искаш ли да пишеш, да забелязваш популярните теми? Тогава трябва да се развиваш. А Айрис ти е запушила устата с „Прада“.

— Никога не съм мислила за това по този начин — призна Силвия-Елис.

Кейт вдигна рамене.

— Загубих редактора си. Следващите две седмици ще са наистина напрегнати. Ще трябва да сътворим новите броеве на няколко списания, да направим сензация, да наемем нови хора за всяко издание. Ще ми е нужна страхотна асистентка. По-добра от страхотна — направо от световна класа. Просто нямам време за сръдни. Ако поискаш да останеш, супер. Ако ли не и пожелаеш да те преместят, ще назнача някой друг. Но ако искаш да се задържиш при мен, имаме много работа, която започва още от днес.

Силвия-Елис се изправи. Тя погледна към Кейт с уважение.

— Мисля, че искам да остана с вас.

— Добре. Тогава извикай заместник-редакторите на „Модел“ и „Бюти“. И ми намери списък с топ десет на възпълните модели в Америка...

---

[1] Федерална агенция, която следи за прилагане на федералните закони за ценните книжа и за регулиране на пазара на ценни книжа, националните стокови борси и други електронни пазари на ценни книжа в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Частен колеж по хуманитарни науки в град Покипси, Ню Йорк, САЩ. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Маркърс Броудър се усмихна на себе си. Положението достигаше връхната си точка. Онзи глупак Ейбрамс! Отказваше офертата му? Държеше се много по-смахнато, отколкото заслужаваше тъпата му малка компания. Обзе го прилив на адреналин. Коего всъщност му хареса. Когато човек стигнеше върха, започваше да се чувства удобно там. Бяха минали няколко години, откакто Броудър бе унищожил друг играч. Репутацията му на „Уолстрийт“ беше солидна, но още колко щеше да се задържи така? Той продължаваше да живее върху стари лаври.

Хората вече не се страхуваха от Маркърс.

Е, всичко това щеше да се промени.

Той се огледа из огромния си кабинет с орехова ламперия. Мебелите вътре биха могли да красят и Белия дом. Корпорация „Броудър“ беше публична компания, достатъчно доходна, но всичко в нея се вършеше на първокласно ниво. Маркърс използваше фирмения самолет като такси; дори асистентите му летяха в бизнес класа. Върху стените си Маркърс имаше изкуство, което би прилягало на някоя голяма галерия, а той обичаше да угажда на всичките си вкусове. Европейски антики. Ушити по поръчка костюми. Първокачествено шампанско. Елитен главен готвач на територията на офиса, който приготвяше обяд за членовете на управителния съвет или за най-важните му срещи. И разбира се, заплатата му. Петнайсет милиона годишно, плюс бонусите. Това го поставяше сред топ трийсет на изпълнителните директори в Америка. И акционерите нямаха нищо против, стига той да продължава да ги придвижва напред, да продължава с бомбастичните сделки. Наистина, компанията малко наподобяваше империята Тръмп, помисли си той с широка усмивка. Скъпа. Но фондовата борса си беше борса. Всяка компания струваше толкова, колкото някой бе готов да плати за нея. С мини конгломерат като своя, с пипала навсякъде и с участие в различни дялове беше лесно да се фалшифицират сметките; съществуваша много

възможности, много неща, които можеха да се обяснят, но никога да се докажат. Той не беше чак толкова глупав, че да мами в сметките. На Маркърс Бруудър просто му харесваше да придава значение на нематериалните ценности.

На името си, на репутацията си, която беше една от най-големите му придобивки.

Така че с унищожаването на корпорация „Ейбрамс“, той щеше да направи услуга на всички.

На себе си. На цената на акциите си. На акционерите на „Ейбрамс“. Всъщност на всички, с изключение на самия Дейвид Ейбрамс.

И сега заради тази малка кучка — бившата му жена, тази алчна уличница, която бе влязла под кожата на Маркърс, и защото мисълта за флиртуването ѝ с Ейбрамс — по-младия и обещаващ бизнесмен — го влудяваше, той имаше златна възможност. Да свърши малко истински добра работа. Не само да купи малката компания на Ейбрамс, но първо да понижи цената на акциите ѝ.

Той не можеше да предизвика фалита на съперника си. Но Ейбрамс не беше умен като Маркърс, който вземаше много малка част от заплатата си в акции и който отдавна бе ликвидирал значителното си вложение в „Бруудър“ — когато компанията бе достигнала един от върховете си в цикъла на бум и спад. Маркърс обичаше зелените банкноти, доларите, авоарите в злато. Той не залагаше на „Бруудър“ — по дяволите, беше наясно с истинското състояние на последния ред от финансовия отчет. Да, справяха се чудесно, само докато борсата се държеше. Не, той предпочиташе солидни, преносими авоари. Като основните му имоти в Ню Йорк и Хемптън и огромния апартамент в Монако, където планирваше да се оттегли, показвайки среден пръст на САЩ и данъците им. Защо му беше да субсидира нечие благосъстояние и безсмислени чуждестранни войни? Никога. Но Дейвид Ейбрамс беше по-млад, все още в средата на четиридесетте, достатъчно наивен, за да влага романтика в бизнеса.

Само защото корпорация „Ейбрамс“ носеше името му, той беше като женен за нея. Цялото му състояние беше в акции. Работеше по старомодния начин, като влагаше печалбите си обратно в бизнеса. Разрастваше компанията си, без да поглъща други. Не ползваше частни самолети и дори членовете на съвета му не летяха първа класа. Колко

похвално... Маркърс се прозя. Типична грешка на новобранец. Трябвало е да обърне внимание на дребния шрифт в долния край на онези брокерски реклами по „Си Ен Би Ес“.

Стойността на акциите може както да се вдигне, така и да падне.

Беше време за разпродажба.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Беше старшата му асистентка Оливия. Тя бе готина красавица, двајсет и осем годишна, завършила частно девическо училище, а после „Васар“, с лъскава кестеняво кафява коса, която носеше на кок, дълги до небето крака и страхотен чифт цици. Всички секретарки във фирмата му хващаха окото. Съществуваше негласна политика при наемането на служителките. Те трябваше да бъдат интелигентни и компетентни, но без хубав подскачащ балкон нямаша шанс да влязат през вратата. Маркърс бе известен с изискванията си. И разбира се, подборът му беше безупречен.

— Сър. — Той не насърчаваше фамилиарностите. Възбуждаше се, когато красиви жени бяха принудени да се държат почтително. — Не знам дали ще искате да приемете това обаждане...

— Кой е? След двајсет минути имам пресконференция — каза Броудър.

— Да, сър. Мисля, че донякъде има връзка. Обажда се госпожица Жаклин Молтрано. Тя работи върху голяма статия за „Уолстрийт Джърнъл“.

— За какво се отнася? — Броудър беше предпазлив. Не се хващаше на нищо друго, освен на рекламни автобиографични очерци. С „Джърнъл“ можеше да има неприятности.

— Статията е за бившата ви съпруга — госпожица Фокс.

— Не ме вълнува — тросна се той. По дяволите, колкото и страхотни цици да имаше Оливия, май щеше да се наложи да си ходи. Тъпата кучка не разбираше ли методите му на работа?

— Не, сър, статията вече е дадена за печат. Авторката твърди, че има доказателства за връзка между Дейвид Ейбрамс и госпожица Фокс... разполага и с данни за някои от бившите ѝ приятели... пита дали може да ви потърси за цитат или коментар...

Той се ухили.

— Интересно. Връзка?

Наистина ли бе възможно Дейвид Ейбрамс да е толкова тъп?

Да купи капитала ѝ в „Лъки“ за маса пари. Да я повиши немислимо. Да откаже такава щедра оферта за издателския си отдел...

Той си спомни набързо уменията на Кейт в леглото. Изпълнена с желание, гъвкава, винаги готова да го направят, с това изключително сексапилно тяло, което би възбудило и статуя. Но не беше чак толкова страстна, не толкова развратна. Не беше като Лола с нейния набор от креватни номера, които биха засрамили и парижка проститутка.

Тя заслужаваше ли си?

Този филм, тази картина. Не му излизаше от ума. Дали тя беше различна с Дейвид Ейбрамс? По-дива, по-разпусната? *Дали в действителност го обичаше?*

Маркърс сведе поглед. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от стискането на слушалката.

Какво значение имаше, по дяволите? Дейвид Ейбрамс току-що бе направил задачата му хиляда пъти по-лесна.

— Свържи ме с нея — каза той.

Дейвид Ейбрамс стоеше в коридора на офиса, загледан с копнеж към асансьора. Искаше да го повика, да слезе един етаж по-долу. Само един етаж. Да отиде да види Кейт, да види как се справя. Но не посмя. Щеше да е радиоактивно.

Кръвното му още беше вдигнато от съвещанието. Боже, каква бъркотия. Ядосваше се само на себе си, задето не бе забелязал по-рано накъде отиват нещата. Когато лешояди като Маркърс Броудър решаха да връхлетят неочаквано, не се отказваха и не те пускаха. Трябваше да предположи, че Броудър ще се опита да привлече на своя страна един или повече от неговите ключови хора.

Беше имал доверие на Тим Рейнълдс и това се бе оказало слабост. А в този бизнес доверието беше толкова полезно, колкото вчерашна първа страница. Той поемаше рискове, залагаше на себе си, на Кейт. Рейнълдс бе избрал лесния път. Колегите не бяха най-добрите приятели, каза си той.

Оставката на Айрис беше едва ли не облекчение. Тя вече не бе полезна. Тъпчеше на едно място. Налагаше се да си тръгне.

Асансьорът пристигна и той пристъпи вътре, натискайки копчето за приземния етаж. Няколко от основните акционери, фондови мениджъри с институционни дялове, вече бяха чули новината от неофициални слухове. Те искаха среща и Дейвид беше готов на такава. По-добре беше да удуши недоволството в зародиш.

Мислите му се върнаха на Кейт, останала далеч над него сега в кабинета си, работеща по новите броеве на списанията му, приготвяйки нещо специално. Той бе започнал бизнес с нея, за да може да се измъкне от бизнеса заедно с нея — да укрепи позициите на издателския си отдел достатъчно, за да го продаде, и то за много по-добра цена, отколкото предлагаше Брудър. Но момчетата, които го чакаха във фоайето, нямаше да разберат намеренията му. Не и ако знаеха...

Слава богу, не знаеха. Никой не знаеше.

Че тя бе негова любовница. Повече от това, тя беше неговото момиче. Вече бе неговото момиче.

Ейбрамс помисли за Кейт и сърцето му леко подскочи. Кога точно се бе влюбил в нея? Беше страст от пръв поглед, това беше сигурно. Но той я бе пренебрегнал, смятайки я за събирателен образ на всичко, което мразеше у една жена. Алчна, продаваща се за пари...

Бе имала много да доказва.

И го бе направила. Каква звезда беше само! Каква богиня. Той толкова се гордееше с нея. Беше невъзможно да спре да мисли за нея, да се спре да върви след нея. В края на краищата чистата жизнена сила на Кейт Фокс бе надвила всичките му резерви.

Боже, помисли си Ейбрамс. Малко е да се каже, че се влюбвам. Влюбен съм до уши в нея. Мисля... мисля, че всъщност може да поискам да се ожена за нея.

Тя не беше ангел. По дяволите, нито пък той. Но онзи първи път, в кухнята му, когато тя му се бе разкрила и бе отворила сърцето си като цвете под слънцето, може би беше разбрал защо го е направила. През онзи ден нещо у него се размрази. Защото за мъже като него — богати и властни — винаги имаше момичета, нали така? Винаги хубави, гъвкави, секси девойки, толкова развратни или покорни, колкото се искаше от тях. Градът беше като супермаркет — можеше да си избере, която и да е. Но Кейт струваше колкото тридесет-четиридесет от тях. Тя беше смела и трудолюбива и малко объркана, и блестяща, и стилна,

и егоистична, и несъвършена, и той беше толкова затънал вече, че едва можеше да разбере...

— Господин Ейбрамс.

Дейвид вдигна поглед. Имаше жена във фоайето на сградата му — тъмнокоса, със скъпа рокля, много впити. „Ерве Леже“, предположи една частица от съзнанието му. Дълбокото деколте излагаше на показ впечатляващи гърди. Гарвановочерната коса беше вдигната на кок; за малко да подскочи от изненада, когато я позна.

— Жаки? — попита той невярващо. — Какво правиш тук? Какво е това „господин Ейбрамс“?

Проклятие, как така си беше паднал по това момиче? Плътно прилепналите дрехи, суровото изражение на лицето ѝ, което иначе можеше да е толкова красиво.

— Тук съм в качеството си на професионалист — тросна се тя. — Точно в този момент по „Си Ен Би Си“ се излъчва интервю с Маркърс Бродър, който се обръща към твоите акционери. Той изказва предположение, че поставяш личната обида и яд пред интересите на компанията и цената на акциите си. Затова ли отказа на предложението му?

Ейбрамс се огледа за служителите от охраната. Защо не бяха предотвратили тази каша? Но ето че тя беше там, във фоайето на приземния етаж, и никой не я бе изхвърлил. Нямахме да е добре да се опита да го направи сега.

— Не. Можем да получим по-добра цена за списанията си. Бродър не ги оценява достатъчно високо.

— Според цифрите той е предложил девет пъти повече от печалбите ви. Кое е страхотна цена по време на криза.

— Издателският ни отдел има още потенциал за развитие.

Жаки кимна и той леко се отпусна. Проста работа; можеше да се справи с нея.

— Днес сте имали бурно съвещание. Назначението на Кейт Фокс доведе до оставките на Айрис Хоги и Тим Рейнълдс.

— Кейт пое отговорностите на Айрис — отвърна спокойно Ейбрамс. — Относно господин Рейнълдс, няма да коментирам в този момент.

— Значи сте предали на тази извънредно млада жена, която наследи управлението на едно списание, ръководството над целия ви

издателски отдел? Направили сте я член на съвета за сметка на двама дългогодишни уважавани служители?

Дейвид Ейбрамс се усмихна. Той погледна предизвикателно към Жаки Молтрانو.

— Точно така. И това беше добро решение. Имам пълната увереност, че Кейт може да придаде енергия на един от основните ми отдели. Че може да повтори магията, която показва при „Лъки“.

— А имате ли пълната увереност, че тя може да придаде енергия и на вас, господин Ейбрамс?

Той застина.

— Какво?

Онези тъмни очи бяха студени, лъскави. Като на змия.

— Е, имаш сексуална връзка с нея. Не е ли така? Кейт Фокс ти е любовница?

За първи път в живота си Дейвид Ейбрамс изгуби ума и дума.

Жаклин Молтрانو, бившата му любима, бившата му приятелка, бившата му партньорка в леглото, бившето му гадже, бившата му служителка, му отправи усмивка, изпълнена с отрова, омраза и ненавист, което го шокира.

— О, точно така, Дейвид — каза тихо тя. — Разполагаме със снимки. И утре сутринта цял Манхатън ще може да ги види.

Мили боже, помисли си Ейбрамс. Кръвта във вените му се смрази. Положението беше зле, наистина зле. Той започна да обмисля проблема, шока. Замисли се за Кейт. Това щеше да я отнесе като приливна вълна.

— Не обсъждам личния си живот — заяви той.

— Така ли? — Жаки пак се усмихна. — Предполагам, че си единствен. Защото утре всички останали в Манхатън, освен теб, ще обсъждат личния ти живот. Какво ще кажеш на акционерите, които може да се поинтересуват защо не си дал на серийната си златотърсачка цветя или диамантена брошка вместо пълния контрол над списанията?

Той я погледна.

— Това не ти приляга, Жаки.

— Напротив, идеално ми приляга — отвърна рязко тя.

— Все още си неомъжена — изтъкна той и със задоволство забеляза как очите ѝ се присвиват от гняв. — Искаш коментар? Кейт

беше най-добрата за работата. Точка.

— Успех в обясняването на това на акционерите ти в заседателната зала след малко — отговори тя. — Виждаш ли, възползвах се от свободата да се отбия при тях преди мъничко. Наистина нямаш много охрана на този етаж. За разлика от тази пред заседателната ти зала.

Ейбрамс преглътна въпроса, който искаше да зададе, но тя го прочете по лицето му и се засмя.

— Как влязох ли? Просто се представих в приемната като асистентка на господин Уотсън от благотворителния тръст „Фардинг“. Нужно е само малко въображение. Вероятно Кейт Фокс има същото мото. Но да не се отплесвам. — Тя нададе кратък триумфален смях. — Показах им някои от снимките, снабдих ги с малко информация как е преминало съвещанието ти... позволих им да хвърлят един поглед на утрешния вестник. Ти обаче ще трябва да изчакаш, докато излезе, за да си вземеш едно копие. Но мога да те уверя, че всички те намират материала за доста увлекателен. Мисля, че искат да си побъбрят с теб...

— Охрана — викна рязко Дейвид Ейбрамс. Двама охранители се насочиха към тях.

— Тази дама няма работа в сградата. Придружете я до изхода, моля.

— Оттук, госпожице — каза единият.

— О, не се тревожете, момчета, отивам си — заяви Жаки, като се подсмихна самодоволно. — И той също.

Дейвид Ейбрамс стана и се загледа след нея с ужасно чувство в стомаха. Пак си помисли за Кейт, за кратко. После се обърна и тръгна по коридора, за да се срещне с главните си акционери.

„Уолстрийт“ кипеше от оживление.

Аналитиците не спираха да обсъждат сделката. Харесваше им онова, което виждаха. Търговците се надпреварваха да разграбват всяка акция в „Ейбрамс“, в „Броудър“.

— Истинският въпрос е защо той не го е направил още преди години.

— „Ейбрамс“ е основен материал за поглъщане. Средно голям издателски отдел... борбата е за мажоритарния дял.

— И знаеш ли, Лусия, на Дейвид Ейбрамс наистина му предстои сериозна борба, за да запази контрола над компанията си. На този етап той притежава по-малкия дял... големи и малки инвеститори са явно разгневени заради сензационните изявления, които се появиха тази сутрин в обикновено сериозния „Уолстрийт Джърнъл“.

— Това е точно така, Чък. — Разкошната брюнетка отправи поглед към колегата си, с когото коментираха новината. — Историята е най-обсъжданата на „Уолстрийт“, като в нея се смесва темата за отмъщението, парите и възможните романтични връзки с онова, което изглежда като вероятност за ожесточена битка за поглъщане. Дейвид Ейбрамс и Маркърс Броудър са като Давид и Голиат на корпоративната джунгла, като средно голямата „Броудър“ се стреми да погълне по-малката динамична дейност на корпорация „Ейбрамс“. Но двамата мъже имат много повече общи неща помежду си от списанията и парите. „Джърнъл“ твърди, че известната редакторка Кейт Фокс, наскоро повишена от Ейбрамс...

— Която при това бе предизвикала бурна драма на съвещанието, на което подадоха оставки някои от ключовите играчи в компанията — намеси се Чък с широка усмивка към камерата.

— ... че Кейт Фокс е тайна любовница на господин Ейбрамс. Тя е също така и бивша съпруга на Маркърс Броудър. Историята, публикувана в „Джърнъл“ днес, е достойна за сценарий на сапунена опера.

— Старшият редактор Айрис Хоги очевидно е била принудена да напусне след повишението от Ейбрамс на предполагаемата му любовница.

— А уважаваният главен финансов директор Тим Рейнълдс, служител от петнайсет години, също е подал оставка, очевидно в знак на протест срещу отказа на Ейбрамс да приеме солидната оферта от Броудър.

Лусия се усмихна в камерата, лъскавата ѝ черна коса се спускаше край кремавата кожа на лицето ѝ.

— Остава тепърва да разберем какви в крайна сметка ще са реакциите на инвеститорите и аналитиците.

— Всъщност след тазсутрешните снимки на господин Ейбрамс и госпожица Фокс, целуващи се пред апартамента ѝ, чуваме, че един от хедж фондовете се готви да съди Ейбрамс на основание некомпетентно корпоративно ръководство, неправомерно назначение и измама — подсмихна се другият журналист.

— Определено съществуват прекрасни условия за битка за превземане на една от по-вълнуващите малки компании. Защото Маркърс Бродър обяви днес, че увеличава офертата си към всички акционери, като вече наддава не само за издателския отдел на Ейбрамс, а за цялата компания. Той даде ясно да се разбере, че промените в ръководството ще са задължителни. В случай че Бродър успее, Дейвид Ейбрамс определено ще е извън играта.

— А сега да преминем към другата голяма история — правителствените облигации. Застрашени ли са те, Лусия?

Кейт вдигна дистанционното и изгаси телевизора. Чувстваше се ужасно зле, чак ѝ се повдигаше. В кабинета ѝ със стъклени стени — старото владение на Айрис Хоги — служителите умишлено я избягваха с наведени глави и извърнати погледи. Уж се намираха в редакция на списание. А сякаш бяха в морга.

Тя се приближи до прозорците. Долу на улицата ясно се виждаше малката група журналисти, струпани на тротоара. Имаше и един-два снимачни екипа. Тази история допадаше на всички — от клюкарски хроникьори до сериозни журналисти, пишещи в областта на финансите.

Трябваше да ѝ го признае. Жаки бе свършила адски добра работа.

Дейвид беше сложен да се пече на огъня.

И миналото на Кейт. Беше се върнало, за да я преследва.

„Джърнъл“ бе разтворен върху бюрото ѝ. На страниците се виждаха отпечатани уличаващите снимки, заобиколени от класическата статия на Жаки в характерния ѝ подъл, саркастичен стил — Кейт пред собствения си апартамент, наведена назад, целуваща за довиждане Дейвид Ейбрамс в ранната утрин; сградата, където го бе срещнала за първи път и която той притежаваше; Ейбрамс, който се прокрадваше късно вечерта в жилището ѝ с нахлупена бейзболна шапка; Кейт, облечена със скъпа рокля от щраусови пера и сатен, накичена с ценен рубинен комплект бижута по ушите, шията и

пръстите; Кейт в миниатюрна, оскъдна кожена рокля пред един от най-популярните нощни клубове отпреди пет години, хванала под ръка богаташко синче; Кейт с бейзболист на „Ню Йорк Метс“; Кейт със звукозаписен магнат; Кейт с известен бизнесмен в областта на недвижимите имоти; Кейт с още петима други богати мъже. Винаги облечена в нещо прилепнало и разголено. Винаги на високи токчета. Показваща щедро деколтето си, в рокли, впити плътно около задника ѝ. Достатъчно модерна, за да не изглежда евтина и развлечена, но въпреки това посланието на фотографиите беше съвсем ясно — Кейт Фокс беше най-успешната златотърсачка в Ню Йорк.

А Дейвид Ейбрамс беше най-заблуденият тъпак.

Лицето ѝ поаленя, когато погледна статията. Животът ѝ в картини, придружени от нахални думи.

„В списание «Кюти» госпожица Фокс работеше като редови щатен автор. Заплатата ѝ възлизаше на скромните четиридесет хиляди долара годишно. Въпреки това запознати със ситуацията разказаха на «Джърнъл», че госпожица Фокс е имала навика да посещава най-скъпите барове в Ню Йорк, облечена от глава до пети в скъпи дизайнерски дрехи и обувки... осигурени, както се предполага, от върволицата от богати мъже до нея...“

Жаки бе забила ножа до дръжката. Материалът беше перфектно изобличителен.

Даже бе по-лошо, помисли си Кейт, защото си беше истина.

„Докато Кейт се забавляваше, приятелката ѝ Емили Джоунс работеше. Успехът на списание «Лъки» е единственият професионален триумф, оставен пред прага на госпожица Фокс, и фиктивната причина за повишението ѝ. Но същинските концепции, служители, журналисти и силни продажби на списанието бяха създадени от друг. Макар че печелеше много повече, Емили носеше дрехи на «Гап» и вечер си стоеше вкъщи. Въпреки това Кейт Фокс

получи всички заслуги за доста закъснялото разрастване на едно вече успешно начинание. Аналитичите с право ще се запитат дали това заслужава внезапното главоломно повишение, което тя очевидно е получила от поредния си любовник...”

Къде беше Дейвид? От излизането на статията той не се бе обаждал, не й беше пращал съобщение. На горните етажи на сградата цареше хаос, асистенти търчаха нагоре-надолу, телефоните звъняха на пожар, корпоративният му съвет се бореше да овладее положението. Никой не разговаряше с нея. И Кейт не смееше да пита. Той може би бе затворен в някоя стая с още адвокати; може би се срещаше с големите инвеститори, разговаряше с дистрибуторите, банкерите, брокерите или нещо друго.

„И защо да ми се обажда?“ — запита се нещастно Кейт. Бе рискувал всичко и ги бяха хванали. Сега покрай тях всичко се сгромолясваше. Беше истинска катастрофа. И щом Дейвид Ейбрамс вземеше този вестник, изправен пред краха на компанията си, той щеше да види всичко, което бе изложено сега върху бюрото ѝ, изобличаващите снимки, целия ѝ живот в снимки...

Всички богати момченца. Магнатите. Тичането ѝ след богатите до появата на голямата риба Маркърс Броудър, собственият ѝ мегазаможен принц от приказките, от когото се очакваше да спаси живота ѝ...

И който се канеше да съсипе този на мъжа, когото обичаше тя.

Това беше глупаво. Толкова ужасно глупаво. Маркърс нямаше нужда от тази компания. Кейт знаеше, че не става въпрос за Ейбрамс. Ставаше въпрос за нея.

Можеше да се измъкне през задния вход на сградата. Тя звънна на асистентката си.

— Ще изляза от офиса за малко.

— Да, госпожице Фокс — отвърна момичето с предпазливо неутрален тон. Никой нямаше да тръгне да оспорва намерението ѝ, нали така?

— Телефонът ми ще е изключен. — Точно сега не ѝ се разговаряше с журналисти. — Просто приемай съобщенията. Казвай,

че съм на съвещание.

И наистина отиваше на съвещание. На едно от най-важните съвещания в живота си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Божичко, това си беше проклет кошмар.

За Дейвид Ейбрамс не бе характерно да преувеличава нещата. Дори в главата си. Но паниката, която цареше на етажа с директорските кабинети, не беше от най-приятните. Инвестиционните му банкери се скупчиха в единия край на кабинета му, крещейки по мобилните си телефони. Адвокатите му бяха в другия край, седнали на някакви временни бюра, набързо докарани за целта. Дори личният му брокер се бе появил.

— Акциите се покачват. С две осми през последните пет минути.

— Броудър вдигна офертата си! — изкрещя един банкер от ъгъла. — Седемдесет и пет за акция!

— Мамка му. Уостайн продават — извика друг към Ейбрамс. — Не мога да ги разубедя.

Проклятие. Братята Уостайн притежаваха осем процента от акциите му, което си беше сериозен дял.

— Свържи ме с Джейкъб Уостайн — извика Дейвид на асистентката си. Тя набра няколко цифри на телефона си. Той виждаше изписаното на хубавото ѝ лице притеснение, предизвикано от напрегнатата обстановка. Работното ѝ място нямаше да оцелее след оттеглянето му.

— Ох, секретарката му твърди, че в момента провежда друг разговор — почти прошепна тя. — Може ли да ви се обади по-късно?

Уостайн искаше да го отсвири. Дейвид притисна пръсти към челото си. Един по един акционерите се отцепваха, отправяйки се към Броудър. Ако не успееше да спре тази бъркотия, компанията му, работата на живота му, щеше да бъде заграбена.

— Не! Не може да ми се обади по-късно! Кажи му, че е спешно! — тросна се той.

Загледа я как се опитва да спори с момичето от другата страна на линията.

Това не беше добре. Изобщо не беше добре.

Кейт се взееше към северната част на града на задната седалка на едно жълто такси, в което се почувства като в мъничък, краткотраен оазис на мира. Шофьорът беше ливанец и слушаше диск с музика от Близкия изток в колата си, в която миришеше на цигари. Кейт носеше бейзболна шапка на „Ню Йорк Метс“, обикновена черна тениска, дънки, маратонки; дрехи, които държеше в чантата си за фитнес, в случай че се наложи да се преоблече. Преди никога не го бе правила. Този следобед се бе зарадвала на анонимността си.

Имаше по-важни неща на този свят...

О, по дяволите философските разсъждения. Днес точно нямаше други неща.

Беше глупаво това, което правеше. Ненормален риск. Маркърс Броудър — безмилостният титан, голямата клечка — беше в стихията си, играейки си на корпоративен нашественик. И всичко беше заради нея — тъкмо заради нея сега тези двама големи играчи нареждаха армиите си.

Тя потуши един пристъп на истеричен смях.

Това съм аз, помисли си Кейт. Елена от Троя!

Обаче нещата не се бяха развили много добре за Елена, нали?

Но сега тя бе в това такси. На път към Горен Ийтсайд. Към къщата на Маркърс Броудър. Да се види с него, да се остави на милостта му, да се опита да го спре. Краят на тази история още не беше написан.

— Бих искала да се видя с Маркърс Броудър — обяви Кейт на администрацията.

Господи — казано на глас, това наистина звучеше глупаво. Постъпката ѝ беше чисто интуитивна. Основана чисто на навиците му отпреди няколко години. По времето, когато бяха заедно, след голяма сутрешна пресконференция Маркърс обикновено не ходеше в офиса си. Връщаше се вкъщи, лежеше на леглото и провеждаше телефонните си разговори оттам. Обикновено Кейт стоеше сгушена до него, играеше си с него и му доставяше удоволствие. И тогава му се приискваше да правят секс. Беше зареден. Чак по-късно се връщаше в офиса.

— За кого да предам?

— За Кейт Фокс. — Нямаше смисъл да лъже, да измисля някакъв сложен план. Маркърс или щеше да се види с нея, или не. — Бившата му съпруга.

— Един момент. — По лицето ѝ нямаше и белег от възмущение; жената се владееше много добре и изглеждаше невъзмутима със строгия си спретнат кок и изпънат тъмносин костюм на „Шанел“. — Седнете, моля.

Кейт се настани на един от внесените от Португалия дивани — златисто дърво с тапицерия от плюшено червено кадифе. Тези сама ги бе избрала за Маркърс, за фойето на къщата. Точно като в хотел или посолство посетителите не бяха приемани веднага. Имаше си система. И познавайки любовта му към антиките, тя бе предложила обстановката в приемната да е по-бляскава.

Сега тя самата седеше на масивната елегантна мебел. Чакайки. За среща с него. За благоволението му.

— Госпожице Фокс. — Служителката застана отново пред нея. — Бихте ли дошли, моля?

Кейт стана и я последва през познатия коридор към асансьора. Разбира се, къща като тази разполагаше със собствен асансьор. Беше се возила в него с Маркърс хиляди пъти. Имаше две кабинки, една за гости и друга, която водеше право на етаж с личните покои на Маркърс. Служителката от рецепцията я насочи към втората.

Той се бе съгласил. Щеше да се види с нея. Щеше да отстъпи. Всичко щеше да е наред.

За момент облекчението, което я завладя, беше толкова силно, че ѝ се зави свят. Тя пристъпи в асансьорната кабина и се усмихна за пръв път през този ден.

Администраторката натисна едно копче.

Когато вратите се плъзнаха и се затвориха, тя каза:

— Господин Броудър отсъства. Но годеницата му — госпожица Валдес, е тук. Тя би искала да се види с вас.

Преди Кейт да успее да каже нещо, вратите се затвориха плътно и асансьорът потегли плавно директно към апартамента.

— Боя се, че е очевидно, Дейвид. — Съдия Роджърс поклати глава, оглеждайки хаоса, който цареше в кабинета. Борсовият тикер,

който се виждаше на огромния екран на „Си Ен Би Ес“, обявяваше всяка промяна в цените на акциите. И за всеки банков или пенсионен фонд, който оставаше при Ейбрамс, два се насочваха към Броудър. Цената на акциите се покачваше и продължаваше да расте. Тези на Броудър бяха стабилни. — Ще имаме късмет, ако компанията оцелее до края на деня. Единственият ти шанс е да излезеш и да сложиш нещата в ред.

Ейбрамс прехапа устни.

— Да. Добре. Но как да ги сложа в ред?

Донал Редсън крачеше нагоре-надолу. Това бяха двама от най-доверените му членове на съвета. Той най-накрая се бе опитал да се обади на Кейт, но не я откри, на телефона ѝ се включваше гласовата поща. Не беше в неин стил да се уплаши. Той определено оценяваше напрежението, на което бе изложена, но имаше нещо у нея, което го бе привлякло. Кураж. Сила. Воля да се бори, независимо от обстоятелствата.

Не и днес. Малкото лисиче се бе скрило в дупката си.

— Свидай собствена пресконференция. Кажи, че е било грешка, че разбираш защо повишението е било неправомерно. — Съдията се наведе напред. — Уволни Кейт Фокс. И в този ред на мисли — после я зарежи.

Дейвид повдигна вежди.

— Съвет за личните ми отношения ли ми даваш, съдия?

— Синко, аз съм човек, който говори направо. Тези фотографии като че ли сами говорят за себе си, не мислиш ли? Не ставай глупав. Има толкова други страхотно изглеждащи момичета. Както и много редактори.

На Ейбрамс му призля. Той се обърна към Редсън.

— Донал?

Донал Редсън помълча известно време. После се обърна и ги погледна двамата в лицето.

— Къде е Кейт?

Ейбрамс се изчерви от нейно име.

— Никой не може да я открие. Може би се крие от пресата.

Редсън поклати глава.

— Това е лошо. Това не е никакво ръководство. Но ако искаш съвета ми, не я уволнявай днес. Тя редактираше страхотно списание,

вкарва свежи нови идеи, беше най-доброто, което се случи в издателския бизнес — е, ако не броим теб, човече. Мисля, че трябва да заложиш на интуицията си. Може да направиш изявление впоследствие.

— Това е лудост — избухна съдия Роджърс. — Имам акции. Маркърс Бродър предлага добра цена...

— Продай ми дяла си — отговори моментално Ейбрамс. — Ще ги купя на цена с долар по-висока за акция. Тъй като ти беше толкова силен член на съвета.

И двамата чува миналото време.

— Дадено — отвърна съдията. По лицето му премина сянка на изтощение и двамата с Ейбрамс си стиснаха ръцете. — Ще кажа на брокера ми да ти се обади. И няма да правя изявления и да говоря с пресата.

— Добра новина — отговори Дейвид. — Може би нещата ще започнат най-сетне да се обръщат.

Но неприятното чувство в стомаха му не изчезна.

Къде, по дяволите, беше Кейт?

Лола Валдес седеше срещу Кейт Фокс и се усмихваше широко. Тя беше елегантна, облечена в свободна рокля на „Мисони“, съчетана с малка кремава жилетка на „Прада“ и обувки на ниски и тънки токчета „Кейт Спейд“ от светлокафява кожа, които стояха чудесно на деликатния маслинен оттенък на кожата ѝ. Личната ѝ фризьорка бе оформила кичурите ѝ естествено, със свободно падащи къдрици, а пищният ѝ вид на палава девойка от седемдесетте години се допълваше от лек грим — само малко гланц върху устните, златисти сенки на клепачите и намек за руж по бузите.

А ето че пред нея седеше легендарната Кейт Фокс, възплъщението на жената от кошмарите ѝ — но всъщност коя беше тя? Просто някаква интелектуална кучка с вързана на опашка коса, облечена с дънки и тениска. Хубаво тяло, бейзболна шапка, нищо забележително. Приличаше на запазена майка, излязла на разходка в провинциален мол. Модна богиня? Друг път.

Но малкото червейче на съмнението ѝ нашепваше в ухото, че Маркърс все още бе преследван от този призрак.

— Никога не съм предполагала, че ще се появиш тук — каза тя и премести ръката си, за да може Кейт да види новия ѝ годежен пръстен. Огромен брилянт от „Тифани“ в естествено розово, невероятно рядък. Още щом Лола игриво му призна за връзката си с историята на Жаки Молтрано, Маркърс ѝ предложи, наричайки я „своето бебче“ и „своята умна малка придобивка“. Той се засмя, наслаждавайки се на нейната преданост. Твърдеше, че тя е първата жена, която всъщност му е била полезна. След като Кейт си отидеше, щяха да могат да преминат към съвместния си живот. — На това му се казва смелост.

— Всъщност само искам да говоря с Маркърс — отвърна Кейт. — Да го помоля да се оттегли.

— Да се оттегли? — засмя се Лола. — Да се оттегли! Очакваше се ти да се оттеглиш. Още в началото, когато той те помоли. Във връзка с това смрадливо списание. Amiga^[1], сигурно си ненормална. Losa^[2]. Да захвърлиш и да се откажеш от всичко това?

Кейт я погледна.

— Сега всичко е твое, скъпа. На мен цената ми дойде твърде солена.

— Не поиска да се откажеш дори и след споразумението. Той можеше да те смачка, а вместо това ти даде тези пари. Но ти не можеш просто да си *тръгнеш*. Остана. И го *тормозеше*. Разбираш ли?

— Това е проблем на Маркърс — отвърна Кейт. — Аз исках да използвам интелигентността си. Той не можеше да се справи с нея. Внимавай какво си пожелаващ, госпожице Валдес. Ще получиш всичко до цент.

— Просто ми завиждаш. Защото аз мога да го задържа.

— Аз го напуснах — каза тихо Кейт. — Както мисля, че ти е известно.

— Затова аз не направих същата глупава грешка — изсъска Лола. — О, мислиш се за толкова прекрасна и толкова умна заради малката си тъпа работа. Сякаш моето не съм го постигнала с интелигентност. Сякаш ми е лесно. — Тя размаха пръстена си. — Трудно е. Адски мъчно. А ти ми се пречкаш, през цялото време се пречкаш на шибания ми път. Така че вече с издателската ти кариера е свършено.

Мисля, че ще ти е трудно да си намериш работа в друго списание. Може би господин Ейбрамс няма да е много доволен, че си съсипала компанията, живота му. Мислиш ли, че някой друг ще поеме

този риск? — Тя отметна глава. — Не обвинявай Жаки Молтрано, тя просто си върши работата. Аз говорих с нея. Аз ѝ казах какво да напише. Трябва да разбереш — трябва да си *тръгнеш*. Аз искам да продължа с живота си. — Лола сви рамене. — Маркърс ще се отърве и от теб, и от Дейвид Ейбрамс, задето те е чукал. Ще получи нова компания. Всички пак ще го обичат, вестниците, „Уолстрийт“. Всички. Аз получавам пръстен. Всички са щастливи и доволни, с изключение на теб и Ейбрамс. Но ти все още можеш да спиш с него, може би това ще ти е напълно достатъчно. — Тя се изсмя. — Защото знаем, че сигурно си много добра в тази работа, скъпа. Досието ти си го бива.

Кейт се изправи с пламнало лице, а Лола добави:

— Дойде да търсиш Маркърс твърде късно. Погрижих се за него преди около час. Вече се е върнал в офиса. Може би трябва да си включиш телефона. Вече е прекалено късно, разбираш ли, прекалено късно. Не разбирам много от финанси, но се уча. Мисля, че акциите ви вече са се насочили към Маркърс.

Кейт вече излизаше, почти тичаше към асансьора. Тя натисна копчето, докато до ушите ѝ достигаха думите и смеха на Лола Валдес.

— Свърши се, скъпа — извика тя. — *Adios*.

„Таймс Скуеър“ гъмжеше от репортери. Дейвид Ейбрамс ги виждаше ясно от мястото, на което се намираше, загледан надолу към улицата от остъкления си офис. Тук горе се вихреше битка, все едно бяха във военна база. Времето минаваше миг за миг. Той купуваше акции, укрепвайки собствените си притежания, засмуквайки малките инвеститори, някои пенсионни и хедж фондове. Успяваше да удържа приливната вълна от парите и брокерите на Бродуър. Опитваше се да го забави, но това беше всичко, което можеше да направи; с всеки изминал час Бродуър пропълзваше все по-близо до мажоритарния дял...

Хората му крещяха отстрани. Той бе прегракнал от говорене, имаше нужда от почивка, само от минутка. Погледна надолу.

Изведнъж малката група от репортери и снимачни екипи се изви в една посока, сякаш някой бе излял захарен сироп в мравуняк. Настана смут; те се отдръпнаха от сградата и се скупчиха около малка фигура, която току-що бе излязла от едно такси.

— Това е Кейт — извика Ейбрамс. Той веднага взе телефона си и набра номера ѝ. Очакваше да се включи гласова поща. Но тя вдигна и той я чу на фона на бурните викове на журналистите.

— Здравсти. Горе ли си?

— Да — отвърна той и изведнъж се усети, че се усмихва нелепо, просто щастлив от това, че чува гласа ѝ. — Къде беше, по дяволите?

— Навън — каза тя неопределено. — Голяма бъркотия стана май?

— Кейт! Насам!

— Госпожице Фокс! Госпожице Фокс! Има ли някаква истина в слуховете, че...

— Май да — каза той високо, за да надвика репортерите. — Качи се в кабинета ми.

— Не. Мисля, че имам по-добра идея.

— Трябва да оправим тази каша — добави той, защото искаше да ѝ го каже. — Знаеш ли, обичам те. Влюбен съм в теб. Оставам с теб.

— И аз те обичам. — Появи се едно моментно секване в гласа ѝ, но почти веднага премина. — И наистина трябва да оправим тази каша. И ще я оправя тъкмо сега. Предлагам ти да си включиш телевизора.

— Кейт, качи се тук — каза той, но тя вече бе затворила.

Дейвид се обърна към останалите в изведнъж странно притихналата стая. После вдигна рамене.

— Мисля, че е по-добре да включим телевизора.

Кейт Фокс застана на тротоара пред репортерите, микрофоните и камерите. Свали бейзболната си шапка, усмихна се и разтърси косата си. Жестът ѝ предизвика експлозия от блеснали светкавици, към нея се насочиха камери и залп от въпроси.

Тя вдигна ръка.

— Дами и господа — започна. — Ако ми позволите, бих искала да направя изявление.

— Ще подадете ли оставка?

— Напускаш ли, Кейт?

— Има ли корупция?

— През колко легла минахте по пътя си към върха?

— Всъщност това, което ще кажа, не е точно изявление — продължи тя и ги дари с още една широка усмивка. Удивителното беше, че сега, когато се канеше да направи това, изпитваше облекчение, огромно чувство на успокоение.

— По-скоро е една история. Да, нещо като история за лека нощ. Която ще разкажа заради чисто човешкия интерес към нея. Тя е нещо като историите, които бих публикувала в „Лъки“ и от които ще има още в „Модел“ и „Бюти“, които ръководя. И заради които те отново ще започнат да се продават. Затова ви предлагам да ме изслушате. Особено онези от вас, които имат акции в корпорация „Броудър“. Виждате ли, това, което смятам, че е нужно в тази ситуация, е малка доза истина.

Тя си пое дълбоко дъх, въпросите утихнаха и камерите започнаха да работят.

В кабинета си Дейвид Ейбрамс поклати глава.

— Не мога да повярвам — каза той. — Просто не мога да повярвам.

Дилърите му отместиха погледи от телевизора към своите екрани.

— Браун остават с нас — извика един.

— И „Смитфийлд Кепитъл“.

— Обадиха се хората на Елън Лазаръс. Искат да разберат дали могат да си върнат акциите... на същата цена.

— Няма да стане — ухили се Дейвид. — Сега са мои. Какво става с цената, с която търгува Броудър?

— Спада — информира го инвестиционният му banker. — Лети надолу като камък.

— А нашата се покачва — отговори Ейбрамс и се разсмя.

Кейт започваше да се забавлява. Като редактор беше свикнала да е в сянка, освен когато ставаше въпрос за мода.

Но днес беше най-отпред и в центъра на събитията. В единия ъгъл бяха Маркъс, Лола и техните пари и власт. В другия беше Кейт Фокс с истината.

Знам хубава история — помисли си тя. Пое си дълбоко въздух и започна:

— Бях ли златотърсачка? Знаете ли какво, дами и господа? Сто процента бях.

През тълпата се разнесе ахване. Щракнаха още фотоапарати. Репортерите буквално бяха онемели. Кейт им разказа съкратената версия. За детството си, за майка си. За страха от това да бъде бедна. За лесния начин да пробие и колко мъчен се бе оказал той.

— Бих искала да се извиня на Маркърс Броудър — каза тя, гледайки всички тях в очите. — Никога не биваше да се омъжвам за него. Не го обичах. Но от друга страна, и той не ме обичаше. Той искаше красота и стил. Имиджът е нещо много важно за Маркърс. — Тя издаде лека въздишка точно на място. — И се боя, че беше щастлив, докато не се оттеглих от сценария. Не това се очакваше от омъжена по сметка жена. Но приятелката ми Емили Джоунс ми помогна да разбера, че мога да се справя по-добре, отколкото си мислех.

Всички слушаха. До един.

— Знаете историята на „Лъки“. Знаете също и кой е Дейвид Ейбрамс. Да, влюбих се в него. И той се влюби в мен. И двамата си мислехме, че е грешка. И на двамата ни беше все едно. Факт е, че все още го обичам. И се справям отлично с работата си. Въпреки статията в „Джърнъл“ тези неща не са несъвместими. Но на Маркърс Броудър не му беше все едно. Защото аз не изчезнах. И всичко това е заради него. Затова се страхувам, че много добри хора, малки инвеститори и пенсионери безсмислено бяха замесени днес. Много съжалявам, но трябва да попитате господин Броудър за мотивациите му.

— Кейт — прекъсна я една жена. — Джейн Хендрикс, „Си Ен Ен“. Преди малко намекна нещо за акциите на „Броудър“...

— Да. Боя се, че като типично момиче ми отне толкова дълго да стигна до същността. Виждате ли, преди малко ходих до дома на Маркърс, за да го помоля да се оттегли. Новата му годеница ми каза, че е помогнала на Жаки Молтрано за статията — както всички знаете, Жаки излизаше преди с Дейвид — и че Маркърс няма да спре, докато не разруши компанията на Дейвид. Сега разбирате, че става въпрос за жена, която отстоява позицията си. Но се страхувам, че не мога да позволя на нейния мъж да навреди на моя. Получи се малко като в песен на Тами Уайнет^[3]. — Тя се засмя, но никой не се присъедини.

Репортерите само стояха и я гледаха втренчено, сякаш си бяха глътнали езиците. Историята беше толкова пикантна, че Кейт се притесни да не би някои да припаднат.

— И тогава ми хрумна — когато видях какви вреди може да нанесе една годеница, решена да ме премахне от живота на Маркъс, от издателския бизнес, от града — че аз наистина преди имах друг живот. Този, за който прочетохте всичко в „Джърнъл“ тази сутрин. Да, омъжих се за пари. Станах съпруга на Маркъс Броудър. Но характерното за съпругите... — И сега тя погледна право в камерата, за да може Америка да я види, Дейвид да я види, Маркъс да я види как говори на тях, очи в очи. — ... е, че те действително знаят къде са заровени трупове. Така че ето я вътрешната информация, дами и господа, ето я същинската история — и предлагам на тези от вас, които следите индекса „Дау Джоунс“, да се обадите на аналитиците си, за да проучат онова, което ще кажа сега... Корпорация „Броудър“ е ужасно надценена. Счетоводните сметки са годни за боклука. Разходите се крият под килима. Маркъс третира корпоративните си самолети като таксите. Преди имаше навика да се хвали с това по време на вечеря. Нека ви кажа за задълженията на пенсионния фонд...

В кабинета си крепост, облицован с орехова ламперия, Маркъс Броудър гледаше вцепенено, ужасено към екрана. Банкерите му не казваха нищо, дилърите му мълчаха. Но светлините на телефонната му банка мигаха като космическия кораб „Енърпрайз“.

„Млъквай, кучко, млъквай!“ — помисли си той.

Но Кейт Фокс продължи да говори. Директно на него. Сякаш те бяха единствените на света.

— Тъъ, господин Броудър — обади се един от дилърите, някакво хлапе, което беше прекалено малко, за да разбира за какво става въпрос. — Мисля, че трябва да знаете, сър, борсата предприема дъмпинг на акциите ви. Те сякаш паднаха с два долара... два и петдесет... леле, какво става, изгубиха почти четири долара на акция... майко мила, вижте това...

След час всичко свърши.

Акциите на корпорация „Броудър“ изгубиха стойността си. „Уолстрийт“ провери казаното от Кейт и бяха открити някои доказателства. По телевизиите започнаха да се появяват политици. Комисията по ценните книжа и борсите обяви, че започва разследване. Ейбрамс беше в безопасност; акциите му спаднаха, но останаха стабилни. При затварянето на борсата Дейвид успя да си отдъхне.

Кейт беше в стаята с него. Аплодираха я, когато влезе, пошегува се и се усмихна, сякаш не се бе случило нищо особено.

— Това беше просто част от плана ми за броя за „Истинската американка“ на „Модел“ — ухили се тя, а Ейбрамс беше толкова горд с нея, че едва можеше да продума. Той я притегли в обятията си и я целуна, целуна я продължително и силно.

— Борсата приключи. — Той я погледна в очите, без да се интересува от другите в стаята, които ги зяпаха. — Да му се не види, ама и ти не си поплюваш.

Кейт повдигна устните си към него, чувствайки топлата му целувка, твърда, настояща. Стомахът ѝ се преобърна от любов и страст.

— Може ли да се махнем оттук? — измърмори тя.

Дейвид се засмя.

— Това е най-добрата идея, която чувам днес.

---

[1] Приятелко (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Луда (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Американска кънтри певица и авторка на песни. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Те се бяха сгушили в леглото на Ейбрамс и гледаха спортния канал по телевизията. Предаването беше „Бейзболна вечер“ — единственото място, където никой нямаше да говори за тях.

— Успя да ми спечелиш много пари. — Дейвид я целуна по челото. Бяха правили любов три пъти и засега, само засега, той беше заситен. — Акциите ми не са били толкова високо от пет години.

— Радвам се. — Тя се сгуши в него. — Знаеш ли, може би трябва да напусна. Не мисля, че съм създадена за това, Дейвид. Имам предвид — да работя за теб. Мисля, че просто искам да те обичам.

— Но ти се справяш чудесно.

— Мога да се справям чудесно и някъде другаде. От „Конде Наст“ ми се обадиха. Смятат, че съм новата Тина Браун.

— Не. — Той се засмя. — Не ти напускаш, а аз.

— Какво?

Кейт се надигна, а той се наведе и целуна всяка от гърдите ѝ. За секунда тя усети, че се възбужда. Боже, възможно ли беше? Отново?

— В края на деня получих предложение. Не враждебно. За цялата ми компания. От голям конгломерат с медийни интереси. И те държат да си част от пакета. — Той се усмихна нежно. — Сумата е добра. Сериозно обмислям въпроса. Просто да продам цялото проклето нещо и може би да започна отново. Недвижимите имоти ми се струват по-забавни. С едно голямо гърне пари мога да свърша интересни неща.

Кейт се усмихна.

— Ще бъдем двойка с две отделни кариери. Харесва ми.

— Ще бъдем съпрузи с две отделни кариери — каза той тихо.

Тя примигна, но сърцето ѝ се разтуптя.

— Какво? Това е лудост. Излизаме едва от...

— Зарежи откога излизаме. От достатъчно дълго си в живота ми. От мига, в който влезе в оня скапан малък офис долу, мисля, че вече знаех.

— Бързо е... — възрази тя, но сърцето ѝ казваше друго.

— Обичам те — призна той простиичко. — Обичам куража ти. Страстта ти. Умът ти. И задника ти в това число. Казвал ли съм ти, че имаш страхотен задник?

— Около петдесет пъти тази вечер. — Тя обхвана лицето му с двете си ръце и го покри с целувки. — Дейвид, на мен наистина ми харесва да правя каквото правя... искам да работя... аз съм кариеристка.

— Знам — отвърна той. — И това е една от причините да те обожавам. Защото момиче като теб е истинска награда. И да ти кажа, Кейт, мисля, че днес прекалено строго осъди брака си по сметка. Защо да не се пробваш пак?

— Ще си помисля. — Тя го целуна, протегна надолу ръка, погали го и почувства възбудата му. Притисна тялото си към неговото, преизпълнена с радост, с надежда, с любов. — Но точно сега ще ти се наложи да направиш предложението си малко по-привлекателно.

— Аха, ще ми се наложи, нали? — каза той, като отново застана върху нея, притисна я към устните си, в обятията си, в целувката си и остави любовта да ги залее като вълна, заличаваща всичко останало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.